JAMES PATTERSON PREZINTĂ

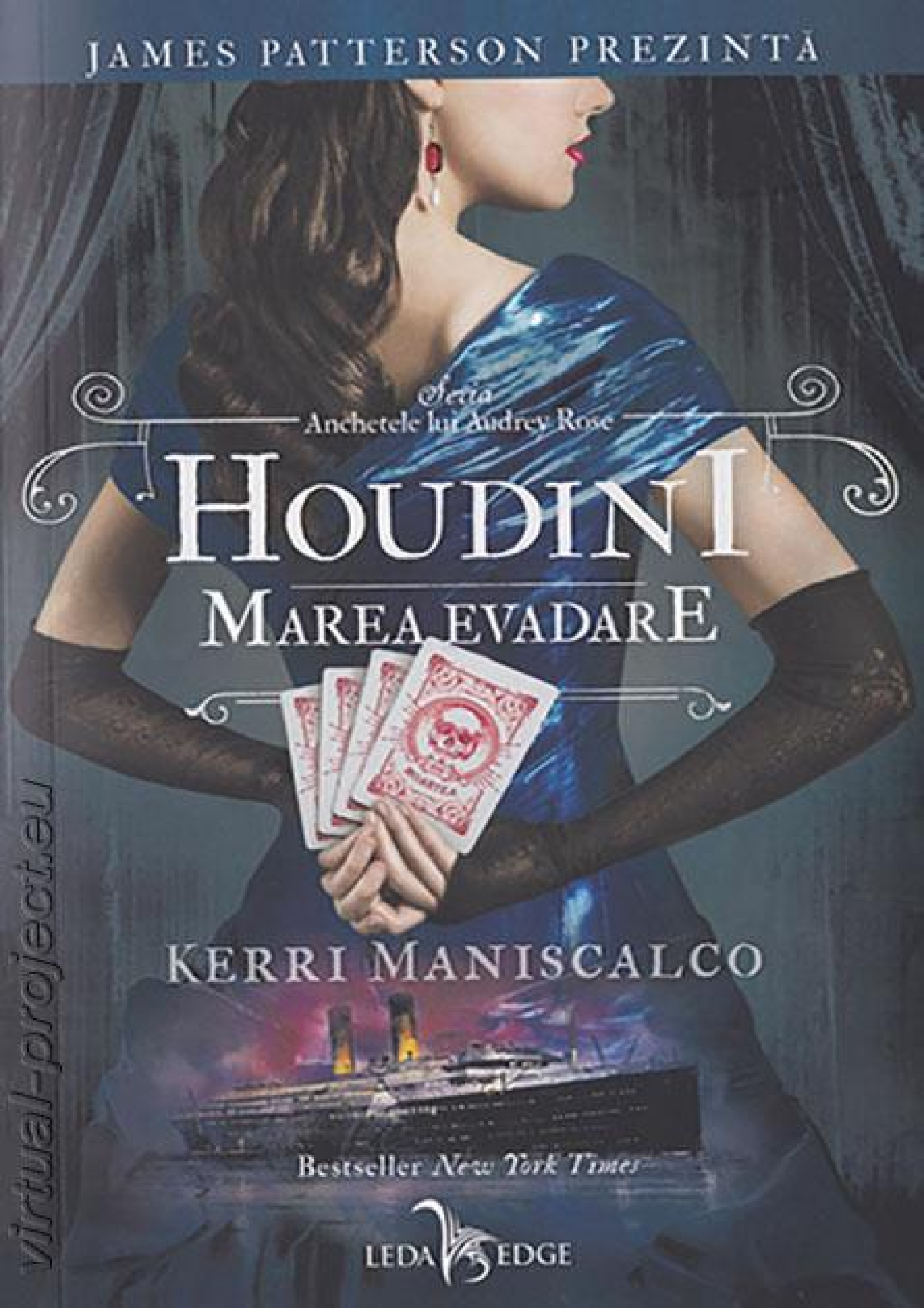

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

HOUDINI

MAREA EVADARE

KERRI MANISCALCO

Bestseller *New York Times*

LEDA EDGE

virtual-project.eu

KERRI MANISCALCO

— Seria: Anchetele lui Audrey Rose —

HOUDINI

MAREA EVADARE

— VOLUMUL III —

Original: *Escaping from Houdini* (2018)

Traducere din limba engleză:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2020 —

Acelora care cred în magia viselor.
Totul este posibil.

„Toţi dracii-aici sunt
Şi iadul s-a golit!”[1]

William Shakespeare, *Furtuna,* actul I, scena 2

RMS *Etruria.*

UNU,
„CARNAVALUL CLARULUI DE LUNĂ”

RMS Etruria
Liverpool, Anglia
1 ianuarie 1889

După-amiaza primei zile a noului an la bordul navei *Etruria* a început ca un basm, ceea ce era primul indiciu că un coşmar se ascundea undeva, la orizont, aşteptând, aşa cum fac toţi răufăcătorii, momentul propice pentru a da lovitura fatală.

Pe când vasul nostru de croazieră se pregătea să părăsească portul, am încercat să ignor neliniştea ce mă făcea să tot tresar, lăsându-mă în voia lumii fantastice care se întindea în faţa noastră. Era începutul unui nou an, al unui nou capitol, o ocazie minunată de a lăsa în urmă întâmplările rele şi de a privi înainte, spre un viitor luminos. Un viitor ce avea să aducă, în curând, o nuntă şi… o noapte a nunţii.

Am inspirat adânc, ca să mă liniştesc, şi mi-am îndreptat privirea spre scena din centrul marelui salon-restaurant. Draperiile grele din catifea – de un albastru atât de profund, încât părea negru – luceau de fiecare dată când lumina întâlnea micile giuvaiere cusute pe ele. Acrobaţi în costume împodobite cu pietre sclipitoare se învârteau pe frânghii din argint, ca nişte păianjeni minunaţi care ţeseau plase în care eram prinsă fără cale de scăpare. Mese rotunde punctau podeaua ca nişte constelaţii aşezate cu grijă; feţele de masă albe ca faţa lunii erau presărate cu flori în nuanţe de violet, crem şi albastru. Printre multele avantaje pe care le oferea modernitatea, pe *Etruria* se găsea şi o seră încălzită, iar aromele de iasomie, lavandă şi alte mirosuri noptatice pluteau în aer – la fel ca şi

acrobaţii mascaţi ce zburau pe deasupra noastră. Oamenii săltau fără niciun efort de pe un trapez pe altul, dându-le drumul fără teamă, în timp ce se avântau în aer şi se prindeau cu uşurinţă de următoarea bară.

— Trenele lungi ale costumelor îi fac să pară nişte comete, nu-i aşa? Mi-ar plăcea să am, într-o zi, o rochie cu atât de multe pietre preţioase!

Domnişoara Prescott, fiica magistratului de rang înalt de vizavi, a oftat adânc. Părul ei de culoarea caramelului şi ochii îndrăzneţi, căprui, îmi aminteau de verişoara mea, Liza. Tânăra şi-a aşezat pe masă paharul de şampanie şi s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi conspirativ:

— Ai auzit vreodată de legenda lui Mefistofel, domnişoară Wadsworth?

Mi-am smuls privirea de la scena hipnotizantă de deasupra şi am clătinat din cap.

— Nu cred. Pe ea se bazează spectacolul din seara asta?

— Cred că e timpul pentru o poveste!

Căpitanul Norwood, mândrul căpitan al *Etruriei,* şi-a dres glasul, atrăgând astfel atenţia tuturor celor de la masă, inclusiv familiei Prescott, unchiului Jonathan, însoţitoarei mele, doamna Harvey, şi încântătorului domn Thomas Cresswell, tânărul care îmi câştigase inima ca un jucător priceput de cărţi ce câştigă mână după mână.

Eu şi Thomas, însoţiţi de unchiul meu, petrecuserăm două zile groaznice călătorind de la Bucureşti spre Liverpool, de unde *Etruria* îşi începuse voiajul spre New York. Găsiserăm diverse metode ingenioase de a fura câte un sărut şi fiecare întâlnire secretă îmi revenea acum în amintire nechemată – mâinile mele în părul lui castaniu, buzele lui aprinzându-mi pielea…

Domnişoara Prescott m-a înghiontit uşor pe sub masă, făcându-mă să fiu atentă la conversaţie.

— …dacă, bineînţeles, am da crezare legendelor. Numit după un personaj din folclorul german, Mefistofel este un demon aflat în serviciul

diavolului, a zis căpitanul Norwood. Cunoscut pentru faptul că fură sufletele celor corupţi, Mefistofel cunoaşte o mulţime de trucuri şi se întâmplă să fie un saltimbanc pe cinste. Priviţi aceste cărţi de tarot pe care le-a făcut pentru mese! Fiecare carte îl înfăţişează pe unul dintre actori.

Căpitanul a ridicat un minunat set de cărţi pictate manual.

— Vă garantez că vă aşteaptă o săptămână plină de magie şi mister, a continuat el. În fiecare noapte, vom aduce în faţa dumneavoastră un număr de carnaval nemaivăzut. Nava aceasta va intra în legendă, ascultaţi ce vă spun! În curând, fiecare vas de croazieră va găzdui spectacole asemănătoare. Va fi începutul unei noi ere pentru industria turismului.

Am ridicat sprâncenele, auzindu-i tonul aproape reverenţios.

— Sugeraţi că aţi angajat un demon ca să ne distreze, iar spectacolul lui va deveni la modă, căpitane?

Thomas s-a înecat cu apa, iar domnişoara Prescott mi-a surâs jucăuş.

— Există vreo biserică sau capelă pe navă? a întrebat ea, privind inocent, cu ochii rotunzi. Ce ne facem dacă ne fură sufletele, domnule?

Căpitanul a ridicat un umăr, bucurându-se de mister.

— Va trebui să aşteptaţi. Nu mai durează mult.

Căpitanul îşi îndrepta atenţia spre cei mai vârstnici când domnişoara Prescott a sărit de pe scaun, speriindu-mă şi atrăgând privirea dezaprobatoare a tatălui ei.

— Încă un indiciu, vă rog?

Poate că drăcuşorul din mine îşi făcea de cap, dar nu m-am putut abţine să nu adaug:

— Nu aş vrea ca isteria să pună stăpânire pe mine în aşa măsură, încât să sar de pe navă. Nu suntem prea departe de port, nu? Poate că aş reuşi să înot…

Domnişoara Prescott a clipit uşor, în semn de aprobare.

— Într-adevăr, căpitane. De fapt, parcă simt că leşin chiar acum! Crezi că de vină este Mefistofel? a întrebat ea, ridicându-şi vocea. Trucul ăsta merge de la distanţă? Mă întreb câţi oameni poate afecta în acelaşi timp?

M-am uitat la ea, aplecându-mă, ca şi cum aş fi consultat-o.

— Mi se pare că eşti un pic palidă, domnişoară Prescott. Îţi simţi sufletul ataşat de trup?

Thomas a pufnit, dar nu a îndrăznit să întrerupă spectacolul care tocmai începuse. Îmbrăcată în rochia mea de seară, din mătase, de un albastru profund, cu mănuşile ce se întindeau dincolo de coate şi bijuteriile lucitoare ce-mi împodobeau clavicula, mă simţeam aproape la fel de captivantă ca şi acrobaţii ce zburau pe deasupra noastră.

Domnişoara Prescott şi-a înfăşurat mâinile înmănuşate în jurul gâtului şi a holbat ochii.

— Ştii, chiar mă simt ciudat. Mai uşoară, chiar.

Fata s-a clătinat uşor pe picioare şi şi-a prins abdomenul cu mâinile.

— Să cerem săruri, căpitane?

— Nu cred că este necesar, a zis el, inspirând adânc şi regretând, fără îndoială, că ne aşezase la aceeaşi masă. Vă asigur că acest Mefistofel este inofensiv. E doar un om care se preface a fi un răufăcător legendar, atâta tot.

— Jur că-mi simt sufletul slăbit. Se vede? Parcă sunt mai… transparentă?

Ochii ei erau cât cepele pe când s-a aşezat pe scaun şi a privit de jur-împrejur.

— Mă întreb dacă este un fotograf de spirite la bord. Am auzit că pot capta asemenea chestiuni pe film. Hainele mele nu devin indecente, nu?

— Încă nu.

Mi-am muşcat buza, încercând să nu las amuzamentul să mi se citească în voce sau pe chip, mai ales că domnul Prescott părea în pragul unei crize de nervi din pricina spectacolului dat de fiica lui.

— S-ar putea să te putem cântări, ca să vedem dacă-i vreo diferenţă.

Unchiul şi-a întrerupt conversaţia cu Thomas, clătinând uşor din cap, dar, înainte să poată comenta, un steward a venit în grabă şi i-a întins o telegramă. Unchiul a citit mesajul, răsucindu-şi mustaţa blondă, şi a împăturit hârtia, aruncându-mi o privire impenetrabilă.

— Mă scuzaţi! a zis el, ridicându-se. Trebuie să mă ocup imediat de problema asta!

Ochii domnişoarei Prescott au sclipit.

— Unchiul tău are pesemne vreo treabă secretă legată de medicina legală. Am citit articole în legătură cu implicarea voastră în crimele Spintecătorului. Tu şi domnul Cresswell aţi oprit cu adevărat, în România, un vampir care voia să îi omoare pe rege şi pe regină?

— Cum? am întrebat, clătinând din cap. S-a scris despre mine şi despre Thomas în ziare?

— Întocmai.

Domnişoara Prescott a sorbit din paharul cu şampanie, urmărindu-l cu privirea pe unchiul meu, care tocmai ieşea din încăpere.

— Mai toţi londonezii vorbesc despre tine şi fermecătorul domn Cresswell.

Nu mă puteam concentra la spectacolul ce devenise propria-mi viaţă.

— Scuzaţi-mă! Trebuie să iau nişte… aer.

M-am ridicat pe jumătate, neştiind dacă trebuia să-l urmez pe unchiul meu, când doamna Harvey m-a bătut pe mână.

— Sunt sigură că totul este în regulă, dragă, a zis femeia, arătând spre scenă. Începe!

Cârcei de fum se înfăşurau în jurul draperiilor ca de cerneală. Mirosul era suficient de puternic, cât să declanşeze câteva crize de tuse în sală. Mă usturau nările, dar era doar o mică neplăcere, comparativ cu pulsul care pornise la galop. Nu ştiam dacă era din cauza plecării bruşte a unchiului, a faptului că Thomas şi cu mine deveniserăm faimoşi pentru

talentul nostru sau a spectacolului din această noapte. Poate erau toate trei.

— Doamnelor, domnilor! s-a auzit o voce profundă, masculină, care i-a făcut pe pasageri să se răsucească pe scaune.

Am privit în jur, căutându-l pe posesorul vocii. Bărbatul inventase, probabil, un mecanism prin care să fie auzit în toată sala.

— Bine aţi venit la spectacol!

Ecoul cuvintelor a fost însoţit de un zumzet care a traversat sala. În liniştea care a urmat s-au auzit talgere, iar sunetul lor a devenit din ce în ce mai intens pe când ospătarii ridicau capacele din argint de pe farfuriile noastre, descoperind un festin demn de feţele regale. Nimeni nu părea să observe fileurile în sos de ciuperci sau cartofii prăjiţi aranjaţi într-o grămadă mare. Nu ne mai era foame de mâncare, căci tânjeam după vocea misterioasă.

Am privit spre Thomas şi am zâmbit. Thomas s-a foit pe scaun de parcă ar fi stat pe cărbuni încinşi şi era nevoit fie să se mişte, fie să rămână liniştit şi să se ardă.

— Eşti neliniştit? am şoptit, pe când acrobaţii coborau, graţioşi, unul câte unul.

— Din cauza unui spectacol care, potrivit programului, dă aritmie?

Thomas a scuturat fluturaşul cu dungi albe şi negre pe care îl ţinea.

— Deloc! Abia aştept să-mi pocnească inima. Mai risipeşte din monotonia unei seri plicticoase de duminică, Wadsworth.

Înainte să pot răspunde, o tobă a prins a bate undeva, iar un bărbat mascat a ieşit dintr-un nor de fum, în centrul scenei. Omul purta un frac de culoarea unei vene deschise şi o cămaşă scrobită cu pantaloni de un negru imposibil. Câteva panglici stacojii şi un şnur argintiu îi împodobeau jobenul, iar de la nas în sus, faţa îi era acoperită de o mască în filigran, lucioasă. A zâmbit plin de încântare, în timp ce toţi ochii celor din salon s-au îndreptat spre el, iar gurile au rămas căscate.

Bărbaţii au sărit de pe scaune; femeile şi-au deschis evantaiele, sunetul făcut de acestea amintind de sute de păsări în zbor. Era ceva tulburător în a vedea un om apărând brusc, nederanjat de furtuna din jurul lui. Oamenii începuseră deja să şuşotească cum că ar fi un diavol sau chiar Satana însuşi, aşa cum se exprimase tatăl domnişoarei Prescott. Aproape că mi-am dat ochii peste cap. Sperasem că, în calitatea lui de magistrat de rang superior, era înzestrat cu ceva mai multă raţiune. Bărbatul din faţa noastră era, în mod evident, maestrul de ceremonii.

— Daţi-mi voie să mă prezint!

Mascatul a făcut o plecăciune. Ochii îi scânteiau a neastâmpăr pe când s-a ridicat lent.

— Eu sunt Mefistofel, călăuza dumneavoastră în lumea bizarului şi a magnificului. În fiecare noapte, Roata Norocului va alege amfitrionul. Cu toate acestea, vă puteţi tocmi cu artiştii după spectacol, astfel încât să vă puteţi bucura de oricare dintre numerele noastre. De la înghiţitorii de flăcări până la dresorii de lei, ghicitoare, aruncători de cuţite, dorinţele dumneavoastră sunt ordine pentru noi. Trebuie însă să vă previn: aveţi grijă la târgurile de la miezul nopţii, căci este primejdios să vă luaţi soarta în propriile mâini!

Spectatorii s-au foit, întrebându-se, probabil, ce fel de târguri aveau să încheie şi ce limite erau dispuşi să încalce pentru a-şi împlini plăcerile, ţinând cont că erau atât de departe de ochii vigilenţi ai societăţii.

— Trucurile noastre ar putea părea agreabile, dar vă asigur că nu sunt tocmai aşa, a şoptit el. Sunteţi destul de curajoşi ca să supravieţuiţi? Poate că vă veţi număra printre aceia care îşi pierd inimile şi capetele în toiul spectacolului meu de menestreli de la miezul nopţii. Doar voi puteţi decide. Până atunci?

Mefistofel a înconjurat scena ca un animal captiv, aşteptând ocazia să lovească. Inima îmi bătea sălbatic. Aveam impresia că eram cu toţii prăzi

îmbrăcate în haine scumpe şi că, dacă nu eram atenţi, aveam să fim devoraţi de reprezentaţia misterioasă care era pe cale să înceapă.

— În noaptea aceasta are loc primul dintre cele şapte spectacole care vă vor ului.

Maestrul de ceremonii şi-a ridicat braţele şi vreo doisprezece porumbei albi şi-au luat zborul din mânecile lui spre grinzi. S-au auzit de îndată câteva strigăte încântate, printre care şi cele ale doamnei Harvey şi ale domnişoarei Prescott.

— Şi vă vor îngrozi deopotrivă, a continuat el.

Într-o clipită, cravata omului s-a preschimbat într-un şarpe ce se zvârcolea, încolăcindu-i-se, în cele din urmă, la gât. Mefistofel şi-a dus mâinile la grumaz, iar faţa lui ca de bronz a devenit violet pe sub masca în filigran. Am rămas fără respiraţie când l-am văzut aplecându-se şi tuşind, chinuindu-se să respire.

Aproape că m-am ridicat în picioare, convinsă că eram martori la moartea omului de pe scenă, dar m-am silit să mă liniştesc. *Să gândesc.* Să analizez faptele, aşa cum ar face omul de ştiinţă care mă pregăteam să devin. Era doar un spectacol. Nimic mai mult. Sigur nu avea să moară nimeni. Respiram greu şi sigur nu avea nimic de-a face cu corsetul rochiei mele scumpe. Spectacolul era pur şi simplu peste măsură de emoţionant şi de… oribil. Îl uram aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea. Şi îl adoram mai mult decât aş fi vrut să recunosc.

— Dumnezeule! a şoptit domnişoara Prescott când omul a căzut în genunchi, şuierând.

Bărbatul şi-a dat ochii peste cap, care deveniseră, între timp, doar două pete albe. Mi-am ţinut respiraţia, incapabilă să scap de tulburarea care pusese stăpânire pe mine. Trebuia să fie o iluzie.

— Să-l ajute cineva! a strigat domnişoara Prescott. Moare!

— *Stai jos,* Olivia! a şoptit aspru lady Prescott. Nu te faci doar pe tine de ruşine, ci şi pe mine, şi pe tatăl tău.

Înainte să sară cineva în ajutorul maestrului, omul şi-a smuls şarpele de la gât şi a inspirat adânc, de parcă ar fi fost scufundat în apa mării pe care o traversam. M-am relaxat, iar Thomas a chicotit, însă eram incapabilă să-mi dezlipesc privirea de la mascatul de pe scenă.

Mefistofel a revenit în picioare, s-a clătinat un pic, apoi a ridicat încetişor şarpele deasupra capului; lumina candelabrelor îi lucea pe mască, iar faţa omului era acum de un portocaliu-roşiatic, culoarea furiei. Poate că bărbatul chiar era furios – ne pusese la încercare şi aflase că nu eram demni de talentul lui. Ce monştri eleganţi trebuie să îi fi părut în timp ce ne continuam cina noastră rafinată, iar el se lupta să trăiască aşa, ca să ne amuze!

Bărbatul s-a rotit o dată, de două ori, iar târâtoarea a dispărut. M-am aplecat înainte, clipind, pe când maestrul de ceremonii făcea plecăciuni, mândru şi acum eliberat de strânsoarea şarpelui. Aplauzele s-au revărsat în salon.

— Cum Dumnezeu? am mormăit.

Nu existau cutii sau vreun alt loc în care să ascundă şarpele. Speram, sincer, că făptura aceea nu avea să-şi croiască drum spre masa noastră; Thomas ar fi leşinat cu siguranţă.

— Sau aţi putea chiar să vă îndrăgostiţi…! a strigat el, făcând un salt periculos în colţul celălalt al scenei, fără ca pălăria să i se clintească pe cap.

Mefistofel şi-a înclinat jobenul, iar acesta i s-a rostogolit pe braţ ca un acrobat sărind peste un trapez. Ca orice alt artist de calibru, bărbatul ne-a arătat jobenul, permiţându-ne să observăm că era o pălărie obişnuită, doar un pic stridentă. De îndată ce şi-a terminat plimbarea în jurul scenei, Mefistofel a aruncat jobenul în aer, apoi l-a prins din nou, cu o mişcare scurtă din încheietură. Am privit, fără să clipesc, când omul şi-a îndesat braţul până la cot şi a scos vreo doisprezece trandafiri albaştri precum cerneala.

Pălăria lui fusese absolut obişnuită. Eram aproape sigură.

— Vă previn încă o dată: nu vă ataşaţi prea mult!

Vocea lui Mefistofel a tunat aşa de tare, încât am simţit un ecou în piept.

— Deşi ne fălim cu numere care sfidează moartea, nimeni nu scapă din calea ei. Oare noaptea aceasta va aduce sfârşitul vreunuia dintre voi? Vă veţi pierde inimile? Sau poate, a zis el, rânjind peste umăr, spre mulţime, vă veţi pierde capetele!

Un reflector a luminat un arlechin pictat grosolan care nu se aflase acolo cu un moment înainte. Învârtindu-se o singură dată, graţios, maestrul a aruncat un pumnal în colţul opus al scenei. Cuţitul s-a rostogolit în aer şi s-a înfipt în gâtul păpuşii cu un sunet spart, care a amuţit audienţa. Totul a rămas încremenit şi încordat. Aşteptam aşezaţi, abia respirând. Trupul păpuşii a rămas prins de placa pe care fusese fixat. A mai trecut o clipă, iar Mefistofel a plesnit nemulţumit din buze.

— Păi nu e bine.

Bărbatul a bătut din picioare.

— Faceţi toţi ca mine!

Trop! Trop! Trop!

Pasagerii s-au conformat, întâi timizi, dar, încetul cu încetul, podeaua salonului a început să tremure sub picioarele lor. Vesela din porţelan zornăia, argintăria sălta, paharele aruncau merlotul pe feţele de masă scumpe, care arătau acum precum locul unei crime, nicidecum elegant. Am hotărât să renunţ o clipă la reţinerea impusă de educaţia mea şi am început să bat şi eu din picioare. Uimit, Thomas mi-a urmat exemplul.

Trop! Trop! Trop!

Bătăile răsunau cu ecou în toate celulele corpului meu, făcându-mi sângele să pompeze în acelaşi ritm. Era ceva animalic şi, totuşi, *palpitant.* Nu-mi venea să cred că atâţia lorzi, doamne şi pasageri de viţă nobilă de la clasa întâi fuseseră acaparaţi de hedonism şi de nebunie.

Doamna Harvey şi-a coborât cu putere pumnii asupra mesei, înteţind bubuitul care-mi răsuna în urechi. Domnişoara Prescott a imitat-o imediat. O

clipă mai târziu, capul arlechinului a căzut pe podea, rostogolindu-se spre ghetele lucitoare ale maestrului.

Trop! Trop! Trop!

Se părea că, odată porniţi, oamenii nu erau pregătiţi să renunţe la ritmul diavolesc. Mefistofel era dirijorul acestei simfonii nebuneşti şi lovea aerul cu mâinile în timp ce tropăitul creştea în intensitate.

— Linişte! a strigat el.

Vocea lui a tunat. Tropăitul a încetat ca şi cum marionetelor le fuseseră tăiate frânghiile. Unii spectatori s-au ridicat în picioare, aplaudând, în timp ce câţiva bărbaţi cu jobene de mătase fluierau tare. Domnişoara Prescott s-a ridicat de pe scaun, cu faţa aprinsă şi ochii scânteietori, ignorând privirea scandalizată a părinţilor ei.

— Bravo! a strigat ea. Bravo!

Mefistofel s-a uitat gânditor la capul retezat, ca şi cum ar fi fost bântuit de o amintire destul de rea, cât să nu scape de ea oricât de departe ar fi fugit. Îmi imaginam că, asemenea iluziilor elaborate pe care le punea la cale, nimic din persoana lui nu era tocmai ce părea a fi. Spre surprinderea mea, omul a ridicat capul păpuşii şi i-a făcut vânt cu piciorul în aer, unde a explodat într-o jerbă de artificii ce au căzut apoi ca nişte comete, arzând înainte să atingă podeaua tablă de şah. Liniştea a cuprins sala.

— Aşadar, vă întreb încă o dată, ce vă veţi pierde înainte de finalul acestei săptămâni? Inima? Capul? Sau poate, a zis, lungind cuvintele, în timp ce faţa i se cufunda în umbră, căci lumina candelabrelor începuse să scadă, vă veţi pierde chiar viaţa, chiar sufletul, în faţa acestui spectacol magic ambulant.

Abia mai respiram şi mi-am ridicat mâinile înmănuşate, dar abia le mai zăream. Inima mi-a luat-o la galop când am privit prin beznă, fermecată şi îngrozită de monştrii care se puteau ascunde acolo. Se părea că nu eram singura intrigată de noua scenă. Murmure exaltate traversau întunericul. Promisiunea morţii atrăgea parcă mai mult decât aceea a dragostei. Ce creaturi îngrozitoare eram;

tânjeam după pericol şi după mister în locul finalurilor fericite!

— Pentru moment, a continuat maestrul, cu o voce blândă care mângâia prin beznă, vă invit să vă bucuraţi de o seară de magie, pozne şi haos.

Palmele mi s-au umezit şi m-am aplecat înainte, căutând să descopăr un alt cuvânt, un alt indiciu, o altă frântură de fantastic. Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Mefistofel a continuat:

— Stimaţi pasageri ai navei *Etruria,* vă invit să vă bucuraţi simţurile cu cel mai mare spectacol pe apă, a spus el. Bine aţi venit la „Magnificul Spectacol de Trubaduri al lui Mefistofel" sau, aşa cum este mai bine cunoscut, „Carnavalul Clarului de Lună"!

Luminile s-au aprins, iar lucirea lor îmi înţepa ochii pe măsură ce încercam să alung, clipind, petele negre. Un moment mai târziu, doamna Harvey s-a ridicat de la masă; arăta ca şi cum tocmai văzuse o fantomă. Thomas s-a întins să o sprijine, dar femeia a ridicat mâna tremurândă.

I-am urmat privirea şi mi-am muşcat limba atât de tare, încât am simţit gust de cupru. Domnişoara Prescott, tânăra care aplauda încântată acum câteva clipe, zăcea cu faţa în jos, nemişcată, într-o baltă de sânge, iar în spatele îmbrăcat în catifea avea înfipte adânc aproape douăsprezece cuţite.

Am rămas cu ochii pironiţi la ea, aşteptând ca fata să îşi recapete respiraţia sau să tresară, să-şi dea capul pe spate şi să râdă pentru că ne păcălise pe toţi cu mica ei farsă. Asta era însă doar o iluzie.

Domnişoara Prescott era moartă.

DOI,
DE LA VISE LA COŞMARURI

Salonul-restaurant
RMS Etruria
1 ianuarie 1889

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic, cu excepţia ţiuitului ce-mi răsuna din ce în ce mai tare în urechi. Era posibil ca Thomas să mă fi strigat, dar nu mă puteam concentra la nimic decât la propria respiraţie căznită. Trebuia să fiu raţională şi analitică, dar emoţiile mele nu erau pregătite să îmi dea ascultare. Am studiat trupul mort, dar, în afară de faptul că o persoană fusese ucisă, nu puteam înţelege nimic.

Pe când mă ridicam, am avut senzaţia că încăperea se învârtea cu mine şi mi s-a făcut îngrozitor de cald. Am încercat să mă conving că nu era decât un coşmar, dar am ştiut că totul era cât se poate de adevărat când lady Prescott a ţipat sălbatic, iar o sută de perechi de ochi s-au îndreptat în direcţia noastră.

Spectatorii de la alte mese au icnit, şocaţi. Pe chipurile lor nu se citea repulsia, ci… încântarea la vederea trupului tinerei care zăcea înecată în propriul sânge, cu vreo zece cuţite de masă de-a lungul coloanei vertebrale. Am clipit încet, privindu-i pe oamenii care începeau să aplaude, în timp ce stomacul mi se răscolea de greaţă, până ce am înţeles: pasagerii credeau că era un alt număr de circ. Pentru majoritatea celor prezenţi în salon, „uciderea” domnişoarei Prescott era, pur şi simplu, o parte a spectacolului – şi ce spectacol minunat, conform unui bărbat de la masa alăturată. Thomas se ridicase deja de pe scaun, uitându-se când la însoţitoarea sa înecată în lacrimi, când la mine, în timp ce încerca să identifice potenţiale primejdii în jur. Voiam să-l ajut, să fiu de folos, dar nu puteam

opri ţiuitul ascuţit din urechi sau ceaţa ce-mi înghiţise gândurile. Totul părea să se mişte cu încetinitorul. Totul, cu excepţia inimii mele ce sălta bubuind şi izbindu-mi-se de coaste. Era o bătaie ce mă avertiza, mă împingea să trec la acţiune, mă implora să fug.

— Olivia! zicea lady Prescott, strângând în braţe trupul fiicei ei, udându-i rochia din catifea cu lacrimi. Ridică-te! *Ridică-te!*

Sângele mânjea toată faţa de masă şi corsetul domnişoarei Prescott, mai întunecat decât emoţiile mele nestăpânite. Domnişoara Prescott era moartă. Nu puteam crede şi nici nu-mi puteam sili inima să se întărească şi să treacă la acţiune. Cum era posibil?

Căpitanul Norwood a sărit deodată din scaun şi a început să strige comenzi pe care nu le puteam înţelege lămurit din cauza ţiuitului continuu din cap. În cele din urmă, mi-am luat ochii de la cuţite şi de la sânge şi am privit spre cei care se mişcau în jurul mesei; pasagerii erau însoţiţi afară din salon, deşi veselia încă nu încetase. Cu excepţia câtorva oameni de la mesele învecinate, nimeni altcineva nu părea alarmat. M-am uitat la scena însângerată; nu-mi puteam imagina cum ar fi putut trece drept o iluzie. Era aşa de mult sânge!

— Wadsworth?

Thomas mi-a atins cotul şi şi-a încreţit fruntea. M-am uitat la el fără să-l văd cu adevărat. O tânără plină de viaţă zăcea acum moartă lângă mine; lumea nu mai avea niciun sens.

— Oricât ar suna de groaznic, prefă-te că este o ecuaţie!

Thomas s-a aplecat până ce i-am întâlnit privirea; chipul lui era la fel de încordat pe cât îmi imaginam că era al meu. Nici lui nu-i era uşor, iar dacă el putea afişa acea atitudine calmă, atunci eram şi eu în stare de acelaşi lucru. Smulgându-mă din braţele ororii, am dat fuga lângă lady Prescott şi i-am cuprins uşor mâinile, ca să o liniştesc şi ca să o împiedic să contamineze scena crimei. Prin furtuna

de emoţii, înţelegeam foarte clar un lucru: la bordul navei se afla un ucigaş şi era imperios necesar să strângem indiciile rapid. Oricât ar fi fost de înfiorător, nu puteam mişca trupul. Cel puţin, nu încă.

— Veniţi! am zis, cât am putut de blând.

— Olivia! s-a jeluit lady Prescott. Ridică-te!

— Uită-te la mine, Ruth! *Doar* la mine! a zis domnul Prescott, întrerupând vaietele soţiei lui.

În vocea omului se simţea o încordare care a curmat isteria femeii. Lady Prescott şi-a îndreptat spatele, deşi buzele încă îi tremurau.

— Mergi în cabina noastră şi spune-i lui Farley să-ţi dea un coniac cald! O să-l trimit îndată pe doctorul Arden!

Am dat să plec cu femeia, când o mână caldă mi-a cuprins umărul. Thomas m-a strâns încurajator, privindu-mă îngrijorat cu ochii lui de un căprui mieriu.

— Le voi însoţi pe doamnele Prescott şi Harvey la cabinele lor, apoi îl voi aduce pe unchiul tău.

Nu m-a întrebat dacă eram în stare să rămân cu cadavrul; avea încredere în mine. M-am mai uitat la el o clipă; încrederea lui îmi calma nervii întinşi şi-mi alunga temerile. Am dat o dată din cap, am inspirat adânc şi m-am întors spre masă. Căpitanul Norwood avea privirea aţintită asupra unei cărţi de joc înfipte în spatele domnişoarei Prescott, pe care nu o observasem. Cartea se afla la mijlocul coloanei vertebrale. Sângele mi-a îngheţat în vine. Cel care aruncase cuţitul avusese grijă să înfigă mai întâi lama în carte. Era o potenţială ameninţare, dar şi un indiciu.

— Este necesar ca zona asta să rămână neatinsă, căpitane, am zis, folosindu-mă de lunile de pregătire în domeniul medicinei legale, pe când Thomas le conducea afară pe cele două doamne.

Unchiul ar fi fost mândru; îmi adunasem emoţiile şi le dădusem deoparte, ca pe nişte mostre anatomice care aveau să fie disecate mai târziu.

— Va trebui să-i interogaţi pe toţi cei prezenţi.

— Luminile erau stinse, domnişoară Wadsworth.

Norwood a înghiţit cu greu, uitându-se la cuţitele înfipte în coloana domnişoarei Prescott şi la cartea sfâşiată.

— Mă îndoiesc că oamenii au văzut ceva.

Îmi venea să-l plesnesc peste căpăţână cu propria lui remarcă evidentă.

Luminile fuseseră stinse doar un moment; era posibil să fi observat cineva ceva dubios înainte de asta.

— Atunci, faceţi-mi pe plac, domnule! am zis, folosind cel mai autoritar ton de care eram capabilă.

Căpitanul şi-a încleştat maxilarul. Una era să îţi dea comenzi un bărbat, şi cu totul altceva, o fată de şaptesprezece ani. De dragul tinerei ucise, mi-am stăpânit enervarea.

— Unchiul meu este expert în investigaţii criminalistice, am adăugat, bănuind decizia ezitantă a căpitanului. Aşa v-ar sfătui şi el.

Căpitanul şi-a trecut o palmă peste faţă. O crimă chiar în prima noapte a „Carnavalului Clarului de Lună” nu prevestea deloc lucruri bune.

— Prea bine! Voi trimite pe cineva în cabinele tuturor în noaptea asta.

La un semnal al căpitanului, stewarzii au intrat în salon ca o armată la patru ace şi i-au scos afară calm pe pasagerii clasei întâi. Câţiva oameni au aruncat priviri neliniştite în direcţia noastră, dar majoritatea trăncăneau despre cât de veridică părea scena, cât de real părea sângele şi cum de reuşise maestrul să facă acele cuţite să arate atât de autentic. Căpitanul Norwood nici nu a confirmat, nici nu a negat aceste teorii. A rămas acolo, întunecat la chip, şi le-a urat seară plăcută pasagerilor.

Pe când se golea salonul, am simţit un fior neplăcut pe şira spinării. M-am întors, surprinsă să-l văd pe Mefistofel încă pe scenă; chipul lui era ascuns de mască. Spre deosebire de ceilalţi însă, atenţia lui nu era îndreptată spre fata ucisă. Ci spre mine. Privirea lui era grea, şi mă întrebam ce văzuse sau ce ştia. Am făcut un pas în direcţia lui, hotărâtă

să-i pun câteva întrebări şi poate chiar mai mult, dar omul a păşit în umbre şi s-a făcut nevăzut.

Sala care ne fusese pusă la dispoziţie pentru autopsierea domnişoarei Prescott îmi amintea de o peşteră umedă.

Ne aflam adânc în măruntaiele *Etruriei* şi, fiind atât de aproape de boiler, temperatura era neplăcut de ridicată, iar luminile pâlpâiau prea des, ca şi cum nava însăşi era tulburată de faptele macabre ce aveau să se petreacă. Bine că exista un sistem de răcire la bord, căci, dacă lăsam corpul în acea sală, s-ar fi umflat şi ar fi atras viermii peste noapte.

Pielea mi-era ca de găină în ciuda căldurii. Indiferent cât de mult încercam să alung gândurile, nu puteam să nu-mi amintesc de un alt laborator sinistru, ale cărui *zgomote groaznice* încă reuşeau să-mi pătrundă în vise în unele nopţi. Coşmarurile erau mai puţin frecvente decât în săptămânile trecute, dar mă bântuiau când şi când, aducându-mi aminte ce pierdusem în Toamna Terorii.

Ignorând fâsâitul aburului dintr-o ţeavă expusă, m-am concentrat la unchiul Jonathan, pe când îşi rula mânecile cămăşii şi se spăla cu săpun carbolic. Când a terminat, am înconjurat masa de autopsie, presărând rumeguş, care avea să absoarbă sângele şi fluidele ce se puteau prelinge pe podea. Asemenea ritualuri erau necesare activităţii noastre. Ne ajutau să ne limpezim minţile şi inimile, aşa spunea unchiul meu.

— Înainte să începem efectiv, vreau să notăm detaliile fizice.

Tonul unchiului era rece precum metalul bisturielor pe care le înşirasem pe tava improvizată.

— Înălţimea, greutatea şi aşa mai departe. Audrey Rose, o să am nevoie de…

I-am întins şorţul, apoi mi l-am prins pe al meu în jurul taliei. Nu îmi schimbasem hainele de seară, iar alăturarea dintre rochia mea de mătase şi şorţul simplu îmi amintea de cât de imprevizibilă putea fi viaţa. Mă îndoiam că, atunci când se trezise de

dimineaţă, domnişoara Prescott se temuse că avea să zacă cu faţa în jos pe o masă de autopsie, înjunghiată de câteva cuţite care se aliniau de la baza craniului până spre coccis.

Thomas a ridicat un caiet şi mi-a făcut semn din cap, hotărât. Eram bine pregătiţi pentru rolurile noastre macabre, căci exersaserăm de multe ori şi nu doar într-o ţară. Se părea că, indiferent unde mergeam, moartea ne urma şi, ca nişte avari, strângeam informaţiile, profitând, într-un fel, de pierderea altora. Eu aveam să dictez datele, iar Thomas avea să le noteze – o echipă din toate punctele de vedere.

Am vârât mâna în săculeţul din piele al unchiului şi am scos ruleta. Am întins-o din creştetul capului până la vârful degetelor, aşa cum fusesem învăţată; mintea mi se limpezea făcând aceşti paşi cunoscuţi. Nu era momentul să reflectez la lucrurile pe care domnişoara Prescott şi-ar fi dorit să le facă în viaţă. Acum era timpul pentru a strânge indicii. Nu credeam în răzbunare, dar mi-era greu să nu vreau să-i fac dreptate.

— Decedata este o femeie pe numele de Olivia Prescott, cu înălţimea de aproximativ o sută şaizeci şi cinci de centimetri şi vârsta de optsprezece ani, am zis, oprindu-mă o clipă pentru ca Thomas să noteze. Când el s-a uitat la mine, am ştiut că puteam continua: Aş zice că are în jur de patruzeci şi opt de kilograme.

— Bun!

Unchiul a aliniat bisturiele, cuţitele pentru oase şi foarfecile de care aveam nevoie pentru examinarea internă.

— Cauza morţii…

Mi-am dezlipit ochii de la cadavru.

— Vă cer scuze, domnule, dar are vreo douăsprezece cuţite înfipte în spate. Nu este evidentă cauza morţii? Sunt sigură că unul sau mai multe dintre ele i-au pătruns inima sau plămânii sau i-au retezat coloana vertebrală.

Unchiul şi-a întors ochii pătrunzători şi verzi spre ai mei; îmi venea să mă fac mică de tot. Era clar că uitasem o lecţie importantă.

— Ca legişti, nu putem ignora piste. Ce te-am învăţat despre a crede doar ceea ce vezi?

Dojana nu era una dintre cele mai rele, dar faţa tot îmi ardea sub privirea lui.

— Ai dreptate… Este… Presupun că este posibil ca aceste cuţite să fi fost otrăvite. Sau ca domnişoara Prescott să fi fost ucisă în alt fel, iar cuţitele să fie doar o metodă de a distrage atenţia. A decedat rapid şi tăcut.

— Foarte bine, a încuviinţat unchiul. Este necesar să ne controlăm emoţiile şi teoriile în timp ce facem autopsia. Altfel, riscăm să influenţăm datele sau să ne agităm atât de tare, încât să suferim o criză, întocmai ca mătuşa ta, Amelia.

Unchiul a închis ochii şi am ştiut că vorbise fără să vrea.

— Mătuşa Amelia? am zis, încruntându-mă. Ce a supărat-o? Tata se simte bine?

O pauză lungă şi stânjenitoare s-a lăsat în urma întrebării mele; unchiul părea să nu-şi găsească cuvintele. Am strâns ruleta în mâini, ştiind că se întâmplase ceva rău. În cele din urmă, unchiul i-a aruncat o privire încurcată lui Thomas, ca şi cum nu era sigur că voia să audă şi celălalt protejat al său ce avea să spună, apoi a oftat.

— Se pare că Liza a dispărut.

— A dispărut? Nu e posibil!

Ţiuitul mi-a revenit în urechi. Am făcut un pas înapoi, ca să nu leşin deasupra cadavrului.

— Am primit o scrisoare de la ea chiar săptămâna trecută.

Am închis gura, încercând să-mi aduc aminte care fusese data scrisorii. Nu reuşeam să mă adun, dar nu-mi scrisese nimic ieşit din comun. Era fericită şi se vedea în secret cu un tânăr. Nu era nimic rău în a flirta inocent.

— Sigur mătuşa Amelia exagerează. Liza a plecat probabil cu…

Nu-l văzusem pe Thomas ridicându-se, dar tânărul mi-a surprins privirea din colţul celălalt al sălii mici. Dacă Liza fugise cu tânărul despre care îmi scrisese, gestul ei ar fi reprezentat o lovitură grea pentru familia şi reputaţia noastră.

Nu era de mirare, aşadar, că unchiul ezitase să vorbească de faţă cu Thomas.

Unchiul şi-a frecat tâmplele.

— Mă tem că am primit veştile de la tatăl tău. Amelia este copleşită de durere şi nu a mai ieşit din camera ei de peste o săptămână. Liza a plecat de acasă într-o după-amiază şi nu s-a mai întors. Tatălui tău îi e teamă că este moartă.

— Moartă? Nu se poate…

Am simţit un gol în stomac. Nu ştiu dacă de vină era voiajul pe apă sau vestea, dar eram pe cale să vomit. Fără să mai scot vreun cuvânt, am ieşit în fugă, nevrând să văd dezamăgirea din ochii unchiului meu, pe când emoţiile ieşeau năvalnic din cutiuţa în care le închisesem şi de unde mă mistuiseră.

Mi-am strâns mantia în jurul trupului, privind de pe puntea înecată în aerul rece soarele ce se afunda în ocean, la orizont, preschimbând valurile întunecate şi sălbatice în sânge închegat. Sunetul constant al apei ce se lovea de coca navei era precum chemarea unei sirene, atrăgându-şi victimele, promiţându-le că totul avea să fie bine dacă se aruncau şi intrau în regatul ei subacvatic.

— În ce belea te-ai băgat de data asta, draga mea verişoară? am oftat, iar aburul respiraţiei calde s-a amestecat cu ceaţa rece a oceanului.

În loc de răspuns, valurile s-au izbit de latura navei, tulburate şi neobosite şi, poate, puţin disperate să ne ducă înapoi în Anglia. Înapoi în locul unde exista o şansă – chiar dacă una macabră – de a o găsi pe Liza.

Cât de repede se prefăceau visele în coşmaruri!

În ciuda evidenţei, refuzam să accept că eram izolată în mijlocul oceanului, fără să-i pot ajuta pe

cei dragi. Nu-mi venea să cred că tata îmi permisese să plec din Anglia fără să-mi spună că verişoara mea dispăruse. Credeam că depăşise obsesia lui de a mă proteja când îmi dăduse voie să studiez medicina legală în România, dar era clar că mă înşelasem. Deşi nu era vina mea, mă simţeam ca şi cum aş fi dezamăgit-o pe domnişoara Prescott. Iar acum pe Liza…

— Nu voi eşua din nou! am jurat eu, cu voce tare.

Era însă un singur lucru pe care nu aş fi fost în stare să-l săvârşesc: crima. A lua viaţa unei persoane mă punea pe picior de egalitate cu criminalii pe care speram să-i învinge. O voce rea din capul meu mi-a şoptit că *nu-i împiedicasem* niciodată cu adevărat. Eu adunam, pur şi simplu, indicii din sânge şi oase şi încercam să pun cap la cap piesele înainte ca alte cadavre să se adauge unui şir nesfârşit.

Ca să opresc, cu adevărat, un criminal, trebuia să devin unul.

Am aruncat o privire la bărcile de salvare care atârnau pe peretele punţii, întrebându-mă dacă eram suficient de puternică să cobor una şi să plec singură spre Anglia. Am strâns din dinţi şi m-am întors spre apă. Sarea şi ceaţa oceanului mi-au înţepat nasul, iar picurii fini de aer îngheţat mi-au acoperit faţa, trezindu-mă din reveriile fără noimă.

În spatele meu s-a deschis o uşă, iar în pragul ei s-a ivit o siluetă înaltă, poleită parcă în lumină; zgomotul produs de personalul care curăţa rămăşiţele spectacolului teribil de mai devreme accentua şi mai mult misterul. Bărbatul a rămas acolo, adâncit prea mult în umbră ca să-i disting trăsăturile. Judecând însă după tresărirea involuntară din piept, am ştiut că era Thomas.

Când s-a apropiat de balustrada lângă care mă aflam, am observat o telegramă ce-i ieşea din buzunarul paltonului. Mă întrebam dacă era de la tata şi dacă nu cumva îi informase pe toţi pasagerii navei, cu excepţia mea. Dacă cineva îi făcuse vreun rău Lizei, aveam să ucid acea persoană. Lent.

Aproape că am zâmbit, dându-mi seama că gândul nu mă tulbura deloc.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, draga mea Wadsworth, a zis Thomas pe un ton jucăuş, aşa cum făcea mereu ca să mă distragă de la gândurile mele întunecate, aş zice că îţi pui la cale evadarea. Vrei să-ţi fiu asistent?

Thomas s-a uitat la mine, uşor încruntat.

— Mi-am lăsat fracul cu paiete la Londra, iar acesta este un pic cam modest. Nu prea aduce a „carnaval”.

— De fapt, plănuiam să omor pe cineva.

— Sper că nu pe mine.

Thomas s-a aplecat peste balustradă şi m-a privit pieziş.

— Deşi sunt foarte chipeş în costumul ăsta. Dacă tot e să mor, măcar să mor cu stil. Ai grijă să nu-mi nenoroceşti faţa! Vreau să leşini şi să boceşti la înmormântarea mea.

Aproape că am gemut scârbită.

— Este de prost gust, având în vedere evenimentele recente.

L-am împuns pe Thomas cu cotul pe când el ofta.

— Tot pe tine te aleg, cu toate defectele tale, Cresswell.

— Datorită inteligenţei mele, nu?

Thomas s-a întors cu faţa la mine; pe buze i se iţea un zâmbet subtil.

— Nu suporţi să nu mă ai în preajmă. Sincer, sunt surprins că nu ţi-ai informat unchiul în legătură cu înţelegerea noastră. Pare genul de veste pe care ai vrea s-o împărtăşeşti.

În ochii lui Thomas se citea o întrebare, dar mi-am întors repede privirea spre ocean, prefăcându-mă că nu înţelesesem. Stelele luminau puternic, licărind şi lucind pe suprafaţa ondulată a apei. Scena îmi amintea de pictura pe care Thomas o făcuse pentru mine cu o săptămână în urmă: o orhidee care ţinea întregul univers între petalele ei. Mă uimea faptul că lumea îşi putea vedea în continuare de drumul ei în ciuda oricărui dezastru.

Mă întrebam cum se simţea lady Prescott, dacă îşi băuse coniacul şi dacă plutea undeva între vis şi coşmar. Poate că ar fi trebuit să îi urmez exemplul.

L-am observat pe Thomas privindu-mă cu atenţie, dar nu mai simţeam nevoia să-mi ascund chipul, aşa cum făceam altă dată. Thomas a deschis gura, apoi a închis-o la loc; mă întrebam ce voise să spună. Poate că se plictisise să ne ciondănim mereu pe acelaşi subiect. Sincer, nu voiam să dau nimănui vestea eventualei noastre logodne înainte de a vorbi cu tata. Thomas interpreta întârzierea mea ca pe un semn de ezitare, un gând atât de ridicol, încât refuzam să-l iau în seamă. Nu avusesem timp să-l vizităm pe tata şi să-l informăm cu privire la intenţiile noastre, oricât de mult mi-aş fi dorit. Nu exista nicio părticică din mine care nu-şi dorească să fie cu Thomas pe vecie. Credeam că ştia asta, după toate întâmplările prin care trecuserăm împreună luna trecută.

Un moment mai târziu, Thomas mi-a cuprins umerii cu braţul şi m-a tras aproape, indiscreţia noastră fiind ascunsă, căci puntea îngheţată era goală. M-am relaxat în braţele lui, lăsându-i căldura trupului şi mirosul parfumului să mă mângâie.

— Nu-ţi pot promite că totul va fi bine, Audrey Rose.

Am expirat adânc.

— Este unul dintre acele momente când poţi minţi, Thomas. Ştiu prea bine cât de vitrege sunt circumstanţele, dar aş vrea să pretind că nu e adevărat. Măcar pentru câteva momente.

— Bine, a zis el, devenind gânditor. Ce vreau să spun e că promit să-ţi fiu alături indiferent ce ne rezervă viaţa. Tu vei fi, cu siguranţă, eroina, dar o să-mi şadă bine lângă tine. Şi asta e tot ce contează.

— Serios?

Thomas s-a retras, prefăcându-se jignit.

— Nu poţi avea toată gloria. Să arăţi bine *şi* să fii şi eroina? Este unul dintre momentele când poţi minţi, Wadsworth.

— Tu nu ai pic de…

Thomas şi-a trecut buzele peste ale mele, iar eu mi-am uitat grijile, exact aşa cum intenţionase el. Sărutul începuse atent şi dulce, un soi de distragere şi promisiune, dar s-a preschimbat curând într-unul adânc şi imperativ. Mi-am petrecut braţele în jurul gâtului său, apropiindu-l de mine, şi m-am pierdut în ritmul oceanului şi al sărutului nostru. Chiar şi în nopţile cele mai reci, Thomas reuşea să aprindă în mine un foc ale cărui flăcări mă temeam că mă vor consuma cu totul într-o zi.

Thomas s-a retras mult prea repede. În asemenea momente, tindeam să-i dau dreptate – era necesar să ne anunţăm intenţiile şi să ne căsătorim imediat. Astfel, l-aş fi putut săruta oricând doream.

— Pot să spun ce nu am voie? a întrebat el, serios.

Am inspirat adânc. Pentru el, ezitarea însemna că *nu doream* să aud ce voia să zică.

— Am promis să nu ne minţim niciodată unul pe celălalt.

— Bine! Uite care este realitatea!

Thomas m-a privit iar. Îşi controla expresia, dar pe faţă i se citea blândeţea.

— Nu putem face nimic în legătură cu Liza de aici. Putem aranja să ne întoarcem la Londra de îndată ce ajungem în America, însă momentan trebuie să fim conştienţi că există un criminal la bordul navei. S-ar putea să fi fost un incident izolat, dar nu cred că este cazul.

Pielea de pe braţe mi s-a înfiorat. Deducţiile lui Thomas erau arareori eronate. Dacă el credea că urmau şi alte crime, atunci nu era decât o chestiune de timp până ce găseam cadavrele.

— Ce sugerezi să facem? am întrebat, frecându-mi braţele ca să mă încălzesc.

— Mă bucur că ai întrebat. M-am gândit la asta.

— Şi?

— Aş zice să ne ascundem în cabina ta tot restul săptămânii.

Un zâmbet amuzat pe buze, pe când ridicam o sprânceană.

— Bem, ne sărutăm, ne distrăm cum putem până ce ajungem la New York.

Thomas a oftat.

— Trebuie să recunoşti că am fi în siguranţă. Nebuni de fericire. Iar ambele variante sună mult mai bine decât studiul cadavrelor.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sau am putea încheia autopsia şi să vedem ce putem afla.

— O opţiune mai puţin distractivă, dar curajoasă, ca întotdeauna, Wadsworth. Deşi unchiul tău doreşte să continue mâine, la cererea căpitanului.

Thomas a oftat, deşi în ochii lui se citea îngrijorarea.

— Mi s-a dat misiunea de a te însoţi la cabină; un lucru dificil, dar pe care îl voi lua în serios, te asigur.

Am clătinat din cap. Thomas mă smulsese din gândurile mele negre şi mă ajutase să mă concentrez iar, reuşind, între timp, să-mi fure un alt sărut. Nu puteam spune că nu mă atrăgeau metodele lui.

TREI,
ASUL DE TREFLĂ

Cabina lui Audrey Rose
RMS Etruria
1 ianuarie 1889

O menajeră mi-a împletit părul şi m-a ajutat să îmbrac cămaşa de noapte din bumbac cu mâneci tivite cu dantelă fără să scoată vreun cuvânt. Deşi majoritatea pasagerilor credeau că asasinarea lui lady Prescott fusese un spectacol elaborat, personalul de la bordul navei îşi ţinea respiraţia şi gurile, neştiind dacă vreun alt coşmar avea să-şi arate curând chipul hidos.

Îndată ce a plecat fata, am oftat uşurată şi mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. Cabina mea era frumos mobilată cu o noptieră din marmură, o măsuţă de toaletă sculptată, o masă mică, scaune şi un şifonier ce l-ar fi mulţumit până şi pe regele Ludovic, cu toate decoraţiunile aurite ale acestor piese. Totuşi, şuruburile de mărimi industriale şi oţelul care înconjurau mica fereastră nu puteau ascunde adevăratul loc în care mă aflam. În ciuda decorurilor elegante, răcoarea se strecura prin crăpături. Nava noastră luxoasă nu era nimic altceva decât o închisoare plutitoare.

Mi-am tras o pereche de ciorapi groşi şi m-am întins pe pat, ştiind că somnul avea să vină greu din cauza tuturor gândurilor care nu-mi dădeau pace. Am ridicat Asul de Treflă pe care îl găsisem înfipt în spatele domnişoarei Prescott şi l-am privit cu atenţie. Ce legătură avea cartea cu crima? M-am gândit la câteva potenţiale indicii, iar cel mai important avea de-a face cu trucurile magice.

Prestidigitaţia era un lucru la care nu mă gândisem prea mult în trecut, deşi văzusem, în Londra, magicieni ambulanţi rotind cărţi cu ajutorul nodurilor degetelor. Pesemne că exersau ore întregi

pentru a da mişcării fluiditate; iluzia era perfectă pentru un ochi novice, iar magicianul nu se deosebea cu mult de un criminal şiret.

Locurile unde se petreceau crime ascundeau şi ele diferite trucuri. Ucigaşii încercau să aranjeze scenele, să le manipuleze ca să-şi acopere adevăratele intenţii şi identitatea. Mefistofel era înzestrat în ceea ce privea arta distragerii atenţiei, un lucru pe care îl dovedise din plin. Putea determina o persoană să privească într-o parte, când ar fi trebuit să facă opusul. Dacă Mefistofel nu s-a fi aflat pe scenă în momentul crimei, cu siguranţă ar fi fost primul suspect.

M-am ridicat. Inima îmi bătea rapid, înţelegând, în cele din urmă, de ce fusesem atât de fascinată de tânărul maestru de ceremonii. Voiam să-i învăţ abilităţile; mi-ar fi fost de ajutor să-mi folosesc acea parte a creierului când lucram printre dezaxaţi şi ucigaşi.

Ceva nu-mi dădea pace: o idee cumva tulbure şi care ar fi fost aproape imposibil de pus în aplicare. Dacă îl puteam păcăli pe Thomas Cresswell, dacă îl puteam face să creadă imposibilul – că sentimentele mele se schimbaseră –, atunci aş fi ştiut sigur că eram o expertă…

Abandonând planul, m-am aşezat la loc pe perne şi am întors Asul de Treflă, căutându-i semnificaţia. Cartea era tăiată în centru şi pătată cu sânge uscat, dar pe spatele ei se afla un desen interesant. Un corb negru precum cerneala plana cu aripile deschise în faţa unei luni argintii. Viţe şi spini erau ţesute complicat în jurul marginilor, din câteva linii groase şi negre. În susul şi în josul părţii centrale era un opt dublu culcat în mod straniu pe o parte. Am evitat să ating locul în care cuţitul îl străpunsese; încă negam faptul că domnişoara Prescott fusese ucisă chiar lângă mine, fără ca eu să observ ceva. Dacă unchiul nu ar fi…

Un ciocănit slab s-a auzit la uşa care-mi despărţea camera de cea a însoţitoarei mele, gonindu-mi gândurile. M-am ridicat în capul oaselor, am aşezat

cartea pe noptieră şi am îmbrăcat un halat cu o orhidee ţesută. Pielea mi s-a înfiorat, deşi nu din cauza sperieturii. Mătasea ca apa era rece şi moale ca un lichid pe părticelele de piele neacoperite de cămaşa de noapte.

— Intră!

— Sunt eu, draga mea!

Doamna Harvey a deschis uşa, sprijinind pe şoldul ei lat un mic set de ceai.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva cald. Mi-am adus şi tonicul de călătorie, în caz că vrei ceva *mai tare.*

Am zâmbit, amintindu-mi numele năstruşnic pe care-l dăduse băuturii alcoolice în timpul călătoriei noastre spre România, de luna trecută. Butelca ei gravată se legăna pe tavă. Mirosul înţepător de alcool se simţea de unde mă aflam şi am hotărât că băutura m-ar fi încălzit, cu siguranţă, rapid, dar, în acelaşi timp, m-aş fi ales şi cu o gaură arzătoare în stomac.

— Îmi ajunge ceaiul, mulţumesc!

M-am ridicat să o însoţesc la masă, dar femeia m-a oprit, dând ferm din cap. Doamna Harvey a turnat ceai şi m-a băgat în pat, aşezându-mi ceaşca aburindă în mâini. Mirosul de pergamută şi de trandafir s-a ridicat imediat în aer, relaxându-mă pe dată.

— Mulţumesc!

— Gata, gata, copilă!

Doamna Harvey s-a aşezat lângă mine şi a tras o duşcă zdravănă din tonicul ei.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Aveam nevoie de companie. Aşa alunecă mai bine tonicul.

Privirea femeii s-a îndreptat spre cartea de joc de pe noptiera mea.

— Bogăţie.

— Poftim? am zis, întrebându-mă dacă nu cumva se delectase deja cu tonicul.

— În tinereţe, soţul meu obişnuia să facă pe chiromantul – ghicea în cărţi de joc. Aşa ne-am întâlnit.

Chipul i-a fost cuprins de visare.

— Era groaznic la ghicit, Dumnezeu să-l odihnească, deşi era talentat la altele.

— Cum vă simţiţi? am întrebat, schimbând subiectul.

Nu voiam să aflu la ce talente visa doamna Harvey.

— A fost o zi încărcată.

— Nu ştiu cum puteţi, tu şi Thomas, să faceţi ceea ce faceţi şi să rămâneţi întregi la minte, a zis ea, revenind în prezent, dar sunt mândră de amândoi. Ştii, sunteţi o pereche pe cinste. În ceea ce priveşte ucenicia voastră şi în alte feluri. Thomas şi-a exprimat intenţiile faţă de tine?

Mi-am apropiat faţa de ceaşcă, sperând că puteam pune roşeaţa din obraji pe seama aburului cald.

— Da… păi… cred că ar vrea să vorbească cu tata.

— Nu e un băiat care ţine la convenţii. Mai are multe de învăţat despre maniere, dar are o inimă bună, aşa să-l ajute Dumnezeu!

Doamna Harvey a mai luat o duşcă, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

— Îl vei face foarte fericit, Audrey Rose. Dar, cel mai important, cred că şi el *te va face fericită.* Femeia şi-a şters lacrima din colţul ochiului şi a continuat: Nu se cuvine, dar… uite!

Fără a mai adăuga ceva, femeia mi-a întins un bilet împăturit. Nu era niciun nume pe el şi nici măcar un plic. Am ridicat iute privirea.

— Ce e asta?

Doamna Harvey şi-a strâns butelcuţa şi s-a îndreptat spre uşă, ridicând din umăr.

— Nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi, dragă. Sunt, pur şi simplu, o bătrână care a venit să-ţi spună noapte bună. Dorm ca un buştean, aşa că va trebui să strigi dacă ai nevoie de mine. Sigur nu voi auzi o uşă deschizându-se şi închizându-se.

Doamna Harvey a tras după ea uşa cabinei, făcându-mi cu ochiul şi lăsându-mă cu gura deschisă. Era evident că nu fusese oarbă la gesturile

lui Thomas, aşa cum păruse. Fără să încerc să-mi dau seama cum reuşise să o convingă Thomas să participe la noua lui poznă, am despăturit biletul. M-a întâmpinat un mesaj scurt, scris îngrijit. Mă întrebam cine îl scrisese, până ce l-am citit.

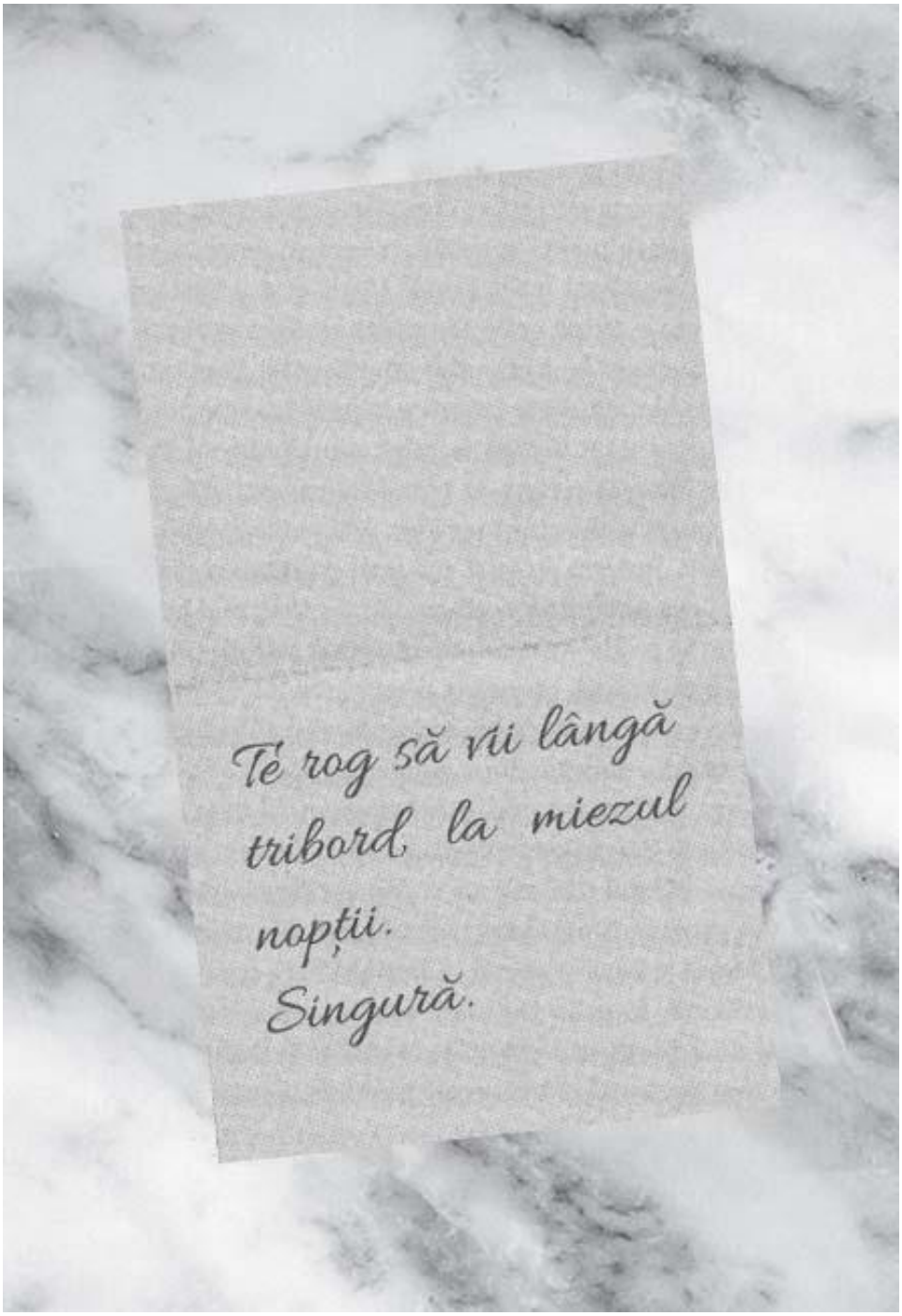

Pulsul mi s-a zbătut agitat citind propunerea pe care o conţinea acea propoziţie scurtă. Nu era prima dată când Thomas îmi cerea să ne întâlnim la o oră indecentă. Neînsoţită. De data asta însă, nu ne aflam

într-un internat pe jumătate gol din România, departe de priviri curioase. Dacă eram prinşi aici, printre membrii înaltei societăţi, aveam să devin o paria, iar reputaţia avea să-mi fie distrusă. Chiar şi aşa însă, poate că Thomas avea o teorie nouă sau poate că descoperise un indiciu care conducea la criminalul domnişoarei Prescott. Curiozitatea mea blestemată se învârtea în jurul acestor posibilităţi.

M-am mai uitat o clipă la bilet, muşcându-mi buza, surprinsă că Thomas alesese să trimită un mesaj atât de personal prin intermediul unui servitor. Mă puteam preface că nu l-am primit. Puteam alege să mă port politicos şi decent. Dar calea asta era plictisitoare. M-am gândit la buzele lui Thomas atingându-le pe ale mele, mi-am imaginat mâinile lui încurcate în părul meu brunet, respiraţia noastră rapidă pe când mâinile lui călătoreau peste trupul meu, explorând şi tachinându-mă. Decent sau nu, tânjeam după atingerea lui.

Mi-am îndreptat rapid ochii spre micul ceas care ticăia pe noptieră. Era aproape miezul nopţii. Mi-am aruncat privirea spre halatul din mătase şi cămaşa de noapte dantelată, ale cărei volane îmi cădeau peste degete. Nu aveam suficient timp să mă îmbrac şi să mă îndrept în fugă spre tribord fără să fiu văzută. Totuşi, a ieşi afară aşa cum eram acum prezenta riscul de a produce o embolie oricui ar fi decis să iasă la o plimbare nocturnă. Părea exact genul de plan diabolic pus la cale de Thomas.

— Ticălosul!

Am zâmbit, apoi mi-am pus mantia, am luat un bisturiu din geanta mea medicală, pentru orice eventualitate, şi am sperat că nu avea să se întâmple nimic pe când ieşeam din cabină.

Pe timpul zilei, nava *Etruria,* cu catargele ei mari şi coşurile enorme pentru aburi, te ducea cu gândul la voiaje grandioase şi plăceri frivole. Podelele din lemn masiv fuseseră atât de lustruite şi de şlefuite, încât lumina soarelui se oglindea în ele ca-ntr-un

covor de diamante, iar tavanul de deasupra punţii era o splendidă adăugire a coridorului sidefiu al clasei întâi.

Noaptea, aceleaşi lucruri păreau bântuite de stafii şi periculoase. Avântarea semăna cu o gură deschisă, gata să-i mestece pe pasageri; aceleaşi podele lucitoare aduceau acum aminte de nişte limbi ce salivau. Bărcile de salvare prinse de pereţi erau, de fapt, ascunzători perfecte, nu miniaturi simpatice. Pânzele imense plesneau în vânt ca aripile unei creaturi marine uriaşe, ieşite la vânat. Coşurile expirau, iar ceaţa se lipea de balustradă, parcă privind. Orice se putea ascunde în ceaţă. Sau, mai degrabă, *oricine.*

— Ce prostie! am şoptit, strângându-mi mai bine în jurul trupului mantia tivită cu blană, pe când degetele de gheaţă ale frigului mi se prelingeau pe piele.

Dacă domnişoara Prescott nu ar fi fost ucisă, aş fi pus metamorfoza navei într-o creatură gargantuescă pe seama imaginaţiei mele prea bogate.

În realitate, în umbră se putea ascunde cu adevărat ceva ce spera să-şi înfigă ghearele în spatele meu. Am decis că nu-mi plăcea deloc călătoria pe apă.

N-ar fi stricat ca Thomas să aleagă un loc mai rezonabil pentru viitoarele noastre întâlniri clandestine. De preferat înăuntru, lângă un foc, departe de coridoarele pustii şi de apa agitată. Dinţii îmi clănţăneau, dar am traversat grăbită puntea, atentă la orice lucru ciudat, deşi îmi era greu să-mi dau seama ce anume nu era la locul său. Nu mai călătorisem niciodată pe un asemenea vas. Vântul sufla pe coridorul expus, şuierând a ameninţare. Frânghiile scârţâiau. Fiecare sunet nou îmi înţepa venele ca un ac. Mi-am strâns bisturiul bine pe lângă trup, nevrând să mă reped asupra cuiva, din greşeală. Trebuia să-mi stăpânesc emoţiile, altfel riscam să rănesc pe cineva. Voiam să-l sărut pe Thomas, nu să-l eviscerez.

Am încetinit pasul pe când mă apropiam de provă. Nu-l vedeam pe logodnicul meu, deşi trebuia să fi sosit până acum. Am încercat să zăresc ceva printre băncile şi scaunele din stinghii ce fuseseră prinse de podea. Îmi era greu să desluşesc altceva în afară de siluetele obiectelor sub cerul înnorat al nopţii; felinarele slabe de pe punte erau fie stinse, fie nu răzbăteau aşa departe. Mi-am înghiţit teama. Nu mă vâna nimeni.

— Thomas? am şoptit, apropiindu-mă încetişor de provă.

În acea parte a navei, vântul sufla fără milă. Mi-am aplecat bărbia în piept, deşi nu mă ajuta prea mult. Dacă Thomas nu apărea în curând, aveam să-l…

Dar iată-l venind spre mine, o siluetă cu formă umană! Inima îmi bătea ca nebuna.

— Chiar a fost nevoie să ne întâlnim într-un asemenea loc, Cresswell?

S-a oprit la câţiva metri de locul în care aşteptam, tremurând. Numai că nu mi-am dat ochii peste cap în timp ce el a rămas acolo, privindu-mă pe mine şi împrejurimile cu atenţie. Nu s-a mai apropiat, iar eu m-am enervat şi mai abitir. Nu aveam parte de întâlnirea călduroasă pe care mi-o imaginasem strecurându-mă pe nava îngheţată.

— Ei bine? Mai am un pic şi-mi dau duhul. Ce era aşa de urgent că a trebuit să ne întâlnim aici, la ora asta? Ai vreo informaţie despre domnişoara Prescott?

Silueta şi-a înclinat capul într-o parte, gândindu-se. Atunci am observat mica lucire a luminii ce se reflecta pe chipul său. Era ca şi cum chipul lui era acoperit de o… Inima mi-a stat în loc.

— Vă cer scuze că v-am dezamăgit, domnişoară, dar numele meu nu este Cresswell.

Mefistofel s-a apropiat ezitant.

— Deşi sunt intrigat de faptul că o tânără ca dumneata ar accepta o asemenea întâlnire, neînsoţită.

Mi-am ridicat bisturiul, blestemându-mi mâinile pentru că tremurau. Nu voiam ca Mefistofel să creadă că tremuratul se datora în totalitate fricii.

— Ce-ce vrei? am reuşit să îngaim.

Puteam jura că vântul asculta de dorinţa magicianului, căci gemea şi sâsâia, găsind, ca prin minune, fiecare găurică din îmbrăcămintea mea. Mefistofel s-a apropiat; mantia îi flutura în jurul trupului. Nu credeam în asemenea lucruri, dar, în acel moment, semăna cu moştenitorul diavolului, aşa cum susţinuse judecătorul Prescott.

— O-opreşte-te! Sau îţi jur că o să-ţi t-tai artera! Ştiu pre-precis unde să tai mai bine, domnule.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar în niciun caz să-i aud hohotul surprins. Mefistofel şi-a scos mantia foarte lent, ca nu cumva mişcarea prea grăbită să mă facă să-l atac.

— Contrar a ceea ce pesemne că gândeşti, nu mă ocup cu admiratul tinerelor moarte. Te rog!

Mefistofel mi-a întins mantia.

— Ia asta! E cu lână de angora. Nu vei mai găsi un alt veşmânt mai călduros sau mai moale, îţi garantez.

Mi-am încleştat maxilarul şi m-am uitat la mantie. Nu voiam să accept niciun fel de ajutor de la tânărul acela straniu. Magicianul a zâmbit larg.

— Uite cum facem! O să o pun pe acest scaun şi o poţi lua singură.

Mefistofel a aşezat mantia cu grijă, apoi s-a dat înapoi, făcând o plecăciune, în glumă.

— Mantia te aşteaptă, scumpă doamnă!

— Ce-ce vrei? am repetat, ţinându-mi arma pregătită.

Mefistofel s-a mulţumit să îşi încrucişeze braţele şi şi-a pironit privirea asupra mantiei. Am pufnit şi am înhăţat haina. Am rezistat tentaţiei de a-mi freca obrazul de ţesătura ei pufoasă. În câteva momente, căldura mi-a înconjurat trupul şi nu am mai tremurat. Mefistofel a zâmbit superior, iar eu am scos iar bisturiul, ştergându-i rânjetul mândru de pe buze.

— Răspunde-mi la întrebare sau plec!

Tânărul a desfăcut cel mai apropiat scaun şi s-a aşezat picior peste picior. Nu arăta deloc că i-ar fi fost frig, îmbrăcat în haina lui stacojie de seară, în vântul ce sufla mohorât. Poate că Mefistofel nu era cu totul uman. Cel puţin asta i-ar fi explicat talentul nenatural pentru trucurile magice. Apoi, i-am observat pentru prima dată mănuşile – fiecare dintre ele avea o semilună ţesută pe spate, cu stele pe degete. Erau minunate!

— Am o propunere pentru dumneata.

Am început să dau din cap, dar Mefistofel a ridicat o mână.

— Este un târg care se va dovedi, cred, a fi extrem de avantajos. Am văzut modul în care ai analizat evenimentul regretabil din această seară. Ai fost calculată şi calmă în timp ce alţii s-au panicat. Ai căutat indicii şi detalii. Ambele sunt aptitudini de care am nevoie.

— Da, este destul de regretabil că vreo douăsprezece cuţite au fost înfipte în spatele cuiva, am zis, glacial. Ce talent minunat ai, să faci uciderea unei tinere să sune la fel de banal precum un ghinion mărunt şi apoi să te foloseşti de ea pentru propriul scop! Mă dezgusti!

Mefistofel mă privea din scaunul lui.

— Ceartă-mă cât vrei, dar realitatea este una: *a fost* un eveniment regretabil. Te-ai simţi mai bine dacă aş vărsa o lacrimă?

Aveam impresia că întrebarea lui fusese sinceră, ca şi cum nimic nu l-ar fi bucurat mai tare decât să transforme întâlnirea noastră într-o ocazie de a-şi etala talentele.

— Am avut parte de suficiente pozne pentru o singură seară. Îţi cer scuze, eu trebuie să…

— Am venit pentru că vreau să îţi fiu îndrumător, în schimbul ajutorului dumitale. Cred că, bazat pe curiozitatea de care ai dat dovadă în timpul spectacolului, ai vrea să înveţi prestidigitaţia. Eu îmi doresc să păstrez ceva foarte drag mie. Cred că dumneata mă poţi ajuta.

— Nu doresc să învăţ trucuri, domnule.

Tânărul mi-a aruncat o privire care sugera că mint foarte prost.

— Nu vei găsi un profesor mai bun.

— Dar aş putea găsi unul mai puţin arogant.

M-am căznit să respir. Nu magie îmi doream să învăţ, dar Mefistofel era aproape de adevărul pe care preferam să-l ascund.

— În orice caz, îmi pare rău să te anunţ, domnule, dar nu cred în prostii precum magia. Sunt om de ştiinţă. Nu mă insulta cu micile dumitale trucuri ieftine. Dacă practicile dumitale de ghicitor-şarlatan funcţionau, ai fi ştiut să nu încerci.

— Trucuri ieftine?

Mefistofel a sărit din scaun şi a făcut câţiva paşi în direcţia mea. Am rămas locului, privindu-l pe când a întins mâna şi a extras o carte din aer.

— Magia este ştiinţă. Este, pur şi simplu, un termen mai pretenţios pentru faptul de a le arăta oamenilor că imposibilul nu este de neatins.

M-am holbat la carte. Inima îmi tuna în piept pe când omul o rotea între degete. Îmi era greu să-mi dau seama în lumina slabă, dar cartea părea să semene cu cea găsită pe cadavrul domnişoarei Prescott. Doream să-mi ridic iar bisturiul, dar nu voiam să-l alertez cu privire la schimbarea atitudinii mele. Fie Mefistofel era cel responsabil de moartea tinerei, fie o persoană care avea acces la cărţile lui. Din moment ce magicianul se aflase pe scenă atunci, ştiam că ultima variantă era cea mai probabilă.

Mefistofel m-a privit cu atenţie. Aflându-ne mai aproape acum, puteam citi sclipirea de inteligenţă din ochii lui.

— Negi farmecul prestidigitaţie!? Eşti interesată de o singură formă de ştiinţă sau ai vrea să îţi dezvolţi cunoştinţele?

— Nu dumneata ne-ai avertizat cu privire la târgurile de la miezul nopţii? Contrar părerii dumitale, am zis, răspunzându-i cu propriile lui cuvinte, nu îmi câştig pâinea prefăcându-mă că aş fi

proastă. Te rog să mă scuzi, e târziu, iar ieşirea asta a fost o pierdere de timp. Noapte bună, domnule!

Am trecut pe lângă el, fără să mă mai întorc când a strigat:

— Târgul nostru rămâne deschis. În cele din urmă, crima este doar o altă formă de prestidigitaţie, nu-i aşa?

Speram că nu-mi auzise paşii ezitanţi pe când mă grăbeam să traversez puntea, ignorând fiorii reci ce-mi traversau spatele. Crima *chiar* era o altă formă de prestidigitaţie, iar dacă persoana responsabilă era suficient de talentată, atunci putea scăpa basma curată.

PATRU,
IŢE ÎNCURCATE

Cabina familiei Prescott
RMS Etruria
2 ianuarie 1889

Mă jucam cu nasturii perlaţi de pe mănuşi pe când unchiul a bătut cu pumnul în uşa magistratului. De dinăuntru s-au auzit voci mormăite, deşi cei de acolo nu păreau să se fi oprit din ceartă. Unchiul a aşteptat câteva momente, apoi a ciocănit iar. Se trezise mai devreme decât mine şi terminase singur autopsia domnişoarei Prescott, lăsându-mi la dispoziţie mult prea mult timp să mă gândesc la tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Mă uitam în gol la şuruburile care înconjurau uşa. Abia dormisem cu o noapte înainte căci mă foisem şi mă întorsesem nebuneşte pe toate părţile. În afară de târgul bizar de la miezul nopţii propus de Mefistofel şi de uciderea domnişoarei Prescott, mă apăsa şi grija constantă pentru soarta Lizei. Voiam să-l implor pe căpitanul Norwood să întoarcă nava şi să pornească pe dată spre Anglia. În schimb, trebuia să mă mulţumesc cu a lăsa zilele să se scurgă înnebunitor de încet, una după alta. Răbdarea era o virtute detestabilă.

— Ai auzit ceva din ce am zis?

Thomas şi-a fluturat o mână prin faţa ochilor mei, ridicând uşor, a mirare, colţul unei buze.

— Eşti fascinantă când faci asta!

— Ce? Când mă gândesc?

I-am îndepărtat mâna.

— Scuză-mă!

— Nicio problemă, a zis el, rânjind. Ştii că nu mă deranjează când visezi la mine.

Unchiul şi-a aruncat privirea peste umăr.

— Este posibil să vă comportaţi cum se cuvine timp de cinci minute?

— Nu am făcut nimic! am zis, ridicându-mi mâinile. Singurul lucru de care mă fac vinovată este că mă gândesc la crima de noaptea trecută. Doamna Harvey a pomenit ceva de chiromanţie. Cred că e o pistă care merită investigată.

Unchiul a mormăit ceva ce suna grosolan şi a ciocănit încă o dată. Thomas a păşit în faţa mea şi a zis în şoaptă:

— Şi pentru că te gândeşti cum aş arăta fără haine?

Uşa s-a deschis înainte să-i arăt un semn nedemn de o domnişoară. Într-o clipă, zâmbetul care mă tachina a dispărut de pe chipul lui Thomas, care îşi reluase expresia rece pe care o avea de fiecare dată când analiza oamenii. Mă aşteptasem să-l văd pe judecătorul Prescott, dar în pragul uşii ne-a întâmpinat un bărbat mai scund şi mai rotofei, cu un început de chelie.

— Buna ziua, domnilor, a zis el, nedând semne că vorbea din inimă. Şi domnişoară. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Sunt doctorul Jonathan Wadsworth, din Londra, iar aceştia sunt ucenicii mei, domnul Thomas Cresswell şi domnişoara Audrey Rose Wadsworth. Îl căutăm pe domnul Prescott, a zis unchiul. Am vrea să-i punem câteva întrebări legate de zilele de dinainte de uciderea fiicei lui. Nu-i vom răpi decât un moment.

Bărbatul îndesat şi-a tras umerii înapoi şi a încercat să se uite în lungul nasului său mic, deşi unchiul era mai înalt decât el.

— Mi-e teamă că nu e posibil în acest moment. I-am administrat un tonic pentru a-i potoli nervii, a zis omul, întinzând o mână dolofană. Sunt doctorul Philip Arden.

Thomas şi cu mine ne-am uitat curioşi unul la celălalt. Domnii nu primeau, de obicei, elixiruri pentru nervi; era un concept prostesc cum că bărbaţii nu aveau asemenea emoţii puternice, dar eu

eram mai preocupată din cauza minciunii evidente. Tocmai îi auzisem pe cei doi bărbaţi certându-se.

Unchiul a dat din cap.

— Ne-ar mulţumi orice informaţie pe care domnul Prescott ar putea să ne-o ofere, chiar şi în starea de faţă.

— Îmi e teamă că va trebui să reveniţi, a zis doctorul Arden, închizându-ne încet uşa în faţă. Familia Prescott îşi doreşte să aibă timp pentru a se împăca, atât cât se poate, cu pierderea unicei fiice. Sunt sigur că înţelegeţi situaţia delicată.

Mi-am muşcat limba. O parte din mine voia să-i spună că nu înţelegeam deloc, dacă era să vorbim strict despre importanţa găsirii oricărui indiciu înainte ca acesta să se şteargă în memorie. Pe de altă parte, ştiam că era un punct de vedere cam crud, având în vedere împrejurările. Unica lor fiică fusese ucisă cu bestialitate în faţa lor. Singurul lucru pe care îl puteam oferi era timpul necesar pentru a o jeli.

O uşă a scârţâit pe coridor, dar nu a ieşit nimeni. Am surprins privirea lui Thomas şi mi-am întors capul în direcţia sunetului. Thomas a făcut un pas mic spre cameră şi s-a oprit, dând din cap. Cineva trăgea cu urechea. Am redevenit atentă la conversaţia dintre doctorul Arden şi unchiul meu, sperând că aveau să încheie mai repede.

— Prea bine, a cedat, în cele din urmă, unchiul. Vă rog să-i spuneţi că l-am căutat! Mă voi întoarce în seara asta!

Am făcut o mică plecăciune politicoasă, dar, înainte ca doctorul Arden să-şi încline pălăria, eu o şi zbughisem pe coridor.

Eram pe cale să-mi ridic pumnul şi să ciocăn, când am observat-o pe lady Prescott. Se uita în gol. Avea ochii înroşiţi de lacrimi, aşa cum au cei în doliu.

— Doamnă Prescott…

M-am apropiat încet.

— Vreţi să-l aduc pe…

— I-am spus că nu ar fi trebuit să acceptăm oferta, a zis ea, cu privirea aţintită asupra oceanului. Mândria lui i-a adus moartea.

I-am simţit pe unchiul şi pe Thomas întârziind în spatele meu şi am întins o mână, ca să-i opresc.

— Ce ofertă v-a deranjat? Aţi primit ceva înainte de a vă îmbarca?

Femeia a clipit, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama că nu vorbea singură.

— O scrisoare. Am primit o invitaţie. La fel ca familia Arden.

Femeia a râs, însă fără urmă de amuzament.

— „Stimate oaspete”, într-adevăr. Lui Robert îi place să creadă în publicitate, în faptul că opinia lui este demnă de urmat. Nu era chip ca tocmai el să rateze şansa de a se făli. Vanitatea este un păcat.

— Domnul Prescott ştie cine i-a trimis scrisoarea? am continuat eu. Pot să o văd?

O lacrimă a alunecat pe obrazul femeii. Apoi o alta. Lady Prescott s-a întors spre mine, iar emoţiile ei m-au copleşit.

— La ce bun? Olivia a mea nu mai este.

Thomas se foia, bătând darabana cu degetele pe coapse. Îmi amintea de un câine de vânătoare care luase urma unei prăzi şi voia să o prindă cu orice preţ. Am dat să-l opresc, dar Thomas a păşit cu grijă într-o parte, scăpându-mi.

— Doamnă Prescott, pot să vă spun ce cred? a întrebat el.

Am închis ochii. Thomas avea multe calităţi incredibile, dar subtilitatea nu se număra printre ele.

— Aţi suferit o tragedie pe care mulţi oameni nu pot nici să şi-o imagineze, nici s-o îndure. Şi totuşi sunteţi aici, în viaţă, respirând. Ăsta e cel mai greu lucru de făcut. Oamenii admiră adesea puterea fizică, dar cred că lucrurile simple pe care un om le face după ce a suferit o pierdere cumplită sunt cele care îl definesc. Nu există semn mai mare de forţă sufletească decât să continui să trăieşti, când tot ce ai vrea să faci este să închizi ochii pentru totdeauna. Avem nevoie de puterea şi de credinţa care vă

caracterizează pentru a-l putea prinde pe cel care a curmat viaţa fiicei dumneavoastră. Poate că domnişoara Olivia nu mai este printre noi, dar paşii pe care îi veţi face mai departe vor ajuta în a-i face dreptatea pe care o merită.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile ce-mi înţepau ochii; rămăsesem fără cuvinte. Lady Prescott părea la fel de uluită; totuşi, şi-a revenit iute şi a dispărut în cabina ei. Eu am rămas pironită locului, cu gura căscată, nerecunoscându-l pe tânărul Thomas Cresswell. Thomas mi-a zâmbit fugitiv.

— O viaţă plină de surprize, îţi aminteşti, Wadsworth?

— Într-adevăr!

Nu-mi puteam imagina un viitor care să nu includă desluşirea fiecărui secret pe care îl avea el. Lady Prescott a ieşit în cele din urmă în pragul uşii, acolo unde încă ne aflam.

— Poftim! a zis ea, trăgându-şi nasul. Pentru Olivia.

Thomas a luat scrisoarea cu mare grijă, lipind-o la piept.

— Vom afla cine a făcut una ca asta, doamnă Prescott. Iar vinovaţii vor plăti scump.

Am privit îngrijorată în direcţia lui Thomas. Tonul lui mă înfiorase. Nu aveam nicio îndoială că avea să lupte din toate puterile pentru a rezolva cazul.

Lady Prescott şi-a înghiţit nodul din gât.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întind iar!

Ne-am luat la revedere de la ea şi ne-am continuat drumul pe punte. Unchiul ne-a privit, în timp ce mergeam; chipul îi era ca o fereastră închisă. Mă întrebam dacă se gândea la mătuşa Amelia, dacă era îngrijorat că şi ea ar fi putut să se afle într-o stare la fel de groaznică, panicată peste măsură la gândul dispariţiei Lizei. Nu de puţine ori, misiunea noastră era să tăiem trupurile celor morţi şi să căutăm indicii. Mi se părea însă mult mai greu să vorbeşti cu cei rămaşi în viaţă şi care jeleau. Era

aproape imposibil să-ţi opreşti emoţiile şi să te deconectezi de la sarcina oribilă pe care trebuie să o duci la bun sfârşit.

De îndată ce ne-am îndepărtat suficient de puntea pentru promenadă, Thomas s-a oprit şi mi-a dat invitaţia. Plicul era destul de decadent. Hârtia era de un albastru strălucitor, iar literele erau argintii şi aurii. Pe margine erau presărate câteva stele mici, ca şi cum cineva ar fi suflat cu sclipici pe deasupra paginii. Asta mi-a adus imediat aminte de „Carnavalul Clarului de Lună”.

Mi-am trecut degetul peste hârtia lucioasă şi am deschis scrisoarea.

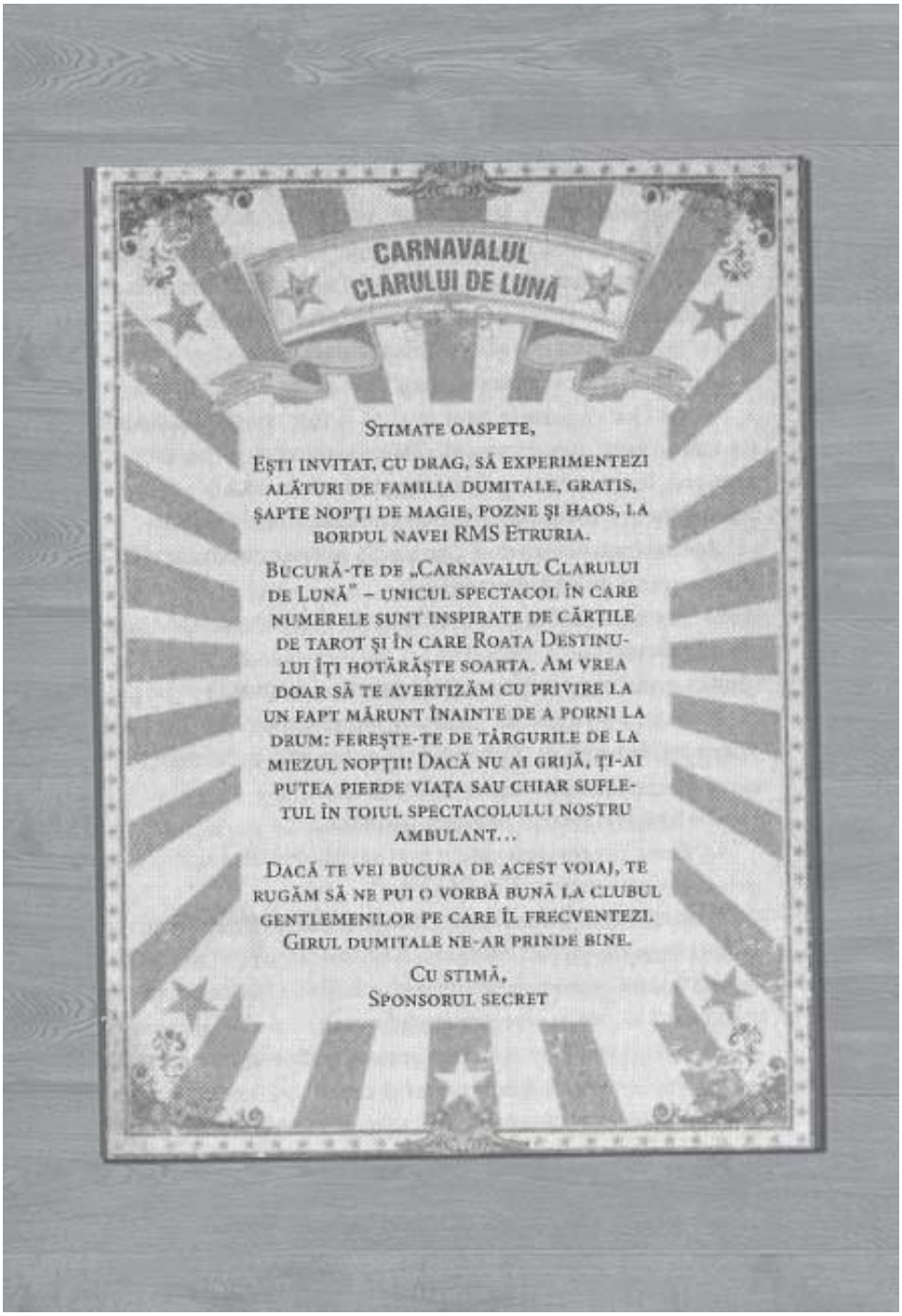
CARNAVALUL
CLARULUI DE LUNĂ
STIMATE OASPETE,
EŞTI INVITAT, CU DRAG, SĂ EXPERIMENTEZI ALĂTURI DE FAMILIA DUMITALE, GRATIS, ŞAPTE NOPŢI DE MAGIE, POZNE ŞI HAOS, LA BORDUL NAVEI RMS ETRURIA.
BUCURĂ-TE DE „CARNAVALUL CLARULUI DE LUNĂ" – UNICUL SPECTACOL ÎN CARE NUMERELE SUNT INSPIRATE DE CĂRŢILE DE TAROT ŞI ÎN CARE ROATA DESTINULUI ÎŢI HOTĂRĂŞTE SOARTA. AM VREA DOAR SĂ TE AVERTIZĂM CU PRIVIRE LA UN FAPT MĂRUNT ÎNAINTE DE A PORNI LA DRUM: FEREŞTE-TE DE TÂRGURILE DE LA MIEZUL NOPŢII! DACĂ NU AI GRIJĂ, ŢI-AI PUTEA PIERDE VIAŢA SAU CHIAR SUFLETUL ÎN TOIUL SPECTACOLULUI NOSTRU AMBULANT...
DACĂ TE VEI BUCURA DE ACEST VOIAJ, TE RUGĂM SĂ NE PUI O VORBĂ BUNĂ LA CLUBUL GENTLEMENILOR PE CARE ÎL FRECVENTEZI. GIRUL DUMITALE NE-AR PRINDE BINE.
CU STIMĂ,
SPONSORUL SECRET

— Voi ce înţelegeţi din asta? a întrebat unchiul. Spuneţi-mi primele impresii!

— E greu de zis.

Am inspirat adânc, întorcând în minte pe toate feţele cele aflate.

— Pe de o parte, înţeleg neîncrederea lui lady Prescott: de ce ai căuta girul unui magistrat? Cu

siguranţă există alţi membrii ai aristocraţiei mai potriviţi pentru aşa ceva.

Am studiat iar scrisoarea, apoi i-am întins-o lui Thomas.

— Aş zice că şansele sunt mici să fi fost trimisă de cineva care face parte din spectacol. Care dintre ei şi-ar permite să cumpere locuri pentru patru pasageri la clasa întâi?

— Dar? m-a îmboldit Thomas, cu sprâncenele ridicate.

Aveam impresia că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie şi îmi dădea ocazia de a ieşi în evidenţă.

— Seamănă foarte mult cu fraza de început pe care a rostit-o Mefistofel.

Am arătat propoziţia care era, practic, identică.

— V-aţi putea pierde „inimile sau chiar capetele în toiul spectacolului nostru ambulant”. Cine ar mai avea ştiinţă de acest discurs, dacă nu un membru al trupei?

Unchiul şi-a răsucit mustaţa, gânditor.

— Poate o persoană care a mai văzut spectacolul. Nu este prima reprezentaţie a „Carnavalului”.

— E adevărat, am zis, deloc convinsă. Dar nu înţeleg de ce ar vrea să dea vina pe circ. Până acum nu există martori, nu există niciun motiv pentru care victima a fost tocmai domnişoara Prescott şi niciun motiv acceptabil pentru care ucigaşul ar fi pus la cale un plan aşa de încurcat ca să înfăptuiască o singură crimă. De ce nu ar fi aşteptat, pur şi simplu, să se stingă luminile, să lovească şi să se strecoare înapoi la locul lui?

Thomas măsura puntea cu paşii. Mişcările lui erau rapide şi precise, aşa cum îmi imaginam că îi erau şi gândurile. Tânărul s-a oprit brusc şi s-a îndreptat spre balustradă, aţintindu-şi privirea asupra oceanului nesfârşit. Unchiul şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, dar nu am îndrăznit să-l tulburăm pe când se adâncea în meandrele întunecate ale minţii lui. Câteva momente mai târziu, Thomas s-a întors pe jumătate la noi; era încordat.

— Criminalul este, cel mai probabil, o persoană căreia îi place spectacolul. Nu este interesat de a-şi comite faptele diabolice în linişte – tânjeşte drama, emoţia de a vedea frica oamenilor. Eu…

Vântul i-a suflat o şuviţă de păr peste frunte, iar Thomas s-a întors spre noi, cu chipul împietrit.

— Data viitoare, victima va fi descoperită într-un mod mai grandios, într-un fel ce nu va mai putea trece drept număr de spectacol. El fierbe acum, oriunde s-ar afla. Este furios că prea puţini oameni au fost speriaţi de numărul lui de început. Când va lovi iar, fiecare pasager de la bordul navei va înlemni de teamă. Vă garantez că criminalul vrea să transforme voiajul ăsta într-un coşmar fantasmagoric.

După o pauză lungă, unchiul ne-a făcut semn să mergem.

— Fiţi cu ochii în patru! Amândoi! Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să cauzăm un alt necaz acestei familii.

Pe când mă îmbrăcam pentru spectacol, îmi repetam în minte afirmaţia terifiantă făcută de Thomas. Până să-mi aşeze menajera ultimul boboc de trandafir în păr, stomacul mi se strânsese de-a binelea. Dacă Thomas avea dreptate, şi nu mă îndoiam că aşa era, atunci o altă persoană avea să moară în acea noapte.

Unchiul ne avertizase să fim cu ochii în patru, aşa că-i urmam sfatul. În rochia mea de mătase, fără umeri, neagră cu o tentă violet, mă simţeam asemenea unui personaj care, la nevoie, s-ar putea ascunde cu succes în umbre, cercetând salonul.

Am scos din cutia de bijuterii medalionul în formă de inimă de la mama şi i l-am dat menajerei. Greutatea lui apăsându-mi pieptul m-a liniştit imediat.

De îndată ce am rămas singură, m-am aşezat pe marginea unui scaun, analizând informaţiile pe care le aveam. Conform doamnei Prescott, atât Prescott, cât şi doctorul Arden primiseră invitaţii gratuite la

„Carnavalul Clarului de Lună”. Oamenii se cunoşteau dinainte de voiaj, dar trebuia să investighez mai bine relaţia lor. Lucrul acesta se putea dovedi însă a fi dificil, întrucât doctorul Arden avea o personalitate la fel de plăcută precum a unui melc. Hotărâse să rămână în camera domnului Prescott şi refuzase să discute pentru încă o zi sau două.

Părăsind această pistă deocamdată, m-am concentrat la informaţiile pe care le aveam. Domnişoara Prescott fusese ucisă de îndată ce luminile fuseseră stinse; era, poate, o coincidenţă, dar nu-mi venea a crede. Cineva care ştia precis când avea să fie întuneric în salon aşteptase pentru a da lovitura mortală. Acesta era un alt indiciu că ucigaşul era fie o persoană implicată în spectacol, fie una care văzuse repetiţiile. Mi-am propus să ţin minte acest detaliu şi să discut iar cu căpitanul. Cu siguranţă avea numele tuturor angajaţilor de serviciu.

Apoi mai exista şi chestiunea Asului de Treflă; legătura pe care o avea cartea de joc cu crima era încă destul de neclară. Deşi poate că tocmai ăsta era şi scopul. Poate cartea nu era altceva decât o metodă de a ne distrage atenţia. Chiromanţia s-ar fi putut dovedi a fi o altă pistă însă…

Cineva a bătut la uşa dintre cele două camere, smulgându-mă din gânduri. M-am ridicat şi mi-am netezit rochia.

— Intră!

Mă aşteptam să fie doamna Harvey, pentru a merge împreună la cină. În schimb, Thomas a intrat în paşi de dans, de parcă faptul că se afla singur în dormitorul meu nu era un lucru de-a dreptul scandalos. L-am inspectat din cap până-n picioare, analizându-i costumul; genul lui de frumuseţe trebuia să devină infracţiune.

— Unde este doamna Harvey?

Speram şi mă temeam, în acelaşi timp, că femeia avea să ni se alăture.

Thomas şi-a încetinit pasul, privindu-mă cu luare-aminte, de parcă ar fi vrut să-mi cântărească emoţiile. Orice o fi văzut pe chipul meu i-a făcut buza să tresalte.

— În salonul-restaurant, cu unchiul tău. Ne aşteaptă.

— Cum ai reuşit…

Nu mi-am mai găsit cuvintele când Thomas a ajuns la mine cu paşi mari şi m-a cuprins în braţe. Privirea lui, deşi plină de voioşie, erau întunecată şi suficient de profundă cât să mă înec în ea. Mi se părea că ultimul nostru sărut clandestin fusese în urmă cu secole întregi, iar fiecare nerv din corp îmi tresălta de emoţie.

Doamne, ajută-mă! Îl doream cu disperare!

Mâna i-a lunecat uşor pe spatele meu, iar respiraţia mi s-a întretăiat, aprinzând în ochii lui o flacără ce m-a topit de-a dreptul. Nevrând să mă dezamăgească, şi-a aplecat chipul spre al meu. Un zâmbet i se desenase pe buzele frumoase când mi-a ridicat bărbia.

— Te-am dat gata, Wadsworth?

Fără să-i mai răspund, mi-am lipit gura de a lui. Încă nu-mi trăsesem mănuşile, aşa că degetele mele dezgolite au călătorit pe pielea lui Thomas, iar el mi-a răspuns cu mângâieri gemene. Fiecare atingere îmi consuma simţurile şi, în cele din urmă, nu m-am mai putut gândi decât la următorul loc pe care mâinile lui aveau să-l exploreze, sperând că buzele lui Thomas aveau să urmeze acelaşi drum. Iubirea lui Thomas era pură, dar ameţitoare, dulce şi puternică. Nu m-aş fi putut plictisi niciodată de asta – de a-l atinge şi de a mă lăsa atinsă de el.

De parcă ar fi ştiut exact cum mă făcea să mă simt, Thomas şi-a strecurat mâinile peste umerii mei şi prin păr, mişcându-ne până ce trupurile noastre s-au lipit unul de altul. Aş fi putut jura că o mică încărcătură electrică se forma oriunde ne atingeam. Thomas mi-a şoptit numele în timp ce mă săruta pe gât şi de-a lungul claviculei goale, oprindu-se acolo unde era aşezat medalionul. O dorinţă mai mare

decât decenţa m-a cuprins. Cu inima bubuind, i-am smuls haina şi l-am împins spre pat.

Thomas m-a culcat cu grijă. Trupul lui era înclinat deasupra mea. Poate că nu e posibil din punct de vedere medical, dar puteam jura că, dacă nu mă atingea mai repede, aveam să izbucnesc în flăcări. Şi-a trecut degetul mare pe deasupra buzei mele de jos, privindu-mă gânditor.

— Ador când te uiţi aşa la mine.

I-am cercetat ochii.

— Cum?

— Ca şi cum m-ai iubi la fel de extraordinar de mult pe cât te iubesc eu.

Orice fărâmă de stăpânire de sine ce-mi mai rămăsese s-a topit pe dată. L-am tras în jos până ce trupul lui s-a sprijinit pe mine, mirându-mă de cât de incredibil era să împart patul cu el. I-am mângâiat linia maxilarului, pierzându-mă în punctele aurii ale ochilor lui înainte să-mi apropii iar gura de a lui. Când limba lui a atins-o pe a mea, aproape că mi-am pierdut minţile. A-l săruta pe Thomas era plăcerea mea favorită, iar el adora să mă răsfeţe.

— Poate că ai dreptate. Ar trebui să ne căsătorim pe navă, am zis, abia mai respirând.

Eram gata de a face mai mult decât să-l sărut, mai ales dacă ar fi continuat să-mi deseneze alene cerculeţe pe corset. Râjind, Thomas m-a mai sărutat o dată, apoi şi-a îndreptat atenţia spre gâtul meu. Dinţii lui au zgâriat zona sensibilă a grumazului pe când mâna i-a lunecat spre şold. Sfinţilor din cer, ajutaţi-mă!

— Crezi că găsim un preot? Nu cred că tata se va supăra *prea* tare dacă ne căsătorim în secret. Unchiul ar putea fi de acord să ne fie martor… sau doamna Harvey.

Thomas s-a tras înapoi, suficient cât să se uite în ochii mei, râjind iar ştrengar.

— Domnişoară Audrey Rose Wadsworth, cuceritoarea inimii mele, eşti un diavol. Ai fi în

stare să arunci tradiţia la gunoi din dorinţa de a te bucura de trupul meu.

Thomas şi-a aşezat o mână peste inimă.

— Jur că nu te-am iubit nicicând mai mult.

Îmi simţeam obrajii cuprinşi de căldură.

— Eşti imposibil!

— Imposibil să nu mă adori!

Cu mare efort, Thomas s-a ridicat şi apoi mi-a întins mâna. În ochii lui se citea încă o dorinţă ce o dubla pe a mea şi mă întrebam care dintre noi avea să înnebunească primul de atâta dor. Mi-am luat ochii de la el şi i-am îndreptat spre pat, ticluind o metodă de a da uşor timpul înapoi.

— Ţi-am povestit vreodată despre moşia noastră de la ţară?

Am clipit, surprinsă de schimbarea bruscă de subiect.

— Nu cred.

Thomas şi-a mişcat mâinile de la încheieturile mele în sus, pe braţe, apoi ele au lunecat spre talie. Mi-a tras corpul spre al lui, abia atingându-mi buzele, şi mi-am propus să nu cedez. Aveam impresia că, dacă îl sărutam iar, niciunul dintre noi nu avea să se mai oprească. În acel moment, nu mai eram aşa de sigură că voiam să respect regulile societăţii.

— De îndată ce ne căsătorim, aş vrea să te duc acolo, a şoptit el. O să trimit la plimbare majoritatea personalului. Vom avea toată intimitatea din lume – nu va mai fi nevoie să ne ascundem. Când te uiţi aşa la mine, îmi simt virtutea în pericol şi nu am fost niciodată un om prea pios, Wadsworth.

Un soi de fierbinţeală părea să mi se fi strâns în stomac auzind o declaraţie aşa de şocantă. Abia aşteptam ziua în care nu ar mai fi fost nevoie să ne abţinem.

— Eşti un diavol, Thomas Cresswell!

Thomas a chicotit.

— Ah, da, dar sclipirea din ochii tăi indică faptul că adori asta. Iar pe mine nu mă bucură altceva

decât să-ţi fac ţie pe plac, aşa că mă străduiesc să fiu cel mai rău din lume.

— Ce romantic din partea ta!

— Aşa zic şi eu!

Thomas a aruncat o privire la ceasul de pe noptiera mea.

— Mi-e teamă că unchiul tău ar putea să o ucidă pe doamna Harvey dacă nu ne grăbim. Era cu ochii la cuţite când am plecat şi nu cred că se întreba pe care să-l folosească pentru file.

Cu greu mi-am luat ochii de la gura lui. Gândurile la o crimă adevărată au stins urma de căldură ce rămăsese între noi. Am oftat.

— Atunci, hai să ne salvăm însoţitorii!

Thomas şi-a tras haina, apoi a ieşit prin camera doamnei Harvey. M-am uitat în oglindă, aranjând buclele negre care alunecaseră. Mi-am atins buzele, sperând că nu aveau să pară umflate de săruturi. Abia aşteptam să-i scriu Lizei; ea trăia pentru asemenea detalii romantice. Ar fi fost şocată şi încântată… Am simţit că rămân fără aer, ca şi cum aş fi primit o lovitură puternică. Uitasem că dispăruse.

M-am aplecat, cu mâinile pe şolduri, şi am inspirat adânc, încercând să-mi potolesc nervii. Era un lucru fără noimă să fiu aşa de distrasă de buzele lui Thomas! Aşa că am jurat să mă descurc mai bine restul voiajului.

Un moment mai târziu, Thomas a ciocănit la uşă, ca un cavaler. Mi-am alungat grijile, am deschis uşa şi i-am cuprins braţul. Thomas avea dreptate: nu puteam face nimic pentru Liza, prinşi pe nava asta cum eram. De îndată ce ajungeam în America, puteam pune la cale un plan mai bun.

— Eşti gata? a întrebat Thomas.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap. Am intrat cât de iute îmi permiteau condurii mei din mătase pe coridorul care ducea spre salon. Ne-am lăsat paltoanele la garderobă – împreună cu eşarfa albă, din mătase, a lui Thomas – şi am traversat repede holul. Thomas păşea cu încredere în costumul lui de

seară. M-am oprit, rămânând uimită să văd că Thomas purta un trandafir prins la butoniera fracului. Nu-l observasem înainte să-i dau haina jos. Era adevărat însă că nu mă gândisem la nimic altceva în afară de îmbrăţişarea lui.

Thomas mi-a zărit privirea şi mi-a făcut cu ochiul.

— Au flori de seră la bord, la un preţ indecent. M-am gândit la tine când m-am îmbrăcat. Poţi întoarce favoarea oricând doreşti. Deşi poate că ar trebui să acţionezi invers.

Replica mea isteaţă mi s-a stins pe buze când uşile ne-au fost deschise de doi slujitori în livrea. Culorile salonului erau aceleaşi ca şi cu o zi în urmă: podele în alb şi negru şi draperii de un sclipitor albastru-cenuşiu, dar în noaptea asta existau câteva accente argintii şi aurii. Cascade opulente de flori, candelabre şi şiraguri de mărgele împodobeau mesele.

Ceea ce mi-a captat atenţia – alături de a tuturor celorlalţi, socotind după ochii lor holbaţi – au fost circarii care umpleau salonul, învârtind săbii argintii ca pe nişte baghete. Lumina sclipea pe lamele lor, făcându-mi inima să tresare.

Erau o armată de actori, îmbrăcaţi de luptă. Oricare din ei şi-ar fi putut întoarce arma asupra unui invitat. De fapt, chiar mai rău, toţi aveau puterea de a transforma ospăţul într-o vărsare de sânge!

Paşii mi-au ezitat. Era greu să-mi imaginez un spectacol care să mulţumească mai mult un criminal flămând şi nu puteam decât să sper că mă înşelam.

Corturi de circ.

CINCI,
CAVALERUL DE SPADE

Salonul-restaurant
RMS Etruria
2 ianuarie 1889

— Este în regulă, respiră!

Thomas m-a condus spre masa noastră şi mi-a tras scaunul, deşi ospătarii aşteptau să-şi facă datoria. Câţiva dintre ei au pălit, dar nu au îndrăznit să îl oprească din misiunea pe care şi-o asumase singur.

Văzând gestul cavaleresc al lui Thomas, unchiul Jonathan şi-a ridicat ochii de la cuţit şi de la furculiţă. S-a holbat la noi, cu o privire impenetrabilă, şi doar Dumnezeu ştie ce gândea în legătură cu atenţia deosebită pe care mi-o arăta Thomas. Mă îndoiam că unchiul îmi putea auzi bubuitul inimii, dar mă temeam, iraţional, că vorbele „L-am sărutat cu dorinţă pe Thomas Cresswell" apăruseră brusc pe fruntea mea.

Un zâmbet s-a iţit la colţul buzelor lui, ca şi cum mi-ar fi disecat gândul.

— Audrey Rose!

Unchiul a dat din cap pe când însoţitorul meu s-a aşezat pe scaunul de lângă el, vizavi de mine.

— Thomas! Aţi ajuns la ţanc!

Doamna Harvey era aşezată la dreapta mea – vizavi de unchiul meu – şi m-a privit aprobator.

— Arăţi splendid, dragă! Culoarea asta îţi vine foarte bine. Vineţiul este o nuanţă minunată pentru serile mohorâte de ianuarie! Ascunde o mulţime de păcate.

Văzând că mă încruntam, femeia a arătat spre o mică pată de pe rochia ei deschisă la culoare. Părea să fi fost ceva lichid, deşi nu eram sigură.

— Mulţumesc, doamnă Harvey!

Înainte să îi admir rochia la modă şi bijuteriile orbitoare pe care le purta, luminile s-au şi stins. Era

încântător să te afli la bordul unei nave care folosea electricitate, mai ales când se recurgea la aceasta din urmă pentru a stârni emoţie.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejur, încercând să identific invitaţii care păreau mai agitaţi, dar nu am descoperit pe nimeni care să iasă în evidenţă. Căpitanul Norwood nu anunţase adevărul în legătură cu moartea domnişoarei Prescott, în mare parte pentru propriul lui bine, dar şi pentru că familia defunctei îi ceruse să fie discret. Oamenii vorbeau cu însufleţire la mesele lor, pe când spadasinii şi spadasinele continuau să-şi legene săbiile; în mod straniu, totul părea să fie în regulă. Poate că Thomas se înşela. Poate că spectacolul din seara asta nu avea să se termine cu moartea cuiva. Mi-am ridicat paharul şi am sorbit, relaxându-mă.

Vălătuci de fum se răzleţeau de-a lungul marginilor de jos ale draperiilor, anunţând o flacără ascunsă privirilor noastre. Palmele mi-au umezit mănuşile transparente. Era aproape timpul. I-am aruncat o privire unchiului meu, însă el era ocupat cu cina; şi-a spintecat fileul din farfurie cu o concentrare pe care o rezerva de obicei cadavrelor autopsiate. Din câte se părea, nici el nu credea că moartea avea să fie în meniu. Sau, cel puţin, nu în acea încăpere.

— Stimaţi pasageri ai *Etruriei,* a rostit maestrul de ceremonii, ivindu-se de după cortina de fum gros.

M-am cutremurat, amintindu-mi cât de brusc apăruse seara trecută.

— Bine aţi venit la cea de-a doua noapte a „Carnavalului Clarului de Lună”! Roata Norocului a ales o reprezentaţie extraordinară. Pentru plăcerea dumneavoastră, vă voi prezenta un spectacol plin de emoţii, de fiori şi, probabil, de ceva… *sânge!*

Draperiile s-au desfăcut brusc, precum carnea spintecată, iar din spatele lor a apărut o tânără mascată, într-un corset croit din catifea roşie, şifonată, şi ciorapi negri. Şi mai nimic altceva.

Părul de culoarea cafelei cu caramel era ondulat şi ridicat, astfel încât fata părea uşor mai înaltă. Turnura era făcută din falduri de crinolină neagră, tivite cu o panglică roşie, frumoasă. Între gât şi sâni, materialul fusese decupat în forma unei inimi, lăsând să se vadă decolteul fetei. Panglici negre imitau spatele corsetului şi susţineau răscroiala. Nişte aplicaţii asortate împodobeau fiecare şold. Fata purta o mască în filigran dintr-un metal aşa de negru, că părea a fi din ulei îngheţat. Îmbrăcămintea ei în roşu şi negru era, de fapt, echivalentul feminin al costumului purtat de maestrul de ceremonii.

Un murmur a traversat mulţimea la apariţia fetei mascate şi a sabiei uriaşe şi lucitoare pe care o ţinea. La fel ca şi costumul ei, garda sabiei era splendidă – sculptată în metal negru, semăna cu un buchet de flori de câmp şi aripi de păsări. Era ca o sabie de zână, făurită într-un foc sălbatic şi sfânt. Din spatele măştii, ochii fetei i-au întâlnit pe ai mei şi s-au făcut mari. De ce Dumnezeu…

Mi-am acoperit gura, încercând să-mi stăpânesc şocul ce mă străpunsese ca o săgeată. Nu conta cum sau de ce, dar eram sigură de un lucru: fata de pe scenă era verişoara mea dispărută, Liza.

Mi-am înghiţit nodul din gât, fără a o slăbi pe Liza din ochi. Chiar dacă masca îi acoperea jumătate din faţă, ştiam că era ea. Maestrul de ceremonii s-a aşezat între noi, întrerupându-ne contactul vizual, iar eu mi-am trântit paharul pe masă. Lichidul a pătat faţa de masă, iar un steward vigilent a şters repede pata. Liza! Abia dacă clipeam, de teamă că avea să dispară, ca o fantomă pe care o chemasem cu puterea minţii.

— Încercaţi să nu vă pierdeţi inimile sau capetele, a zis Mefistofel, pe când ne privea cu ochii lui sclipitori, iar frumoasa Liza va încerca să facă la fel pe când invincibilul, incredibilul Jian Yu, Marele Cavaler al Spadelor, o va tăia în două!

Pe când mulţimea exclama de încântare, am încercat să îmi înghit groaza, din ce în ce mai mare.

— Iată ceva interesant! a şoptit Thomas.

M-am uitat la el; nu eram deloc surprinsă că Thomas sălta, practic, pe scaun. Adora ghiciturile şi puzzle-urile neaşteptate, iar seara asta tocmai devenise unul dintre cele mai mari mistere.

— Dacă prin „interesant” vrei să zici că e absolut oribil, atunci da, sunt de acord.

Unchiul a inspirat adânc. Ştiam că şi el o recunoscuse pe mica oaie neagră a familiei noastre. Ceea ce făcuse ea era cu mult mai rău decât fuga de acasă. Poate că nu era aşa în ochii unchiului sau ai mei, dar, în faţa societăţii, Liza se putea la fel de bine prezenta ca o femeie de moravuri uşoare.

Mefistofel şi-a dres glasul, iar verişoara mea a trecut la acţiune. Liza a zâmbit seducător mulţimii şi a ridicat sabia deasupra capului, înconjurând scena cu o graţie înnăscută. Pulsul mi-o luase razna. Rămăsesem fără cuvinte şi mă simţeam mândră.

— Mătuşa ta ar avea un atac de cord dacă ar vedea-o pe Liza în halul ăsta, a zis Thomas, atrăgându-şi o privire ucigătoare din partea unchiului.

Thomas s-a încruntat.

— Nu am dreptate?

— Thomas! l-a admonestat unchiul. Destul!

În ciuda împrejurărilor îngrozitoare, am zâmbit. Verişoara mea îşi trăia visurile romantice, fără să-i pese de ce credea lumea despre ea. O admiram, deşi în inimă îmi încolţea deja grija, amintindu-mi cuvintele profetice ale lui Mefistofel. Se părea că Liza îşi pierduse atât inima, *cât şi* capul din cauza carnavalului. Mi-am adus aminte brusc de ultima ei scrisoare. Menţionase acolo că era curtată, în secret, de un maestru al evadărilor.

Oamenii exclamau de jur-împrejurul nostru şi m-am întors să văd ce anume cauzase o asemenea agitaţie. Sunetul prevestitor al unor copite a umplut salonul pe când invincibilul, incredibilul Jian Yu, Cavalerul de Spade, a traversat încăperea călare pe un armăsar negru, înveşmântat în zale. Ochii apoşi ai animalului s-au dat peste cap, iar armăsarul s-a ridicat în două picioare, trântindu-se la loc pe

podeaua din gresie atât de tare, că paharele au zăngănit. Doamna Harvey mi-a strâns braţul, iar câteva femei aşezate destul de aproape au ţipat.

Jian părea un bărbat la fel de puternic ca şi armura pe care o purta. Masca lui din argint îi acoperea în totalitate un ochi şi se termina într-o serie de ţepi suficient de ascuţiţi cât să pătrundă pielea, pe partea cealaltă. Părea că o coroană de săbii se topise şi luase conturul craniului său. Jian era întruchiparea cavalerului de pe cărţile de tarot, iar costumul lui reflecta perfect ideea.

În urma lui, ceilalţi spadasini şi-au vârât armele în teci, cu un sunet ce mi-a îngheţat sângele în vine, şi au îngenuncheat supuşi. Pielea de pe braţe mi se înfiorase. Întreaga scenă era teribilă, amplificată de liniştea ce se lăsase în urma lui Jian.

Bărbatul a încălecat fără grabă, ca şi când ar fi vrut să-l admirăm. Părul lui brunet şi lung era legat la ceafă, lăsând să se vadă trăsăturile creole şi suficient de bine definite cât să frângă câteva inimi, judecând după evantaiele deschise şi şoaptele însufleţite ale femeilor. Doamna Harvey a luat o gură zdravănă din apa cu gheaţă, iar Thomas şi-a dat ochii peste cap.

— De vină să fie trupul musculos sau cicatricea de pe ochi? a întrebat el, deşi doamna Harvey nu s-a obosit să-i răspundă sau să-şi dezlipească privirea de la tânărul care se afla acum pe scenă.

Jian a sărit de pe armăsar şi i-a aruncat frâiele Lizei, împingându-şi bărbia spre cortină.

— Ai studiat jurnalele pe care ţi le-am dat, Audrey Rose? a zis unchiul, încercând să îmi atragă atenţia. Va trebui ca amândoi să cunoaşteţi foarte bine semnele lăsate cu un…

Unchiul şi-a pironit privirea spre ceva aflat în cealaltă parte a salonului. Eram curioasă. O a doua asistentă scotea un soi de maşinărie de forma unui sicriu pe scenă. La capetele şi pe laturile acestui bizar aparat erau nişte găuri. Două bucăţi de frânghie erau legate de ambele capete şi trecute peste umerii asistentelor.

— Ah, minunat! a zis Thomas, sec. Speram că vor scoate mortul afară înainte de desert. Viscerele merg mai bine cu felul principal, nu crezi, Wadsworth?

Thomas a strâmbat din nas.

— Nu se potrivesc deloc cu dulciurile.

— Fii serios!

Inima mi se zbătea în piept, în ciuda dojenii.

— Nu o să-şi verse nimeni viscerele.

Thomas şi-a înălţat capul.

— Dar sunt serios. Cutia aia este folosită pentru a tăia oamenii în două. O mişcare greşită, iar cei din primul rând vor fi serviţi cu sânge şi organe rupte. O treabă cam neplăcută pentru desertul cu spumă şi fructe de pădure. Deşi, dacă avem un criminal la bord, s-ar putea ca aceasta să fie crima spectaculoasă de care ne temeam.

Jian a vârât în tecile lor săbiile pe care le agitase până atunci şi a început să inspecteze, teatral, fiecare centimetru al cutiei din lemn. Liza şi cea de-a doua asistentă stăteau de o parte şi de alta a maşinăriei, zâmbind larg, ca şi cum una dintre ele nu urma să fie tăiată în două în faţa noastră. Mi-am şters, pe ascuns, mâinile pe fustă. Într-un mod morbid, o parte din mine era fascinată, iar cealaltă parte era dezgustată. Câteodată îmi blestemam contradicţiile din gânduri şi întunericul din inimă.

— Doar nu crezi că Liza va fi cea care…

M-am oprit cu ochii asupra lui Jian. Bărbatul a păşit la marginea scenei şi a ridicat o mână în dreptul feţei, de parcă şi-ar fi protejat ochii de soare. În salon s-a făcut puţină linişte, deşi zgomotul persista.

— Un voluntar! a mormăit el, cu un mic accent. Acum!

Nimeni nu părea dispus să se sacrifice. Şi nici nu-i puteam învinovăţi. Cine, întreg la minte, ar fi făcut un astfel de lucru? Masca lui Jian a sclipit pe când acesta s-a îndreptat spre cealaltă latură a scenei. S-a uitat sălbatic la o masă cu tineri domni.

— Sunteţi cu toţii laşi! Nu sunteţi demni să-mi înfruntaţi tăişul armelor!

Jian s-a întors spre asistentele de pe scenă.

— Liza!

Zâmbetul verişoarei mele era încremenit, deşi nodul din gât îi tremura, iar genunchii îi rămăseseră ficşi, trădându-i teama. Fata a inspirat adânc şi a păşit în faţă. Înainte să-mi dau seama ce fac, am sărit din scaun, aruncându-mi şervetul pe mâncarea pe jumătate consumată.

— Stai!

— Ah! a zis Jian, rânjind cu toată gura. Avem un voluntar, până la urmă.

Deşi eram pe jumătate ridicată, gata să alerg spre scenă şi să mă arunc în cutia morţii, privirea Cavalerului nu era aţintită asupra mea, ci asupra celui de vizavi de mine, adică locul din care Thomas pornise deja pe scări şi urca acum pe scenă, cu pasul sigur şi lent, exact aşa cum inima mea refuza să bată. Am înlemnit pe dată.

— Thomas, te rog, nu!

Am rămas cu ochii la el, cu pumnii strânşi pe lângă trup pe când Thomas s-a oprit. Înaintea sicriului. După ce mi-a făcut o dată cu ochiul peste umăr, prietenul meu a intrat în maşinărie.

— Şezi, dragă! mi-a şoptit doamna Harvey, întinzându-se după braţul meu. Pari un pic cam agitată; ia nişte vin! Calmează nervii.

Femeia a făcut semn unui ospătar, care mi-a turnat un lichid roşu din carafa pe care o ţinea. Am încercat să nu mă gândesc la sângele domnişoarei Prescott în timp ce vinul se vărsa în paharul meu.

— Poftim! Fii cuminte şi ia câteva înghiţituri!

Fără să mă opun, am căzut la loc pe scaun şi am luat paharul oferit, aducându-l la buze şi abia băgând de seamă gustul acrişor de struguri pe când lichidul se scurgea pe gâtlejul meu cu noduri rapide. Nu-mi plăcea vinul, dar, de data asta, a reuşit să-mi distragă atenţia. Pentru o secundă. Mi-am tamponat colţurile gurii cu un şervet de in, privind iar spre locul în care capul, braţele şi picioarele lui Thomas

ieşeau, rămânând nemişcate, din cutia în formă de sicriu.

Mintea mi-a fost acaparată de imagini cu el zăcând pe o masă mortuară. Am avut nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu dau buzna pe scenă şi să-l trag în braţele mele. Partea raţională a creierului meu ştia cu certitudine că lui Thomas nu avea să i se întâmple nimic. Trupele de circ se ocupau cu vânzare biletelor şi cu spectacolele, nu cu uciderea clienţilor. Chiar dacă asta era ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Nu m-am putut scutura de tensiunea ce-mi amorţise membrele pe când Liza şi cealaltă asistentă au acoperit cutia din lemn cu un capac şi au făcut semn cu capul spre Jian. Mi-am îndreptat spatele, eliberând durerea ce-mi străpungea măruntaiele. Salonul mi s-a părut deodată încins. Îmi doream să fiu pe punte, să simt valsând în jurul meu aerul îngheţat al iernii care mătura puntea acoperită.

Unchiul a pufnit văzându-l pe Thomas în cutie, dar am observat cuta de îngrijorare ce-i apăruse între sprâncene. Expresia lui nu-mi potolea cu nimic temerile.

— Băiat nerod!

Am strâns între degete medalionul de la mama, ignorând împunsătura metalului în palmă. Thomas şi-a băgat braţul în cutie, apoi l-a scos ţinând o carte. Puteam să jur că vasul enorm tocmai traversa nişte valuri mari, căci am simţit că mă legănam pe scaun.

Oamenii râdeau de imaginea ridicolă a braţului fluturând al lui Thomas, dar eu nu-mi puteam dezlipi ochii de la fierăstrăul uriaş pe care ambele asistente îl îndreptau acum spre Cavaler. Dinţii din metal sclipeau, gata să se înfigă în cutia din lemn şi în carnea lui Thomas, dacă lucrurile nu mergeau conform planului. Sau poate că uciderea lui era *tocmai* ceea ce circarii îşi propuseseră.

O picătură de transpiraţie mi s-a rostogolit pe spate. Nu era nevoie decât de o mişcare greşită şi sângele lui avea să se reverse…

— Gata, gata, dragă! a zis doamna Harvey, bătându-mă pe mână.

Am expirat, iar femeia a zâmbit.

— Este doar o iluzie. A fost oribil ce s-a petrecut ieri, dar şansele să se petreacă o altă crimă sunt… Ei bine, e, pur şi simplu, improbabil. Thomas al nostru ştie ce face, nu crezi?

Am înghiţit şi am dat din cap. Ştiam că doamna Harvey avea dreptate, dar inima mea nu voia să asculte glasul raţiunii. Bătăile ei se înteţeau la gândul lucrurilor oribile ce *se puteau* întâmpla. Thomas ştia ce face, chiar dacă ceea ce făcea era o idee *groaznică.*

Liza mi-a aruncat o privire misterioasă peste umăr. Trupul mi s-a tensionat iar când Jian a ridicat fierăstrăul deasupra capului. Aproape că am alergat spre unul dintre acrobaţii îngenuncheaţi, gata să-i smulg sabia în cazul în care Thomas păţea ceva.

— După cum puteţi vedea, lama este reală. Isabella, te rog! Demonstrează!

Omul a făcut semn celei de-a doua asistente. Isabella a înaintat şi a lovit fierăstrăul cu o sabie pe o care o ridicase de pe masă. Metalul a zăngănit în urechilor tuturor. Am strâns din dinţi, auzind sunetul. Un tânăr de la masa alăturată şi-a acoperit urechile.

— Este şi foarte ascuţită. Liza?

Verişoara mea a scos o mască în filigran pe care o avusese ascunsă undeva asupra ei şi a aşezat-o deasupra cutiei. Jian a început să taie cu grijă, mişcând lama înainte şi înapoi, până ce masca s-a rupt în două. Am încercat să nu mă gândesc prea mult la faptul că nu fusese nevoie decât de vreo trei tăieturi pentru ca lama să rupă metalul în două – prea ascuţită ca să se afle în apropierea dragului meu Cresswell.

Am inspirat adânc, ca să mă liniştesc, pe când Jian dădea târcoale cutiei, ţinând fierăstrăul ridicat deasupra capului. Cavalerul s-a oprit acolo unde se afla abdomenul lui Thomas şi i-a făcut semn Isabellei. Fata a traversat scena, rânjind larg şi

ţinându-şi mâinile înfipte în şolduri, ca o balerină. Fata s-a oprit vizavi de Cavaler; din câte se părea, era nevoie de doi oameni pentru a tăia cutia. Am răsucit şervetul în mâini pe când Jian a potrivit lama pe o latură a cutiei şi a împins-o spre Isabella.

— La trei, a poruncit el. Unu! Doi! Trei!

Metalul a scârţâit pe metal *într-un ritm sacadat,* pe măsură ce lama se înfunda din ce în ce mai adânc în cutie.

Cartea de tarot ilustrând Justiţia.

ŞASE,
TĂIAT ÎN DOUĂ

Salonul-restaurant
RMS Etruria
2 ianuarie 1889

Voiam să-mi acopăr ochii, să fug degrabă din sală, să mă arunc peste bord, dar mi-am silit trupul să stea nemişcat. Între timp, pe scenă, mâinile şi picioarele lui Thomas se zbăteau frenetic pe când fierăstrăul se apropia din ce în ce mai mult de trupul lui.

Câţiva spectatori au întors privirile, deschizând evantaiele şi cerând săruri. Dacă numărul eşua, priveliştea avea să fie una de groază pentru toată lumea, inclusiv pentru mine. Urmările morţii şi ale unei crime erau greu de gestionat, dar ce însemna să fii martor? Am închis ochii pentru o secundă. Nu voiam să-mi imaginez întunericul ce s-ar fi dezlănţuit în mine dacă Thomas murea pe scenă.

— Oh, Doamne!

Doamna Harvey a luat o înghiţitură bună de vin.

— Pare cumplit de real, nu-i aşa? Aş putea jura că lama îi trece prin trup.

Mi-am încleştat maxilarele aşa de tare, că m-a durut. Mai rămăseseră doar câţiva centimetri, iar fierăstrăul avea să treacă prin centrul cutiei. Şi prin Thomas.

Scârţ. Scârţ.

Am calculat în minte unde mi se afla trusa medicală, cât timp avea să-mi ia să mă reped la cabină în rochia de seară şi să o iau şi dacă aveam abilităţile necesare de a coase pe cineva la loc. Speram că exista un chirurg la bord. Cineva mai priceput decât doctorul Arden, care era încă izolat alături de magistratul Prescott.

Scârţ. Scârţ.

Mi-am ţinut respiraţia pe când fierăstrăul a ajuns la partea de jos a cutiei de lemn, aşteptând să văd sângele şi viscerele scurgându-se de sub crăpătură. Thomas nu se mai mişca. Să-mi stea inima în loc şi mai multe nu. În timp ce mă uitam ţintă la scenă, aşteptând să-l văd pe Thomas sângerând, de pretutindeni se ridicau murmure, dar vocile erau amestecate şi nu înţelegeam ce spuneau.

Nu se întâmpla nimic. Mâinile şi picioarele lui Thomas au prins iar să se mişte brusc, ca şi cum nici nu i-ar fi trecut o lamă prin mijloc. M-am ridicat pe jumătate, gata să aplaud şi să văd finalul numărului de circ, dar coşmarul nu se terminase încă. Jian şi Isabella au repetat acţiunea cu o altă lamă. De îndată ce aceasta a tăiat cutia până la masă, fiecare dintre ei a luat o latură ca maşinăriei şi au despărţit cele două jumătăţi.

Am ţipat, deşi nu-mi amintesc să mă fi gândit la asta. Un ţipăt răsunător şi suficient de ascuţit cât să-l facă pe unchiul meu să-şi scape furculiţa pe farfurie, iar pe doamna Harvey să-şi caute stângaci paharul cu vin. Cavalerul de Spade a râs – un sunet macabru şi prevestitor ca o furtună pe mare.

— Un om tăiat în două!

Alţi câţiva oameni din public au ţipat. Mi-am pus o palmă peste gură, încercând să-mi opresc alte strigăte. Lamele late ale celor două fierăstraie acopereau capetele jumătăţilor de cutie, ascunzând orice urmă de organe sau de sânge, deşi ştiam, raţional, că nu era nimic de ascuns. Emoţiile însă au câştigat bătălia cu logica, iar panica a pus stăpânire pe mine. Mâinile lui Thomas. M-am concentrat la ele şi la cartea pe care încă o vântura. Se mişcau. El se mişca. Era o iluzie. Un truc oribil.

Am clipit, ca să-mi alung lacrimile. Îl uram pe Thomas pentru că făcuse una ca asta. Jian a împins cele două jumătăţi ale inimii mele în jurul scenei, etalându-şi, mândru, talentul de a mânui lama fierăstrăului. După ce au terminat turul, Jian şi Isabella au lipit cutia şi au scos fierăstraiele. M-am prins cu mâinile de marginea scaunului ca nu cumva

să zbor pe scenă, să deschid sicriul şi să-mi plimb mâinile pe trupul lui Thomas.

Liza a scos o bucată de pânză neagră suficient de mare cât să ascundă cutia. Au acoperit-o, au înconjurat-o iar, apoi au îndepărtat pânza brusc. Au ridicat capacul şi… nimic. Thomas nu a ieşit, iar braţele şi picioarele nu i se mai vedeau. Inima îmi bătea monoton, iar sunetele din încăpere mi se păreau deopotrivă asurzitoare şi domoale. O parte din mine îşi dorea să fi cerut săruri. Liza şi Isabella s-au uitat îngrijorate una la cealaltă şi nu credeam că asta făcea parte din spectacol. M-am ridicat. Inima îmi bătea ca un ciocan în piept.

Jian a vârât săbiile pe care le agitase până atunci în teci şi s-a deplasat spre cutie, cu pumnii strânşi. Ceva era în neregulă. Pe când se apropia, Thomas a ţâşnit în sus ca o jucărie cu arc, ţinând în mâini o a doua carte, iar Jian a sărit speriat.

Spectatorii au început să râdă văzând expresia de pe chipul Cavalerului; Jian arăta de parcă şi-ar fi înfipt dinţii într-o lămâie acră. Deodată, Cavalerul şi-a smuls sabia subţire din teaca de la spate şi a înfipt-o direct în centrul cărţii, retezând orice poftă de râs. Thomas a sărit din cutie, făcând o plecăciune mică înainte să coboare repejor pe scări, cu faţa îmbujorată.

— Cred că l-a enervat mica mea improvizaţie, a zis el, respirând un pic greu. Mie mi s-a părut genial. Un pic de amuzament ca să se mai domolească spaima.

Jian şi asistentele lui au ieşit de pe scenă, dar eu nu mă mai puteam concentra la nimic altceva în afară de bucăţica de material rupt de pe vesta lui Thomas. Sângele mi se părea că îmi trece prin vene la fel de rece ca apa oceanului.

— Te-a tăiat!

Thomas şi-a dat pe spate o şuviţă umedă de păr negru, dar nu a comentat.

Mefistofel a ieşit iar din fum ca un diavol ce era. A zâmbit pasagerilor, apoi a făcut semn spre draperiile din catifea. Ca la un semn, cortina s-a dat

la o parte, iar Jian, Liza şi Isabella au intrat în scenă făcând plecăciuni şi bezele. Mulţimea a început să fluiere şi să aplaude, iar unii au pornit chiar să bată din nou din picioare, în timp ce alţii scoteau florile de seră din vaze şi le aruncau pe scenă. Eu nu găseam voinţa de a mă alătura entuziasmului lor.

În schimb, am urmărit focul ce sclipea în ochii Cavalerului. Prietenul meu îl enervase şi nu părea genul de om care să accepte prea uşor faptul că fusese luat peste picior. Un muşchi a tresărit pe obrazul lui când ochii i s-au oprit asupra lui Thomas. Când Thomas a întâlnit privirea Cavalerului, aş fi putut jura că a luat naştere o promisiune nerostită.

— Doamnelor şi domnilor! a zis Mefistofel. Se pare că nimeni nu şi-a pierdut capul în seara asta. Dar veţi fi la fel de norocoşi şi mâine? Vom consulta Roata Norocului şi vom afla. Noapte bună!

Circarii au făcut un pas înapoi tocmai când draperiile se închideau, dispărând de pe scenă.

M-am întors spre Thomas. Strângeam paharul în mâini ca nu cumva să-l strangulez pe el.

— Ai înnebunit? Te-ar fi putut răni!

Privirea lui a trecut de la mâinile mele la maxilarul încleştat. Thomas a ridicat mâinile, cedând în faţa furiei care mă cuprinsese.

— Încetişor, Wadsworth! Poate ar fi mai bine să ne depărtăm de tacâmuri şi de pahare. Te asigur că am fost în siguranţă.

Am pufnit.

— Bineînţeles! Cine nu ar fi *în siguranţă* când e tăiat în două? Mai ales după crima de ieri! Cât de prostesc din partea mea să-mi fac griji!

— Audrey Rose! a zis unchiul. Stăpâneşte-te până după cină! Am suficiente de înfruntat după spectacolul Lizei din noaptea asta.

Unchiul s-a ridicat, aruncându-şi şervetul pe masă.

— De fapt, mă duc să o aduc chiar acum. Va veni în cabina ta.

Astfel, unchiul Jonathan a ieşit din salon. Doamna Harvey şi-a ridicat repede paharul gol, uitându-se în el de parcă şi-ar fi dorit să o transporte undeva departe de masa aceea.

— Ia te uită! a zis ea, chemând un chelner să-i tragă scaunul. M-a toropit deodată somnul. Vă cer scuze!

Am urmărit-o cu privirea pe când ieşea din salon. Eram prea nervoasă ca să mă gândesc că eu şi Thomas rămăseserăm iar fără de însoţitori.

— Ei bine? am întrebat. Ce deducţie ai făcut înainte de a te căţăra, aşa, fără nicio grijă, în cutia aia?

Thomas s-a întins să-mi cuprindă mâna, apoi s-a oprit. Deşi eram singuri la masă, nu ne aflam la adăpostul cabinei mele. Ar fi fost de-a dreptul scandalos să fim văzuţi atingându-ne în public.

— Cutia aia are un fund fals. Am observat lipitura uşoară în lemn, cei câţiva centimetri care nu erau necesari. De îndată ce am apucat să mă uit mai bine la ea, am văzut că aveam să mă întind exact sub cutie, într-o alta aşezată în masă.

Thomas a zâmbit precaut.

— E foarte ingenios. Modelul lasă cutia să fie tăiată în două în timp ce mâinile şi picioarele ies din patru găuri. Cel care a inventat-o trebuie să fi fost un geniu. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Şi ai dedus toate astea înainte să te aşezi în ea?

— În mare parte.

Thomas şi-a aruncat privirea la mesele ce se goleau încetul cu încetul. În curând aveam să rămânem ultimii.

— Eşti adorabilă când îţi umfli nările aşa dramatic. Uite…

Thomas a zâmbit larg, ferindu-se de lovitura mea de pe sub masă.

— …la asta mă refer. Într-o zi, o să pun un mare pictor să-ţi surprindă chipul aşa şi voi atârna portretul deasupra şemineului din biroul meu.

— Chiar te urăsc câteodată, Thomas James Dorin Cresswell!

— Chiar şi când mă sacrific vitejeşte?

Thomas a scos cele două cărţi din jacheta costumului şi mi le-a fluturat în faţa ochilor.

— Pun pariu că mă urăşti mai puţin acum!

— Nu chiar.

I-am smuls cărţile de joc din mână. Una dintre ele era Asul de Treflă, iar a doua era o carte de tarot pictată – Justiţia. Am oftat şi le-am aşezat pe masă.

— Ce crezi că înseamnă?

— Păi, balanţa justiţiei pare să fie complet dezechilibrată. Ar fi o coincidenţă mult prea mare ca tocmai fiica magistratului Prescott să fie ucisă. Cred că ar fi bine să-i investigăm trecutul. În mod clar, cineva este de părere că Prescott este nedrept. Ar putea fi un motiv bun pentru crimă.

Thomas a bătut cu degetele în carte.

— Iar Asul de Inimă Neagră este, cel mai probabil, un indiciu care să ne distragă atenţia.

— Cum rămâne cu Asul de Treflă găsit asupra domnişoarei Prescott? am replicat. Ori poate cartea de tarot este cea menită să ne ducă pe o pistă greşită.

Thomas a ridicat din umeri.

— Poate că ambele au acest rol. Sau poate că au fost, pur şi simplu, rătăcite. Cred că trebuie să cercetăm…

Un tărăboi teribil ne-a întrerupt. Părea că o turmă de elefanţi speriaţi scăpase de sub control, iar animalele traversau acum coridoarele, posibilitate ce nu era complet de ignorat, având în vederea prezenţa circului la bord. Nedumerită, m-am răsucit pe scaun, privind câţiva oameni care ieşeau grăbiţi prin uşa deschisă, pe când ospătarii îşi scoteau capetele afară.

Groaza mi se strecura în suflet. Oamenii care fugeau cu lacrimile şiroindu-le pe obraji nu anunţau niciodată un lucru bun. Motivul pentru care erau speriaţi trebuia să fie, cu adevărat, îngrozitor. Tocmai văzuseră un tânăr tăiat în două şi nici nu se opriseră din a-şi savura mâncarea.

— Repede! a zis Thomas, apucându-mi blând braţul şi pornind cu paşi repezi spre uşă. Dacă este vorba de ceea ce mă tem, atunci poate avem încă timp să salvăm victima.

— Stai! am zis, eliberându-mă şi alergând spre cea mai apropiată masă, de unde am luat un cuţit. Mai bine să fim pregătiţi!

Thomas mi-a cuprins mâna şi ne-am mişcat cât am putut de repede prin mulţimea de pasageri care se îndreptau în direcţia opusă. Ţineam cuţitul cu vârful în jos, lipit de mine. Nu mai văzusem nicicând puntea de promenadă aşa de aglomerată, iar locul de relaxare părea acum mai degrabă un soi de pâlnie.

Bărbaţi cu jobene se clătinau pe picioare. Unii îşi conduceau familiile departe de haos, iar alţii se afundau în marea de oameni. De câteva ori, mâna aproape că mi-a alunecat din strânsoarea lui Thomas, dar el revenea mereu imediat lângă mine, aşezându-şi trupul în faţa mea, ca o barieră. Oamenii îl împingeau, dar el ne conducea spre locul în care mulţimea era mai densă.

— Vă rog! a ţipat cineva, dintr-un loc pe care nu-l vedeam. Întoarceţi-vă la cabinele dumneavoastră! Nu alergaţi şi nu vă panicaţi! Vă asigur că veţi fi în siguranţă!

— Aşa cum ai asigurat-o şi pe ea? a replicat tare un pasager, atrăgând ţipetele altor oameni care îi împărtăşeau părerea. Niciunul dintre noi nu este în siguranţă aici, pe apă. Suntem captivi!

— Vă rog! a strigat primul bărbat. Totul va fi bine! Rămâneţi calmi şi întoarceţi-vă la cabine!

Folosindu-se de înălţimea lui, Thomas ne-a condus mai aproape. Căpitanul Norwood era cocoţat pe o lădiţă, făcând semne personalului să împrăştie pasagerii. Am căutat cu privirea în jurul căpitanului, vrând să găsesc cauza panicii.

Deodată, am văzut ce se întâmplase.

O femeie agăţată de glezne atârna de grinzile punţii pentru promenadă. Fustele îi căzuseră peste cap, acoperindu-i chipul şi lăsând-o într-o postură

indecentă. Imaginea aceasta era cu atât mai îngrozitoare, cu cât femeia fusese, de asemenea, înţepată de mai multe săbii ce-i ieşeau strâmbe din trup.

Sângele cădea lent pe punte din fiecare rană, iar sunetul era ca al apei ce picura din robinet. În ciuda tărăboiului, tot ce puteam auzi era picurul acela sinistru. Era cea mai înspăimântătoare privelişte pe care o avusesem vreodată înaintea ochilor, iar eu asistasem la descoperirea mai multor victime ale Spintecătorului.

Mi-am dus mâna la burtă, căznindu-mă să respir normal. Frânghia scârţâia pe când trupul se răsucea ca un peşte prins în undiţă. Crezusem că moartea domnişoarei Prescott fusese teribilă, însă noua faptă ducea grotescul la un cu totul al nivel. Vântul sufla pe coridorul deschis, făcând cadavrul să se legene uşor deasupra noastră. Am încercat să mă concentrez la orice altceva în afară de săbii, pe când sângele descria un arc pe podea.

— Oh, Doamne, Dumnezeule, uită-te! am zis, arătând frânghia roasă. Dacă nu o coborâm mai repede, sfoara o să se rupă.

Iar săbiile aveau să intre şi mai adânc în trupul femeii şi chiar să o decapiteze în faţa ochilor noştri. Stomacul mi s-a întors pe dos. Sărmana victimă! Chiar nu merita să aibă parte de încă o umilinţă sau suferinţă.

Thomas a cercetat mulţimea.

— Unchiul tău e acolo. Trebuie să mergem la el!

Am rămas lângă balustradă, pe când vântul sufla furios. Mi-am frecat braţele cu mâinile. Abia acum îmi dădeam seama că uitasem să-mi iau mantia şi că pierdusem cuţitul. Thomas şi-a aşezat jacheta pe umerii mei, fără a scăpa din priviri locul crimei. De îndată ce personalul navei a reuşit să trimită la cabine majoritatea pasagerilor, unchiul ne-a făcut semn să venim la el.

— Vă rog să vă întoarceţi în camere! a zis un matelot, blocându-ne drumul. Sunt ordinele căpitanului.

Thomas l-a privit pe băiat din cap până-n picioare.

— Trebuie să ajutăm cu cadavrul!

Marinarul şi-a îndreptat ochii spre mine.

— Amândoi?

— Lasă-i să treacă, Henry! a strigat Norwood. Şi să mi-l aducă cineva pe blestematul ăla de circar. Dacă vreunul dintre acrobaţii lui a făcut asta, o să-l spânzur!

Căpitanul s-a întors spre unchiul meu. Omul îşi ţinea pumnii încleştaţi.

— Nu o putem lăsa în poziţia aceasta indecentă toată noaptea; aveţi la dispoziţie douăzeci de minute, după care puteţi face restul înăuntru.

Căpitanul s-a îndreptat apoi spre şirul de angajaţi.

— Mergeţi la cabine şi verificaţi dacă lipseşte ruda cuiva! Această tânără nu călătorea singură. Cineva trebuie să-şi facă griji în momentul acesta. Ah, şi trimiteţi-le coniac acelora care par mai speriaţi. Nu avem nevoie de o adevărată criză pe navă. Haide!

Unchiul mi-a surprins privirea înainte de a da ocol cadavrului. Preţ de o secundă, mi-am imaginat că fata care atârna acolo era Liza, împunsă de săbiile pe care le mânuise mai devreme. Apoi, raţiunea a preluat controlul şi am analizat faptele. Femeia nu purta un costum de carnaval. Nu-i puteam vedea faţa, dar părea să fie mai înaltă şi mai solidă decât verişoara mea.

Am inspirat adânc, dar pulsul nu mi s-a calmat deloc pe când mă apropiam de victimă. De aproape, sfoara scârţâia pe când trupul se legăna în bătaia vântului. Nu aveam să uit prea curând mirosul de cupru amestecat cu cel de sare al oceanului.

Thomas a dat ocol trupului, privindu-l cu ochi la fel de reci ca şi aerul iernii. Mi-era greu să-mi imaginez că era aceeaşi persoană care mă sărutase febril cu câteva ore mai devreme. Thomas a arătat spre o barcă de salvare care era pe jumătate aşezată pe jos.

— Cineva a tăiat sfoara la un capăt şi a folosit-o ca să ridice victima. Vedeţi?

Am înaintat şi m-am lăsat pe vine.

— Asta ar putea indica faptul că nu a fost o crimă premeditată. Dacă ar fi fost, îmi imaginez că ucigaşul ar fi adus frânghie.

— Nu sunt de acord, Wadsworth! Asta spera el să înţelegem. Dar uită-te aici… Criminalul a folosit o altă bucată de sfoară şi a trecut-o prin cea tăiată şi apoi a înfăşurat-o de două ori în jurul grinzilor. Ar fi avut suficientă sfoară din care să taie, a zis el, arătând frânghia care cădea pe podea. De ce s-a chinuit atât să coboare barca de salvare, riscând să fie auzit?

Era o întrebare la care nu aveam niciun răspuns. Mi-am întors privirea la săbiile oribile. Un lucru era sigur: cine o înjunghiase era destul de puternic. Era ceva ciudat la întreaga scenă.

— De ce nu a auzit-o nimeni ţipând? Sigur trebuie să fi strigat după ajutor. Nu-mi imaginez cum ai putea rămâne tăcut când eşti înjunghiat de o sabie, darămite… – le-am numărat, simţindu-mi stomacul să mi se revoltă – de şapte. Trebuie să existe un martor.

Unchiul şi-a scos ochelarii şi i-a şters pe mânecă. Îmi imaginam că era nerăbdător să ducă trupul neînsufleţit în laboratorul nostru improvizat.

— Sunt sigur că autopsia va răspunde la câteva întrebări. Mergeţi să vă schimbaţi şi ne întâlnim în laborator!

Unchiul s-a întors, apoi a ezitat.

— Thomas, asigură-te că Audrey Rose este însoţită! Şi ai grijă să o laşi pe Liza în grija doamnei Harvey! Vreau să ştiu că toată lumea e în siguranţă în noaptea asta.

— Da, unchiule, am zis, aruncându-mi încă o dată privirea la scena crimei.

— Şapte de Pică, a zis o voce profundă şi glacială, care m-a speriat.

Thomas şi cu mine ne-am îndreptat atenţia spre noul venit. Mefistofel şi-a vârât mâinile în

buzunare, fluierând.

— Răsturnat. Nu e un semn bun. Dar e destul de evident, nu?

— Ce vrei să zici? am întrebat, deja iritată de prezenţa lui.

Nici măcar nu se deranjase să-şi scoată masca, de teamă să-şi arate adevăratul chip.

— Ce înseamnă?

— Sincer, nu a observat niciunul dintre voi că victima arată precum cartea de tarot?

Văzând că ne uitam confuzi, Mefistofel a băgat mâna în haină şi a scos un pachet de cărţi. A căutat printre ele şi a scos o carte cu un gest teatral, care nu avea ce să caute la locul unei crime.

— Vi se pare cunoscută? Staţi! Ceva nu este tocmai în regulă. Ah… uite!

Mefistofel a întors cartea cu susul în jos.

— Când Şaptele de Pică este răsturnat sau inversat este o carte înşelătoare. Semnifică înşelăciunea. Ruşinea. Mai poate însemna şi că cineva crede că a scăpat basma curată dintr-o situaţie.

Mefistofel a arătat cu degetul spre cadavru.

— Cineva a aranjat această scenă extrem de grijuliu.

Thomas şi-a mijit ochii.

— Vorbeşti cu mare uşurinţă când te lauzi că propriul spectacol se foloseşte de cărţile de tarot.

Mefistofel a aşezat cărţile la loc în jachetă, apoi a bătut pachetul cu palma. Privirea lui a alunecat spre locul la care mă uitam atentă, încercând să găsesc o umflătură din material. Mefistofel şi-a tras haina mai bine şi a rânjit.

— Vrei să cauţi cărţile? Îţi garantez că nu le vei găsi, dar ar fi amuzant să încerci.

Mi-am încleştat pumnii.

— Poate că ar trebui să fii aruncat în celulă.

— Ar fi foarte neplăcut, a zis maestrul circar. Vezi tu, am raportat lipsa câtorva obiecte înaintea începerii spectacolului din seara asta. Frânghie. Cărţi de tarot. Şi… ce mai era…

Mefistofel şi-a frecat bărbia, prefăcându-se gânditor, apoi a zis brusc:

— Ah, da! Săbii. Destul de multe. De fapt, s-ar părea că le-am găsit. Deşi mă îndoiesc că Jian le-ar mai vrea înapoi. Moartea cuiva nu ajută cu nimic afacerea.

— Eşti detestabil, am zis, incapabilă să mă mai abţin. În faţa ta este o femeie moartă, măcelărită în cel mai oribil fel, iar tu ai reuşit să faci din ea o glumă.

Mefistofel s-a uitat la mine ca şi cum mă observa pentru prima dată cu adevărat.

— Vă cer, sincer, scuze, domnişoară! Nu mai am alte informaţii în afară de acelea pe care le-am comunicat. Este regretabil că această femeie a fost ucisă, însă trupa mea nu are niciun amestec. Nu-mi permit ca oamenii să creadă una ca asta sau să se teamă să participe la spectacolele mele. Mulţi dintre angajaţii mei depind de slujba aceasta. Vă sugerez să vă îndreptaţi investigaţia în altă parte.

Mefistofel a mai privit o dată trupul spânzurat şi a pornit cu paşi mari înapoi. Am strâns mai tare haina lui Thomas. Când o persoană îşi declara nevinovăţia atât de sus şi tare, nu puteam să nu o bănuiesc.

— Haide! a zis Thomas, întinzându-mi braţul. Te conduc la cabină.

Pe când ne îndreptam spre cabina mea, mi-am aruncat privirea spre apă şi am regretat imediat. Noaptea, oceanul era o bestie întunecată şi agitată. Lumina lunii sclipea în valuri ca mii de ochi mărunţi ce ne priveau trecerea, clipind şi parcă râzând de noi pe măsură ce mergeam. Mă întrebam ce mai văzuse apa tăcută în noaptea aceea şi ce alte secrete ţinea. La câte crime oare fusese complice, înghiţind cadavrele cu totul?

ŞAPTE,
O CRIMĂ BRUTALĂ

Cabina lui Audrey Rose
RMS Etruria
2 ianuarie 1889

Thomas m-a lăsat în cabină şi a promis să se întoarcă iute pentru a face autopsia. Când am intrat, am găsit-o pe Liza întinsă pe pat, strâmbând din nas în faţa unuia dintre jurnalele mele de medicină legală.

— Nu mă înţelege greşit, draga mea verişoară, dar cum poţi dormi noaptea? a întrebat ea, arătându-mi cu degetul ilustraţia unei disecţii destul de amănunţite. Este o lectură de seară absolut îngrozitoare.

— Liza, ce naiba…

— Sincer, a continuat ea, ridicând sprâncenele. *Studiu de caz despre obiecte contondente şi lacerare?*

Liza a răsfoit cartea, oprindu-se la ilustraţii.

— Este macabru. Chiar şi pentru tine. Acestea sunt intestinele cuiva?

Fata şi-a vârât teatral un deget pe gât, prefăcându-se că stă să vomite.

— Mama ta este într-o stare groaznică, am zis, fără a comenta nimic despre lecturile mele de seară, cu toate că eram impresionată de cunoştinţele de anatomie ale Lizei, care a aşezat cartea pe noptieră, apoi s-a ridicat. Ea şi cu tata au împrăştiat zvonuri cum că ai fi bolnavă. Cred că toată lumea are impresia că te refaci la Thornbriar. Deşi tata crede că eşti *moartă.*

— N-ar fi putut măcar să inventeze ceva mai romantic? a zis Liza, strâmbându-se. Domeniul tatălui tău este minunat, dar povestea este plictisitoare. Ar trebui să-i scriu mamei şi să-i ofer câteva sugestii.

Fata a ridicat Asul de Treflă de pe noptieră.

— Ştiai că cele patru culori dintr-un pachet sunt asociate cu elementele naturii?

— Nu!

Fata a zâmbit larg – un zâmbet prostesc, care te ducea cu gândul la un desert foarte dulce care urma să fie servit.

— Harry se pricepe de minune să inventeze poveşti grandioase. Îţi jur, chiar şi cele mai obişnuite lucruri par extraordinare când le povesteşte el. Susţine că există un soi de putere în felul în care vinzi ceva. De ce i-ai spune parfum, când l-ai putea numi „norul dragostei”?

— Harry?

M-am aşezat pe marginea patului, lângă verişoara mea, jucându-mă cu faldurile rochiei.

— În legătură cu asta… Ce naiba te-a apucat să fugi cu un bărbat pe care abia îl cunoşti? Sper că nu ţi-a luat minţile cu vreo poveste incredibilă.

— Majoritatea poveştilor sunt incredibile. Asta le face fermecătoare.

— Şi periculoase, am mormăit.

Liza a aşezat cartea la loc şi s-a sprijinit de mine, punându-şi capul pe umărul meu, aşa cum făcea când ne jucam, în copilărie, în grădinile de la Thornbriar.

— Sunt recunoscătoare pentru atât de multe lucruri – atâtea ocazii pe care alţii nu le vor cunoaşte niciodată… Cu toate acestea, de fiecare dată când probam o nouă rochie pentru balul de majorat simţeam că rămân fără aer. Că trăiesc fără a mă bucura de viaţă. Eram îmbrăcată în mătăsuri, dar parcă aş fi avut trupul acoperit de spini.

Am oftat. Cunoşteam prea bine acest sentiment.

Fata s-a cuibărit mai aproape de mine şi a continuat, cu vocea gâtuită:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să fii altcineva? Chiar şi pentru scurt timp. Sau poate nu altcineva, poate ai tânjit să fii *tu însăţi.* Să trăieşti exact aşa cum vrei, fără consecinţe sau judecăţi. Ştiu că s-ar putea să fi făcut o greşeală teribilă, ştiu că s-ar putea să fie o

iluzie mai complexă decât cele din spectacole, dar, pentru prima dată în viaţă, sunt stăpână pe propria mea viaţă. Mă simt ca şi cum aş fi fost eliberată dintr-o cuşcă şi pot respira iar. Cum să renunţ la libertatea asta?

Vina îşi îngropa colţii strâmbi în mine. Ştiam exact cum era să fii legat de aşteptările altcuiva. Cu toţii meritam să trăim liberi şi conform propriilor dorinţe. Era un drept de bază, nu un lux. Mi-am petrecut braţul peste umerii ei şi mi-am sprijinit capul de capul verişoarei mele.

— Aşadar… povesteşte-mi despre „Regele cărţilor”. Vreau să aflu toate detaliile în timp ce mă pregătesc pentru autopsie.

— Păi atunci cred că ar trebui să încep cu începutul.

Puteam simţi zâmbetul din vocea verişoarei mele în timp ce înşiruia toate metodele prin care domnul Harry Houdini îi luase minţile. Eram fericită pentru ea, deşi grija mă rodea tot mai insistent pe măsură ce Liza continua să-mi povestească. Eu nu-i împărtăşeam sentimentele pentru un om care era posibil să-i fi distrus viitorul din cauza unei toane, mai ales pentru că nu îi făcuse nicio promisiune de căsătorie. Se părea că Houdini nu avea nimic de pierdut, iar verişoara mea renunţa la mult prea multe. Am încercat să-mi alung tulburarea, vrând să mă arăt faţă de Liza la fel de înţelegătoare pe cât se arătase ea faţă de mine. Verişoara mea a vorbit fără oprire până ce Thomas a sosit şi mi-a promis că avea să-şi termine povestea când mă întorceam.

Am dat să plec, dar m-am întors.

— Mă bucur că eşti aici!

— Normal, prostuţo! Pun pariu că viaţa a fost extrem de plictisitoare fără mine. Du-te!

Liza a zâmbit şi a ridicat jurnalul de anatomie de parcă voia să-l studieze.

— Nu plec nicăieri.

M-am îndreptat spre uşă, însă, după câţiva paşi, m-am oprit.

— Liza? Ai observat vreun membru ai trupei comportându-se suspect?

— Doar nu vrei să zici că unul dintre prietenii mei se face vinovat de crimele astea atroce, nu?

Liza şi-a îndreptat spatele şi a mijit ochii.

— Nu. Nu am văzut decât ce speriaţi sunt.

— Nu am vrut să…

— Du-te şi rezolvă misterul acesta oribil de dragul nostru, al tuturor! Jur că voi fi aici când te vei întoarce!

Fata şi-a făcut cruce. Speram că Liza avea să-şi ţină cuvântul.

Nu puteam să nu mă gândesc că becul de deasupra mesei de autopsie improvizate bâzâia ca o albină pe moarte. Zgomotul subtil şi licărul luminii nu îmi îmbunătăţeau cu nimic starea de, spirit pe când unchiul dădea la o parte giulgiul.

Am studiat părul ca spicul de grâu al fetei şi chipul ei liniştit. Îmi venea greu să-mi imaginez că murise într-un fel atât de violent… până ce am coborât privirea. Erau paisprezece găuri, cu totul: două în fiecare braţ, două în fiecare picior şi zece în tors – punctele de intrare şi de ieşire ale săbiilor. Voiam să închid ochii, dar asta nu ar fi schimbat cu nimic situaţia. Fata tot moartă rămânea, iar eu tot aş fi obligată să găsesc orice indiciu care să ne spună de ce. M-am cutremurat, amintindu-mi că crima fusese pusă la cale ca să imite o carte de tarot.

— Poţi să începi examinarea, Audrey Rose!

Unchiul se spălase deja pe mâini şi îi dăduse lui Thomas carnetul şi un stilou.

— Da, domnule!

Mi-am dres glasul şi am înconjurat masa, studiind cadavrul.

— Pielea din jurul ambelor glezne pare să fie uşor iritată, însă nu există nicio indicaţie că ar fi roasă de sfoară. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, atunci înseamnă că victima trebuie să fi fost în viaţă şi să se fi zbătut. Din moment ce semnele nu sunt

prezente, putem trage concluzia că ea nu s-a luptat şi că era deja decedată când a fost spânzurată.

— Bun. Altceva?

M-am uitat iar la faţa fetei, muşcându-mi buza. Părea prea senină. Ochii victimei erau conturaţi cu dermatograf, dar creionul nu părea să se fi mânjit. Era ciudat ca o persoană ucisă într-o mod aşa de brutal să nu fi vărsat nicio lacrimă. Am arătat cu degetul ochii fetei.

— Machiajul victimei este intact, am zis. Fie criminalul i-a aplicat dermatograful după deces, ceea ce nu cred, fie vom găsi o substanţă străină în sânge. Mă îndoiesc că femeia asta era conştientă când a fost atacată.

— Genial!

Thomas şi-a ridicat ochii din carnet şi s-a uitat la mine.

— Unghiile nu sunt rupte. Nu există nicio urmă că ar fi încercat să se apere. Ceea ce poate explica şi de ce nu s-a auzit niciun strigăt, am zis, completând analiza. Era deja moartă sau incapabilă să reacţioneze când a fost spânzurată cu capul în jos.

Unchiul se tot uita la una dintre răni.

— Cred că ceea ce am găsit se potriveşte cu teoria asta. Uitaţi-vă la tăieturi! Ce poveste ne spun ele?

Am trecut lângă unchiul meu, aplecându-mă ca să văd mai bine. La început nu eram sigură la ce anume mă uitam… Erau nişte tăieturi îngrozitoare, dar apoi mi-am dat seama. Fata sângerase, dar carnea nu era vânătă în jurul rănilor.

— Săbiile au fost, cel mai probabil, introduse *după* deces.

— Foarte bine. Cauza morţii?

În faţa mea nu mai era o tânără moartă, ci un puzzle care aştepta să fie rezolvat. Am tras de pleoapele victimei.

— Nu există sufuziune sangvină. Pe gât nu sunt vânătăi.

Am înconjurat masa.

— Cu siguranţă nu a fost strangulată. Până nu o deschidem, mi-e teamă că nu putem fi siguri de cauza morţii. Deşi, având în vedere lipsa altor semne, aş zice că ar trebui să luăm în calcul posibilitatea otrăvirii.

Thomas s-a ridicat brusc, scăpând pe jos carnetul şi ridicând unul dintre braţele victimei. Apoi s-a aplecat asupra membrului, l-a aşezat la loc şi s-a uitat la noi cu chipul întunecat.

— S-ar părea că i s-a făcut o injecţie sau că i s-a luat sânge. Uitaţi-vă acolo! Se prea poate ca semnul acela să fi fost făcut de o seringă mică.

Inima îmi bătea mai repede.

— Cunoaştem cel puţin un doctor la bordul acestei nave.

— Unul care avea legătură cu prima noastră victimă, a adăugat Thomas.

— Şi care nu ne-a lăsat să ne apropiem de pacientul lui.

— Doctorul Arden a recunoscut că i-ar fi dat domnului Prescott un elixir.

Simţeam că groază mă cotropeşte.

— Iar ambii membri ai familiei Prescott au lipsit în seara asta.

Îmi imaginasem că aleseseră să rămână în camerele lor pentru că-şi jeleau fiica. Dar dacă nu putuseră să iasă?

— A spus că nu va veni la cină, dar l-aţi văzut cumva pe doctorul Arden la spectacolul din seara asta?

Unchiul a clătinat din cap.

— Nu l-am văzut, iar domnul Prescott nu a răspuns la uşă când l-am căutat după masă. De fapt, mi s-a părut că odaia era pustie. Nu s-a auzit nicio mişcare. Cam ciudat dacă erau amândoi în cabină, aşa cum au susţinut.

— Păi, atunci.. A spus Thomas luând mantiile, hai să-i verificăm pe dată! O să-l luăm şi pe căpitan cu noi.

— Nu este nevoie.

Căpitanul Norwood se sprijinea de cadrul uşii. Părea mult mai obosit decât ultima dată când îl văzuserăm.

— Am venit să vă dau personal veştile.

Am acoperit cadavrul cu giulgiul, sperând să-i arăt fetei atât respect cât se mai putea. Căpitanul şi-a smuls privirea de la cadavru. Părea uşor tulburat.

— Echipajul meu a vizitat fiecare cabină de la clasa întâi, sperând să găsească un martor. Dar…

— Credem că am descoperit vinovatul, domnule, am zis, fără a vrea să mai irosesc timpul.

Trebuia neapărat să mergem la familia Prescott, sperând că nu aveam să ajungem prea târziu.

— Trebuie să-l găsiţi şi să-l prindeţi pe dată pe doctorul Arden! El a fost ultima dată văzut…

— Iertaţi-mă, domnişoară Wadsworth, m-a întrerupt el, dar mi-e teamă că vă înşelaţi.

Căpitanul şi-a aruncat iar ochii la cadavrul acoperit, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Vedeţi, am vorbit cu toată lumea, iar domnişoara Arden, fiica doctorului, a dispărut.

Omul a scos o fotografie din buzunarul hainei şi a ridicat-o. M-am tras înapoi, şocată.

— Aceasta este tânăra de pe masa de autopsie, aşa e?

M-am holbat, mută, la fotografie, înţelegând încetul cu încetul noua informaţie şi ce însemna pentru cazul nostru. Dacă fiica doctorului Arden era victima noastră şi dacă nu exista un conflict între ei, atunci doctorul nu era suspect. Trebuia să o luăm de la capăt, iar misiunea părea descurajantă.

— Dar nu e singurul lucru pe care l-aţi aflat, nu?

Unchiul a arătat spre o altă bucată de hârtie ce ieşea din buzunarul căpitanului.

— Îmi doresc să fi fost.

Norwood a oftat şi a scos biletul.

— O altă familie cere să investigăm dispariţia fiicei lor. Vreau să veniţi cu mine degrabă!

Îmi tremurau genunchii. Exista deja… posibilitatea unui alt cadavru.

Thomas mi-a surprins privirea. Nu era nevoie să spună ceva – două cadavre şi, posibil, şi un al treilea în doar două zile. Aveam de-a face cu un alt criminal în serie. Unul care abia îşi începuse faptele morbide.

Materialul stacojiu se revărsa ca un râu de sânge proaspăt pe podeaua cabinei de la clasa întâi a domnişoarei Crenshaw – o pată urâtă într-o cameră foarte frumoasă. Priveam dezastrul cu mâinile în şolduri, studiind mătasea rochiei aşa cum îmi imaginam că făcea şi Thomas, lângă mine, încercând să pună ordine în haos. Era o sarcină grea, mai ales că era nevoie de discreţie şi simţeam privirile arzătoare ale părinţilor ei, în spate. Nu aveam nevoie de puterea de deducţie a lui Thomas ca să ştiu că oamenii nu aveau să fie încântaţi de concluzia mea.

Sincer, însă, soarta ei părea să fie mai bună decât îmi imaginasem la început. M-am uitat la rochia mototolită până ce mi s-au împăienjenit ochii, sperând că aveam să găsesc un indiciu în legătură cu dispariţia proprietarei ei. Lordul Crenshaw era o figură cunoscută şi ştiam că reputaţia familiei lui şi bunul său renume erau foarte importante.

Am privit din nou rochia. Era frumoasă – făcută din cel mai fin material din toată Europa, după câte îmi puteam da seama. Singura concluzie pe care o puteam trage? Păcat că rochia fusese aruncată pe podea aşa de neglijent!

Poate că domnişoara Crenshaw era o persoană indolentă, dar asta nu însemna că fusese ucisă. În cazul în care crima ieşea din discuţie, atunci arăta că fata fugise, iar tinerele nemăritate nu fugeau, de regulă, de unele singure. Mi-am aruncat privirea la părinţii ei şi m-am întrebat ce variantă ar fi preferat. Un asemenea scandal era un soi de moarte în sine.

Pe noptieră erau două pahare de şampanie şi un tort de ciocolată pe jumătate mâncat, ceea ce mă făcea să mă gândesc că fata nu fusese singură.

Mi-am îndreptat atenţia spre unchiul meu. Îi privea cu atenţie pe membrii personalului care umblau prin dormitor, asigurându-se că nu distrugeau potenţialele indicii. După ce descoperiserăm cadavrul fiicei doctorului Arden, toţi erau acum tulburaţi. Am mijit ochii, privind hubloul şi amintindu-mi îmbulzeala de oameni care lucrau la docuri înainte de a pleca ieri din port. Acela ar fi fost locul ideal pentru a te pierde în mulţime.

— Spuneţi că fiica dumneavoastră lipseşte de ieri? De dinainte de plecarea navei?

Oamenii au dat din cap.

— Aţi întrebat-o pe cameristă?

Am împins rochia cu pantofii mei brodaţi, din mătase.

— Cineva trebuie să o fi ajutat să-şi scoată rochia. Corsajul este destul de complex. Uitaţi-vă la spate! Nu ar fi reuşit să o deschidă singură.

Thomas şi-a ridicat sprâncenele lui negre, dar nu a comentat. L-am cercetat cu coada ochiului, observându-i zâmbetul pe care încerca să-l ascundă şi întrebându-mă ce lucru pe care eu îl pierdusem din vedere îl amuza aşa de tare.

— Sigur că nu indică crima, a zis lordul Crenshaw.

Omul nu-mi răspunsese la întrebare. Mi-am îndepărtat privirea de la mustaţa lui orbitor de albă.

— Poate că fiica noastră vizitează un alt musafir sau poate că s-a răzgândit şi s-a întors la Londra înainte să pornim.

Gata să se agaţe de orice colac de salvare şi să apere reputaţia navei, căpitanul Norwood a fost repede de acord.

— Aş putea spune cu siguranţă că nu e prima oară când un călător decide să părăsească nava pe neaşteptate. Pentru unii, voiajul pe ocean este destul de neplăcut.

— Da, a zis lordul Crenshaw, plin de speranţă. Asta trebuie să fie! Elizabeth se teme de apă. Poate că nu a vrut să ne supere şi a plecat acasă. Ne-a spus

cât de neliniştită era chiar ieri-dimineaţă. Atunci am văzut-o ultima dată.

— Este posibil să fi luat pe cineva cu ea? Un însoţitor? am întrebat, văzând ezitarea pe chipul lui lady Crenshaw.

Era o poveste frumoasă, dar majoritatea basmelor au o latură mai întunecată, mai ales când vine vorba de soarta prinţesei.

— Un lacheu sau o cameristă?

— Nu cred că mai lipseşte cineva, a zis lady Crenshaw. Dar Elizabeth nu ar… Este o fată aşa de cuminte! Probabil că nu a vrut să ne strice călătoria. Nu e ca şi cum ar fi o fată uşuratică de la coada vacii.

Mi-am înghiţit cuvintele, deşi îmi simţeam faţa arzând. Mă îndoiam că, dacă Elizabeth ar fi fost *bărbat,* i-ar fi adresat asemenea injurii. Iar statutul ei social nu avea nimic de-a face cu situaţia. Erau multe fete din familii mai puţin norocoase care dădeau dovadă de mai multă clasă decât lady Crenshaw.

— Aţi observat lipsa vreunui lucru de valoare? am întrebat. Vreo bijuterie, podoabe…

Lady Crenshaw a clătinat din cap.

— Doar un inel cu smarald. Dar Elizabeth nu şi-l scoate niciodată.

— Sunteţi sigură? am insistat.

— Nu am pus pe nimeni să-i caute prin lucruri.

Lady Crenshaw a deschis o cutie cu bijuterii şi a cotrobăit un pic prin ea, apoi s-a încruntat.

— Lipseşte şi un şirag de perle. Dar… dar nu sunt sigură că are vreo legătură cu dispariţia ei.

Thomas şi-a muşcat buza de jos, semn că se lupta cu sine însuşi.

— Era singură? Văd două pahare de şampanie, dintre care unul este pătat de ruj, iar celălalt nu, a zis el. O altă deducţie logică ar fi aceea că a fost dezbrăcată de iubitul ei după ce au consumat alcool.

Toţi cei din cameră au rămas fără respiraţie. Mi-am dat ochii peste cap, întrebându-mă ce făcusem să înfurii zeii. Deducţia lui Thomas era singurul

lucru pe care îl *gândeam* cu toţii, dar pe care nu trebuia să-l *exprimăm.* Chiar şi unchiul a împietrit.

— Asta ar explica grămada de haine lepădate în grabă, aşternutul mototolit şi absenţa domnişoarei Crenshaw, a adăugat Thomas, netulburat de tăcerea bruscă. Poate că a fugit cu cineva şi nu a dorit să-şi anunţe părinţii. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că persoana în cauză nu are acelaşi statut social. Ceea ce face plauzibilă teoria, mai ales că pe pernă este o pată de cerneală. S-ar părea că o persoană care lucrează cu mâinile şi le-a odihnit acolo. Petele sunt şi pe cristalul paharului.

— Cum îndrăzneşti?! a zis lordul Crenshaw, devenind din ce în ce mai stacojiu.

Mă întrebam ce-l enervase mai tare – gândul că domnişoara Crenshaw fugise sau că fugise cu cineva mai sărac.

— Fiica noastră nu ar face aşa ceva… Simplul fapt de a *sugera* un comportament aşa de reprobabil este…

— Nu-ţi pierde cumpătul, dragă!

Lady Crenshaw şi-a aşezat mâna pe braţul soţului ei.

— Hai să-i lăsăm în pace şi să ne retragem în camerele noastre! Elizabeth este acasă, la Londra. Îi vom scrie când ajungem la New York, peste o săptămână. A fost o simplă neînţelegere.

Lordul Crenshaw a dat uşor din cap spre căpitan şi l-a fulgerat pe Thomas cu privirea, pe când ieşea din cameră. Îndată ce s-au îndepărtat, mi-am întors atenţia spre cabină. Nu existau urme de violenţă. Judecând după rochia aruncată pe podea, mă îndoiam că ucigaşul îşi petrecuse timpul spălând petele de sânge de pe pereţi, lăsând rochia şi aşternutul mototolite. Mai ales după modul dramatic în care găsiserăm ultimul cadavru. Cel de-al doilea pahar de şampanie era însă un detaliu tulburător, care nu mă mulţumea.

Era posibil ca Thomas să fi avut dreptate – aveam de-a face cu o tânără care alesese o altă cale. După ce-mi petrecusem doar o jumătate de oră cu părinţii

ei, aş fi zis că era şi cazul să fugă. Încă o oră şi aş fi făcut la fel.

Unchiul şi-a băgat capul pe uşa toaletei, s-a uitat de jur-împrejur, apoi şi-a împins ochelarii pe nas.

— Totul pare în ordine, domnule căpitan. După o primă inspecţie, aş zice că nu s-a întâmplat nimic grav aici. S-ar părea că e vorba doar de o domnişoară un pic prea… – ochii lui s-au îndreptat spre mine – … dezgheţată pentru gusturile familiei ei.

Căpitanul Norwood a răsuflat vizibil uşurat. Îmi imaginam că ar fi fugit singur în Anglia dacă mai apărea vreun cadavru.

— Prea bine, atunci! Voiajul *trebuie* să decurgă în linişte. Miza este mare pentru navă, dar şi pentru mine.

Omul a expirat.

— Acum veniţi! Vă vom conduce la cabine! Aţi văzut pânzele auxiliare?

Omul şi-a aşezat mâna pe umărul unchiului, conducându-l spre puntea de promenadă.

— Sunt remarcabile. Când este alimentată complet, nava asta poate tăia oceanul ca pe o friptură de Crăciun.

— Cât de festiv! a mormăit Thomas pe când ne potriveam pasul în spatele unchiului. Un vas de croazieră asemănător cu un cuţit care taie carnea sărată. Dacă asta nu este imaginea luxului, nu ştiu ce anume poate fi.

Am mai privit o dată prin cabina fetei, dar nu am văzut nimic ieşit din comun. Totuşi, stomacul mi s-a strâns un pic. Am ignorat sentimentul. A doua noapte la bordul acestei nave nu adusese o a treia victimă. Era un gând prea groaznic chiar şi pentru criminalul care împlântase şapte săbii în trupul unei femeii, afişându-l apoi ca pe o carte de tarot. Thomas mi-a întins braţul, iar eu l-am acceptat, părăsind cabina goală, deşi neliniştea mi se înfipsese în inimă ca o aşchie.

Contorsionist din epoca victoriană.

OPT,
ÎNSEMNĂTATEA UNUI NUME

Cabina unchiului Jonathan
RMS Etruria
3 ianuarie 1889

Liza şi-a încrucişat braţele la piept, controlându-şi cu grijă expresia. Dacă ar fi fost un joc de şah, Liza ar fi putut părea hotărâtă să câştige, deşi unchiul era la fel de decis. Încăpăţânarea caracteriza familia Wadsworth, iar situaţia în care ne aflam s-ar fi putut lungi ore întregi.

— Nu mă pot retrage din spectacolul din seara asta, a zis ea. Am exersat toată săptămâna. Ar fi de prost gust să îmi încalc cuvântul după ce am promis.

— Să-ţi încalci *cuvântul?*

Unchiul a inspirat adânc, ca şi cum s-ar fi abţinut să explodeze ca o petardă.

— Dacă prin „cuvânt" te referi la faptul că ai fost de acord să ajuţi un tânăr cu care ai fugit de acasă, probabil distrugându-ne bunul renume şi frângând inima mamei tale, atunci iartă-mă, dar nu pot vedea onoarea în gestul tău! Fie îi trimiţi un bilet lui Houdini, fie o să te încui în cabina ta până ce ajungem la New York. După cum se vede treaba, va trebui să fac cale întoarsă ca să te însoţesc înapoi la Londra. Nu-ţi înrăutăţi situaţia enervându-mă şi mai tare!

Liza s-a uitat rugătoare la mine, dar nu o puteam ajuta prea mult. Când fata a dat din gene, am cedat. M-am întors spre unchiul meu, sperând că aveam să găsesc o urmă de raţiune.

— Dacă îmi permiţi?

Unchiul şi-a ridicat sprâncenele.

— Audrey Rose, ţi-aş recomanda să nu-mi pui la încercare răbdarea, altfel vei suferi aceeaşi soartă ca a verişoarei tale.

Am expirat. Mă simţeam ca un acrobat pe sârmă, încercând să îmi ţin echilibrul pe nervii întinşi ai unchiului meu. Un pas nelalocul lui, iar libertatea mea cu greu câştigată avea să-mi fie răpită.

— Înţeleg! Eu doar… voiam să zic că… artiştii poartă măşti.

— O observaţie tare isteaţă.

Am strâns din dinţi. Nu ne-ar fi prins bine niciuneia dintre noi să mă răstesc la unchiul meu. Deşi ar fi fost tare satisfăcător.

— Ideea este că nimeni nu ar afla nimic dacă i-ai permite Lizei să ia parte la reprezentaţia din seara asta. Identitatea ei ar rămâne secretă, împreună cu numele familiei noastre.

Unchiul a deschis gura să mă contrazică, dar l-am întrerupt, sperând că aveam să-l înduplec cu următoarele cuvinte:

— Apoi, Liza va promite că nu va mai pune niciodată piciorul pe scenă. Nu-i aşa, Liza?

Verişoara mea s-a uitat şocată la mine, de parcă aş fi trădat-o după ce tocmai o salvasem. M-am uitat în ochii ei până ce Liza a oftat în cele din urmă.

— Promit, unchiule! După seara asta, nu voi mai lua parte la nicio reprezentaţie. Voi termina doar ceea ce am promis că voi face.

Unchiul a dat ocol cabinei, oprindu-se doar ca să se uite pe hublou.

— Mai e nevoie să vă amintesc că, până acum, două tinere au fost ucise în voiajul acesta?

Liza şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă.

— Iar acum vreţi să fiu de acord cu acest comportament nechibzuit? Vi se pare înţelept?

Unchiul s-a întors iar cu faţa la noi. Avea mâinile la spate.

— După numărul din seara asta, îmi vei asculta absolut toate ordinele şi toate regulile până ce ajungem la Londra. Ai înţeles?

Liza a dat uşor din cap, cu ochii pironiţi la pantofii ei încrustaţi cu pietre preţioase.

— Da, domnule!

— Vreau să-ţi fie clar! a continuat unchiul. Dacă te gândeşti doar să mai faci ceva interzis, am să recomand mamei tale să te trimită pentru restul zilelor la azilul pentru fete. Am o bănuială că va asculta orice diagnostic voi pune.

Am simţit că sângele mi se scurge din vene. Era una dintre cele mai severe pedepse de care auzisem, în special din partea unchiului. I-am aruncat o privire verişoarei mele, dar fata părea mai mult uşurată decât tulburată. Din câte se părea, predica nu se terminase. Apoi unchiul mi s-a adresat mie:

— Vei fi direct responsabilă de orice se întâmplă, a zis el, uitându-se în ochii mei, deşi îmi venea să mă fac una cu podeaua. Vă sugerez să dispăreţi din ochii mei înainte să mă răzgândesc.

Am prins-o pe Liza de mână şi am respectat imediat dorinţa unchiului. De îndată ce am ieşit pe punte, Liza mi-a cuprins cealaltă mână şi m-a rotit pe loc.

— A fost genial! Nu-mi vine să cred că te-a ascultat. Trebuie să-ţi învăţ secretele! Eram aproape sigură că o să ne încuie pe amândouă imediat.

Mi-am retras uşor mâinile din mâinile Lizei şi mi-am îndreptat privirea spre ocean. Era prima dimineaţă însorită de când plecaserăm, iar lumina era aproape orbitoare când se reflecta în valuri.

— Liza…

Mi-am trecut o mână înmănuşată peste faţă.

— Poate ar trebui să renunţi. Unchiul e dur, dar are dreptate. Două fete au fost ucise. Şi, ei bine, ca să fiu sinceră, mi-e teamă că cineva din trupa de circ este responsabil. Cine altcineva ar mai săvârşi o crimă care să semene cu o carte de tarot?

Liza mi-a cercetat chipul un moment, apoi s-a întins spre mine şi m-a tras într-o îmbrăţişare.

— Îţi faci prea multe griji, verişoară dragă. Şi cred… ei bine, ştiu că, dacă i-ai întâlni pe ceilalţi artişti, nu i-ai mai suspecta deloc. Sunt foarte drăguţi.

Fata a făcut un pas înapoi, ţinându-mă încă de după umeri. Faţa ei s-a luminat ca şi cum ar fi fost

atinsă de razele soarelui.

— Am soluţia perfectă! Trebuie să-i întâlneşti! Vino! O să-i salutăm şi atunci o să vezi singură. Sunt inofensivi.

— Nu cred…

M-am uitat la chipul plin de speranţă al verişoarei mele şi am cedat.

— Prea bine! Fă-mi cunoştinţă cu noii tăi prieteni!

Cercetam cu atenţie încăperea stăpânită de haos. Căpitanul dăduse trupei de circ o sală goală pentru mărfuri, iar oamenii valorificaseră fiecare centimetru. Nişte femei făceau echilibristică pe sârme, clovnii exersau sărind peste butoaie şi peste tobe, o fată apropiată de vârsta noastră avea trupul acoperit de tatuaje ce înfăţişau diferite animale, în special leii şi tigrii pe care îi îndemna să sără prin cercuri, iar o femeie a luat o minge de foc şi a înghiţit-o de parcă ar fi fost un rulou. Am rămas uimită.

— Ce mama naibii…

— Anishaa, Asul de Bate. Numărul fiecărui artist este bazat pe cartea de tarot pe care o reprezintă.

Liza a privit-o pe fată înghiţind alt băţ aprins.

— Fata de la trapez este Cassiopeia. Noi o numim Împărăteasa. Este preferata lui Mefistofel şi este destul de îngâmfată din cauza asta.

Auzindu-i numele, l-am căutat din priviri, curioasă să văd în ce consta antrenamentul lui. Îmi imaginam că se plimba mult şi îşi umfla pieptul.

— El nu este aici, a adăugat Liza, ridicând sprâncenele. Îşi petrece timpul închis într-o cabină, lucrând la invenţiile lui mecanice.

— Oh!

M-am uitat iar la Cassiopeia. Femeia sălta de pe un trapez pe altul, rostogolindu-se graţios prin aer de parcă ar fi fost o cometă. Părul îi cădea în valuri lungi, arămii, făcând-o să pară de pe altă lume. Era uimitoare! I-am privit pe acrobaţi coborând pe frânghii, apoi urcând la loc. Păreau să stăpânească

gravitaţia la fel de mult pe cât îmi stăpâneau gândurile în acel moment.

— Cum controlează sforile şi mătăsurile?

— Cu greutatea corpului şi cu mult exerciţiu. Nu te lăsa păcălită de statura lor mică, a adăugat Liza. Sunt mai puternici decât majoritatea bărbaţilor.

Un bărbat într-un costum mulat, în dungi albe şi negre, şi-a adus braţul în jurul capului, lipindu-l de umăr. Am rămas înmărmurită, iar inima îmi bătea cu putere pe când cercetam complexitatea mişcării.

— Şi-a dislocat umărul! i-am şoptit Lizei.

Contorsionistul a făcut aceeaşi mişcare şi în partea cealaltă, apoi s-a aplecat la pământ, transformându-se într-un covrig. Îmi era greaţă.

— Nu are cum să fie benefic pentru sănătatea lui. Stresul ligamentelor…

Mi-am aruncat privirea spre Liza, care mă privea uimită, clătinând din cap.

— El este Sebastián Cruz. Numerele lui sunt foarte populare.

Fata s-a aplecat mai aproape de mine.

— Am auzit că şi-a folosit talentul în mai multe ocazii, ascunzându-se prin cufere de soţii nebănuitori.

Am bătut uşor peste braţ.

— Este oribil!

— Oribil de scandalos!

Liza a zâmbit larg.

— Se zvoneşte că ar fi intrat în belele pe navă. De asta i se spune Marele Preot – probabil că este iubit de Dumnezeu din moment ce iese mereu basma curată din drăciile pe care le face.

M-am mai uitat câteva clipe la el, fermecată de felul în care îşi îndoia trupul. Un gând mi-a venit în minte.

— Unde este Houdini al tău?

— Cel mai probabil cu Mefistofel.

Liza a oftat.

— Ei doi se sfătuiesc întotdeauna şi inventează modalităţi de a uimi spectatorii. Am să te prezint în seara asta, după spectacol.

Asta dacă nu avea loc o altă crimă. Atunci aveam să fac cunoştinţă cu un cadavru. Gândul a destrămat pe neaşteptate vraja antrenamentului trupei de circ. Când mă uitam acum la ei, acrobaţii îmi făceau pielea să se înfioare. Chiar şi fără spectatori, artiştii purtau măşti, ascunzându-se de lume şi unul de celălalt. Într-un capăt al sălii era aşezată o placă mare din lemn cu cercuri concentrice, iar nişte pocnitori bubuiau pe când placa se rotea pe loc. Jian Yu arunca o sabie după alta în centrul ţintei, iar ultimul pumnal s-a înfipt în mânerul celui de dinainte. M-au cuprins fiorii.

— Cine este bărbatul care e cu Jian? am întrebat, privind cum omul scotea pumnalele şi se dădea înapoi. Vreun asistent?

— Doamne, nu! Acela este Andreas Nebunul.

Am pufnit.

— Mi-aş fi imaginat că acesta este numele de scenă al lui Mefistofel.

— Sincer, draga mea verişoară, Mefistofel nu e un tip aşa de rău pe cât îţi imaginezi. El este Magicianul, normal. Şi este unul dintre cei mai buni pe care i-am văzut vreodată. Harry îl admiră şi vorbeşte întruna despre cât de genial este. Felul în care se foloseşte de ştiinţă şi de matematică este chiar inovativ. Dacă îi dai o şansă, îl vei plăcea.

M-am abţinut să vin cu vreo replică. Se părea că toată lumea era convinsă că maestrul nu putea face vreun rău. Deşi eram intrigată de forma lui de ştiinţă, nu doream să mă arăt prea interesată. Am făcut semn spre Andreas.

— Şi lui de ce i se spune Nebunul?

— Pretinde că ar avea o oglindă magică în care poate ghici viitorul sentimental al cuiva.

Fata a dat din cap.

— Chestia tristă e că el chiar crede că oglinda funcţionează. Am luat parte la o sesiune şi până acum tot nu am aflat cine îmi va fi soţ. Tot ce văd este imaginea mea distorsionată şi un număr prea mare de pânze de păianjen. Cel mult, oglinda este bântuită!

— De ce îl mai păstrează Mefistofel dacă nu este priceput?

Liza s-a uitat la mine de parcă aş fi zis o mare prostie.

— Este incredibil la numărul de ghicit în cărţi. Cortul lui este foarte popular – aprinde tămâie, vorbeşte cu un misterios accent bavarez. Şi-n plus, a continuat Liza, înghiontindu-mă în coaste, este o privelişte interesantă. Nu e chiar chipeş, dar farmecă într-un fel sau altul.

— Cum rămâne cu…

— Ea nu ar trebui să fie aici.

Ne-am întors amândouă şi în faţa ochilor ne-a răsărit o armură mare pentru piept. Mi-am ridicat privirea şi mi-am înghiţit nodul din gât. Jian şi-a întors ochii scânteietori spre Liza.

— Iar locul tău tot nu e aici.

— Nu mai fi aşa de urâcios, Jian! Este deplasat.

Liza şi-a dat ochii peste cap.

— Ea nu este o persoană oarecare. Este verişoara mea, domnişoara Wadsworth. Este fată de lord, aşa că ar trebui să-i arăţi un minimum de respect.

Jian şi-a îndreptat unul dintre pumnale spre mine. Avea mâinile pline de cicatrici în urma antrenamentelor care nu merseseră prea bine.

— Nu ar trebui să fii aici, *domnişoară!*

Chipul Lizei s-a făcut aproape stacojiu, dar înainte să poată exploda, am zâmbit politicos.

— Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, domnule Yu. Vă descurcaţi impresionant cu cuţitele; pesemne că exersaţi mult.

Buzele bărbatului s-au curbat în ceea ce îmi imaginam că se voia a fi un zâmbet, doar că semăna mai mult a rânjet maliţios.

— Uneori folosesc şi ţinte mişcătoare. Este mai interesant aşa.

Am mijit ochii.

— Aţi făcut vreo greşeală cu asemenea ţinte?

— O dată.

Fără să continue, Jian s-a îndreptat spre ţinta lui fixă şi a aruncat cuţit după cuţit în placa din lemn.

Andreas se tot dădea înapoi pe măsură ce aşchii săreau în toate părţile. Îţi trebuia o forţă incredibilă ca să faci asemenea dezastru – aceeaşi forţă de care ar fi fost nevoie pentru a înjunghia un cadavru cu şapte săbii şi apoi să-l spânzuri.

— Îmi pare foarte rău! a zis Liza pe când ieşeam din sala de antrenamente. Artiştii sunt puţin irascibili în prezenţa străinilor.

— Tu nu eşti o străină, am observat eu. Şi nu s-a comportat prea plăcut cu tine.

— Când îi voi accepta drept familia mea, atunci legătura noastră va fi de nezdruncinat, a zis Liza, ca şi cum ar fi recitat dintr-un manual bizar al trupei de circ. Doar atunci.

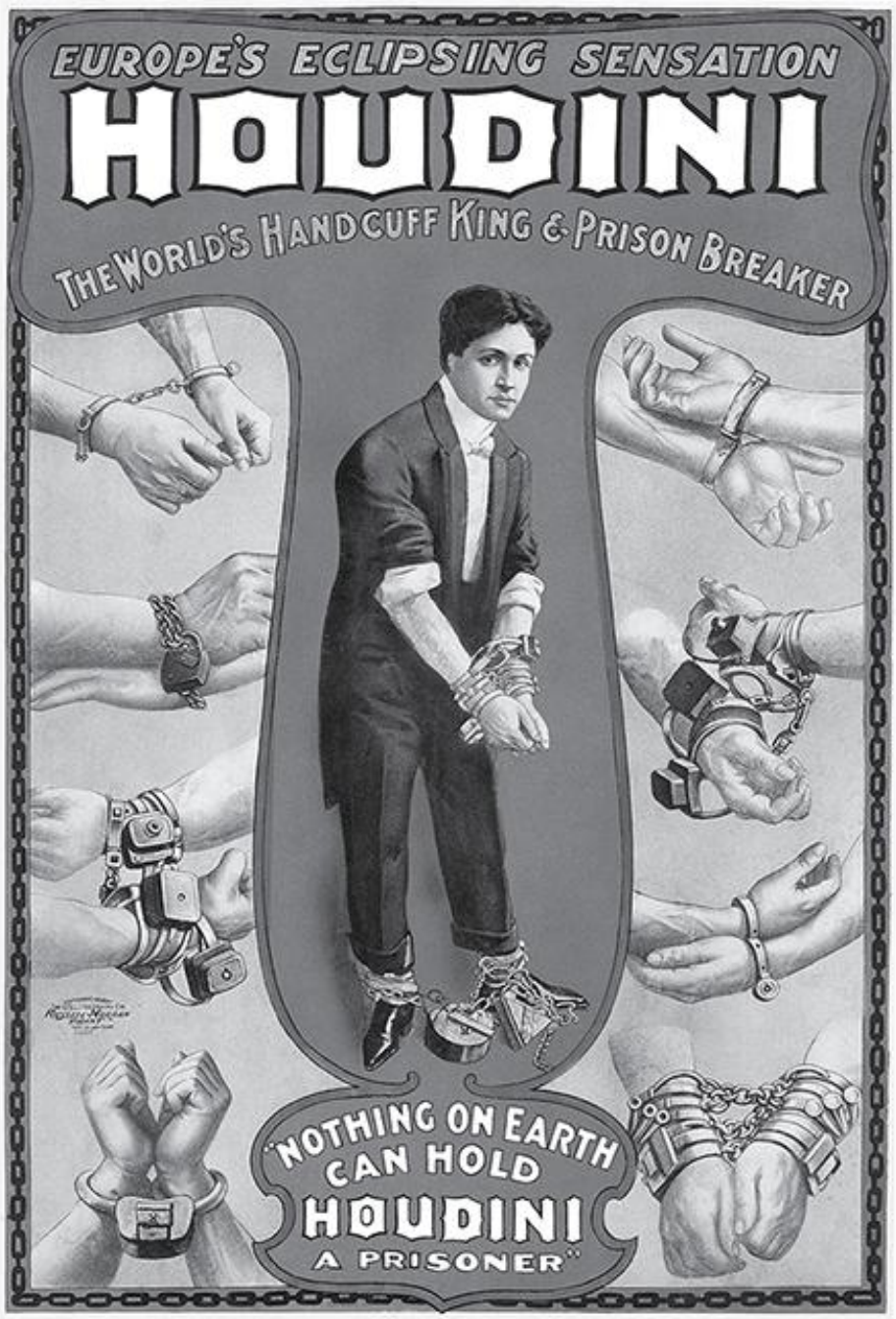
EUROPE'S ECLIPSING SENSATION
HOUDINI
THE WORLD'S HANDCUFF KING & PRISON BREAKER
"NOTHING ON EARTH CAN HOLD HOUDINI A PRISONER"

Afiş de promovare a lui Houdini.

NOUĂ,
REGELE CĂTUŞELOR

Salonul-restaurant
RMS Etruria
3 ianuarie 1889

Seara, scena era decorată în argintiu şi nuanţe de gri – precum luna care strălucea prin crăpăturile cocăi, aprinzând bucăţele de sticlă spartă sau, în acest caz, carafele de cristal şi pasagerii împodobiţi cu nestemate. Cei de la mese s-au oprit cu privirile aţintite asupra acrobaţilor care anunţau spectacolul, în timp ce artiştii lunecau prin salon pe picioroange, mişcându-se surprinzător de graţios în ciuda prăjinilor pe care erau cocoţaţi.

Fiecare părticică a costumelor lor era argintie, de la măşti până la pantofii cu paiete. Bucăţi lungi de tul, rupte în fâşii neregulate, se mişcau parcă nepământean de fiecare dată când acrobaţii făceau un pas pe aşa-zisele lor picioare lungi. De fapt, picioroangele pe care se legănau semănau cu nişte săbii. Erau lucitoare şi frumoase, dar aveau margini ascuţite, cei care le utilizau fiind gata să cadă în orice moment asupra acelora care se aşteptau mai puţin.

În timp ce unchiul meu şi doamna Harvey vorbeau cordial despre mâncare, mă uitam la bastoanele ce se roteau în aer, fermecată de panglicile argintii şi albe care tăiau aerul. Veşmintele fuseseră create cu mare efort şi talent. Mă întrebam cine era persoana care făcuse cusături aşa de fine. Posibil să fi lucrat chiar pentru regină, deşi presupuneam că era în serviciul unei altfel de familii regale.

— Ai privirea cuiva care ar vrea să coasă cadavrele la loc.

Thomas a zâmbit larg pe deasupra antreului de raţă la jar, când ochii mi s-au îndreptat brusc la el.

Câteodată era înfricoşător cât de bine mă cunoştea. Thomas a ridicat paharul.

— Trebuie să închinăm pentru asta. Şampania e minunată – bulele ţi se urcă direct la cap. Nu-ţi face griji, a adăugat el, făcându-mi cu ochiul, o să dansez cu tine pe masă după câteva pahare!

— Partenerul meu în fărădelegi şi depravare, am zis, ciocnind paharele. Sunt, cu adevărat, o femeie norocoasă.

Thomas părea mulţumit de afirmaţie.

Luminile au început să se stingă, semn că spectacolul din fiecare seară era pe cale să înceapă. M-am mişcat pe scaun, privindu-l pe maestrul de ceremonii, care a intrat imediat în scenă în sunetul cinelelor şi într-un şuvoi de fum. Costumul lui era croit pe trup, de un negru profund ca al cărbunilor scoşi din mină. Masca şi vesta erau stacojii, iar şnurul roşu din jurul jobenului imita petele de sânge. O alegere îndrăzneaţă, dar decentă, având în vedere tot ce se întâmplase. Am încercat să ignor faptul că cizmele lungi până la genunchi atrăgeau privirile în jos, chiar dacă ochii voiau să rămână pironiţi asupra chipului său blestemat.

Thomas îl studia pe tânăr în acelaşi fel în care cerceta cadavrele. Nu-mi dădeam seama dacă îşi dorea să-l ucidă sau să-i afle secretele.

— Doamnelor! a zis Mefistofel, dând ocol scenei.

Masca lui arunca scântei spre mulţimea gălăgioasă, întrerupând majoritatea conversaţiilor.

— Numărul din această seară este atât de groaznic, că probabil veţi leşina din cauza suspansului. Cu toate acestea, a continuat el, scoţând o fiolă mică de cristal, avem săruri pentru orice fel de criză. Nu vă sfiiţi să le cereţi! Acrobaţii noştri pe picioroange au destule; dacă aveţi nevoie, este de ajuns să le faceţi un semn.

Mefistofel a făcut semn cuiva aflat după cortină. Nu a apărut nimeni, ceea ce însemna că în spatele scenei se petrecea ceva. Am înghiţit bucăţica de raţă care părea să mi se fi oprit deodată în gât. Speram că Liza era în regulă.

— Doamnelor şi domnilor!

Mefistofel se plimba încolo şi încoace la marginea scenei.

— Ar fi mai bine să vă feriţi privirile dacă suferiţi de vreo boală. În special, vreo boală de inimă.

Maestrul de ceremonii s-a oprit şi a privit de jur-împrejur, oprindu-se cu ochii asupra mesei mele.

— Pentru cei excentrici şi neînfricaţi, a continuat el, noaptea asta va rămâne pentru totdeauna unul dintre cele mai grandioase evenimente la care aţi participat.

La auzul unei astfel de afirmaţii îndrăzneţe, un murmur a străbătut mulţimea. „Carnavalul Clarului de Lună" era spectaculos pentru o trupă de circ, dar nici iluziile cele mai impresionante nu s-ar fi putut ridica la nivelul acestor pretenţii. Un sunet asemănător tunetului a răsunat înainte ca Liza, care purta mască, şi o altă asistentă să intre în scenă împingând un cufăr mare, pentru ca apoi să se retragă.

Mi-am mutat privirea de la cufăr la asistente. Fetele purtau costume argintii din paiete, de fapt doar nişte corsete şi ciorapi groşi, albi. N-am avut nevoie decât de o secundă ca să-mi dau seama că nuanţele fuseseră alese din paleta nopţii – luna, stelele şi norii ce se rostogoleau pe cerul de culoarea cernelii. Maestrul îşi oglindea fascinaţia pentru lumina lunii în cele mai mici detalii.

— În seara aceasta, veţi fi martorii unei metamorfoze unice. În seara aceasta, imposibilul va deveni posibil. Sosit tocmai din Appleton, Wisconsin, a zis Mefistofel, înălţând braţul într-un gest care se voia primitor, marele, minunatul, omul care nu poate fi îmblânzit sau capturat! Vă rog să-l primiţi cum se cuvine pe uimitorul Harry Houdini, Regele Cătuşelor!

Publicul a aplaudat politicos, deşi reacţia nu părea să mai fie la fel de înfierbântată ca în prima noapte. Doamna Harvey mi-a făcut cu ochiul, apoi şi-a ridicat paharul cu vin în aer pe când un tânăr în smoching a intrat în scenă. Mi-am îndreptat spatele,

nevrând să scap vreun detaliu. Acela era bărbatul care fusese suficient de isteţ cât să o cucerească pe verişoara mea. Părul negru era pieptănat cu cărare pe mijloc, iar când a zâmbit, două gropiţe i-au înflorit pe obraji.

Spre deosebire de ceilalţi artişti, Houdini nu purta mască. Avea însă ceva fascinant, ce scânteia precum aerul încărcat înaintea fulgerului. Liza zâmbea larg, iar trupul ei părea să radieze bucurie pe când Houdini şi-a ridicat braţele deasupra capului. Omul a strigat cu o voce puternică pentru statura lui:

— Frânghii!

Liza a scos o bucată de sfoară din cufăr şi a ridicat-o, astfel încât publicul să o vadă, înainte să pocnească aerul cu ea. Houdini era acum întors cu spatele la spectatori.

— E destul de nepoliticos, nu-i aşa? a şoptit doamna Harvey. E de prost gust să-şi întoarcă spatele la… Oh… înţeleg. Asta *chiar* e ceva.

Houdini îşi ţinea mâinile la spate, dând din cap spre Liza, pe când verişoara mea i le lega într-o reţea de sfoară. Eram impresionată de nodurile complicate pe care le făcea. Mătuşa Amelia însă nu ar fi fost la fel de mulţumită de faptul că lecţiile ei de broderie îşi găsiseră astfel aplicabilitatea.

— Uită-te la nodurile alea! a şoptit doamna Harvey. Îi va veni tare greu să se mai dezlege. Mă întreb dacă are un cuţit ascuns în pantaloni… Mie aşa mi se pare.

Thomas s-a înecat cu apa, privind-o uluit pe însoţitoarea noastră.

Liza a tras şi a smucit frânghiile, că aproape l-a dărâmat pe artistul evadărilor. Un tânăr de la masa alăturată a comentat destul de tare:

— Ce plictisitor! Pun rămăşag că sforile nici nu sunt reale!

Houdini s-a răsucit până ce a ajuns iar cu faţa la mese. Ochii lui fulgerau.

— Am nevoie de doi voluntari din public! Cine vrea să-mi cerceteze legăturile?

Tânărul care vorbise mai devreme se adâncise în scaun ca un laş. Din câte se părea, era ca unul dintre acei câini care latră şi nu muşcă.

Publicul era atent la scenă, nerăbdător probabil să aibă parte de acelaşi gen de suspans ca noaptea trecută. Doi bărbaţi au acceptat oferta lui Houdini şi au înfăşurat încă o bucată de sfoară în jurul mâinilor lui legate. Asta a părut să-i satisfacă pe oameni, deşi tensiunea nu părea să fie la fel de puternică precum cea inspirată de Cavalerul de Spade. Am privit de jur-împrejurul salonului. Nu eram surprinsă că în mulţime nu se aflau şi alţi artişti în afară de cei care mergeau încă pe picioroange printre mesele noastre, tăcuţi şi siniştri ca nişte spectre uriaşe.

— Şi acum… a zis Houdini şi s-a zbătut pe loc. Cătuşele!

A doua asistentă, Isabella, a scos cătuşele al căror rege se autoproclamase Houdini. Acesta ne-a întors iar spatele şi a rămas nemişcat pe când cătuşele au pocnit în jurul mâinilor lui, pecetluindu-i soarta.

Houdini a mers spre cufăr şi a intrat în el, îndoindu-se ca un cupon de pânză. Se părea că tânărul luase lecţii de contorsionism de la Sebastian.

Thomas şi-a aşezat paharul pe masă când capacul cufărului a căzut şi a fost încuiat. Liza a legat o altă bucată de sfoară în jurul lăzii, apoi a adăugat un lacăt şi nişte lanţuri. Pesemne că urma să stăm acolo toată seara, aşteptându-l să iasă.

Zgomotul se mai domolise în sală. Ambele asistente au dispărut deodată după cortină şi au ieşit cu un dulap pe rotiţe, ceva mai înalt decât un om, cu o draperie detaşabilă de culoarea cărbunelui. Fetele au aşezat draperia în jurul cufărului, ascunzându-l privirilor. Spre mirarea mea, Liza a ieşit în faţă. Masca ei sclipea pe când luminile de deasupra pâlpâiau. Îndată, verişoara mea s-a retras în spatele draperiilor cu un gest teatral.

— Când voi bate din palme de trei ori, veţi fi martorii unui miracol!

Liza a bătut o dată, iar spectatorii s-au mişcat pe scaune. A doua oară, conversaţiile s-au preschimbat

în şoapte. Liza a bătut a treia oară, iar întregul salon şi-a ţinut respiraţia.

Houdini a ieşit vijelios de după draperiile unde dispăruse Liza, eliberat de sfori şi de cătuşe şi măturând aerul cu mâna.

— Priviţi! Metamorfoza!

Houdini a dat draperiile la o parte. În cufăr era acum Liza, cu mâinile încătuşate.

Thomas şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt pe când mulţimea revenea la viaţă. Trucul durase, literalmente, trei secunde – era cu adevărat magic felul în care reuşiseră aşa ceva. Mă întrebam dacă era vreo situaţie din care Houdini să nu fi putut evada. Sau vreo capcană întinsă altcuiva. Ultima noastră victimă fusese spânzurată de glezne; poate că tocmai îl găsiserăm pe tânărul care reuşise o asemenea misiune dificilă.

ZECE,
INIMA SAU CAPUL

Salonul pentru doamne
RMS Etruria
3 ianuarie 1889

— Uite! a şoptit Liza, cu o expresie de veneraţie pe chip.

De aproape, stratul gros de machiaj îşi arăta crăpăturile, ca o păpuşă din porţelan a cărei vopsea se scorojea cu anii.

— Uite-l! Adevărata mea iubire!

Liza îl admira pe Houdini, care se afla în colţul opus al camerei aglomerate, iar puterea emoţiilor ei se lovea de mine ca un val. Îmi doream să fiu la fel de încântată ca ea, dar ceva misterios mă făcea să fiu sceptică în legătură cu intenţiile tânărului.

— Nu este cel mai uimitor tânăr pe care l-ai întâlnit vreodată?

— Este interesant, am recunoscut, pe când privirea îmi luneca spre Mefistofel, înainte să se mute rapid din nou la Houdini.

Obrajii mi s-au aprins, simţind privirea maestrului de ceremonii oprindu-se asupra mea. Mă prefăceam că nu observasem – mi se părea periculos să atragi astfel atenţia unui tânăr. Neştiind cine îmi stârnise atenţia, verişoara mea a dat din cap.

— Uită-te cum se mişcă! Toate privirile sunt asupra lui. Aş putea să jur că are puteri magice.

Am urmărit privirea verişoarei mele, dar am picat iar în capcana lui Mefistofel.

— Sunt fermecată din toate punctele de vedere şi nu văd cum aş putea scăpa. E cea mai înfiorătoare splendoare din câte există!

Mi-am întors brusc privirea de la maestrul de ceremonii şi m-am uitat la verişoara mea. Două pete ca nişte petale roz îi înfloriseră pe obraji. Era evident că se îndrăgostise lulea de artistul evadărilor, deşi, privind în camera plină de femei

ce-şi fluturau evantaiele, am ridicat o sprânceană şi mi-am muşcat limba.

Houdini părea să aibă la dispoziţie o adevărată grădină de trandafiri îmbujoraţi. El zbura dintr-o floare în alta, râzând şi sărutând mâini înmănuşate. Liza părea complet fermecată, pe când eu simţeam cum pe chip mi se schiţa o încruntătură neplăcută. Houdini se oprise cam mult lângă un grup de femei, atingerea lui depăşind limita decenţei.

— Doamnelor!

M-am întors brusc, auzind vocea profundă. Inima mi se zbătea în piept. Mefistofel era acolo, lângă noi, în costumul lui fermecător, privind de după masca în filigran care i se rotunjea în jurul ochilor jucăuşi. Aceiaşi ochi pe care şi-i pironise asupra mea. De aproape, vedeam că părul care îi cădea pe frunte era negru. Era mătăsos şi uşor vălurit, cu genul de bucle ce îţi fac mâinile să se plimbe singure prin el.

— S-ar părea că nu am avut plăcerea să fiu prezentat aşa *cum se cuvine,* a zis el. Liza? Cine este această creatură frumoasă şi de ce ai ascuns-o de mine?

— Verişoara mea, a răspuns imediat Liza şi a zâmbit mândră. Domnişoara Audrey Rose Wadsworth.

Asta era ce se alesese din prezentare. Cu greu m-am stăpânit să nu-mi dau ochii peste cap.

— Creatură? Mă flataţi cu un asemenea compliment, domnule. Nu e de mirare că aşa de multe femei îşi pierd inimile în faţa spectacolului ambulant de menestreli.

Mefistofel a ridicat uimit din sprâncene. Din câte se părea, nu se aşteptase să-i răspund cu obrăznicie, deşi poate că ar fi trebuit, după o asemenea cuvântare. Creatură, într-adevăr. Ca şi cum femeile ar fi fost simple animale, menite admiraţiei atunci când îi convenea vreunui domn.

— Ce vorbe ascuţite! a remarcat el. Limba dumitale ar trebui să fie însoţită de o avertizare.

— Adevărul este adesea comparat cu o sabie, am zis. Îmi ridică semne de întrebare aceia care se miră când îi pişcă.

Liza stătea în spatele lui, dând uşor din cap, însă zâmbetele de pe chipul ei îmi confirmau faptul că era de acord cu replica mea. Liza era partenera mea în toate lucrurile. Noi, femeile, puteam fi numite creaturi doar dacă bărbaţii care rosteau, fără să gândească, asemenea cuvinte acceptau că ghearele noastre erau de temut dacă ne venea ideea să-i zgâriem.

Spre mirarea mea, Mefistofel a început să râdă.

— Domnişoară Wadsworth, eu…

Chiar atunci o tânără s-a strecurat între noi, ţinând câte un pahar de şampanie în fiecare mână, pe când celelalte două prietene ale ei s-au împins lângă ea. Fata a întins, emoţionată, un pahar, oferindu-l tânărului maestru. Mefistofel l-a acceptat politicos, dar nu a sorbit din el. Maestrul părea încă uşor amuzat de răspunsul meu.

— Ai fost incredibil în prima noapte, domnule Mefistofel. Absolut uimitor, chiar, a zis tânăra, sorbind prelung din şampanie.

Fata a tresărit. Probabil că băuse bulele de acid mult prea repede, iar obrajii i s-au aprins.

— Ne întrebam dacă n-ai vrea să încerci un truc nou doar pentru noi. Sigur nu ne poţi păcăli *pe toate.*

Fetele din jurul nostru au chicotit în cor. Liza a zâmbit larg. Era o ofertă scandaloasă, care mi-a smuls, fără să vreau, un zâmbet. Îmi plăceau fetele acelea. Era ceva îndrăzneţ în purtarea lor, care-mi amintea de prietenele mele, Ileana şi Daciana. M-a cuprins tristeţea – îmi doream să fi fost şi ele pe vas, dar rămăseseră să aranjeze lucrurile în România, după cazul Dracula. Ne promiseseră că aveau să se îmbarce pe o altă navă şi să vină în America luna viitoare dacă era cu putinţă, iar eu trăiam cu această speranţă.

Maestrul de ceremonii a schiţat un zâmbet, deşi mă fixa cu încăpăţânare pe când se gândea la oferta

fetelor. Am ridicat o sprânceană, aşteptând. Mefistofel s-a întors spre tânără şi a făcut o plecăciune adâncă.

— Bineînţeles, dar doar dacă mi se permite să-mi aleg următoarea victimă.

Una dintre fetele vesele şi-a întrerupt hohotul.

— Victimă?

— Într-adevăr, a zis Mefistofel. Nu găsesc un termen mai bun pentru seducătoarea fărădelege care urmează a fi comisă. Dumneata?

— Nu, presupun că nu.

Fata a dat din cap şi s-a apropiat de prietenele ei. Tinerele îmbrăcate elegant se uitau una la cealaltă; nu era tocmai la ceea ce se aşteptaseră, dar era un târg interesant. Două dintre fete au dat din cap, iar cea care condusese discuţiile şi-a muşcat buza, părând să se gândească dacă să accepte sau să încerce o contraofertă, dar, în cele din urmă, a fost de acord.

— Prea bine, domnule. Pe care dintre noi o alegi?

Mefistofel şi-a indicat prada.

— Pe ea.

Aproape că m-am înecat cu şampania când mi-am dat seama că mă arăta pe mine. Nu avea să se întâmple nimic bun. Nu ştiam ce fel de joc juca Mefistofel, dar presupuneam că aveam să mă alătur, indiferent ce credeam.

Nu negam încântarea pe care o simţeam pentru că mă alese pentru următorul lui număr, deşi emoţia nu se datora bărbatului enigmatic care mă conducea spre centrul salonului. Eram nerăbdătoare să-i observ de aproape repeziciunea mâinilor, să-i analizez jocul şi să fiu martora tacticilor pe care le folosea ca să distragă atât *victima,* aşa cum mă numise el, cât şi publicul.

— Doamnelor, iată, mi s-a cerut să urc pe scenă pentru dumneavoastră!

Mefistofel mi-a ţinut mâna înmănuşată într-a lui, ridicând-o la nivelul umărului pentru a fi văzută de toată lumea.

— Domnişoara Wadsworth va juca rolul următoarei victime. Vă rog să vă adunaţi într-un cerc în jurul nostru! Nu trebuie decât să vă prefaceţi că urmează să ţinem o şedinţă de spiritism. Sunt sigur că aţi participat la aşa ceva măcar o dată sau de două ori.

Mefistofel a pocnit din degete, iar un ospătar în livrea a scos un scaun mic de sub una dintre mesele laterale şi l-a aşezat în centrul cercului nou format. Femeile şuşoteau nerăbdătoare, căutând cu privirea următoare scenă scandaloasă de magie. Sau poate că erau bucuroase să se poată răsfăţa cu prezenţa maestrului pentru încă o vreme. Am simţit puterea privirilor lor lunecând de la Mefistofel la mine, căci rămăsesem locului, neştiind unde să mă duc. Dintre toate serile în care puteam să port o rochie fără mâneci, o alesesem tocmai pe aceea. Mă simţeam expusă şi vulnerabilă.

Mi-am învârtit inelul mamei pe deget, apoi m-am oprit. M-am concentrat la încăpere, sperând să-mi calmez nervii pe când Mefistofel îşi aranja jobenul şi costumul. Nu îmi plăcea să fiu astfel în centrul atenţiei, ca o lamelă sub microscop. Houdini şi-a croit cale spre Liza, privindu-l pe maestru doar fugitiv pe când îşi lua la revedere de la câteva tinere.

— Mai departe, cer ca luminile să slăbească în intensitate!

Un moment mai târziu, candelabrele au pâlpâit puternic, pentru ca, mai apoi, lumina lor să devină o mică scânteie aurie.

— Vă rog ca atunci când ajung la trei să faceţi un pas în spate. Unu! Doi! Trei!

Aproape că nu am mai putut să respir. Era tulburător să aud întreaga sală mişcându-se la unison. Mefistofel le controla pe toate ca un maestru păpuşar. În lumina slabă, femeile erau simple siluete, nişte umbre care dansau în jurul focului diavolului. Aş fi putut jura că simţeam mirosul lemnului ars, deşi ştiam că era imposibil.

Mi-am îndreptat atenţia spre maestru, care, după ce s-a plimbat de jur-împrejurul mulţimii, s-a oprit brusc în faţa mea. Roşul vestei lui s-a reflectat în mască atunci când şi-a înclinat capul, făcându-mi semn să iau loc. Am ezitat, aducându-mi aminte de cele două victime, apoi mi-am silit picioarele să mă conducă spre locul dulcii pierzanii pe care o plănuise Mefistofel. Doar nu aveam să pier în faţa atâtor martori.

— Priviţi cu atenţie! a zis el, vorbind ceva mai tare decât ar fi şoptit. Altfel nu veţi vedea nimic!

Mi-a dat ocol, trecându-şi mâinile pe deasupra umerilor mei goi şi a gâtului. Atingerea lui era aproape la fel de electrică precum becurile de pe navă. Nu mai simţeam privirile femeilor care ne înconjurau – nu mă puteam concentra decât la degetele lui înmănuşate care nu părăseau nicio clipă cărarea pe care şi-o aleseseră în timp ce Mefistofel se învârtea în jurul meu, din ce în ce mai repede. Era aproape scandalos, dar nu chiar, căci linia dintre decenţă şi indecenţă era extrem de fină. Mişcările lui erau sigure şi regulate, spre deosebire de pulsul meu.

Cu excepţia unei singure scăpări a mâinii ce mi-a mângâiat uşor ceafa – poate un soi de scuză –, nu am observat nicio schimbare în felul în care mă atinsese de când începuse să se învârtă până în momentul când a păşit brusc în spate. Îmi simţeam pielea deopotrivă arsă şi rece precum gheaţa acolo unde fuseseră degetele lui; un sentiment de nesiguranţă cu privire la întreaga situaţie pusese stăpânire pe mine. Femeile şi-au deschis evantaiele, smulgându-mă astfel din visare.

— Aţi privit cu atenţie? a întrebat maestrul cu vocea răcoroasă şi moale ca mătasea.

Ca într-o transă, femeile au încuviinţat, murmurând.

— Da!

Mă îndoiam că şi-ar fi putut întoarce privirile de la bărbatul charismatic şi dacă ar fi vrut. Mefistofel a îngenuncheat, apropiindu-şi gura periculos de

mult de urechea mea. Pielea mi s-a înfiorat şi, de data asta, am ştiut exact de ce.

— Lipseşte ceva de valoare, domnişoară Wadsworth? Un lucru pentru care ai face orice să-l recuperezi?

Am clătinat din cap, sperând să-mi limpezesc astfel mintea.

— Nu, nu cred.

Şi eram convinsă. Deşi degetele lui îmi *distrăseseră* uşor atenţia, mă concentrasem la mâinile lui; nu se ridicaseră nicio secundă de pe pielea mea.

— Ciudat! Aş fi putut jura că ţi-am furat inima.

— Pardon…

— Aşa cum mă tem că se întâmplă cu majoritatea tinerelor pe care le întâlnesc.

Simţeam că ard. Dar înainte să îl pot dojeni, Mefistofel a scos pandantivul în formă de inimă, preferatul mamei mele, şi m-a privit pe când încercam să-mi revin din uimire. Am căutat la gât şi am tras de un lanţ.

— E imposibil! Încă port…

În mână aveam un ceas de buzunar, care nu-mi aparţinea. Pe spatele lui erau gravaţi spini şi o expresie latinească: *VINCERE VEL MORI*[2]. M-am holbat fără să clipesc, încercând să înţeleg cum fusese posibil. Cumva, în faţa atâtor martori, Mefistofel reuşise să-mi schimbe colierul cu ceasul lui de buzunar. Mi-am înghiţit întrebările. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de reuşise un asemenea lucru fără să fie prins, dar trebuia să fi fost o urmă de noroc combinată cu talentul lui de prestidigitator. Voiam să ştiu cum reuşise să facă trucul şi dacă se putea aplica şi în alte feluri, de exemplu, în disimulare; cu toate acestea, misterul avea să mai aştepte până eram singuri, lucru care urma să mă asigur că avea să se întâmple curând. Chiar în acea noapte.

— Presupun că este oarecum impresionant, am zis, ştiind bine că minţeam.

Era unul dintre cele năucitoare trucuri pe care le văzusem, în afară de metamorfoza lui Houdini.

— Acum dă-mi-l înapoi, te rog!

Am întins mâna şi am avut imediat senzaţia că pic într-o capcană. Fusese aşa de bine ascunsă, încât nici nu ştiusem că acela fusese adevăratul truc. Voiam să-mi încleştez pumnul, dar am rezistat. Mefistofel mi-a cuprins repede mâna într-a lui, întorcând-o cu palma în jos. Cu un genunchi în pământ, maestrul a făcut un inel să-i apară şi să-i dispară pe deget. Inima îmi bătea mai rar.

— Dacă ar fi să alegi, ţi-ai vrea inima sau mâna? a întrebat el.

Şoaptele care se porniseră au încetat pe dată. Toţi ochii erau aţintiţi asupra mea, făcându-mi palmele să se umezească. Abia puteam gândi, abia mă puteam concentra la altceva decât la inelul mamei şi la medalionul din mâna străinului. Era una că-mi furase colierul – cum reuşise să-mi sustragă inelul era un mister pe care mintea mea încă nu reuşea să-l proceseze! Mă simţeam pierdută, ca o bărcuţă dezlegată legănându-se în furtună.

— Ambele îmi aparţin.

M-am încruntat.

— Nu trebuie să aleg.

Mefistofel m-a privit de după masca lui bizară, cercetându-mi chipul.

— Încă nu, dar îmi imaginez că vei fi nevoită cât de curând.

Apoi s-a apropiat suficient încât nimeni să nu audă următoarele lui cuvinte:

— Ţi-am câştigat interesul cu privire la târgul nostru?

Inima mi-o luase la goană. Aveam o bănuială că alegerea asta avea să-mi aducă haosul în viaţă. Dar răsplata avea să merite. Mi-am înclinat uşor capul.

— În acelaşi loc.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, mi-a înmânat ambele bijuterii, bătând generos din palme.

— Vă rog să o aplaudaţi pe cea mai recentă victimă a mea, domnişoara Audrey Rose

Wadsworth. A supravieţuit de data aceasta, dar poate că voi reuşi totuşi să-i fur inima.

Liza radia alături de Houdini, aplaudând mai tare decât oricine în timp ce pălăvrăgea cu una dintre fetele care ceruseră spectacolul. Voiam să simt aceeaşi bucurie ca şi Liza, dar nu puteam scăpa de senzaţia de pericol iminent ce plutea în aer precum ceaţa.

Dacă Mefistofel era atât de talentat la a şterpeli obiecte, poate că era suficient de priceput şi la a lua minţile oamenilor. Maestrul s-a plecat, sărutând mâinile femeilor şi câştigând admiraţia celor din salon. Mă întrebam dacă nu cumva făcusem o greşeală fatală acceptând să mă întâlnesc cu el în acea noapte.

UNSPREZECE,
PRINŢ SAU CERŞETOR

Salonul pentru doamne
RMS Etruria
3 ianuarie 1889

Mi-am recuperat etola şi am ieşit din salonul pentru doamne îndată ce am putut să mă sustrag conversaţiilor legate de cum mă simţisem sub atingerea fierbinte a maestrului. Pentru nişte reprezentante ale înaltei societăţi, femeile acestea nu se dădeau deloc înapoi de la discuţii atât de îndrăzneţe. Şi nici nu mi-a aruncat vreuna priviri acuzatoare. Parcă erau vrăjite.

Mi-am strâns blana în jurul umerilor, încercând să ignor muşcătura gerului, când am ieşit pe coridor şi am traversat în grabă puntea pustie. Fulgi mici de zăpadă au început să cadă, fie anunţând, fie izgonind gândul vreunei furtuni. O siluetă se vedea sprijinindu-se de peretele pe care se aflau bărcile cu vâsle.

Mefistofel şi-a dat pălăria pe spate.

— Sunt încântat că aţi fost de acord să vă vedeţi cu mine.

— De ce m-aţi ales pentru numărul acela?

— Vreţi să vă spun adevărul adevărat sau o versiune mai drăgălaşă? a întrebat el.

— Nu am nevoie de versiuni blânde ale realităţii, domnule…

— Ah! Hai să ne ocupăm de câte un adevăr pe rând, bine?

Mefistofel s-a mutat lângă balustradă, înclinându-şi capul spre mine. Zăpada dănţuia şi cădea în rotocoale între noi, deşi maestrul nu părea deloc afectat de frig. Eu, pe de altă parte, mi-am strâns şi mai bine etola în jurul umerilor, tânjind după palton.

— Te-am ales pentru că simt că îţi place să cauţi adevărul ascuns în minciună. Alţii îndrăgesc magia

şi spectaculosul. Dumneata eşti fascinată de *mecanism.* Nu cred că eşti fermecată de mine sau de iluzia pe care o creez, adică de distragere.

Mefistofel m-a privit în ochi, căutând ceva nu puteam ghici. Au trecut câteva clipe, iar expresia lui încă nu se schimbase.

— Spune-mi, ce faci dumneata pentru bătrânul alături de care călătoreşti?

Nu îmi dădeam seama ce rău ar putea face să mărturisesc cariera pe care o alesesem.

— Studiez medicina legală cu unchiul meu. Domnul Cresswell şi cu mine îi suntem ucenici.

Am deschis gura, apoi am închis-o, ezitând să menţionez cazul Spintecătorului sau pe cel legat de numele lui Dracula. Ambele evenimente îmi erau prea proaspete în minte pentru a le rememora cu un străin.

— De fapt, mergem în America pentru a rezolva un nou caz.

— Te ocupi cu studiul celor morţi?

Mefistofel a ridicat o sprânceană pe deasupra măştii pe când încuviinţam.

— Ceea ce înseamnă că ai cunoscut întunericul şi cauţi să faci lumină. Şi eu sunt la fel de fascinat de ambele. Creez haos şi pun ordine în el. Noi doi nu suntem aşa de diferiţi. Suntem, în esenţă, oameni de ştiinţă, doar că ne exprimăm diferit.

Vorbele lui semănau ciudat de mult cu propriile mele gânduri. Nu îmi doream să găsesc un punct comun cu un asemenea escroc, dar nu puteam nega faptul că evaluarea lui era corectă. În ciuda instinctelor ce mă avertizau să stau departe de el, curiozitatea mea în legătură cu invenţiile lui era zgândărită.

— De ce ai ales să fii iluzionist? am întrebat. Ai fi putut deveni un chimist remarcabil. Nu vrei să ajuţi oamenii?

— Unii ar spune că a distra oamenii este acelaşi lucru cu a-i ajuta.

Am dat ochii peste cap.

— Dar iluziile nu sunt pe picior de egalitate cu progresul ştiinţific sau al ingineriei, care ar putea pune capăt bolilor şi salva vieţi.

— Trebuie să te contrazic, domnişoară Wadsworth. Există multe căi de a-i ajuta pe oameni. Râsul şi distragerea sunt uneori tocmai lucrurile de care au nevoie semenii noştri, împreună cu diagnosticele medicale şi cu tratamentele.

Mefistofel mă studia.

— Ai fi probabil interesată să studiezi şi alte căi, din moment ce eşti un ucenic atât de înzestrat al ştiinţei. Poate că nu fac *decât* să ofer câteva ore de relaxare, dar pentru unii este suficient să treacă peste momentele grele. Speranţa este o forţă invizibilă, însă puternică. Nu-i nega capacitatea.

Am clipit, şocată de câtă dreptate avea şi de cât de înguste îmi fuseseră vederile până atunci. O amintire de mult ascunsă a ieşit din mormântul în care o coborâsem. Pe când mama trăgea să moară, obişnuiam să îi citesc poveşti, sperând să îi iau gândul de la durere fie şi pentru câteva clipe. O parte din mine era iritată că tocmai primisem o lecţie de la tânărul acela bizar, dar obrajii îmi ardeau, în mare parte, din cauza faptului că-mi luase atâta timp să înţeleg ce voia să spună. Într-adevăr, oamenii aveau nevoie de distrageri, să îşi ocupe minţile şi cu alte gânduri decât cele rele. Starea de spirit a mamei părea să se îmbunătăţească de fiecare dată când deschideam o carte şi o duceam într-o aventură nouă.

— Îmi pare…

Mefistofel mi-a cuprins deodată mâna şi a sărutat-o cast. Scuzele mi-au murit iute pe limbă pe când îi citeam focul din priviri şi felul în care căutau undeva, peste umărul meu. Juca din nou un rol, iar de data asta nu eu eram spectatorul. Mi-am tras mâna, dar era prea târziu. Mefistofel a rânjit.

— A fost o plăcere, domnişoară Wadsworth! a zis el. Poate ne vom întâlni din nou în locul nostru preferat…

Mefistofel s-a aplecat ca să-i pot auzi doar eu următoarele cuvinte:

— Să zicem, pe la miezul nopţii? S-ar părea că întâlnirea noastră trebuie să se încheie brusc şi mai am încă multe să îţi spun, dacă eşti de acord.

Maestrul de ceremonii mi-a făcut semn să privesc în spatele meu, zâmbind încă duşmănos.

— Bună seara, domnule Cresswell, presupun. Tocmai vorbeam despre dumneata. Şi cine este minunata doamnă care vă însoţeşte?

Am expirat adânc, nevrând să mă întorc şi să-l privesc încă pe Thomas.

— Oh? Vorbeaţi despre mine?

Glasul lui Thomas suna sceptic, iar figura lui trăda acelaşi sentiment când m-am întors şi am văzut că mă privea.

— Este o onoare, având în vedere că nu posed o pălărie din care să scot trandafiri coloraţi cu cerneală. Sau abilitatea de a face tumbe pe scenă. Deşi *am* farmecul meu. Înţeleg atracţia.

Thomas a făcut o pauză, ca şi când şi-ar fi măsurat următoarele cuvinte.

— Văd că încă purtaţi masca. Nu vă roade?

— Deloc. E căptuşită cu catifea.

Mefistofel i-a zâmbit doamnei Harvey cu atâta căldură, încât m-am temut că femeia avea să leşine.

— Mă prezentaţi creaturii drăgălaşe care vă însoţeşte sau va trebui să mor de dorinţă?

— Doamna Edna Harvey, domnule…

Doamna Harvey s-a încruntat.

— Ăăă… domnule?

— „Mefistofel” este foarte bine, dacă nu vă deranjează.

Maestrul de ceremonii a înclinat politicos din cap.

— Va trebui să mă scuzaţi, sunt nevoit să mă ocup de afaceri. Vă urez o seară plăcută!

Am rămas împreună pe punte pentru un moment, privindu-l pe Mefistofel, care se îndrepta spre trupa lui de circari şi afacerile ce trebuiau discutate după spectacol. De îndată ce s-a îndepărtat suficient cât

să nu ne audă, doamna Harvey a dat drumul braţului lui Thomas şi a început să îşi facă vânt cu evantaiul.

— Este fermecător, nu-i aşa? a zis ea. Atât de misterios, cu masca şi numele acela… Mă întreb dacă îi scapă vreodată – nu cred că e uşor să-ţi asumi astfel o nouă identitate. Îmi imaginez că-şi scoate masca atunci când doarme…

— Poate că unul dintre noi ar trebui să se strecoare în camera lui şi să afle, am zis, tachinând-o.

Privirea doamnei Harvey a fugit imediat la mine.

— Nu m-ar deranja să mă ofer voluntar.

Thomas a zâmbit larg, apoi a luat iar braţul doamnei Harvey, conducându-ne spre cabinele noastre şi etalându-şi manierele curtenitoare, de care eram impresionată.

— Mă îndoiesc că vreunul dintre membrii trupei îi cunoaşte adevărata identitate. Există un motiv întemeiat pentru care poartă măşti şi sunt sigur că nu e doar vorba despre aura de mister. Aş pune rămăşag că se ascunde de cineva sau că-şi ascunde un trecut sordid.

Am pufnit deloc elegant.

— Aceasta este una dintre faimoasele tale deducţii bazate pe observaţii?

— N-ai decât să râzi, a zis Thomas, ridicând din umăr, dar manierele lui aduc a aristocraţie. La fel şi cizmele lui.

Nu eram deloc surprinsă că Thomas reuşise să descopere iar un detaliu aparent imposibil de observat.

— Bine! Povesteşte-mi ce scrie în jurnalul cu deducţii al lui Thomas Cresswell despre cizmele lui şi despre cum indică ele că Mefistofel ar fi un aristocrat.

— Pun pariu că i s-a întâmplat ceva teribil. Sărmanul!

Doamna Harvey s-a oprit în faţa cabinei ei şi şi-a aruncat privirea spre puntea din spatele nostru.

— Domnişoară Wadsworth, din moment ce suntem vecine, cred că este în regulă să-l las pe

Thomas să te conducă la cabină de data asta. Doar dacă nu găseşti că e prea indecent. Mă simt deodată cam…

— Ai nevoie de un tonic? a zis Thomas, nereuşind să-şi stăpânească amuzamentul din glas când femeia l-a împuns în piept. Au!

— Mai taci! a zis ea pe un ton glumeţ. Nu e frumos să râzi de cei în etate. Într-o zi, şi tu vei avea nevoie de o gură de tonic ca să poţi adormi.

Am ignorat glumele dintre ei şi i-am zâmbit prea indiferentei noastre însoţitoare. Nu era deloc decent să rămân singură, *oriunde,* cu Thomas, deşi ne aflaserăm în situaţii şi mai compromiţătoare, spre oroarea tatei, dacă ar fi fost să afle vreodată.

— Este în regulă, doamnă Harvey. Din moment ce camerele noastre sunt legate, sunt sigură că nu vom şoca pe nimeni. Nu vom întârzia mult.

— Ce seară magică a fost! Şi nu ne-a stricat distracţia niciun cadavru!

Doamna Harvey ne-a sărutat pe obraji pe mine şi pe Thomas, apoi a deschis uşa.

— Sunt extenuată!

De îndată ce a închis uşa, Thomas şi cu mine am făcut câţiva paşi spre banca dintre cabina mea şi următoarea. Simţind că Thomas avea să-mi spună ceva, m-am aşezat şi i-am făcut semn să vină lângă mine. Fulgii aproape că nu mai cădeau, dar gerul era încă muşcător. Simţindu-mi mereu dorinţele şi nevoile, Thomas şi-a scos paltonul şi mi l-a aşezat pe umeri.

— Mulţumesc! am zis. Cred că spuneai ceva interesant despre pantofi…

— Pingelele nu erau deloc zgâriate, a spus el, aruncându-şi privirea de jur-împrejur înainte de a se aşeza şi de a-şi freca palmele. Înainte să mă contrazici, nu, nu cred că un lustru bun explică starea cizmelor. Încălţările sunt noi. Sau nu au fost purtate aşa de mult.

— Poate că le poartă doar la spectacole.

Thomas s-a sprijinit de spătarul băncii. Zâmbetul lui de ştrengar, în bezna din jurul nostru, îmi făcea

inima să o ia la goană.

— E o teorie bună, Wadsworth, dar felul în care aleargă de colo, colo şi face tumbe pe scenă… Chiar dacă ar purta cizmele doar la spectacole, tot ar trebui să fie uzate. Ce indică faptul că nu se vede nici urmă pe ele?

— Şi-a cumpărat unele noi.

— Întocmai. Niciun artist de succes nu ar cheltui atât de mult pe o pereche de încălţăminte dintr-o piele aşa de scumpă precum cea aleasă de el, a zis Thomas. Cu siguranţă nu şi-ar cumpăra ghete scumpe de fiecare dată. Ceea ce mă face să cred că se trage dintr-o familie înstărită şi că nu-l deranjează să cheltuiască fără cap. Dacă ai şti că trebuie să-ţi schimbi pantofii seară de seară, *tu* i-ai cumpăra pe cei mai scumpi?

Thomas avea dreptate.

— Ei bine… aşa s-ar explica şi de ce insistă să poarte mască şi folosească numele de scenă, nu?

Am studiat chipul prietenului meu, cercetându-i unghiurile cunoscute şi ascuţite ale profilului.

— Şi crezi că este periculos.

— Este secretos, dornic să manipuleze, capabil să facă până şi cele mai inofensive lucruri să pară sinistre, iar pe cele sinistre să pară inofensive. Două tinere sunt moarte. Bazându-mă doar pe aceste motive, aş zice că nu am deloc încredere în el.

Thomas a ignorat regulile societăţii şi mi-a luat mâna într-a lui, împletindu-şi degetele cu ale mele şi privindu-mă gânditor.

— Vrea ceva de la tine. Nu sunt sigur ce, dar nu cred că e ceva bun. Oricare ar fi motivele lui, avantajele sunt de partea lui sau a carnavalului. Iar dacă îţi face rău…

— Sunt capabilă să-mi port şi singură de grijă, aşa cum bine ştii. Am supravieţuit deja unei întâlniri; nu ai de ce să-ţi faci griji! Cred că ar fi avantajos, din mai multe puncte de vedere, să mă apropii de el.

Thomas s-a ridicat şi a început să se plimbe pe lângă hornul cel mai apropiat de puntea navei. Avea

umerii încordaţi fie din cauza vântului, fie din cauza planului pe care îl mărturisisem pe jumătate. M-am ridicat încet şi am mers lângă el, dorindu-mi să-mi pot lua cuvintele înapoi. Aburul s-a umflat în spatele lui. Îmi amintea de fumătorii care se relaxau în saloanele pentru fumat ale bărbaţilor, înconjuraţi de rotocoale gri-alburii care pluteau leneşe sub formă de norişori. Mi-aş fi dorit ca prietenul meu să fie la fel de relaxat ca imaginea aceea. Thomas era atât de încordat, încât mă temeam că avea să sară în ocean în orice clipă.

— Sincer, am zis, privindu-l cum umbla neliniştit de colo, colo, ştii că este cea mai bună metodă de a-i distrage atenţia, Thomas. Tu ai ocazia de a-ţi pune talentele magice la lucru, iar mie îmi dă suficient timp să cunosc artiştii mai bine. Nu fi gelos că nu ţi-a venit ţie ideea! Nu-ţi şade bine să stai îmbufnat!

Thomas s-a oprit şi m-a privit de parcă mi-ar fi crescut al doilea cap.

— Poate că a intra în cuşca leului este o formă bună de distragere a atenţiei, dar nu e cea mai sigură, Wadsworth.

— Şi meseria noastră este periculoasă, am răspuns. Nu este decât un alt instrument pentru prinderea criminalilor. Dacă atenţia celorlalţi va fi îndreptată asupra spectacolului jucat de mine şi de Mefistofel, atunci nu se vor mai uita la tine şi la unchiul.

— Ah, da? Deci nimeni nu-i va mai acorda atenţie sărmanului şi chipeşului tău iubit părăsit în timp ce tu te apropii de maestru?

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Poate că o să mă ofer eu însumi drept momeală. Sunt sigur că aş câştiga inimile câtorva artiste.

— Despre asta este vorba? Ţi se pare că pierzi distracţia? am întrebat. Treaba ta este mult mai palpitantă şi mai importantă decât să flirtezi cu maestrul. Tu studiezi urmele de pe cizme şi calculezi cum au ajuns acolo, şi cine este responsabil. Vezi? O misiune foarte importantă.

— Atunci ar trebui să ai onoarea de a juca rolul meu, a zis el. Eu susţin egalitatea în cadrul parteneriatului nostru.

Mi-am ţuguiat buzele şi am zâmbit victorios.

— Aşa credeam şi eu. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să te pui în pericol. Mefistofel este un potenţial criminal. O plimbare cu el pe promenadă este la fel de periculoasă ca ideea de a-ţi băga capul în gura leului menţionat mai devreme. Şi, deşi pare distractiv, este, fără îndoială, o idee proastă.

— Nu sunt de acord!

— Atunci îmi spui că ar trebui să-mi bag capul în gura leului?

— Dacă asta este ceea ce ţi-ai dori, atunci te-aş susţine indiferent ce aş crede.

Am ridicat bărbia.

— *Dacă* Mefistofel este criminalul, atunci nu ar fi aşa de prost încât să mă atace chiar pe mine, ştiind că el ar fi prima persoană pe care tu şi unchiul aţi pune ochii. Cu toate acestea, dacă stau aproape de el, dacă îi câştig încrederea, ba chiar flirtez cu el, s-ar putea să am ocazia de a mă infiltra în grupul lui. Dacă are încredere în mine, atunci vor avea şi ceilalţi. Cine ştie ce observaţii voi putea face astfel?

— Sunt mult prea mulţi de „dacă”, a spus Thomas, controlându-şi cu grijă vocea. Dacă ceva merge prost, atunci *chiar* vei fi în bătaia puştii. În cazul ăsta, recompensa nu merită riscul, Wadsworth.

— Atunci îmi pare rău să-ţi spun că ne aflăm într-un impas.

Am clătinat din cap.

— Eu sunt de altă părere. Cred că unele riscuri merită asumate, chiar dacă par imposibile la început.

Thomas a pufnit, dar expresia de pe chipul lui trăda un uşor dezgust.

— Vorbeşti ca el acum. De fapt, îndrăznesc chiar să spun că îţi face plăcere să fii în preajma lui – recunoaşte. Asta este ceea ce…

M-am îndreptat spre el şi i-am întors faţa la mine.

— Mefistofel nu-mi va face rău şi nici nu va interveni între noi, Cresswell. Nu îmi pasă ce fel de iluzie încearcă să creeze. Inima mea îţi aparţine şi niciun truc din lume nu o poate fura.

Înainte să apuce să răspundă, m-am înclinat spre el şi mi-am apăsat gura pe a lui. Thomas m-a tras mai aproape, iar mâinile lui au lunecat pe talia mea – eram două ancore într-o mare de necunoscut. Am rămas aşa, sărutându-ne sub constelaţiile scânteietoare şi fulgii răzleţi, până ce zgomotele plimbăreţilor nocturni ne-au despărţit.

Thomas m-a însoţit, fără prea mare plăcere, până la uşa cabinei mele şi şi-a luat la revedere cu un sărut cuminte. Mi-am ridicat privirea spre lună; gândurile mele erau la fel de împrăştiate ca şi stelele. Dacă Thomas avea dreptate, aşa cum eram sigură că se întâmpla, atunci cine era maestrul circar şi de ce fugea el ori ce încerca să ascundă?

M-am strecurat în cameră şi m-am uitat la ceas. Era aproape miezul nopţii. După ce mi-am schimbat blana cu un palton din lână, am ascultat atent la uşa care despărţea cabina mea de cea a doamnei Harvey şi am răsuflat uşurată auzindu-i sforăitul molcom. Speram că femeia avea să doarmă neîntoarsă şi să nu mă verifice. Nu mai era chip să adorm, aşa că m-am strecurat de-a lungul capătului liniştit al punţii, sperând să aflu nişte răspunsuri chiar de la sursă.

— Aici erai, dragă şi iscoditoare domnişoară Wadsworth! Mă întrebam dacă te vei mai aventura afară a doua oară. Dar ai venit ca să terminăm mica noastră discuţie sau ai vreun motiv ascuns?

Mefistofel a ieşit dintre umbrele bărcilor ca un demon ce se ridică dintre ceţuri. În mână îi atârna o sticlă de vin. Masca lui reflecta lumina lunii şi mă făcea să mă cutremur; îmi doream să-şi fi scos lucrul acela oribil de pe chip.

— Ah! Asta era!

Mefistofel m-a studiat cu neruşinare.

— Ai venit să-ţi recuperezi sufletul? M-oi fi simţind eu generos în seara asta, dar nici chiar aşa.

Este al meu şi nu îl împart.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Eşti destul de narcisist. De ce îţi pasă aşa de mult dacă te plac sau nu când ai la dispoziţie un vapor întreg de pasageri fermecaţi de asemenea exagerări? Nu ar trebui să-l deranjezi pe vreunul dintre ei? Cred că ar aprecia ascunzişurile şi aerul tău solemn. Ca să nu mai zic că – am spus, privindu-l cu atenţie – verişoara mea mi-a mărturisit că trapezista, Cassie Împărăteasa, este îndrăgostită lulea de dumneata.

Mefistofel a aşezat sticla pe podea şi s-a sprijinit de perete; un gest prea relaxat şi comun pentru el. Mă privea. Thomas avea dreptate – acum, că mă uitam mai atent, Mefistofel părea să aibă un aer aristocrat. Dar nu cultivat, ci practicat şi înnăscut. Maestrul ascundea mult mai multe decât lăsa să se vadă.

— Te poţi lăuda cu atât de mulţi prieteni, încât nu mai ai nevoie de unul în plus? a întrebat el în cele din urmă. Cu ce ţi-am greşit ca să merit cuvinte aşa de aspre? Vreau doar să te cunosc. Nu văd niciun rău în asta. Totuşi, eşti gata să mă condamni.

— Să nu crezi că mi-a scăpat spectacolul de mai devreme sau intenţia din spatele lui.

M-am îndreptat spre locul în care se sprijinea de peretele cu bărci.

— Încerci să provoci o ruptură între mine şi Thomas. Consider că e un lucru suficient de rău.

— Şi? a întrebat el. A fost aşa de jignit de faptul că ţi-am sărutat mâna? Dacă-i aşa, atunci poate ar trebui să-ţi cauţi un alt iubit. Gelozia este o boală contagioasă. De fapt, este posibil să-ţi fi făcut un favor, dezgropând o asemenea emoţie dăunătoare. Cu plăcere!

— Ar fi nevoie de ceva mult mai grav să ne despartă şi îţi garantez că un asemenea lucru este imposibil, aşa că nici nu te gândi!

— Vezi? a zis el, dând din mână. Dacă relaţia voastră este atât de solidă, atunci pot să încerc cât oi vrea. Ce rău vezi în asta?

— Este indecent şi complet lipsit de logică, având în vedere că nici nu ne cunoaştem, iar o altă femeie este îndrăgostită de tine. Joci un joc la care nu vreau să iau parte.

Încercam să vorbesc încet, dar tonul vocii mi s-a ridicat fără să vreau. M-am oprit o clipă ca să mă calmez.

— Şi-n plus, este nepoliticos. Dacă vrei să fim prieteni, atunci nu ai ales calea cea mai bună.

— Sunt un om de spectacol. Nu sunt politicos şi nici decent.

Mefistofel a ridicat din umăr, ca şi cum am fi pălăvrăgit despre starea vremii.

— Dacă te aştepţi să fiu altfel, atunci vei fi dezamăgită.

L-am fulgerat cu privirea. Îmi ţineam pumnii încleştaţi.

— Şi atunci de ce, rogu-te, ai vrut să ne întâlnim din nou?

Mefistofel mi-a zâmbit *cu neruşinare.*

— Am o propunere pentru tine, având în vedere experienţa pe care o ai în domeniul medicinei legale. Şi nu mă refer la căsătorie; te rog, nu fi aşa de tristă!

Cu greu m-am abţinut să nu mârâi la el. Mefistofel şi-a ridicat mâinile, în apărare.

— Glumeam, domnişoară Wadsworth! Am nevoie de ajutorul tău pentru spectacol.

Mefistofel a făcut o pauză, aşteptând să comentez în vreun fel.

— Ţi-am văzut chipul când verişoara ta a intrat pe scenă în prima seară. Nu eşti de acord cu trupa de circ sau cu rolul Lizei în ea, aşa e?

Nu era adevărat.

— Nu e treaba dumitale!

— Oare?

Mefistofel a rânjit iar în timp ce eu încercam să găsesc toate metodele prin care i-aş fi putut şterge zâmbetul de pe faţă.

— Şi dacă ţi-aş spune că te pot ajuta? Îţi doreşti să o îndepărtezi pe verişoara ta de circ şi de

Houdini. Ei bine, cunosc un secret care ţi-ar fi util. Dar ţi-l spun doar dacă mă ajuţi. Ne-am înţeles? Ajutorul tău în schimbul ajutorului meu?

Eram disperată să ştiu ce secret cunoştea, dar învăţasem deja care era preţul curiozităţii. Trebuie să fi văzut însă ceva pe chipul meu care îi dădea speranţe.

— Există o singură condiţie. Nu poţi spune *niciun cuvânt* despre înţelegerea noastră. Nici domnului Cresswell, nici verişoarei tale, nimănui de pe acest vas. Dacă ar afla… ei bine, aş fi forţat să-mi joc mâna şi să-ţi dezvălui secretul.

— Ce secret? m-am înfuriat eu. Nu am făcut nimic reprobabil.

— Eşti sigură? a întrebat el, cu vocea inocentă şi înşelătoare în acelaşi timp. Mă îndoiesc că Liza s-ar întoarce acasă dacă ar descoperi că tu ai fost de vină pentru inevitabila deziluzie.

— Încă nu am fost de acord cu târgul şi deja mă şantajezi?

Mefistofel a ridicat din umăr.

— Nu m-ai refuzat imediat, nu?

M-am uitat la el, încercând să înţeleg oferta şi să-mi controlez emoţiile. Primul meu gând a fost să spun „nu”, să-l plesnesc cu mănuşa şi să plec. Să fug în direcţia opusă şi să nu-l mai văd la chip până ajungeam în America.

Aceasta ar fi fost cea mai înţeleaptă alegere.

Cea mai sigură.

Era, de asemenea, alegerea egoistă, care nu ne-ar fi ajutat nici pe mine, nici pe verişoara mea. Fusesem educată să mă folosesc de inacţiune ca de un fel de cale sigură, dar care nu conducea la explorarea unor tărâmuri necunoscute.

Mefistofel s-a apropiat ca un lup care-şi adulmecă prada. Îmi puteam vedea imaginea distorsionată în masca lui în filigran şi m-am cutremurat.

— Îţi voi oferi ceea ce îţi doreşti cel mai mult, domnişoară Wadsworth. Îţi vei elibera verişoara de o soartă ruşinoasă, fără să joci rolul lupului celui

rău. Iar eu voi căpăta ce vreau în schimbul ajutorului tău.

— Şi ce vrei cel mai mult? Sigur nu vrei să te ajut, pur şi simplu, cu spectacolul.

— Dacă ar fi să dau crezare zvonurilor, verişoara ta nu mai poate apărea pe scenă. Am nevoie de o altă fată drăgălaşă care să farmece publicul. Asta este tot.

— Nu pot apărea în fiecare noapte. Este absurd să crezi că unchiul ar accepta aşa ceva, mai ales că el este cel care i-a interzis Lizei să facă una ca asta.

— Nu am nevoie de ajutorul tău în fiecare noapte. Ci doar în cadrul unui anumit spectacol.

Mefistofel m-a privit cu atenţie.

— Vrei să o eliberezi pe verişoara ta din ghearele lui Houdini sau nu?

Mă mâncau palmele. Nu voiam să mă gândesc la reputaţia distrusă a Lizei dacă relaţia ei cu Houdini se termina sau devenea cunoscută.

— Liza va fi batjocorită, privită cu dezgust, a continuat Mefistofel, ştiind că găsise calea potrivită de a-mi smulge acceptul. Familia ei va fi distrusă. Nu va mai găzdui o altă întâlnire la ceai, nu va mai fi curtată de vreun gentleman chipeş sau invitată la baluri luxoase.

Mefistofel a mai făcut un pas în faţă.

— Îi plac toate aceste lucruri, nu-i aşa? O să stai cu mâinile în sân privind în timp ce-şi aruncă întreaga viaţă la gunoi pentru un bărbat ce va dispărea cu siguranţă când aburii dragostei se vor risipi?

Un nor a plutit prin faţa lunii, întunecând cerul pentru un moment. Era miezul nopţii şi fusesem deja avertizată cu privirea la asemenea târguri.

Mefistofel s-a aplecat, privindu-mă în ochi.

— Batem palma?

Artişti de circ de la sfârşitul secolului al XIX-lea.

DOISPREZECE,
PACT CU DIAVOLUL

Prova
RMS Etruria
3 ianuarie 1889

Degetul lui înmănuşat a întârziat deasupra obrazului meu, fără a-l atinge, dar făcându-mi pulsul să o ia razna. Voiam ca verişoara mea să vină acasă. Voiam să fie fericită şi să nu se teamă de judecata celorlalţi. Dar ştiam că înota în ape primejdioase. Nu aveam dreptul să aleg în locul *ei* doar pentru că înţelegeam cât de distructivă îi era alegerea.

Iubirea era un lucru complicat şi alunecos – atât de incert din punct de vedere moral. În onoarea ei se săvârşeau fapte măreţe, dar şi fapte îngrozitoare. Însă putea oare un lucru să fie făcut din iubire dacă risca să rănească tocmai persoana în cauză? Mă îndoiam.

— Pare un târg corect, nu? a zis el. Nu trebuie decât să participi la ultimul spectacol – fără a sufla o vorbă cuiva – şi tot ce-ţi doreşti va fi al tău. Îţi voi da chiar şi lecţiile de prestidigitaţie promise iniţial. Din moment ce ai devenit un soi de celebritate în societatea londoneză, prezenţa ta va legitima activitatea mea ştiinţifică; iar cu ajutorul meu îţi vei salva verişoara. Ce ai de pierdut?

Cuvintele lui din deschidere mi-au răsunat imediat în minte. „Ce vă veţi pierde înainte de finalul acestei săptămâni? Inima? Capul? Sau, poate, vă veţi pierde chiar viaţa, chiar sufletul.” Umbrele dintre noi se lungiseră. Inima îmi bătea tare. Târgul părea să fie prea simplu, prea uşor de acceptat. Ceea ce însemna că exista un avantaj ascuns pentru Mefistofel şi o parte neplăcută pentru mine. Am cercetat cu atenţie chipul calm al maestrului de ceremonii.

— Eu…

— Da?

Mefistofel reuşise cumva să se mişte iar fără ca eu să observ. Avea un parfum senzual, aromat. Ne înconjurau arome de ghimbir şi de citrice, amestecate cu note uşoare de vanilie şi de lavandă. Am rezistat tentaţiei de a inhala adânc. Mi-a cercetat chipul fără ruşine.

— Tot ce trebuie să fac este să ies pe scenă în ultimul spectacol?

— Mai mult sau mai puţin, a zis, zâmbind. Încă pun la punct detaliile.

Teoretic, Liza ar fi aflat, pur şi simplu, adevărul, rămânând să ia singură decizia, pe baza informaţiilor primite. Nu avea să fie nimic ascuns. Dacă alegea să rămână în trupa de circ, alături de Houdini, atunci nu aveam să mai intervin, deşi unchiul ar fi avut multe de comentat în legătură cu asta. Mă mâncau palmele. Nu făceam decât schimb de informaţii. Nu îi forţam mâna şi nu luam o decizie în numele ei. Şi apoi, tot ce trebuia să fac era să apar pe scenă în timpul ultimului spectacol prostesc; nu era deloc un târg dificil. Şi totuşi…

— Batem palma, domnişoară Wadsworth?

Brusc, mintea mi s-a eliberat de paralizia indeciziei. Nu îmi permiteam să mă adăpostesc în siguranţă când riscul pentru verişoara mea era uriaş. Era o obligaţie morală suficient de mare.

— Voi avea nevoie de mai multe detalii despre ceea ce ascunde Harry Houdini dacă este să-ţi accept oferta. Fără minciuni!

Mefistofel a jurat, făcându-şi cruce.

— Fără minciuni!

Mi-am muşcat buza, rugându-mă să nu mă fi lăsat trădată de propria-mi curiozitate.

— Atunci accept!

Mefistofel a zâmbit într-o parte, iar inima a început să-mi bată mai repede, protestând. Privirea lui nu promitea nimic bun. Era prea târziu însă. Făcusem deja pact cu diavolul, iar acum nu aveam decât să merg înainte.

— Ce informaţie ai despre Houdini?

— Există o femeie căreia îi scrie, în America. Foarte des.

Mefistofel a clătinat din cap.

— Nu e nevoie să fiu cine ştie ce detectiv ca să-mi dau seama cât de mult o iubeşte. Îi trimite câte o scrisoare din fiecare oraş sau orăşel prin care trecem.

Pe chipul lui nu se mai citea aroganţa, ci durerea.

— Chiar şi după ce a întâlnit-o pe Liza, scrisorile au continuat să curgă. Mă tem că… De fapt, ca să fiu cinstit, *ştiu* că nu i-a spus nimic.

Nemernicul! Era îndrăgostit de altă femeie şi îi trimitea scrisori despre fiecare nouă aventură, pe la spatele verişoarei mele. Am închis ochii, sperând să înăbuş furia. Avea să-mi fie greu să mă prefac că nu ştiu ce mincinos este, mai ales că tânjeam să-l spintec.

— De ce îţi pasă de reputaţia Lizei?

Am cercetat chipul maestrului de ceremonii, sperând că aveam să găsesc un indiciu privind adevărata lui motivaţie. Îşi controla însă cu grijă expresiile, la fel ca orice altceva, şi nu mi-a oferit decât un zâmbet încrezut, dar suficient de inocent cât să facă posibilele necazuri să merite riscul.

— Ce-ţi pasă ţie?

— Nu-mi pasă! Vreau doar să dau un avânt spectacolului meu şi, din moment ce pasagerii îţi cunosc cariera, tu, draga mea, îmi vei cânta în strună şi vei susţine că trucurile mele sunt cu adevărat magice. Dacă tu, un expert în domeniul tău, eşti convinsă, atunci reputaţia mea se va îmbunătăţi. Am nevoie disperată de aşa ceva din moment ce cadavrele par să tot apară în timpul sau după spectacolele mele. Această informaţie este, pur şi simplu, moneda mea de schimb – o informaţie pe care nu aş folosi-o dacă nu aş fi nevoit.

Un zâmbet lent i s-a lăţit pe faţă.

— Nu fi aşa de jignită! Ţi-am spus deja că nu sunt un om cumsecade.

Am inspirat cu grijă. Nu, nu era!

— Îţi dai seama cât de complicat va fi să conving pasagerii că magia există, nu-i aşa?

Mefistofel a ridicat o mână.

— Nu cred că misiunea dumitale va fi aşa de dificilă, domnişoară Wadsworth. Nu am nevoie decât de prezenţa ta fermecătoare la momentul oportun în spectacolul de final.

M-am gândit o clipă la ce spusese.

— Îmi ceri să devin unul dintre artiştii tăi de circ?

— Doar pentru o noapte. Deşi va trebui să exersezi cu ceilalţi seară de seară, ca să recuperezi.

— Minunat!

Mi-am frecat tâmplele.

— Mă obligi să învăţ de la răufăcătorii pe care i-ai angajat.

— Artişti, m-a corectat el.

Şi, posibil, cel puţin un ucigaş.

— Ei bine, nu m-au primit prea bine când am asistat la antrenamentul lor azi-dimineaţă. Nu cred că mă vor ajuta cu târgul ăsta al tău.

Mefistofel a înaintat, afişându-şi iar zâmbetul periculos.

— Tocmai de aceea îţi voi da lecţii în faţa lor. Să vadă cât de mult te favorizez. Atunci vor face tot ce le va sta în puteri ca să-ţi câştige atenţia.

— Dar vor crede că între noi este o relaţie nepotrivită, am zis, dându-mi imediat seama de ceva. De fapt, pe asta te bazezi.

— Într-adevăr, elevul meu favorit a început deja să înveţe.

Mefistofel radia.

— Atunci înţelegi de ce acel… domn – Cresswell, parcă? – nu trebuie să afle de târgul nostru. Trebuie ca relaţia noastră să pară autentică. Lasă-i să creadă că te curtez şi că încerc să-ţi câştig mâna. Aşa este mai probabil să te primească în rândurile lor. Şi e nevoie ca totul să meargă strună la ultimul spectacol, mai ales după crime. Investitorii se sfiesc să-şi asocieze numele şi banii cu asemenea lucruri.

Thomas avea încredere deplină în mine; totuşi, nu îmi imaginam că nu ar fi fost *măcar puţin* deranjat de această înţelegere, mai ales după discuţia de mai devreme. Am ezitat.

— Thomas ştie să ţină un secret. În plus, poate că ar fi o idee bună să participe şi el. Este foarte talentat…

— Reacţia lui vizavi de aşa-zisa noastră întâlnire romantică trebuie să fie sinceră, domnişoară Wadsworth. Dacă eşuează, ceilalţi vor şti că nu este nimic între noi. Nu îţi vor mai vorbi niciodată şi nu vor vrea să mai ştie de tine dacă *miros* înşelăciunea. Am nevoie să lucreze împreună pentru a asigura succesul trupei. Nimic nu-mi va sta în cale şi în mod clar nu mă voi împiedica de sensibilităţile unui iubit supărat. Am muncit prea mult şi am sacrificat prea multe pentru visul ăsta. Nu voi eşua acum.

Am păşit spre balustradă, lăsând briza rece să-mi limpezească mintea. Poate că Thomas nu avea să fie prea fericit, dar păcăleala avea să dureze doar patru zile. În tot acest timp, aveam să o protejez pe Liza de minciunile lui Houdini, să învăţ prestidigitaţie, aşa cum îmi dorisem, şi să o aplic în domeniul meu de activitate, şi câştigam acces în cadrul grupului secret de circari. Deşi prezenta numeroase dezavantaje, pactul avea şi părţile lui bune. Aveam nevoie să pot vorbi cu artiştii ca să rezolv cazul şi, având în vedere cât de rezervaţi erau faţă de mine, târgul propus de Mefistofel era ocazia perfectă, pe care nu îmi permiteam să o ratez.

Maestrul de ceremonii a venit lângă mine, aproape atingându-şi braţul de al meu pe când se sprijinea de balustradă, privind lumina lunii ce sălta pe valuri. Era o tranzacţie, nimic altceva. Orice avertizări legate de pierderea capului sau a inimii s-au spulberat cu următoarea briză.

— Bine!

Am întins mâna, mulţumită să văd că face la fel, şi am încheiat afacerea.

— Noi doi vom juca mica noastră comedioară, dar am nevoie de o dovadă pentru Liza, privitoare la

Houdini. Cred că ar fi mai bine să-i dau chiar eu veştile. Când şi unde aleg eu.

Mefistofel şi-a aruncat privirea la mâinile noastre, aproape surprins să le vadă încă prinse, şi mi-a dat repede drumul.

— Mai ai şi alte cereri?

— Nu îţi permit să mă săruţi. Indiferent de situaţie. Acesta este un rol pe care nu-mi doresc să-l joc.

— Interesant!

Buzele lui au tresăltat în sus.

— Prea bine! Atâta timp cât nu vei vrea să o fac, îţi dau cuvântul meu că nu o să se întâmple.

M-am concentrat la ochii lui, refuzând să-mi cobor privirea ca să nu-i vină idei îngrozitoare.

— Bun! Atunci ne-am înţeles!

Mi-am strâns mantia în jurul trupului şi am privit de-a lungul punţii goale.

— Ne vedem după micul dejun ca să… Ce? De ce dai din cap?

— Mai avem patru zile înainte de marele spectacol, domnişoară Wadsworth, a zis el, întinzându-mi braţul. Prima dumitale lecţie începe în noaptea asta.

Când Mefistofel a intrat graţios în sala de antrenamente, păşind ţanţoş şi zâmbind strâmb, conversaţiile celor din jur s-au estompat, apoi au încetat de-a dreptul. Aruncătorii de cuţite şi-au întrerupt exerciţiile la ţintă; trapeziştii s-au ridicat în picioare pe leagănele lor; toată atenţia era îndreptată spre maestru. Şi spre mine. Sau, mai bine zis, spre mâna care mi se odihnea pe braţul lui şi pe care mi-o mutasem uşor mai sus la insistenţele lui. Nu uitasem ce-mi spusese Liza despre faptul că Mefistofel nu se arăta niciodată la antrenamente. Apariţia de acum era o altă mişcare premeditată din partea lui; o mişcare cu un uriaş impact.

— Vezi? a zis el, aplecându-se atât de aproape, încât îi simţeam respiraţia caldă pe gât. Uită-te la cum te măsoară din priviri, întrebându-se cum mi-ai

câştigat bunăvoinţa şi cum ar putea să ţi-o smulgă. Tu, draga mea, reprezinţi acum o ameninţare. Şi un trofeu.

De parcă abia observase liniştea din sală, Mefistofel şi-a luat ochii de la mine. Mă întrebam cât de autentică păruse scena în ochii celorlalţi, când eu ştiam că era doar prefăcătorie.

— Dacă vreţi să aveţi o şansă de a ieşi pe scenă săptămâna asta, vă sugerez să vă antrenaţi în continuare!

Toţi şi-au reluat activitatea, cu excepţia lui Cassie, trapezista, Împărăteasa. Ea stătea sus de tot deasupra noastră, privindu-ne din spatele măştii pe când Mefistofel m-a condus la o masă şi mi-a tras un scaun. Îndată ce mi-am aranjat rochia, maestrul şi-a tras un alt scaun până ce picioarele noastre aproape că s-au atins. Am fâlfâit din gene, dar i-am zis, în şoaptă:

— Ai grijă, domnule! Nu aş vrea să te lovesc din greşeală cu piciorul.

— Mi-ai cerut să nu te sărut, domnişoară Wadsworth, a spus el, zâmbind din ce în ce mai larg, nu ai menţionat nimic despre atingeri. Îţi urez mai mult noroc data viitoare! Acum, să stabilim câteva mişcări de bază.

Mefistofel a scos un pachet de cărţi din jachetă şi mi le-a pus în palmă, întârziind atingerea mâinilor noastre.

— Mai întâi, va trebui să îţi ţii cărţile cum trebuie, ca să le poţi tăia cu o singură mână.

Maestrul le-a potrivit până ce cărţile de joc mi-au încăput în palmă pe lungime.

— Aşa îşi ţin crupierii cărţile. Pentru scopul nostru, vei începe aşa şi le vei mişca în sus, spre vârfurile degetelor, a zis el, mutând cărţile spre vârfurile degetelor mele şi ţinându-le în aceeaşi poziţie.

Cu o eficienţă clinică, mi-a tras degetul mic în jos spre capătul pachetului, potrivindu-mi-l bine în palmă.

— Bun! Poziţia asta îţi dă voie să tai cărţile între degete şi palmă, iar, în plus, poţi controla totul cu mai multă precizie.

Am mişcat pachetul, încercând să-l simt mai bine.

— Cum să tai cărţile cu o singură mână? Mi se pare că o să scap câteva dacă mă mişc cât de puţin.

— Ah, excelentă observaţie!

Mefistofel mi-a bătut uşor degetul arătător şi apoi pe cel mic.

— Aceste două degete vor ţine, de fapt, cărţile pe loc. Va trebui să te obişnuieşti, dar, de îndată ce ai suficient antrenament, o să vezi că degetul mare este liber să întoarcă cărţile, iar inelarul şi mijlociul vor ajuta la tăiatul pachetului în două şi la rotirea lor. Uite, dă-mi voie!

Uitând de privirile ce încă ne pironeau, m-am aplecat să văd mai bine. Mefistofel a apăsat jumătatea de sus a pachetului cu degetul mare, dându-i voie să se desfacă în mijloc, ca o gură căscată. După aceea, degetul lui arătător s-a ridicat de deasupra pe când porţiunea de dedesubt a alunecat la un unghi de nouăzeci de grade, formând un L din cărţile de joc. Degetele lui mijlociu şi inelar au eliberat partea de sus a pachetului pe când degetul arătător a împins în faţă jumătate de jos, încheind mişcarea. Nu înţelegeam nimic.

— Este destul de complicat, am zis, privindu-l în timp ce trecea prin aceiaşi paşi, de data asta mult mai repede. La tine pare aşa de simplu!

— De îndată ce înţelegi mişcările, devine un soi de automatism.

Mefistofel mi-a întins cărţile de joc.

— Nici nu va mai trebui să te gândeşti la ce faci, va fi un gest natural.

Trucul nu era cu mult diferit de unele dintre obiceiurile mele legate de medicină. Mi-am îndreptat atenţia spre cărţile din mâna mea şi, încet şi cu frustrare, am repetat mişcările. Ajunsesem la partea unde trebuia să tai pachetul în două, permiţându-mi un chiot de bucurie, când cărţile mi-

au scăpat din mână şi au căzut pe masă şi pe podea. Am înjurat de mama focului, iar maestrul şi-a dat capul pe spate râzând.

L-am săgetat cu privirea.

— Mă bucur să văd că suferinţa mea este o experienţă veselă pentru dumneata.

Încă râzând, Mefistofel a strâns cărţile şi mi le-a dat înapoi.

— Iei asta prea în serios. Este doar magie, domnişoară Wadsworth! Se presupune că este amuzantă.

Am mai încercat de câteva ori, dar fiecare încercare a avut acelaşi final groaznic. Cărţile îmi scăpau din mâinile înmănuşate, înjuram ca un birjar, iar Mefistofel se îneca de atâta râs. Îl uram. Tocmai când mă gândeam să merg la Jian Yu şi să-i fur unul dintre cuţite ca să desfac cărţile, o voce calmă şi cu un accent puternic m-a întrebat calm:

— Pot să-ţi arăt un alt truc?

M-am rotit pe scaun, privindu-l pe artistul suficient de curajos să ne întrerupă. Îl recunoşteam pentru că Liza mi-l prezentase mai devreme. Era Andreas, a cărui carte de tarot era Nebunul. Părul şi pielea lui aveau aproape aceeaşi culoare palidă – un blond aproape alb. Jacheta costumului său din catifea era presărată cu constelaţii, o altă odă deloc subtilă adusă „Carnavalului Clarului de Lună”.

Mefistofel a ridicat o sprânceană.

— Andreas! Aceasta este domnişoara Wadsworth, noua mea protejată. Vrem să aflăm cum i-am putea folosi mai bine talentele în ultimul spectacol. Domnişoară Wadsworth, această creatură băgăcioasă este Andreas.

Mi-am ascuns surpriza când maestrul s-a ridicat de la masă şi i-a oferit scaunul. Mefistofel s-a înclinat, privindu-mă cu atâta patos, că ochii lui ar fi putut arde pielea.

— Scuză-mă! Merg să fac rost de nişte şampanie!

Aducându-mi aminte ce rol trebuia să interpretez, mi-am muşcat buza de jos şi l-am privit pe maestru îndepărtându-se printre artişti. Speram că expresia

de pe chipul meu arăta a dor, nu a constipaţie. Când ajunsese deja pe la mijlocul sălii, Mefistofel s-a oprit, ca şi cum uitase ceva. S-a răsucit încet pe călcâie şi s-a oprit când a fost iar cu faţa la mine. Rânjind, a suflat un sărut în direcţia mea şi a pornit mai departe.

De data asta, am roşit sincer.

Andreas şi-a dres glasul, evident jenat. Nu era singurul. M-am scuturat de ruşine şi m-am silit să fiu atentă la tânărul din faţa mea. Era timpul să îmi respect partea mea de târg.

— Ce truc magic îmi poţi arăta? am întrebat, încercând să par cât puteam de interesată. Alte şmecherii cu cărţi?

Un zâmbet i-a tresăltat pe buze. Spre deosebire de rânjetul lui Mefistofel, în gestul lui Andreas nu se ghicea nici urmă de necaz sau căldură. Ba părea chiar timid. Mintea mi s-a umplut imediat de suspiciune.

— Este primul truc pe care l-am făcut bine şi nu este greu de învăţat.

Andreas a ridicat o carte cu o mână – Regina de Cupă. Cu cealaltă mână a dat un bobârnac cărţii şi ea s-a transformat, în faţa ochilor mei, în Regele de Pică. Am clipit.

— Se numeşte transformare într-o clipită. Mefistofel are o vorbă: „Păcăleşte ochii, convinge mintea”. Ai nevoie de două cărţi pe care să le ţii una peste cealaltă.

Aproape că am mormăit plictisită.

— Voi şti că minţiţi de fiecare dată când unul dintre voi va susţine că ceva este uşor. Cum Dumnezeu să fie aşa ceva uşor?

Zâmbetul i s-a lărgit, dezvelind o gropiţă pe obrazul tânărului.

— Liesel a mea spunea ceva asemănător. Ura trucurile cu cărţi, dar ăsta îi plăcea la nebunie.

Andreas a repetat mişcarea, dar eu tot nu-mi dădeam seama care era secretul.

— Aşază cele două cărţi una peste cealaltă! Apoi nu trebuie decât să-ţi foloseşti degetul mare,

arătătorul şi pe cel mijlociu. Degetul mijlociu trage cartea de deasupra în spatele celeilalte, lăsând-o pe a doua la vedere. Mişcarea rapidă este ceea ce păcăleşte. Elementul auditiv distrage atenţia în momentul critic.

Andreas a făcut trucul de alte câteva ori, mişcându-se suficient de lent cât să înţeleg mecanismul. Practic, cartea din faţă aluneca în spatele celeilalte şi rămânea între degetul mare şi cel mijlociu, ascunsă privirii de cea de-a doua carte. Nu era nimic simplu, dar îmi era mai uşor să încerc – semăna cu o mişcare bruscă.

Andreas mi-a întins cărţile şi m-a privit pe când mă chinuiam să-l imit. Nu ştiam cum aveam să legitimez activitatea circului învăţând trucuri cu cărţi, însă era distractiv şi, astfel, reuşeam să îi cunosc pe artişti, aşa că am continuat să exersez.

— Cu ce se ocupă Liesel aici? am întrebat, îndreptându-mi atenţia spre Andreas. Aşa v-aţi întâlnit?

Tânărul a amestecat cărţile, a scos două dintre ele şi a continuat să-mi demonstreze trucul în timp ce eu îl imitam.

— Nu, ea nu a lucrat pentru circ. Mefistofel mă trimisese într-un sat din Germania să cumpăr trandafiri. Nu mi-a trebuit decât o singură privire şi am ştiut pe dată că sunt pierdut pe vecie. Ea mi-a dăruit oglinda pe care o folosesc să-mi fac divinaţiile.

— Sunteţi căsătoriţi?

Andreas s-a pleoştit, trist.

— Logodiţi. Am fost logodiţi. Liesel a mea… a murit.

Gândurile mi s-au îndreptat pe dată spre Thomas. Nu-mi puteam imagina cum aş fi putut continua fără el, iar când m-am uitat iar la Andreas, am văzut în el un alt fel de putere.

— Îmi… pare foarte râu.

Voiam să-l întreb cum murise, dar nu mă lăsa inima.

Andreas a lovit absent cărţile, schimbându-le locul cu repeziciune.

— Jian mi-a zis că va deveni mai uşor cu timpul, deşi nu cred că poţi trece vreodată peste genul ăsta de pierdere.

Am aşezat cărţile pe masă.

— Şi Jian a pierdut pe cineva drag?

Andreas şi-a aruncat privirea spre prietenul lui, privind fără să clipească pe când Jian îşi exersa trucurile cu spadele.

— Toată familia. Au fost ucişi. Vezi spadele? a zis Andreas, pe când Jian a ridicat una dintre arme şi a tăiat o grămadă de lemne. Cred că-şi imaginează că le foloseşte asupra ucigaşilor.

— Cum… Cunoşti amănunte?

Privirea lui Andreas a dat rapid ocol sălii.

— Ştiu doar că soldaţii au făcut prăpăd în satul lui când el era plecat. Au omorât pe toată lumea şi le-au ars casele. Când s-a întors, Jian nu a mai găsit decât cadavre arse şi cenuşă fumegândă. Se zice că a plecat după ei şi le-a tăiat beregatele pe când dormeau, dar nu cred că este adevărat. A început să se antreneze cu spadele după morţile lor – nu voia să mai fie neputincios.

— Sfinte Dumnezeule! am zis, simţindu-mă de parcă tocmai primisem o lovitură în burtă. Dar este oribil. Cum…

— …s-a făcut aşa de târziu? a zis Mefistofel, apărând pe neaşteptate şi ţinând un ceas de buzunar în faţa ochilor lui mascaţi. Cred că e timpul să ne spunem noapte bună. Vei avea o lecţie la prima oră de dimineaţă şi trebuie să-ţi faci somnul de frumuseţe.

Eram prea întristată de povestea lui Jian ca să îmi mai exprim enervarea faţă de întreruperea bruscă. I-am aruncat pe furiş o singură privire lui Jian înainte să mă ridic. Am dat să plec când Andreas a sărit în picioare.

— Nu-ţi uita cărţile, domnişoară! Va trebui să exersezi cât de des poţi. Cu toţii facem asta.

Am zâmbit şi am acceptat cărţile de Joc. Mefistofel s-a plimbat cu mine la braţ prin faţa tuturor artiştilor, ţinându-şi mâna în permanenţă pe şalele mele. Îndată ce am ieşit în coridorul întunecat, Mefistofel s-a oprit şi a scos o scrisoare din haină.

— Poftim asta! Houdini începuse să o scrie înainte de falsul accident.

— Accident? Ce vrei să zici…

Am deschis scrisoarea şi mi-am ridicat sprâncenele.

— Este aproape acoperită de cerneală!

— Ştiu.

Mefistofel a rânjit.

— Ar fi trebuit să-l vezi cum tot dădea înainte cu reproşurile după ce m-am ciocnit de el. Am crezut că ar fi fost capabil să mă spintece pe loc dacă ar fi putut.

Mefistofel s-a aplecat peste umărul meu, arătându-mi cu degetul formula de început.

— „Dragii mele…”

I-am făcut semn să mă lase.

— Pot să citesc, mulţumesc!

Am citit ce rămăsese din scrisoarea pătată de cerneală. Simţeam că mi se strânge stomacul. Afurisitul de Mefistofel avusese dreptate: Houdini iubea pe alta. Voiam să mototolesc hârtia, însă am ascuns-o bine în corsaj.

La o primă privire, pactul părea să-l avantajeze pe Mefistofel, însă mă simţeam deodată mult mai bine pentru că o proteja pe Liza de Harry Houdini şi de minciunile lui.

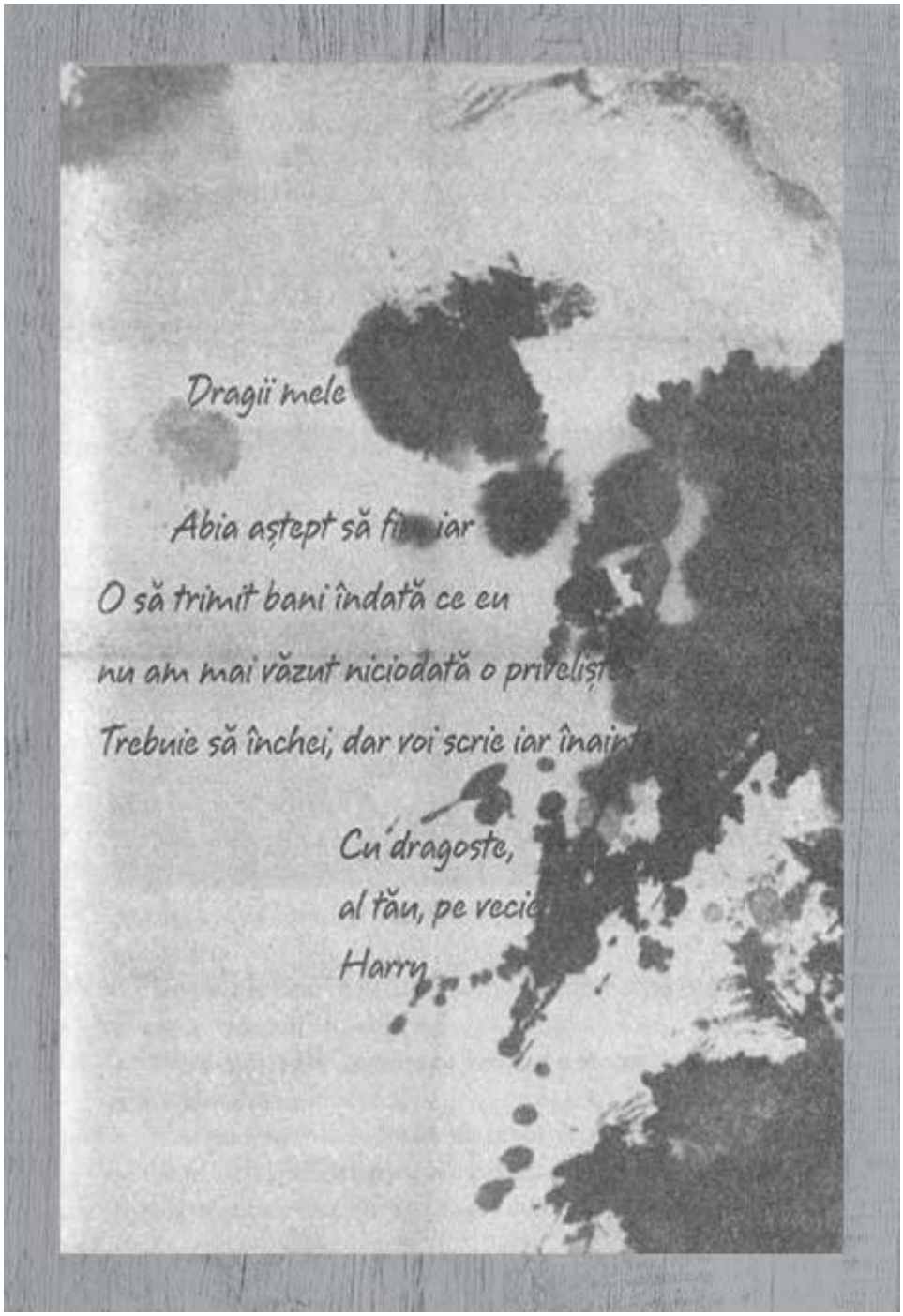
Dragii mele
Abia aștept să fi iar
O să trimit bani îndată ce eu
nu am mai văzut niciodată o privelișt
Trebuie să închei, dar voi scrie iar înain
Cu dragoste,
al tău, pe veci
Harry

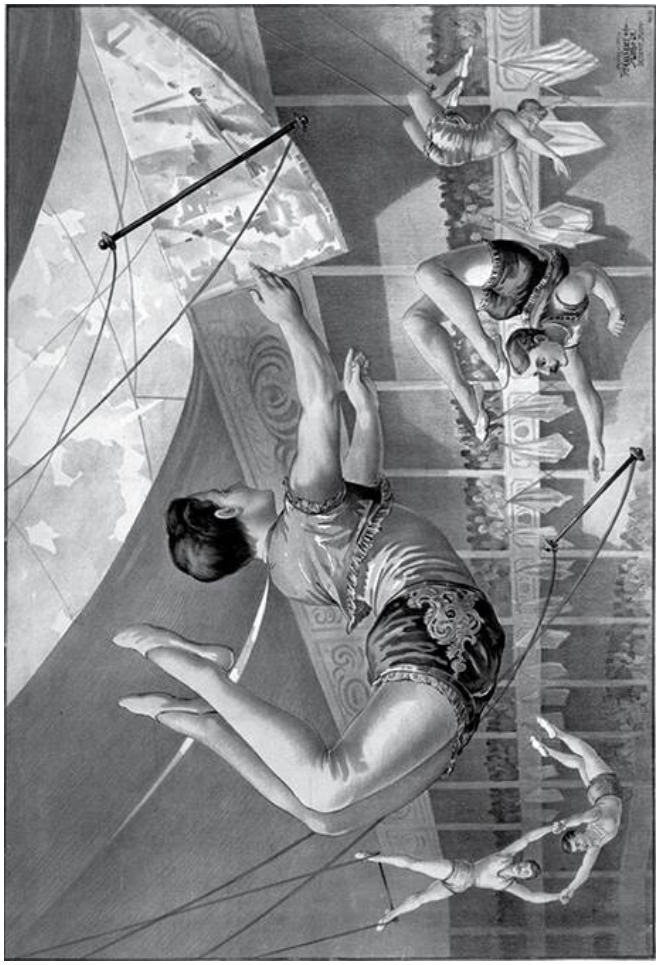

Acrobat.

TREISPREZECE,
ASUL DE TREFLĂ

Sala de antrenament a trupei de circ
RMS Etruria
4 ianuarie 1889

— Aşa? am întrebat, trecându-mi picioarele peste bară.

Chiar şi cu plasa de dedesubt, tot nu mă simţeam confortabil. Şi nu credeam că îmbrăcămintea mea – un corset moale, de un albastru glacial, şi dresuri albe, groase – avea ceva de-a face cu asta. Deşi eram uşor îngrijorată că greutatea ornamentelor excesive din mărgele avea să îmi aducă sfârşitul dacă era să cad.

Cassie a pufnit, deşi nu m-a luat în râs.

— N-ai să faci decât să te legeni înainte şi înapoi. Cu picioarele agăţate de bară, vei putea să te prinzi suficient de bine cât să nu cazi.

Tânăra a apucat bara fixându-mă cu ochii ei căprui, nu în semn de provocare, ci curioasă.

— Nu-ţi face griji, nu ăsta va fi rolul tău în spectacol! Facem asta doar ca să ne amuzăm.

Puneam sincer la îndoială ideea lor de distracţie. Mie mi se părea incredibil de primejdios să te legeni de o bucăţică de bară la vreo şase metri deasupra solului. Era fie un miracol, fie magie – sau poate ambele – cum reuşea ea să supravieţuiască în aer, îmbrăcată în costumele înzorzonate cu trene lungi.

Sebastián s-a avântat spre noi din colţul lui, ţinându-se cu picioarele de bară şi întinzând braţele, zâmbind larg. De parcă nu s-ar fi priceput deja suficient de bine la contorsionism, acum îşi demonstra talentul şi în aer.

— O nimica toată, vezi? Nu trebuie decât să-ţi dai drumul.

— Sunteţi nebuni cu toţii! am mormăit. Nebuni de-a dreptul!

— A fi normal este plictisitor.

Cassie mi-a făcut vânt spre bară.

— A fi extraordinar este ceva de neuitat.

Am prins bara cu mâna, dar Împărăteasa m-a oprit repede şi mi-a acoperit palmele cu o substanţă ciudată şi albă, care părea şi lipicioasă, şi cretoasă.

— Este răşină. Te ajută să prinzi mai bine bara.

— Credeam că-mi folosesc doar picioarele.

— Da, păi… Cassie m-a întors, aşezându-mi mâinile pe bară, şi a adăugat: Trebuie să te ţii şi după aceea să-ţi treci picioarele peste ea, nu?

Aş fi preferat să dansez goală la proră şi să cânt un cântec deşuchiat.

— Este totul în regulă acolo sus? a strigat nerăbdător Mefistofel, ducându-şi mâinile pâlnie la gură. Antrenamentul aproape că s-a terminat. Pasagerii vor merge să ia micul dejun în curând şi trebuie să o conducem pe domnişoara Wadsworth la cabina ei înainte să îi observe cineva absenţa.

L-am privit diabolic, deşi nu cred că m-a văzut căci eram mai sus decât o clădire.

— Ce pacoste! Mi-ar plăcea să-l văd atârnând la trapez.

Cassie a râs.

— Nu-l provoca. Ar face-o, iar dacă îşi frânge gâtul, atunci am rămâne fără slujbe. Iar eu am nevoie de bani.

Am prins bara cu mâinile, ignorând umezeala ce părea să se scurgă prin pudra de răşină.

— Economiseşti pentru ceva anume?

Tânăra mi-a potrivit mâinile şi mi-a arătat cum să-mi trec picioarele peste bară, ignorându-mi întrebarea. Stomacul mi se întorsese pe dos.

— Nu… eu… a zis Cassie, expirând. Am făcut nişte alegeri neinspirate şi acum datorez bani unor oameni.

Mi-am trecut un picior peste bară în timp ce inima îmi bătea mai tare din diverse motive.

— Oameni care lucrează pentru trupa de circ?

Tânăra mi-a făcut semn să repet mişcarea cu celălalt picior. Am ezitat, dar doar pentru un

moment, sperând că tânăra avea să vorbească mai departe. Exact de asta aveam nevoie: informaţii ce ar fi putut reprezenta un motiv pentru crimă. M-a ajutat să-mi trag piciorul peste bară şi s-a asigurat că o strângeam bine cu partea interioară a genunchilor. Deşi eram destul de sigură de priză, nu mă simţeam deloc confortabil să atârn cu capul în jos. Podeaua era foarte, foarte departe.

— Nu, a zis ea în cele din urmă. Oamenii cărora le datorez bani nu sunt aici.

Înainte să o mai întreb şi altceva, tânăra a desprins trapezul de cei doi stâlpi unde fusese legat pentru mine şi m-a împins uşor. Nu mi-am putut controla micul ţipăt ce mi-a scăpat de pe buze în timp ce zburam prin aer, traversând sala. Am închis ochii, temându-mă că avea să mi se facă rău sau că o să mă panichez şi voi face ceva prostesc, căzând şi murind.

— Deschide ochii! a strigat Mefistofel. Admiră priveliştea! Haide! N-aş fi zis că eşti vreo laşă.

Escrocul cârâia ca o găină. Am deschis o pleoapă şi am văzut un torent de culori şi de lumini, aşa cum îmi imaginam că îmi zbura şi viaţa. M-am legănat într-o parte, apoi în cealaltă, parcă prea repede ca să-mi amintesc şi, totuşi, mult prea lent.

— Ia te uită, a strigat el. Zbori!

Inima mi se zbătea în piept şi respiram greoi, însă frica mi se preschimba în entuziasm. Mi-am întins uşor braţele. În acel moment am înţeles farmecul circului – atracţia magnetică ce te îndemna să fugi de restricţii şi să te eliberezi, să absolut liber să zbori.

În ciuda antrenamentului matinal la trapez, pactul încheiat cu Mefistofel mă făcea să mă simt ca şi cum mi-aş fi vândut, cu adevărat, sufletul diavolului. Nu aveam niciun drept să mă amestec în viaţa Lizei, însă cum puteam să stau nepăsătoare în timp ce Houdini îi distrugea viaţa din cauza unui moft? Scrisoarea lui arăta clar dragostea şi admiraţia pe care le purta unei alte femei. Totuşi,

mă simţeam oribil, imaginându-mi cum aveam să îi dau dovada, frângându-i astfel inima.

Mă plimbam de colo, colo prin cabină, temându-mă de următoarea oră de spectacol. Nu eram cu nimic mai bună decât cei de pe scenă – mă prefăceam a fi o verişoară drăguţă, când, de fapt, eram o mincinoasă nemernică. Liza era mulţumită de alegerea ei, dar doar pentru că nu cunoştea întregul adevăr. Cumva, mi se părea mai potrivit să-l las pe Mefistofel să intervină decât să îi văd inima frântă. Adevărul era un cuţit cu care nu voiam să o înjunghii. Poate că el ar fi trebuit să-i dea scrisoarea. Părea genul de misiune ticăloasă care i-ar fi făcut mare plăcere.

— Audrey Rose?

Liza stătea în pragul camerei de legătură. Arăta splendid într-o rochie de culoarea zmeurei, cu valuri de dantelă neagră peste fustă – nimeni nu ar fi putut să o recunoască îmbrăcată în hainele acelea luxoase şi fără mască. Eram fericită că trupa de circ folosea costume; astfel, identitatea verişoarei mele rămânea secretă, iar întoarcerea ei în Anglia nu avea să fie pusă în primejdie. Mefistofel chiar se gândise la toate când alesese să lepede numele familiei lui, oricare ar fi fost acela.

— Arăţi superb!

— Este un pic cam ciudat, a zis ea, privindu-se în oglinda mea şi ţuguindu-şi buzele. De când am părăsit Londra, nu am mai asistat la un spectacol. Deşi va fi mai drăguţ să mă aflu printre spectatori de data asta. O seară întreagă fără costum şi fără machiaj va fi o încântare. Machiajul este ca un strat de tencuială şi-mi usucă pielea îngrozitor!

Liza, care-şi aranja coafura, s-a oprit şi şi-a aruncat privirea spre mine, în oglindă.

— Te simţi bine? Pari uşor agitată. Nici nu te-ai îmbrăcat încă… Nu vii la spectacol?

M-am trântit pe pat, apăsată de greutatea secretelor.

— Nu sunt sigură. M-am trezit devreme şi nu am dormit prea bine. Poate că o să ratez noaptea asta.

Liza şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă trup şi a venit lângă mine.

— Nu poţi să pierzi spectacolul ăsta! Asul de Treflă va fi cu adevărat remarcabil. Am văzut-o exersând şi tot nu-mi vine să cred cât curaj are să înghită foc. Sunt sigură că ţi-ar face plăcere să vorbeşti cu ea. Studiază mereu jurnale noi despre inginerie şi ştiinţă. Mulţi dintre artişti îşi desenează ideile şi apoi i le dau lui Mefistofel, pentru a le crea.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— El singur creează recuzita?

— Ah, da!

Liza a încuviinţat.

— Mefistofel le face pe toate. Niciun vis nu e prea îndrăzneţ. Se retrage de fiecare dată când ne antrenăm, ca să meşterească ceea ce avem nevoie. De obicei, nu permite nimănui să intre în cabina lui; susţine că îl deranjează, dar cred că nu vrea să-i fure cineva ideile inovative. Este foarte secretos.

— Deci nimeni nu are acces în camera lui? am întrebat, încercând să par cât puteam de nonşalantă.

— Sunt sigură că femeile cu care se culcă sunt invitate înăuntru.

— Liza!

Faţa îmi ardea, însă sângele îmi îngheţase în vine. Era un punct de vedere cam indecent pe care nu-l luasem în considerare. Poate că o iubită părăsită era *cea* care comitea crimele. Poate că era hotărâtă să-i distrugă cariera, aşa cum el îi frânsese inima. Nu-l văzusem niciodată fără mască, însă maxilarul ascuţit şi buzele pline indicau un bărbat atrăgător.

— Duce multe femei în camera lui?

— De ce eşti aşa de interesată de maestrul de ceremonii?

Neînţelegând adevărata sursă a curiozităţii mele, Liza m-a privit, mijind ochii.

— Ai o relaţie adevărată, minunată şi de neînlocuit cu domnul Cresswell. Mefistofel e un om de spectacol genial, dar cam asta este tot. Nu-i decât o faţadă. Te rog să-ţi aminteşti asta! Este ademenitor, la fel ca flacăra unei lumânări. Poate că

ştie să creeze atmosferă, să inspire căldură, dar, dacă te apropii, te arde.

— Ai devenit poetă, am zis pe un ton care se voia uşuratic.

Voiam să o întreb dacă nutrea aceleaşi temeri şi griji cu privire la Houdini, dar mi-am ţinut gura. Am făcut un semn în direcţia cufărului.

— Ce ar trebui să port?

Liza a sărit în picioare, bătând din palme.

— Ceva care să taie respiraţia.

Căutând cu grijă printre rochiile mele, a ridicat una de parcă ar fi fost un premiu. Rochia de un verde-gri pal, cu trandafiri roz şi panglici ce fuseseră cusute pe un umăr şi se revărsau de la şoldul drept până la podea, era, cu siguranţă, impresionantă.

— Perfect! În seara asta, vei fi mai fermecătoare decât artiştii.

Seara, salonul-restaurant se transformase iar. Mesele erau acoperite cu mătase de un albastru-închis, suficient de lucioasă cât să reflecte luminile, în timp ce paharele din cristal licăreau de parcă ar fi fost date prin sclipici. Cale albe şi ghirlande din eucalipt se revărsau de pe fiecare masă şi atingeau podeaua tablă de şah, decadente şi parfumate. Tânjeam să-mi port degetele peste moliciunea de catifea a petalelor, dar am reuşit să-mi păstrez un aer demn.

Mi-am aruncat privirea la Liza şi la doamna Harvey, care păreau la fel de impresionate. Nu eram singura ce simţea că intră într-un vis înstelat.

Thomas şi unchiul meu îşi sorbeau deja băuturile, şezând cu capetele înclinate, însufleţiţi de ceea ce părea a fi o discuţie aprinsă, când doamna Harvey, Liza şi cu mine am intrat în salon. Inventasem câteva scuze pentru că nu revizuiserăm cu ei detaliile cazului în acea după-amiază, încuindu-mă în schimb în cabina mea ca să exersez trucurile.

Antrenamentul mergea dezastruos. În mare parte reuşisem doar să fac ceva mişcare tot aplecându-mă

după cărţile pe care le scăpam pe jos. Trucul pe care mi-l arătase Andreas începea să se îmbunătăţească însă.

Mereu atent la prezenţa mea, Thomas şi-a ridicat ochii, iar un val de căldură m-a copleşit când privirile noastre s-au întâlnit. I-a zis ceva unchiului, s-a ridicat de la masă şi a ajuns lângă mine un moment mai târziu, oferindu-mi braţul. Pulsul mi s-a înteţit simţindu-i atingerea.

— Doamnelor! Sunteţi uimitoare în seara asta!

Thomas şi-a dus mâna pâlnie la ureche, înclinându-şi capul într-o parte.

— Ai auzit? Cred că a fost sunetul inimilor frânte în sală. Aveţi grijă cum călcaţi peste cioburile însângerate.

Am clătinat din cap.

— Serios? „Cioburi însângerate”?

— Poţi să-i acuzi că sunt invidioşi? Şi eu aş fi nebun de gelozie pe mine! De fapt, cred că o să mă provoc singur la un duel după cină.

Thomas a zâmbit larg, conducându-ne la masă fără să ne mai tachineze. Uneori, manierele lui erau atât de politicoase, atât de nobile, încât mi-era greu să-mi aduc aminte că era aceeaşi persoană pe care o numisem „automat” în timpul anchetei din cazul Spintecătorului.

Thomas s-a aplecat, şoptind astfel încât să-l pot auzi doar eu:

— Am avut o zi interesantă. Căpitanul Norwood ne-a chemat ca să discutăm o chestiune delicată.

Thomas mi-a tras scaunul, apoi l-a tras pe al doamnei Harvey. Un ospătar sosise să o ajute pe Liza. Thomas a ocupat locul de lângă mine.

— Din câte se pare, cineva a intrat cu forţa într-o cabină de la clasa întâi. Cândva în timpul cinei şi al spectacolului de aseară.

— Cât de ciudat!

— Într-adevăr! Pasageri ucişi, o fată dispărută, o spargere… Nava asta a devenit un adevărat coşmar plutitor pentru bietul căpitan.

Luminile candelabrelor s-au stins uşor. Nu mai era mult până la începerea spectacolului.

Ospătarii se mişcau prin salon cu uşurinţă, aşezând tăvi acoperite pe fiecare masă. Nu ştiam sigur ce aveam în meniu, însă, orice ar fi fost, mirosul era divin şi acoperea izul de petrol lampant care venea dinspre scenă. Mi-a lăsat gura apă adulmecând aromele de unt, lămâie şi usturoi ce se ridicau şi-mi întâmpinau simţurile. Pe masa noastră era aşezată o carafă cu vin alb, ceea ce însemna că la felul principal urma să avem fructe de mare. Speram să fie caride sau scoici, sau chiar un homar frumos şi gras.

M-am scuturat de gândurile inspirate de foame, revenind la prezent.

— Cum au ştiut căpitanul sau ocupanţii cabinei că a intrat cineva?

— Cineva a cotrobăit în cufărul doamnei, a zis Thomas, ridicând capacul tăvii lui.

În centrul farfuriei trona o jumătate de homar perfect rumenit, înăbuşit în unt cu usturoi şi ierburi aromatice. Aproape că am gemut de plăcere când am ridicat capacul farfuriei pe care o aveam în faţă.

— Lipseau cupoanele de mătase scumpă şi câteva eşarfe. După cum bănuieşti, menajera ei ar fi avut mai multă grijă cu acele lucruri. Nu le-ar fi împrăştiat niciodată aşa.

— De ce avea cu ea cupoane de mătase? am întrebat.

— Le ducea la New York pentru a-şi face rochii la un croitor renumit. Din câte se pare, modelul de pe mătase era potrivit pentru un costum de bal – viţe încolăcite în jurul unor copaci lângă tiv şi constelaţii acolo unde ar fi fost corsajul.

— Deci materialul a fost furat, dar femeia a fost găsită, nu?

— Da! a răspuns Thomas, oprindu-se ca să soarbă din vin. Ea a raportat furtul, le-a spus fetelor care veniseră să facă curăţenie.

— Hm… Păi nu-l vom rata dacă ar fi să apară pe undeva.

Totul era bizar.

Mătase furată, tinere care păreau să dispară sub cerurile înstelate. Două crime odioase. Sigur trebuie să fi avut vreo legătură, dar *cum?* Asta era întrebarea.

Noaptea trecută nu existase nicio victimă, însă mă temeam că nu avea să dureze mult până la apariţia următorului cadavru.

— Tu ce zici despre toate astea?

Thomas a tăiat homarul, oprindu-se ca să-mi răspundă înainte să ia o înghiţitură.

— Sincer? Nu sunt sigur. Nu există prea multe indicii şi mi-e greu să deduc ceva. Dispariţia unor cupoane de mătase nu este atât de neobişnuită. Ne aflam la bordul unui vapor cu mulţi pasageri, dintre care unii nu sunt nevoiţi să-şi înscrie numele adevărate în jurnalul navei. Materialele scumpe pot aduce un venit bun; s-ar putea să fie singura motivaţie pentru furt.

— Decât dacă nu cumva toate întâmplările sunt legate. Atunci furtul nu este unica motivaţie.

— Din păcate, nu avem de unde să ştim ce anume are legătură şi ce nu. Până acum, am aflat doar că femeia nu o cunoştea pe niciuna dintre victime.

Thomas a sorbit din pahar.

— Bănuielile şi speculaţiile nu sunt dovezi clare.

Thomas vorbea precum unchiul meu. Deşi consideram că era util să las emoţiile deoparte când mă aflam în laborator, mai ştiam şi că trebuia să-mi ascult instinctul, care-mi spunea că ceva nu era tocmai la locul lui în ceea ce privea furtul.

Am muşcat cu grijă din mâncare, savurând aromele minunate pe când luminile păleau.

Mi-am întors privirea spre scenă, acolo unde nişte fâşii de mătase argintie şi albastru-deschis atârnau din tavan – stele şi fulgi de nea erau înnodate la capetele lor, creând iluzia unor comete şi a zăpezii căzătoare. Lumina slabă se reflecta în sclipiciul lor, pe când stelele se roteau pe loc. Era splendid – o altă capodoperă a „Carnavalului Clarului de Lună”.

Mă aşteptam să-l văd pe Mefistofel apărând pe scenă într-o explozie de fum şi de chimvale; dar, în locul lui, în sală a intrat o tânără minionă, rotind două torţe de o parte şi de alta a corpului.

Mirosul de petrol era mai puternic acum şi-mi înţepa uşor nasul. Poate că ar fi trebuit să aştepte cu numărul ei până după cină. Aroma delicată a homarului era acum distrusă.

— Aceea este Anishaa. Cartea ei de tarot este Asul de Treflă.

Liza şi-a întrerupt conversaţia cu unchiul şi cu doamna Harvey, aplecându-se şi şoptind:

— Costumul ei reprezintă gheaţa.

Îmi dădeam seama ce voia să spună. Părul argintiu al fetei se potrivea cu paietele cusute pe corset şi era împletit în două cozi groase ce-i înconjurau capul. Pielea îi era pictată într-un alb-albăstrui – pe braţe, mâini, faţă şi de-a lungul claviculei, oriunde fusese lăsată la vedere.

Era cumva terifiant să o vezi interpretând o creatură născută din gheaţă care se joacă, ameninţător, cu focul. Jobenul şi corsetul ei erau de un alb atât de pur, încât păreau de gheaţă.

De fapt, dacă priveam mai atent, puteam vedea nişte fire de un bleu delicat ce traversau, tivite cu argintiu, întregul costum. Chiar şi ochii ei – expuşi prin nişte găuri mai mari în mască – fuseseră conturaţi cu albastru şi argintiu, iar genele erau albe. Arăta ca o stea îngheţată.

Fata a ridicat o baghetă cu foc şi a suflat, iar flăcările au ţâşnit de parcă artista era un dragon.

Oamenii au rămas muţi de uimire pe când tânăra se îndrepta acum spre colţul celălalt al scenei şi repeta trucul.

Nu mi-am putut dezlipi ochii de la ea când fata a luat aceeaşi baghetă arzând şi a înghiţit-o de parcă ar fi fost o delicatesă.

— Este nemaipomenit, nu? a întrebat Liza, urmărind-o cu privirea pe înghiţitoarea de flăcări, pe când tânăra a făcut o tumbă pe scenă, s-a ridicat şi a înghiţit o altă torţă aprinsă.

Un asistent i-a adus alte două baghete aprinse, iar fata şi-a dat capul pe spate, suflând flăcările în sus.

— Poate că numerele lor sunt o minciună sau o iluzie, dar trăiesc cinstit. Nu ascund cine sunt cu adevărat şi nu se prefac că ar juca după regulile societăţii. Spre deosebire de nobilimea care îţi zâmbeşte în faţă, înjunghiindu-te pe la spate.

Mi-am coborât privirea în farfurie – mâncarea era cu adevărat minunată, deşi apetitul părea să-mi fi scăzut deodată. Dacă Liza ar fi ştiut că eu eram cea care îi ameninţa planurile de a se mărită cu Houdini, nu mi-ar mai fi vorbit niciodată. Mi-am petrecut câteva clipe ascultând, pe de o parte, conversaţiile din jurul meu, iar pe de cealaltă, gândindu-mă la vina ce continua să mă chinuie.

Doar când am auzit primele ţipete am revenit cu picioarele pe pământ.

PAISPREZECE, STEAUA

Salonul-restaurant
RMS Etruria
4 ianuarie 1889

Un foc a izbucnit pe scenă, preschimbând decorul fantastic de iarnă într-un iad. Flăcările se avântau spre musafirii grăbiţi să scape, sărind dintr-o fâşie de mătase în alta. În locul fulgilor şi al stelelor căzătoare, focul şi cenuşa cădeau din tavan. Anishaa striga disperată după ajutor, iar găleţile cu apă şi-au făcut apariţia. Pe când mirosul acru al fumului plutea prin aer şi funinginea se revărsa pe scenă, ţipetele au început să răsune şi mai tare. Un alt miros cunoscut umplea acum salonul. Mirosea a…

— Doamne, Dumnezeule, ce este *aia?*

Liza mi-a cuprins braţul aşa de strâns, că am ţipat.

— Acolo sus! Cred… cred că o să mi se facă rău.

Mi-am mutat privirea în sus şi am simţit cum mi se scurge sângele din vine. Legată în mătăsuri fine, înfăşurate în jurul braţelor, o persoană într-un giulgiu negru se legăna cu picioarele desfăcute deasupra scenei, iar pe cap purta o coroană neagră de stele. Flăcările au cuprins silueta de la picioare, de parcă ar fi fost o torţă umană ce prinsese viaţă. M-am holbat, îngheţată de groază, pe când bucăţi de carne arsă au început să cadă pe scenă. Victima fusese spânzurată cu capul în sus, iar flăcările înaintau de la picioare spre cap într-un ritm alert.

Nu putea fi real ceea ce vedeam. Nu trecuse aşa de mult de când avusesem ultimele halucinaţii, căci mă chinuiseră cât timp ne aflaserăm în România. Despre asta era vorba: un truc al minţii.

Doar că adevărul era mai crud.

— Nu te uita!

Mi-am strâns în braţe verişoara şi i-am tras capul spre umărul meu, dându-i voie să plângă. Thomas mi-a întâlnit privirea şi a rămas cu ochii la mine, împrumutându-mi din puterea lui, iar eu împrumutându-i din a mea. Mi-am trecut mâinile peste părul Lizei, sperând că gestul avea să ne calmeze pe amândouă.

— Este în regulă! O să fie bine!

— Rămâneţi aşezaţi! Şi calmi! Flăcările sunt limitate în mare parte la zona cadavrului.

Unchiul a privit la cei de la masa noastră; prioritatea lui era să se asigure că eram în regulă, deşi ştiam că îşi dorea să ajungă cât mai repede la victimă. S-a uitat la Thomas şi a dat din cap, pasându-i tacit responsabilitatea, pe când el a dispărut în mulţimea care se grăbea să iasă din salon.

— Nu e vie, a zis Thomas, calm în ciuda iadului din jur şi a vaietelor doamnei Harvey. Uită-te!

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să mă uit la coşmarul din faţa mea. Încet, încet însă, m-am lăsat pătrunsă de calmitatea omului de ştiinţă.

— Cum…

M-am silit să ignor mirosul de carne şi păr arse. Să privesc dincolo de grămăjoarele de cine ştie ce care cădeau pe scenă. Am legănat-o uşurel pe Liza, observând că nu se auzeau ţipete şi nici nu se vedea vreo mişcare în timp ce trupul omenesc ardea ca o stea vie. Thomas avea dreptate – oricine ar fi fost victima, murise înainte să fie incendiată. Un act de milostenie, dacă a fi ucis şi incendiat putea fi considerat aşa.

Cu o tresăltare, trupul atârnat s-a smucit în jos, iar cei care nu reuşiseră încă să iasă au ţipat îngroziţi.

— Coborâţi frânghiile din nou! a ţipat Mefistofel, intrând pe scenă în goană şi dând ordine membrilor echipei care se ascundeau probabil pe grinzi.

— Daţi-l jos! Daţi-l jos *acum!*

Doi bărbaţi cu săbii au alergat sub cadavrul arzând şi au început să lovească materialul care se

destrăma, ferindu-se din calea cenuşii ce ardea şi cădea asupra lor. Cred că erau Jian şi Andreas, dar nu eram în stare decât să o legăn pe Liza şi să încerc să-mi stăpânesc propriile lacrimi. Reuşeam să mă calmez dacă mă gândeam doar la mişcarea pe care o făceam.

Ospătarii şi personalul navei îndemnau oamenii să fie calmi, dar pasagerii scăpaseră de sub control. Mesele erau răsturnate. Femeile se legănau pe picioare în timp ce bărbaţii se împingeau. Era un spectacol de groază, în care oamenii se înghesuiau să iasă prin doar două uşi.

— Înăbuşiţi flăcările! a poruncit căpitanul Norwood din mijlocul haosului, aruncând două pături aspre spre oamenii de pe scenă. Călcaţi-le în picioare!

Doamna Harvey îşi ţinea mâna peste gură, dar dungile de umezeală de pe faţa ei îi trădau teama. Voiam să-l ascult pe unchiul meu şi să rămân calmă, la locul meu, deşi îmi doream, în acelaşi timp, să îi pot duce pe cei dragi departe de iadul din jur şi să-i pun la adăpost de lucrurile oribile pe care lumea ni le putea aduce în cale. Voiam să-mi îngrop faţa într-o pernă şi să urlu până când îmi rupeam coardele vocale şi mi se uscau lacrimile. Puteam să disec cadavre, dar era cu totul altceva să privesc cum arde un om. Cel care pusese grozăvia la cale era un monstru pe care nici măcar Spintecătorul sau Vlad Dracula nu ar fi îndrăznit să-l imite.

— Oh, Doamne, mirosul ăsta!

Liza şi-a îngropat faţa mai adânc în umărul meu. Propriile mele emoţii începeau să-şi facă apariţia, încercând să mă copleşească, dar eu le-am strâns şi le-am alungat departe. Nu mă puteam lăsa pradă lor tocmai acum. Şi, posibil, niciodată, în mintea mea, totul a devenit mecanic în jurul nostru – era singura manieră prin care puteam asimila ce se întâmpla fără a mă lăsa cuprinsă de jale.

Cadavrul a căzut, în cele din urmă, pe scenă, ca un sac de ovăz de cincizeci de kilograme aruncat pe podea. Mare parte din stricăciuni se limitau la

cadavru şi la mătăsurile cu care fusese legat. În afară de apa înnegrită de funingine ce se vărsase pe scenă şi se strânsese pe podea, salonul scăpase de flăcări. Privirea mea îngrozită s-a întors la rămăşiţele arse. Nu voiam să cercetez cadavrul de aproape. Nu voiam să cred că ceea ce vedeam era real. Dar dorinţele nu aveau acum niciun loc în inima mea.

Thomas a bătut-o încetişor pe doamna Harvey pe umăr, încercând, cum putea mai bine, să o mângâie, deşi vedeam limpede că era tensionat. Era greu să intri în starea de calm necesară când mirosul de carne arsă îţi înţepa mirosul şi ochii.

— Doamnă Harvey? O puteţi duce pe Liza înapoi în cabina dumneavoastră?

Buza femeii a tremurat, dar a încuviinţat, dând scurt din cap.

— Bun! A plecat aproape toată lumea, iar focul a fost stins. Ar trebui să fiţi în siguranţă. Vreau să mergeţi direct la cabină şi să încuiaţi uşa. Voi veni şi eu când o voi conduce pe Audrey Rose, peste ceva timp. Bine?

Thomas vorbise calm, dar în glasul lui se simţea o forţă ce m-a făcut să-mi revin în simţiri. Vocea lui Thomas părea să fi avut acelaşi efect şi asupra doamnei Harvey. Femeia a clipit de câteva ori, apoi şi-a întins braţele spre Liza.

— Vino, dragă! Hai să ne pregătim apa pentru baie!

Liza mi-a dat drumul cât să se uite la chipul meu. Nu ştiu ce anume a văzut, însă şi-a înghiţit rapid lacrimile ce stăteau să-i curgă.

— Trebuie să vii cu noi! Te rog! Te rog, nu te apropia de… de scena aia… Te rog, vino cu mine!

Îmi doream să pot merge. Îmi doream mai mult decât orice pe lume să pot strânge mâna verişoarei mele şi să fugim din salonul acela, fără să ne mai uităm înapoi. Până acum, o singură dată îmi pusesem la îndoială pasiunea pentru medicina legală, dar întâmplarea din seara asta îmi zdruncina iar hotărârea.

— O să vin şi eu peste puţin timp! Îţi promit!

— Nu! Trebuie să…

— În noptiera mea este un cuţit.

Am îmbrăţişat-o strâns.

— Vreau să-l iei şi să-l ţii cu tine până mă întorc. Să nu laşi pe nimeni să intre cu excepţia mea, a lui Thomas sau a unchiului! Nici pe Mefistofel, nici pe altcineva din trupa de circ. Nici măcar pe Harry. Ai înţeles?

Îmi dorisem ca discursul meu să o încurajeze, dar obrajii Lizei s-au umezit de lacrimi care i se rostogoleau pe gulerul corsajului.

— Suntem în primejdie? Crezi că vom fi atacate? Eu…

— Este doar o precauţie, am zis. Nimic altceva.

I-am strâns mâna cu putere.

— Să ai grijă de doamna Harvey, bine?

Liza şi-a strâns buzele. Îi puteam vedea esenţa gingaşă preschimbându-se într-un miez de oţel. Poate că era mică, dar era prea puternică pentru a fi răpusă aşa de uşor. Mi-a strâns mâinile şi a încuviinţat.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri!

Liza s-a întors spre doamna Harvey şi, deşi se vedea că-i este frică după cum îi tremurau mâinile, s-a îndreptat şi a zis:

— Să mergem degrabă!

Aruncându-şi o ultimă privire peste umăr, Liza a condus-o pe însoţitoarea noastră afară din încăperea plină de fum. Am privit uşa preţ de câteva clipe după plecarea lor, încercând să îmi fac curaj. O atingere delicată pe braţ m-a anunţat că era timpul să îmi pun masca – era timpul să joc rolul omului de ştiinţă. Am inspirat adânc şi am regretat imediat, simţind fumul care îmi ardea nasul. Am tuşit, iar senzaţia s-a înrăutăţit.

— Poftim! O să te ajute puţin cu fumul şi cu mirosul.

Thomas mi-a întins un şervet umed, apoi a înmuiat altul în paharul cu apă, pentru sine. Şi-a dus şervetul la faţă, folosindu-l ca pe o barieră. Am

făcut ca el, iar mâncărimea din gât s-a mai calmat. Thomas mă studia cu atenţie pe când încercam să mă liniştesc.

— E mai bine?

Am dat din cap, încuviinţând.

— Mulţumesc!

Fără să ne mai spunem o vorbă, ne-am croit drum spre scenă şi spre cadavrul fumegând. Unchiul se afla deja acolo.

— Căpitane, oamenii aceştia trebuia să dispară de pe scenă pentru restul serii. E nevoie să salvăm ce se mai poate, în ceea de priveşte dovezile. Să nu văd picior de echipaj!

Norwood şi-a frecat faţa cu palma. Avea pungi sub ochi, ceea ce însemna că nu dormise deloc bine. Era de înţeles – voiajul lui magic se transformase dintr-un colţ de rai în talpa iadului.

— Vă stau la dispoziţie cu orice aveţi nevoie, domnule doctor Wadsworth! Dar trebuie să curăţăm mesele şi feţele de masă şi…

— Nu acum. Sala trebuie eliberată de îndată!

Unchiul s-a lăsat pe vine lângă cadavrul înnegrit şi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Vom face autopsia chiar aici.

Simţeam furnicături în palme, apropiindu-mă de baza scenei şi privind laboratorul nostru temporar. Franjuri de mătase ce nu arseseră complet atârnau ca nişte cârpe, din cadavru se ridica fum, iar cenuşa acoperea o mare parte a scenei ca o nea cenuşie. Mi se părea un loc îngrozitor pentru a tăia un corp, însă era, de fapt, destul de potrivit, având în vedere cât de dramatică fusese întreaga scenă.

Un membru al echipajului a dat fuga spre unchiul meu, întinzându-i trusa medicală. Pesemne că unchiul trimisese după ea de îndată ce se ridicase de la masă. Habar nu aveam cum de reuşea să rămână mereu calm în toiul celor mai îngrozitoare situaţii şi nu puteam decât să sper că aveam să-l pot imita într-o bună zi. Tânărul s-a îndepărtat de scenă, privind cu ochii mari, fără să clipească măcar.

Câteva momente mai târziu, salonul era gol, iar noi eram gata să ne începem autopsia.

Am scos, mecanic, şorţurile din geanta unchiului şi le-am întins câte unul lui şi lui Thomas, apoi mi l-am legat pe al meu în jurul taliei. Florile de pe rochie s-au umflat, iar tivul avea să fie cu siguranţă distrus de funingine, dar nu-mi păsa. Mi-am scos mănuşile şi le-am împăturit cu grijă, căci nu puteam ţine bisturiul cum se cuvine.

Thomas m-a ajutat să urc pe scenă şi, cumva, am regăsit în mine puterea de a-mi potoli bătăile inimii şi de a-mi limpezi mintea. Am rămas în picioare, deasupra cadavrului, apăsând-mi şervetul umed peste nas.

— Focul s-a aprins de la picioare, am zis, cu vocea spartă.

Unchiul şi Thomas şi-au îndreptat atenţia de la cadavru la mine.

— Voalul s-a topit aici, dar nu şi pe faţă. La fel şi pielea. Este carbonizată pe picioare, dar capul nu este într-o stare atât de proastă. Thomas a avut dreptate mai devreme: fata, oricine a fost ea, nu era vie când s-a aprins focul.

Thomas a păşit în jurul trupului, bătându-şi buzele cu degetele pe când se uita când la tavan, când la podea, când de jur-împrejur. Chipul lui era o mască de gheaţă. Înţelegeam de ce unora le era teamă de el, atunci când intra în rol. Doar că acum nu mai credeam că porecla lui de automat fără emoţii era corectă – când Thomas se transforma într-un om de ştiinţă raţional, arăta mai degrabă ca un zeu nemilos, trimis să împartă dreptatea.

Un muşchi i-a tresăltat pe maxilar.

— Un inel cu smarald. Pare să fie o bijuterie de familie.

Mi-am smuls privirea de la Thomas şi m-am uitat la inel. Inima îmi bătea puternic. O amintire mi-a străfulgerat prin minte.

— Domnişoara Crenshaw! am zis brusc. Mama ei a zis că avea un inel cu smarald pe care nu şi-l scotea niciodată.

Thomas a îngenuncheat lângă cadavru.

— Mda, victima are părul castaniu-roşcat. Părul lui lady Crenshaw are o culoare asemănătoare, deşi nu reprezintă o dovadă incontestabilă.

— Nu, dar este un început!

Unchiul şi-a răsucit mustaţa.

— Va trebui să notăm detaliile fizice şi să vedem dacă cei din familia Crenshaw pot confirma înălţimea şi greutatea fetei. Nu este imposibil să identificăm cadavrul, dar hai să nu traumatizăm pe nimeni făcându-i să-l privească dacă nu este absolut necesar. Aş vrea să mai ştiu dacă doctorul Arden a tratat vreodată vreun membru al familiei. Poate că victimele au vreo legătură cu el.

Unchiul Jonathan a făcut un semn spre inel.

— De îndată ce terminăm autopsia, va trebui să verificăm dacă inelul este, într-adevăr, cel menţionat de lady Crenshaw.

Gura unchiului părea o dungă aspră.

— Dă-mi bisturiul, Audrey Rose!

Am făcut întocmai. În mod normal, cadavrele nu purtau haine când îl ajutam pe unchiul meu în laborator. În cazul ăsta, era ceva mai dificil să îndepărtăm îmbrăcămintea; unchiul trebuia să taie cu grijă ce material se putea, încercând din răsputeri să nu spintece, din greşeală, carnea arsă. În loc să rişte să afecteze cumva partea de jos a trupului, unchiul a tăiat materialul de la tors în sus. Am observat că fata rămăsese în lenjerie şi, din ce îmi dădeam seama, dantela părea să fi fost de calitate. Era probabil un alt pasager de la clasa întâi – victimele preferate ale criminalului nostru. Unchiul se mişca rapid şi eficient, făcând dovada anilor de antrenament.

În câteva momente, cadavrul a fost gata de autopsie. După ce a terminat o scurtă analiză externă şi nu a descoperit nicio cauză neobişnuită a morţii, unchiul a făcut o incizie în formă de Y, depărtând rapid pielea. I-am înmânat fierăstrăul pentru coaste şi m-am dat înapoi pe când cavitatea toracică a fetei era expusă. Unchiul şi-a şters

mâinile pe materialul crem al şorţului, mânjindu-l cu lichidul de culoarea ruginii. Îmi imaginam că tânjea să se spele cu săpun carbolic, însă era prea târziu să se mai îngrijoreze din cauza contaminării. Unchiul s-a aplecat asupra cadavrului şi a inspirat. Din ce văzusem în trecut, ştiam ce căuta: semne de otrăvire. Uneori, dacă otrava fusese înghiţită, un anumit miros se putea simţi în apropierea stomacului. Am încercat să nu mă gândesc la victimele ultimului nostru caz din România.

I-am întins unchiului un alt instrument, iar el a deschis cu grijă stomacul, căutând în conţinutul acestuia. A întârziat o clipă, apoi s-a dat înapoi.

— Ce indică faptul că a mâncat tort cu ciocolată, fructe de pădure cu zahăr şi a băut şampanie înainte să moară?

— Cred că a avut o durere teribilă de stomac, a răspuns Thomas, calm.

— Thomas! am zis, aruncându-i o privire îngrozită. Fii serios!

— Dar sunt!

Thomas a ridicat mâinile.

— Toate alimentele menţionate sunt dulci. Iar otrava poate fi ascunsă cu uşurinţă în ele. Îmi imaginez că a durut-o îngrozitor stomacul. Probabil că durerea a fost suportabilă la început şi tânăra a crezut că e pricinuită de excesul făcut. Pesemne a înţeles că era vorba de cu totul altceva când durerea s-a înteţit şi a început să transpire abundent.

Thomas a arătat spre mâinile fetei: erau roşii şi pătate de arsuri.

— Are unghiile rupte, dar tăieturile sunt pe palme şi nu sunt din cauză că s-ar fi luptat cu criminalul. Este un indiciu destul de clar că a strâns pumnii, încercând să-şi domolească durerea.

Unchiul a scos stomacul şi a făcut semn să îi fie adusă o tavă. I-am întins farfuria şi am ţinut-o bine în timp ce el a aşezat organul cu un pleoscăit. Am încercat din răsputeri să nu-mi imaginez homarul fript ce se aflase pe tavă ceva mai devreme. Cu un

forceps, unchiul a scos câteva fructe de pădure nedigerate.

— Va trebui, evident, să facem nişte teste, dar acestea par să fie fructe de mătrăgună.

Am revizuit rapid lecţiile despre otrăvuri. Mătrăguna era o specie de plante otrăvitoare, numită uneori şi fructele diavolului. O senzaţie inconfortabilă mi-a lunecat prin oase. Trebuie ca fata să fi suferit groaznic după ce înghiţise atâtea fructe – cel mai probabil că inima ei o luase razna, iar respiraţia şi muşchii nu mai funcţionaseră normal. Cine îi dăduse acel desert criminal era un monstru fără inimă. Nici nu-mi putea imagina cum trebuie să fi fost să îi priveşti trupul scuturat de convulsii pe când moartea o legăna în braţe. Crima aceasta fusese lentă şi premeditată, iar dezvăluirea trupului, un gest extrem.

Am aşezat fructele într-o fiolă pentru a le studia mai târziu, privindu-l pe unchiul, care cosea incizia. Cusăturile lui erau curate şi precise, aşa cum mă învăţase şi pe mine.

— Roagă-l pe căpitan să le arate lordului şi doamnei Crenshaw inelul. Vezi dacă reuşesc să-l identifice ca fiind al fiicei lor.

Unchiul s-a întors spre cadavru, întristat.

— Măcar atâta mângâiere putem oferi.

Thomas a dat să îndeplinească teribila misiune de a scoate inelul de pe degetul cadavrului, dar l-am oprit. Nu voiam să fim atât de reci şi de clinici în acel moment. Gestul îmi părea prea solemn pentru aşa ceva. M-am lăsat pe vine şi am ridicat uşurel braţul fetei, scoţând cu mare grijă ceea ce pentru victimă fusese cândva o comoară, conform spuselor familiei ei. Am rămas pe vine încă un moment, după care i-am aşezat braţul pe piept. Fata fusese torturată, ucisă, apoi trupul ei preschimbat într-o arătare groaznică.

— Steaua, am zis eu, mai mult pentru mine.

Thomas şi unchiul păreau la fel de încurcaţi de vorbele mele.

— Este cartea de tarot cu care a fost asociată moartea. Am…

Nu voiam să le spun că pusesem mâna pe un pachet de tarot alături de cărţile de joc, aşa că am ridicat din umeri.

— Am împrumutat cărţile Lizei şi le-am studiat noaptea trecută. Cadavrul acesta arată ca acea carte. Trebuie să ne dăm seama ce înseamnă. În combinaţie cu celelalte, s-ar putea să ne conducă la criminal.

Unchiul părea sceptic, dar a dat din cap, înţelegând. M-am ridicat, strângând inelul în palmă. Oroarea şi tristeţea îmi dispăruseră. În locul lor se aprinsese o scânteie de furie. Oricine săvârşise crima mersese deja prea departe, iar eu nu aveam de gând să mă opresc până nu-l făceam pe ucigaş să plătească pentru vieţile luate.

— Acoperiţi-o cu o mantie înainte să o ducă de aici! am zis, glacial. Îi voi duce inelul căpitanului, pe dată.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă. Simţeam hotărârea bubuind în mine ca o a doua bătaie de inimă. Poate că vasul se preschimba într-un coşmar plutitor, dar eu nu aveam de gând să cedez în faţa fricii.

CINCISPREZECE,
O SITUAŢIE INDECENTĂ

Cabina lordului Crenshaw
RMS Etruria
4 ianuarie 1889

— Este al lui Elizabeth, a zis lady Crenshaw fără a-şi lua ochii de la inelul pe care căpitanul Norwood îl ţinea întins. Unde l-aţi găsit?

Căpitanul Norwood a inspirat adânc.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau aceste veşti groaznice, doamnă, dar trupul domnişoarei Crenshaw a fost…

Căpitanul şi-a aruncat privirea în pământ, neştiind cum să descrie întâmplarea.

— Nu! Nu se poate!

Lady Crenshaw a clătinat din cap. Ochii ei scânteiau. Lordul Crenshaw i-a cuprins braţul, iar femeia a părut să-şi revină.

— Elizabeth este la Londra, sunt sigură. Cred că s-a întors deja acasă. O să-i scriem îndată ce ajungem la New York. Nu se poate să fie adevărat, a spus ea, cu vocea spartă.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită!

Gura căpitanului s-a închis pe dată când lady Crenshaw a căzut în genunchi.

— Facem tot ce putem să-i găsim ucigaşul…

— Ieşi afară!

Vocea lordului Crenshaw era gravă şi ameninţătoare.

— Domnule, noi…

— Lasă-ne în pace!

— Prea bine! Dacă aveţi nevoie de ceva, veniţi direct la mi…

— Lua-v-ar dracu’ pe tine şi pe nava asta blestemată! a urlat el, speriindu-l şi pe căpitan, şi pe mine. Să uiţi de girul pe care îl căutai. Ţi-aş

recomanda mai bine munca silnică. O să mă asigur că şi tu, şi circul tău veţi fi distruşi.

Bărbatul a trântit uşa aşa de tare, că barca de atârna afară a săltat pe perete. Umerii căpitanului Norwood s-au ridicat pe când omul de lângă mine ofta.

— Nu sunt făcut pentru aşa ceva. Nici doctorul Arden nu a primit veştile mai bine. Nu îi pot învinovăţi – pierderea unui copil este o durere pe care niciun părinte nu ar trebui să o cunoască vreodată.

— Unchiul trebuie să discute cu doctorul Arden, am zis încet, nevrând să mă arăt insensibilă. Trimiteţi vorbă să se întâlnească mai iute cu unchiul meu?

Căpitanul a dat din cap, deşi atenţia lui era îndreptată spre apa întunecată.

— Trebuia să fie un voiaj de legendă. Acum a devenit, pur şi simplu, scandalos. Mefistofel mi-a promis luna de pe cer. A jurat că, dacă îi asigur o călătorie gratuită, vasele de croazieră cu spectacole de seară vor deveni o nouă modă, că numele noastre vor fi scrise în stele. Nu este decât un mincinos.

Nu ştiam cum să răspund. Întreaga seară se adâncise din ce în ce mai mult în beznă şi nu credeam că vina aparţinea unei singure persoane. Îmi era prea greu să asist la jalea familiei Crenshaw şi, acum, la durerea căpitanului. În plus, aveam multă treabă de făcut înainte să mă încui în cabină.

— Este timp să îndreptăm lucrurile, am zis în cele din urmă. Mai avem trei nopţi.

Căpitanul Norwood s-a îndepărtat de uşă şi m-a condus spre cabină.

— Încă trei ocazii pentru o crimă, domnişoară Wadsworth.

După aceea am mers în linişte, fără să îmi pot ascunde teama că omul avea dreptate.

— Ai înnebunit? a exclamat Liza, sărind din pat pe când mă schimbam într-o rochie mai simplă. De

ce este în regulă ca tu să-l cauţi pe Mefistofel la ora asta, dar mie mi-e interzis să-l vizitez pe Harry?

— Chiar trebuie să repet?

M-am frecat la tâmple. Eram extenuată şi voiam să mă târăsc sub pătură, de unde să nu mai ies până ce nu ajungeam în portul New York.

— Unchiul te-a alungat deja în cabina asta şi te-a ameninţat cu azilul pentru fete. Iar dacă ăsta nu este un motiv suficient, atunci să ştii că există un criminal care umblă liber la bordul navei.

Liza avea o sclipire sfidătoare în ochi pe când s-a ridicat şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Şi tocmai de aceea trebuie să mergem împreună. Camerele lor nu sunt foarte departe una de cealaltă. Nu este mai sigur să fim amândouă?

Am deschis gura să o contrazic, însă punctul ei de vedere era corect. Simţindu-mi ezitarea, Liza a continuat:

— Ca să nu mai zic că nici nu ştii unde se află cabina lui Mefistofel! Cum ai de gând să-l găseşti? Cine va merge în mormânt minţind ca să-ţi ia apărarea, dacă vreuna dintre noi este prinsă?

M-am uitat exasperată la verişoara mea.

— Vreau să îi pun câteva întrebări legate de crimă. Nu e nevoie să minţi despre nicio aventură clandestină. Şi nu o să fiu prinsă.

— Oh? Şi dacă Thomas află că ai vizitat un alt tânăr? Noaptea! Singură! Ca să discutaţi, pur şi simplu, un caz de *crimă,* în cabina lui, fără ca Thomas sau unchiul să fie de faţă. O să creadă că eşti…

— Liza! am întrerupt-o înainte să-şi poată termina gândul ruşinos. Thomas nu s-ar purta niciodată atât de prosteşte. Avem încredere unul în celălalt.

— Este şi el om, să ştii. Oricât de inteligent şi rece pare, are emoţii omeneşti. Cred că uneori uiţi asta. Poate că şi le ascunde bine, dar ele sunt acolo.

O parte din mine voia să-i arate Lizei epistola pe care Houdini o scrisese pentru iubita lui secretă şi să

văd dacă mai voia să-l viziteze după ce afla ce escroc era. Am inspirat adânc de câteva ori.

Noaptea aceea nu era potrivită pentru a-i dezvălui nenorocirea. Cu ceva noroc, Harry avea să se dea singur de gol, iar eu nu ar mai fi trebuit să-i dau scrisoarea aceea îngrozitoare.

Oftând prelung şi exagerat, i-am aruncat verişoarei mele o mantie.

— Vreau să vorbesc cu Mefistofel doar preţ de câteva minute. Va trebui să pleci odată cu mine.

Liza şi-a aruncat mantia pe umeri şi a surâs larg.

— Aşa este viaţa ta mereu?

— Ce vrei să zici?

— Mergi tot înainte, căutând adevărul.

Zâmbetul fetei i s-a stins pe buze într-o expresie ce aducea a tristeţe.

— Întotdeauna mi-am imaginat activitatea ta alături de unchiul nostru ca pe un soi de aventură, dar este diferită, nu-i aşa? Lucrurile pe care le vezi…

Victimele crimelor mi-au trecut prin faţa ochilor într-o succesiune rapidă. Victimele Spintecătorului, cu membrele rupte şi aruncate ca nişte gunoaie. Cadavrele secate de sânge, de săptămâna trecută, când Thomas şi cu mine merseserăm în România, la studii. Oriunde mergeam, moartea părea să mă urmeze ca o umbră. Speram că noaptea aceea avea să fie diferită. Am încercat să scap de aceste gânduri.

— Haide! Se face târziu!

Frânghiile scârţâiau, iar sunetul îmi evoca imagini cu giganţi care-şi ridicau oasele bătrâne, în timp ce îi priveau pe aceia care îndrăzneau să le deranjeze somnul antic. Chiar şi la braţ cu Liza, nu puteam nega faptul că puntea de promenadă era un loc bizar în toiul nopţii.

Liza s-a strâns mai aproape de mine.

— Trebuie să intrăm pe coridorul acela! Treptele ne vor conduce spre nivelul următor.

Vântul îmi smulgea fire de păr din coadă, înfiorându-mă mai tare decât frisoanele ce-mi zguduiau deja trupul. Nu-mi doream deloc să intru pe un coridor întunecat, la miezul nopţii, ştiind că un criminal umbla liber, dar nu aveam de ales. Cel puţin eram cu Liza. Gândul ăsta mă mângâia cât de cât. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am urmat-o pe verişoara mea pe când aceasta a deschis uşa şi m-a privit peste umăr.

Luminile de pe coridor pâlpâiau, iar bâzâitul becurilor amintea de un roi de albine ce-şi apăra stupul. Liza a coborât rapid treptele din metal, iar eu am alergat după ea, încercând să ignor bătăile rapide ale inimii sau al treilea şir de trepte, pe care, eram sigură, îl inventasem în imaginaţia mea. Mi se părea că durase o veşnicie, dar, în realitate, am coborât scările în câteva clipe. Liza a deschis uşa fără ezitare şi a tras cu ochiul pe puntea de la clasa a doua.

— Totul pare pustiu! a zis ea, prinzându-mă de mână. Hai să ne grăbim, totuşi!

Nu era nevoie să-mi mai spună o dată. Am traversat în fugă puntea, oprindu-ne doar ca să privim peste umăr. Deşi puteam jura că eram urmărite, nu şi-a făcut nimeni apariţia. Eram sigură că nu eram singurul pasager de la bordul navei care începuse să inventeze monştri nocturni. Nu mai întâlnisem picior de om de la cină, iar toate camerele păreau să fie bine închise, ca şi cum ar fi putut ţine răul departe prin puterea unei încuietori.

— Aia este cabina lui Mefistofel!

Liza s-a oprit la câteva uşi distanţă de locul pe care mi-l indica.

— Camera lui Harry este la trei uşi distanţă. Vino să mă iei de îndată ce eşti gata să plecăm!

Liza m-a sărutat repede pe obraz şi a plecat degrabă. Am privit-o strecurându-se în cabina lui Houdini înainte să ciocăn la uşa maestrului. Am auzit ceva ca un foşnet de hârtie. Am numărat cinci bătăi de inimă şi am bătut iar la uşă. Aceasta s-a deschis, iar în pragul ei a apărut o femeie mascată,

îmbrăcată într-un halat. Cassie. Judecând după felul în care materialul se lipea de trupul ei subţire, nu credeam că mai purta ceva pe dedesubt. Expresia acră cu care m-a întâmpinat era mai mult decât grăitoare: întrerupsesem ceva. Obrajii mi s-au aprins când mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Îmi pare foarte rău… Eu…

Mefistofel a apărut în pragul uşii, zâmbind alene. Am observat că maestrul era îmbrăcat, hainele lui erau perfect întinse şi că masca blestemată se afla la locul ei, pe faţa lui Mefistofel. Aproape că am răsuflat uşurată.

— Ai venit să-mi declari iubire veşnică?

— Cum ai ghicit? am întrebat suficient de tare ca să pot fi auzită de Cassie.

M-am aplecat indecent de aproape şi am şoptit:

— În visele tale!

— Măcar nu în coşmaruri, a zis Mefistofel, făcându-mi cu ochiul. Ar fi foarte neplăcut pentru tine.

M-am dat înapoi şi am privit rapid peste umărul lui, observând cupoanele de material şi un amestec ciudat de plase, perle şi mai multe paiete decât mi-aş fi putut imagina vreodată că există în lume. Jacheta unui costum, ornată cu ciucuri pe umeri, era întinsă pe o masă pregătită cu alte câteva decoraţiuni, gata să fie adăugate. Se părea că Mefistofel era destul de pasionat de croitorie – o altă piesă de puzzle în ceea ce îl privea.

— Cassie? a zis el, cu nerăbdare în glas. Dacă nu mai este şi altceva, am terminat în seara asta.

Cassie m-a cercetat de aproape înainte să dispară undeva, înăuntru. Mi-am amintit atunci ce îmi spusese Liza – Cassie era… apropiată de maestru. Îmi doream deodată să pot dispărea şi eu ca prin miracol. Nu era de mirare că fusese aşa de iritată; tocmai ce îi distrusesem planurile romantice. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Mefistofel şi-a înclinat capul şi a zis:

— Cassie a venit pentru ultima probă. Noul ei costum este uluitor. Trebuie să-l vezi!

— Nu e treaba mea ce faceţi, am zis. Şi nici nu am întrebat.

— Nu, nu ai întrebat.

Rânjetul lui şui era la locul său. Îşi ascundea bine sentimentele dacă fusese cumva afectat de crima ce-i distrusese spectacolul sau de întreruperea escapadei romantice.

— Însă pari foarte uşurată pentru o persoană căreia nu-i pasă.

Înainte să pot deschide gura, Mefistofel a păşit înapoi în cabină şi a ieşit cu o haină groasă.

— Cassie, te rog să pleci când termini! O să pun pe cineva să-ţi aducă costumul înainte de spectacolul de mâine!

Am rămas pironită locului, cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios!

— De regulă, nu prea, dar am momentele mele.

— O să ţii un alt spectacol mâine? Dar este o nebunie!

— Ceea ce este bine pentru afaceri, domnişoară Wadsworth.

— Bineînţeles. Ce proastă sunt să cred că un nou spectacol după cel în care *un cadavru a ars pe scenă* poate fi altceva decât o idee minunată!

Maestrul a ridicat o sprânceană pe deasupra măştii. Era cu adevărat o faptă vitejească.

— Este înţelept pentru că va fi o distracţie pentru aceia care caută să-şi ia gândurile de la cele rele. Este o alternativă mai bună decât a încuia pe toată lumea de-a lungul celor trei nopţi rămase, tresărind la fiecare scârţâit şi scrâşnet al navei. Asemenea lucruri pot înnebuni pe oricine. Dacă întemniţezi un om, vei vedea cum mintea lui începe să cedeze.

— Şi ăsta este un lucru pe care l-ai învăţat cumva din proprie experienţă?

Mefistofel mi-a făcut semn să ne mutăm pe punte şi să ne depărtăm suficient cât să rămânem neauziţi când Cassie avea să plece. Ne-am ţinut la o distanţă respectabilă, dar mie tot mi se părea că eram prea aproape.

De îndată ce am ajuns în capătul navei, m-am sprijinit de balustradă şi am încercat să nu mă gândesc la maestru. Trebuia să am mintea limpede, iar flirtul lui obraznic mă împiedica. Vântul îmi ciupea gâtul şi urechile. Gerul însă mă ajuta să-mi pun cât de cât ordine în gânduri.

— Ei bine? Cărui fapt datorez, cu adevărat, onoarea şi plăcerea pe care mi-o face prezenţa ta? Ai venit pentru următoarea lecţie? Sau ai perfecţionat trucul cu cărţi şi vrei să te lauzi?

M-am uitat la oceanul zbuciumat. Valurile se rostogoleau şi se aruncau înainte şi înapoi, cam la fel cum înota mintea mea printre noile informaţii.

— Au trecut două zile, am zis, fără a mă uita la Mefistofel. Chiar te aştepţi să pot perfecţiona trucuri cu cărţi când cadavrele par să se tot adune?

Mefistofel a râs surprins.

— Nu mă ocup de lucruri cinstite, domnişoară Wadsworth, dar dumneata eşti de o inteligenţă delicioasă. Păcat că nu-mi permiţi să-mi împart inima în două.

M-am întors, întâlnindu-i, în cele din urmă, privirea.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

— Păi, *nu sunt aşa de sigur* că te cred, a zis el, privindu-mă cu luare aminte. Ceea ce înseamnă că te descurci mai bine decât credeam cu lecţiile predate.

— Prestidigitaţia nu prea poate fi aplicată într-o asemenea situaţie.

— Oare? Cuvintele în sine sunt lucruri înşelătoare şi periculoase.

Mefistofel a rânjit de parcă ar fi descoperit un adevăr pe care nu-l ascunsesem suficient de bine.

— În fine, ce vreau să zic este că trandafirii pot provoca atât durere, cât şi plăcere. Totuşi, nu ezităm să le mirosim aroma, nu? Pericolul nu scade cu nimic farmecul; ba, chiar din contră.

Mefistofel s-a înclinat suficient de mult cât să-i simt respiraţia pe piele, care mi s-a înfiorat, deşi nu ştiam dacă din cauza emoţiei sau a fricii.

— Nu mi-e teamă să mă înţep când răsplata este atât de dulce. Ţie însă… de ce îţi este teamă?

Dintr-un motiv anume, chipul lui Thomas mi-a răsărit în minte. Mefistofel s-a apropiat.

— De ce îţi este cel mai teamă? Sigur nu de moarte. Moartea te fascinează.

Maestrul şi-a aşezat braţele de o parte şi de alta a trupului meu, iar eu m-am încordat imediat.

— Ah! Gratii ce te prind în temniţa lor? Ăsta chiar este un lucru de care să te temi. Dacă vrei libertatea, n-ai decât să o înhaţi singură. Ce te opreşte?

Inima îmi bătea aşa de repede, că îmi era teamă să nu se oprească.

— Cuvântarea face parte din lecţia din seara asta?

— Cuvântarea? a zis el, înclinându-şi faţa aproape de urechea mea. Este doar un sfat prietenesc. Nu-ţi poţi trăi viaţa după regulile altcuiva. Ai vrea să explorezi alte căi ale ştiinţe? Poate că medicina legală nu este singurul lucru de care eşti pasionată. S-ar putea să-ţi facă plăcere ingineria.

Am încercat să-mi stăpânesc respiraţia. Era posibil ca interesul lui să fi fost disimulat, însă Mefistofel vedea adevărul în mine. Un adevăr pe care nici măcar Thomas nu-l descoperise. Îmi venea să-l îmbrăţişez şi să-l lovesc în acelaşi timp. *Eram* fascinată de lucrurile mecanice. Tata obişnuia să-mi construiască mereu jucării, iar eu îmi dorisem mereu să învăţ cum să le fac. Tata îl învăţase pe fratele meu, dar mie nu-mi făcuse pe plac căci eram fată şi nu era o „îndeletnicire feminină”. Mi se dăruiseră mai multe păpuşi decât avusesem trebuinţă, dar mecanismele şi şuruburile, ei bine, acestea erau lucrurile pe care mi le doream cu adevărat.

— Vreau să vorbesc cu Jian! am zis, întrerupând momentul acela straniu. Du-mă acolo unde sunt artiştii şi să jucăm ce scenă oi vrea!

— Nu cred că este o decizie înţeleaptă după evenimentele din seara asta.

Amuzamentul îi dispăruse de pe chip.

— Artiştii au hotărât să se confrunte cu emoţiile acestea în felul lor. S-ar putea ca situaţia să scape uşor de sub control.

Mefistofel a scos ceasul de buzunar.

— De fapt, cred că a scăpat cu totul de sub control.

— Cassie nu este cu ceilalţi, am zis eu. Poate că Jian nu ia parte la nebunia celorlalţi.

— De fapt, sunt destul de sigur că el este cel care le dă de băut.

Mefistofel a privit spre apa neagră.

— Sper că Andreas îi va ascunde iar săbiile. Lucrurile au devenit destul de interesante data trecută când Jian şi-a băut minţile. Zâna verde este o domniţă tare poznaşă.

Mefistofel s-a sprijinit de balustradă, alături de mine, şi m-a privit.

— Crezi că este capabil să săvârşească o crimă?

— Cum aş putea răspunde când nu am putut vorbi mai mult cu el? Dacă vrei cu adevărat să rezolvăm acest caz, atunci du-mă chiar acum acolo!

— Bineînţeles că vreau. Dacă trupa mea de circ se destramă, va trebui să mă întorc la vechea mea viaţă. Şi mai degrabă m-aş arunca în ocean decât să intru într-o altă cuşcă aurită.

I-am cercetat faţa. Poate că Mefistofel şi cu mine nu eram atât de diferiţi.

— Unde sunt artiştii?

Maestrul m-a măsurat cu privirea, deşi nu într-un fel ticălos. Gestul lui fusese mai degrabă rapid şi aproape cercetător.

S-a dezlipit de balustradă.

— Dacă insişti să participi la această adunare, va trebui să te îmbraci ca atare.

Mi-am netezit mantia de catifea. Rochia de dedesubt era ceva mai simplă decât cea de seară pe care o purtasem mai devreme, dar nu era nimic în neregulă cu ea. M-am încruntat.

— Vreau să mă integrez în peisaj.

— Şi tocmai de aceea trebuie să scapi de haina aia plictisitoare. Ai arăta ca o buruiană într-un strat de flori sălbatice.

Mefistofel a strâmbat din nas.

— Uneori, trebuie să ieşi în evidenţă ca să te integrezi în peisaj.

— Nu are niciun sens.

— Dar vei înţelege în curând.

Mefistofel şi-a tras ceasul de buzunar de nicăieri şi a zâmbit pe când eu clătinam din cap.

— Lecţia a doua începe chiar acum!

Afişe şi etichete vechi pentru absint.

ŞAISPREZECE,
LA FÉE VERTE[3]

Zona de antrenamente a artiştilor
RMS Etruria
4 ianuarie 1889

— N-ai decât să tragi cât vrei de răscroiala aia, a şoptit Mefistofel pe când stăteam în faţa uşilor zonei de antrenamente, dar îţi promit că nu îi vor creşte deodată frunze. Altfel, care ar mai fi sensul unui decolteu?!

I-am aruncat cea mai urâcioasă privire de care eram în stare, deşi mi-era greu să îmi dau seama dacă avea vreun efect, din moment ce purtam o mască în filigran.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am dat voie să mă îmbraci în aşa ceva! Arăt ca o dansatoare de cancan. Mătuşa ar face un infarct.

— Parcă şi văd faţa roşie a mamei, a zis Liza, zâmbind din spatele propriei măşti. Poate ar trebui să sugerez această temă pentru balul care va marca debutul meu în societate.

Am zâmbit, deşi mă simţeam cumplit de expusă. Mătuşa Amelia ar fi leşinat, cu siguranţă, pe un divan, dacă ne-ar fi văzut în asemenea hal. Costumul Lizei era similar cu al meu; purtam amândouă corsete în dungi roşii şi negre – strânse bine, ca să ne etaleze decolteurile, aşa cum subliniase Mefistofel – şi ciorapi negri, dar, cumva, maestrul reuşise să mă transforme în echivalentul lui ţipător, adăugând costumului meu câteva ornamente în plus.

Turnura îndrăzneaţă a rochiei era acoperită de paiete care atrăgeau privirile spre anumite părţi ale trupului meu, aproape despuiate. Lenjeria albă avea volane şi dantelă tivită cu argintiu – singurul element al costumaţiei care trimitea cu gândul la tema „Carnavalului Clarului de Lună” şi pe care nu

avea să-l vadă nimeni întrucât refuzam să-mi ridic fusta şi să-mi arăt picioarele. Jobenul meu din mătase era negru şi avea o panglică răsucită roşie, fiind aproape identic celui purtat de Mefistofel în noaptea deschiderii.

Harry a privit-o pe Liza rânjind amuzat.

— Abia aştept să o întâlnesc pe bătrâna doamnă.

— „Mamă" ar fi suficient, a zis Mefistofel afectat. „Bătrâna doamnă" este o expresie cumplit de americană.

Liza a ignorat corectura.

— Putem să intrăm odată? Dacă tot stăm doar o oră, vreau măcar să mă bucur de timpul ăsta.

Liza a fâlfâit din gene spre mine.

— Te rog? Arăţi splendid, Audrey Rose! Dă-ţi puţin frâu liber în seara asta! Distrează-te! Nişte bună dispoziţie ne-ar prinde bine tuturor.

Nu credeam că „distracţie" era cel mai potrivit lucru la care ar fi trebuit să mă concentrez, având în vedere cadavrul ars pe care îl văzusem mai devreme, dar n-am comentat. Trebuia să-mi dau cumva seama care dintre artişti era mai predispus la a-şi transforma jocurile în crimă, iar o serată în care alcoolul curgea în valuri părea ocazia ideală pentru a strânge asemenea informaţii. Deşi, judecând după vibraţiile muzicii, petrecerea în sine părea o idee proastă. Mi-am aruncat privirea spre pieptul meu golaş şi am expirat. Thomas s-ar fi supărat cu siguranţă că pierdea micul meu spectacol, mai ales că mă tachina mereu cu promisiunea unui desfrâu cu alcool.

— Hai!

Mefistofel a împins uşile. Spre deosebire de sesiunea de antrenamente de cu o noapte în urmă, în sală domnea acum haosul. Muzica bubuia din pereţi, artiştii mascaţi dansau pe ritmurile hedoniste, iar şiruri de femei îmbrăcate în costume de cancan asemănătoare cu al meu îşi aruncau picioarele în aer, etalându-şi lenjeria dantelată.

— Aceasta este isprava în privinţa căreia i-ai avertizat pe pasageri? am întrebat.

Luminile pâlpâiau deasupra capetelor noastre, aproape să se stingă. Băuturi verzi, lăptoase, se vărsau pe podea şi pe bărbiile celor prezenţi, însă ei fie nu observau, fie ignorau. Mă uitam când la o scenă, când la alta, în timp ce inima îmi bubuia în ritmul tobelor. Nu mai văzusem niciodată atâtea trupuri în mişcare, atâţia oameni dansând lipiţi unul de celălalt în moduri de-a dreptul şocante. Clovnii săreau peste butoaie, apoi se rostogoleau pe podea, prinzându-se cu mâinile de burtă şi râzând până când machiajul li se mânjea pe chipuri. Fumul de ţigară se ridica în vălătuci, iar mirosul plutea greu şi dens în aer. Intrasem direct în Salonul Diavolului.

Făcusem o greşeală teribilă. Am dat un pas înapoi, exact în braţele deschise ale maestrului. Mefistofel s-a aplecat, ridicând vocea ca să se facă auzit prin vacarm şi, în ciuda căldurii din încăperea aglomerată, am simţit fiori traversându-mi trupul.

— Aceasta este latura haotică a spectacolului, domnişoară Wadsworth.

Stăteam aşa de aproape unul de celălalt, încât îi puteam simţi pieptul ridicându-se şi coborând uşor pe când respira.

— Este, de asemenea, momentul să-ţi aminteşti şi prima regulă: nu-ţi pierde capul!

— Nu-ţi face griji. Nu o să…

Făcând roata, Jian a aterizat în apropierea noastră, iar eu am sărit degrabă, încercând să mă feresc, aproape dărâmându-l pe Mefistofel. Jian era la fel de impresionant ca şi femeile care dansau cancan. În locul privirii urâcioase pe care mi-o rezerva de obicei, bărbatul s-a uitat la noi, zâmbind beat.

— Bine aţi venit la *adevăratul* spectacol!

Omul şi-a aruncat un braţ peste umerii mei de parcă am fi fost cei mai buni amici, trăgându-mă departe de maestru. Am privit în spate, acolo unde îl vedeam încă pe Mefistofel încercând să nu izbucnească în hohote. Nu mă puteam baza pe ajutorul lui. M-am uitat de jur-împrejur, însă Liza şi

Houdini se furişaseră deja printre petrecăreţi. Părea că eram pe cont propriu.

— Să vedem de ce eşti în stare, a reuşit cu greu Jian să spună. Dansează cu mine!

— Oh, nu socot că…

— Exact! a strigat, încercând să acopere sunetul tobelor. Nu mai socoti nimic! Doar dansează!

Înainte să-i pot refuza politicos oferta, Jian m-a învârtit pe loc, cu fustele zburându-mi în sus, apoi m-a răsucit până m-am ciocnit de o altă dansatoare. Femeia şi-a dat capul pe spate şi a râs, rotindu-se spre partenerul ei. Aproape că m-am împiedicat de propriile picioare, încercând să-mi cobor iar fustele. Jian s-a aruncat la pământ, cu picioarele întinse de o parte şi de alta a trupului.

— Te simţi bine? am ţipat.

Doamne, Dumnezeule, mişcare aceea trebuie să-l fi durut! Jian a sărit iar în poziţie verticală, şi-a aruncat un picior în sus şi a bătut din palme dedesubtul genunchiul, zâmbind diavoleşte şi… liber.

— Haide! Încearcă şi tu! O să-ţi placă.

Aş fi preferat să-mi bag o furculiţă în mână. Am clătinat din cap şi am arătat spre o masă cu fântâni din care părea să curgă apă cu gheaţă. Era o idee mai bună să bem ceva, iar apa rece poate că l-ar mai fi trezit din beţie.

— Mi-e sete!

Privirea lui Jian a alunecat spre direcţia pe care o indicasem, iar el a ridicat din sprâncene. A mijit ochii, apoi a zâmbit.

— Ah! O idee excelentă! Încep să înţeleg admiraţia pe care ţi-o poartă Mefistofel.

Abia îl puteam auzi din cauza muzicii şi am hotărât că nu avea sens să continui discuţia. Dacă el credea că maestrul era cu adevărat înamorat de mine, atunci însemna că mica noastră prefăcătorie funcţiona. Ne-am croit cale prin mulţime; cei mai mulţi se dădeau singuri la o parte văzându-l pe Jian. L-am urmat îndeaproape, atât de nevoie, cât şi

pentru că îmi făceam griji să nu fiu luată pe sus într-un alt dans frenetic.

Jian a mers de-a dreptul la primul robinet şi a preparat o băutură. M-am mişcat un pic pe loc, observând oamenii care se sărutau prin colţurile întunecate. Am rămas tare mirată să o văd pe Cassie încolăcită în jurul unui tânăr care nu era Mefistofel. De fapt, părea a fi contorsionistul, deşi îmi era imposibil să spun, din moment ce trupurile lor erau atât de… împletite.

Jian mi-a întins o băutură tulbure şi mi-a urmărit privirea.

— Nu-ţi face griji din cauza ei; nu este nimic între ea şi Mefistofel. Cel puţin, nu de ceva vreme.

Am acceptat băutura şi am mirosit-o. Nu mirosea foarte puternic, dar nu voiam să-mi afecteze cumva abilităţile de deducţie.

— A fost supărată când…

— …când a aflat că el este cu adevărat interesat de tine? a zis Jian, râzând. Nu am mai văzut niciodată o persoană aşa de mică să facă o criză aşa de mare. Şi-a distrus costumul şi aproape că a spart oglinda magică a lui Andreas cu un pantof.

Jian şi-a întors privirea spre băutura mea neatinsă. I-am dat-o, iar bărbatul a scurs-o pe gât dintr-o sorbitură.

— Aia chiar ar fi fost ceva nemaipomenit.

— Andreas ar fi reacţionat violent?

Puteam jura că ochii lui Jian se dilataseră în spatele măştii.

— Vreau să zic că i-ar fi frânt inima.

Jian a pregătit un alt pahar şi s-a legănat pe loc.

— În fine, Cassie nu e supărată pe tine, ci pe Mefistofel. Ar face bine să se păzească – e genul de femeie de la care îţi înveţi lecţia. Ar fi trebuit să-l vezi pe ultimul tip.

Jian a clătinat din cap.

— Cred că i-ar fi fost mai bine în groapa cu lei.

Am încercat să nu mă uit prea insistent la Cassie. Acum îl înghesuia la perete pe acelaşi bărbat de mai devreme, sărutându-l pe gât. Era un moment prea

intim ca să-l întrerup, deşi tinerei nu părea să-i pese că se dădea în spectacol.

— Ăla este Sebastián.

— Contorsionistul?

— Da! Soţul ei.

Jian a chicotit văzându-mi expresia şocată de pe chip.

Tocmai în acea clipă, cineva a spart un bec. M-am aruncat la pământ, cu mâinile la cap în timp ce sticla cădea din tavan, iar camera se întunecase. Artiştii au strigat bucuroşi. Inima mi-o luase la goană pe când mă ridicam încet. Era nebunie curată!

Deloc tulburat de haosul care creştea, Jian a dat pe gât următorul pahar, apoi s-a îndreptat, clătinându-se, spre fântână. Mă temeam că, dacă mai bea, nu aveam să mai scot nicio informaţie utilă de la el. Încercând să scap de propria agitaţie, m-am grăbit pe urmele lui.

— Cassie şi Sebastián sunt căsătoriţi? am întrebat. Soţul ei trebuie să fi fost nebun de furie din cauza lui Mefistofel.

Era un motiv suficient de bun pentru a distruge trupa. Oare cei doi erau un cuplu criminal? M-am holbat la ei pe când îşi smulgeau hainele reciproc. Gelozia reprezenta un mobil puternic şi ambii puteau fi afectaţi: Sebastián, pentru că soţia lui căutase aşa de făţiş să aibă o aventură cu un alt bărbat, iar Cassie, pentru că fusese, la fel de făţiş, dată la o parte. Voiam să alerg la Thomas şi să-i expun fiecare teorie ce îmi răsărea în minte, însă târgul blestemat nu îmi dădea voie să fac una ca asta.

— Ei fac ce le place şi, în cazul lor, funcţionează.

Jian s-a uitat la mine cu ochii mijiţi.

— Hei, nu ţi-ai terminat băutura!

Nu m-am obosit să-i explic că o băuse el pentru mine de vreo două ori.

— Hai ssăăă închinăăăm!

— Poate că ar trebui să ne abţinem până data viitoare, am sugerat.

Tărăgăna din ce în ce mai rău cuvintele. Jian m-a ignorat, dând din mână, şi a preparat alte două băuturi, concentrându-se atât de tare, de parcă soarta lumii depindea de poţiunea aceea. Aş fi fost mai amuzată dacă nu m-ar fi îngrijorat faptul că persoanele responsabile pentru trei crime se îmbrăţişau pasional într-un colţ.

Jian a turnat un deget de lichid verzui în fiecare pahar, apoi a reuşit să aşeze deasupra lor două linguri cu găurele, fără să dărâme paharele. Era un miracol, având în vedere starea lui. După aceea, a aşezat două cuburi de zahăr pe linguri, le-a dat foc şi a mutat totul spre fântâna cu apă, după ce flăcările se stinseseră. Ungând cepurile cu zahăr, Jian a deschis robinetele. Apa cu gheaţă s-a scurs lent, topind zahărul, pe când cădea în alcoolul din pahar. Culoarea verzuie, palidă, s-a transformat într-un fumuriu opac, amintindu-mi de o băutură interzisă. Deodată, am înţeles ce era. Absint.

Intrigată, am acceptat paharul, ridicându-l în lumina slabă. Absintul era foarte la modă atât în casele de aristocraţi, cât şi în cluburile deşănţate; unii susţineau că dădea halucinaţii, însă acest lucru era adevărat doar dacă i se adăuga pelin.

Mi-am muşcat buza. Voiam tare mult să-l încerc, dar trebuia să mă port responsabil şi să strâng indicii.

Cineva a păşit lângă mine, însă erau mulţi oameni care săltau de colo, colo, aşa că nu am dat atenţie.

— O să te prefaci că bei aia?

Atunci am privit în jur. Cassie şi-a ridicat sprâncenele.

— Sau ai nevoie de ajutor?

— Nu m-am prefăcut că aş bea nimic.

— Poate că nu, a zis ea, cercetându-mă. Dar te prefaci din alte puncte de vedere, nu-i aşa?

O clipă, şi-a luat ochii de la mine. Nu era nevoie să îi urmăresc privirea ca să-mi dau seama că vorbea despre maestru.

— Poate că tu îţi joci rolul de îndrăgostită, dar nu este şi cazul lui.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Nu puteam simţi niciun pic de răutate în cuvintele ei, ba, chiar îmi vorbea ca unei tovarăşe, ca şi cum am fi luptat în acelaşi război împotriva bărbaţilor haini. Am ridicat paharul la buze.

— Îţi apreciez sfatul, am spus, dar eu chiar mă distrez.

Am dat să scurg băutura pe gât, aşa cum îl văzusem pe Jian făcând de vreo câteva ori, când o mână a răsărit de nicăieri şi a acoperit marginea paharul.

Buzele mi s-au lipit de mănuşile cu semilună şi m-am tras înapoi, ca arsă. Mefistofel a clătinat din cap.

— S-ar putea să fie un pic prea magic pentru tine, domnişoară Wadsworth. Aş vrea să te conduc întreagă în cabina dumitale. Ferească sfântul să fiu provocat la duel de Thomas Cresswell!

Mefistofel s-a uitat fix la mine şi aş fi putut jura că părea cu adevărat îngrijorat. I-am îndepărtat, politicos, mâna de pe paharul meu, conştientă cine erau cei din preajma noastră. Eram sigură că şi Mefistofel ştia cine ne înconjura. Tocmai de aceea, nu ar fi trebuit să-l menţioneze pe Thomas.

— Bea cu mine!

— Este prea târziu.

Am ridicat un umăr.

— Cum vrei!

Înainte ca Mefistofel să mai poată spune vreun cuvânt, am înghiţit băutura; un gest nedemn de o lady şi de-a dreptul barbar, dar care mi-a plăcut la nebunie.

Absintul avea gust de lemn-dulce şi mă ardea plăcut pe gâtlej; era diferit faţă de vin – căldura se împrăştia din stomac spre membre. Îmi simţeam trupul uşor ca aerul.

Zgomotele care până atunci mi se păruseră înăbuşite au devenit puternice, culorile s-au aprins. Cineva a râs în apropiere, iar eu am chicotit, fără niciun motiv.

— Haide să te ducem la culcare!

Mefistofel mi-a apucat delicat braţul. Era încruntat. Ce actor talentat! Aproape că mă convinsese şi pe mine că i-ar fi păsat.

I-am scăpat din strânsoare, apucându-mi fustele pe când mă îndepărtam rapid. Materialul aspru se simţea minunat în palmă.

Eram deodată cuprinsă de dorinţa de a dansa, de a-mi arunca picioarele în sus. Nici nu era de mirare că toată lumea părea aşa de fericită – elixirul acela era magie pură. O femeie cu o mască acoperindu-i toată faţa mi-a întins mâna, făcându-mi semn să vin lângă ea. Mai multe femei aveau braţele înlănţuite şi îşi înălţau picioarele în aer în perfectă sincronizare. Deodată, mi s-a părut cel mai logic lucru din lume.

Fără să ezit, mi-am prins braţul de cel al femeii şi m-am alăturat distracţiei. Inima îmi bubuia în piept, vie şi zgomotoasă. Nu mă mai simţisem nicicând aşa de liberă, aşa de imună la judecată şi la restricţii. Întreaga familie ar fi obiectat cu privire la comportamentul meu; ba chiar şi Thomas ar fi fost încurcat. Dar mie nu-mi păsa. Nici de beznă, nici de crime, de tristeţe sau de pierderi. Mă prefăceam că fiecare emoţie era un balon care trebuia eliberat în cosmos, aşa că le-am dat drumul tuturor. Îmi aruncam picioarele şi mai sus cu fiecare mişcare, ignorând faptul că-mi expuneam mai multă piele decât arătasem vreodată în public. Am închis ochii şi am devenit una cu ritmul din jurul meu. Asta însemna să fii cu adevărat liber.

Două mâini mari mi-au cuprins talia, ridicându-mă în aer. Am râs şi mi-am scuturat fustele, cuprinsă de un fior. Liza avusese dreptate – puţină distracţie nu scădea gravitatea faptelor din acea seară, dar era o cale bună de mă confrunta cu ele. Eram înconjurată de moarte, dar şi de viaţă. În acele momente furate, apreciam cât de… vie puteam fi.

O pereche de buze mi s-a lipit de ureche şi m-am arcuit instinctiv spre atingere, uitând unde eram şi cu cine eram acolo. Am fost coborâtă la pământ şi, zâmbind larg, m-am învârtit pe loc în secunda în care am simţit podea sub pantofi. Ochii lui

Mefistofel s-au deschis mari şi s-a dat brusc un pas înapoi. Mă distram prea bine ca să mai fiu dezamăgită că nu era cine îmi imaginasem.

— Vrei să mai faci o dată asta? am întrebat.

Mefistofel a ezitat o secundă, apoi m-a tras aproape de el şi m-a învârtit. Infatuarea i se întorsese pe chip pe când mă ridica deasupra ringului de dans. Mi-am ridicat braţele într-o parte şi în cealaltă pe când maestrul de ceremonii mă învârtea în aer.

— Mă simt ca într-un basm.

Mefistofel m-a pus iar jos, cu ochii plini de voioşie.

— Dacă un basm este ceea ce cauţi, atunci o să te blestem şi o să te încui într-un sicriu sau într-un turn, la alegerea ta. Apoi o să te sărut şi o să te trezesc şi o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aşa merg lucrurile, să ştii.

Am clătinat din cap.

— Eşti de-a dreptul fermecător.

— Un *prinţ* fermecător, domnişoară Wadsworth.

Nu am scos o vorbă multă vreme, dar am dansat şi am râs, şi aproape m-am convins că un viitor într-o trupă de circ nu este o soartă chiar de lepădat.

ŞAPTESPREZECE, SCRIS ÎN CĂRŢI

Cabina lui Audrey Rose
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

M-am trezit înainte de răsărit şi mă uitam pe hubloul din cabina mea, privind apele aproape negre cum deveneau aurii pe când soarele se ridica şi se întindea la orizont. Apa era agitată, promiţând o furtună de iarnă. M-am întors. Nu puteam să nu zâmbesc. Liza dormea profund, cu mâinile şi picioarele înfăşurate în jurul păturii şi părul răsfirat pe pernă precum caramelul. Încă nu-mi venea să cred că ne furişaserăm la petrecerea trupei de circ şi că eu chiar dansasem cancan. Fusese un gest nesăbuit, iar amintirea mă făcea să mă îngrijorez, nu neapărat din cauza a ceea ce făcusem, ci a cât de mult îmi plăcuse. Îmi doream doar ca Thomas să fi fost alături de noi.

Alungându-mi gândurile din minte, am mers tiptil la mica măsuţă de toaletă din cameră şi am răsfoit notiţele pe care le scrisesem când ne întorseserăm în cabină. Inclusesem fiecare întâmplare ciudată petrecută de când ne îmbarcaserăm pe *Etruria.* Pe o bucată de pergament scria: „Domnişoara Arden ucisă, cel mai probabil otrăvită, deşi nu avem dovezi clare. O carte de joc găsită înaintea cadavrului, pe scenă: Asul de Pică. Vreo legătură? Tatăl – medic. Scena cărţii de tarot: Şaptele de Pică.”

Pe alta era scris: „Cupoane de mătase şi eşarfe furate”.

Pe un al treilea bilet scrisesem: „Domnişoara Crenshaw, ucisă prin otrăvire. Nu s-a găsit nicio carte de joc. Scena cărţii de tarot: Steaua.”

În urma încercării mele vagi de a desluşi cărţile de tarot, sensul Stelei era „transformarea”. Nu

înţelegeam ce legătură avea asta cu crima.

Pe următoare bucată de pergament scria: „Domnişoara Prescott, prima victimă, înjunghiată. Carte de joc găsită: Asul de Treflă. Tatăl – judecător. Scena cărţii de tarot: Zecele de Pică. Trădarea. Înjunghiat în spate, literalmente".

M-am relaxat pe scaun, bătând darabana cu degetele în hârtii. Trebuia să existe ceva, orice, care să lege toate indiciile. Ori poate că aveam de-a face cu două mistere. O persoană săvârşea furturi minore, iar o alta ucidea femei, ca şi cum ar fi fost cărţi de tarot în viaţă. Pielea mă furnica de parcă era acoperită de gândaci. Ştiam că Thomas avea dreptate când susţinea că infractorii se foloseau de voiajul pe mare pentru a ajunge anonim pe un alt continent, dar oare erau doi infractori la bordul navei noastre? Presupuneam că nu era imposibil – doi din câteva sute de pasageri nu era un număr aşa de mare.

Ce voiam să fac mai departe era să pot intra în cabina domnişoarei Crenshaw. După ce descoperisem tort de ciocolată în stomacul ei, voiam să compar rămăşiţele cu o mostră de tort din camera ei.

Cineva a bătut uşor la uşă şi, presupunând că era fie ceaiul, fie o menajeră, am deschis. Mi-am strâns halatul pe trup, mijind ochii. Mi-am aruncat repede privirea peste umăr; verişoara mea dormea încă sforăind uşor, respirând profund şi egal.

— E cam devreme să mă cauţi, Cresswell!

L-am tras înăuntru, aruncându-mi privirea de-a lungul punţii, să mă asigur că nu fuseserăm văzuţi.

— Oamenii vor crede că ţi-ai petrecut noaptea aici.

I-am studiat curbura buzelor şi ochii mari. Escrocul!

— Şi tocmai asta speri să se întâmple.

— Mă răneşti făcând această acuzaţie, Wadsworth. Chiar trebuie să am mereu motive ascunse?

Thomas şi-a ridicat mâna la inimă, împleticindu-se un pic.

— Poate că îţi aduceam, pur şi simplu, ceaiul.

— Ah, da? Asta făceai? am zis, uitându-mă atent la mâinile lui goale. Las-o baltă! Ai venit şi este perfect. Vino şi uită-te la astea! Dar în linişte!

I-am arătat indiciile, încercând să ignor faptul că purtam doar un halat şi că ne aflam în dormitor. Cel puţin nu eram singuri. Nu eram sigură că mi-aş fi dorit să se oprească dacă începea să mă sărute. Îmi lipsise teribil noaptea trecută.

— Observi vreun tipar?

Thomas şi-a scos jobenul şi a traversat camera din câţiva paşi mari. A împrăştiat hârtiile pe masă, încruntând-se la una dintre ele.

— Domnişoara Prescott a fost ucisă în prima noapte, dar domnişoara Crenshaw a dispărut înainte de a porni în voiaj. Ordinea în care găsim cadavrele nu indică, în mod obligatoriu, şi ordinea în care tinerele au fost ucise.

— Thomas, am spus, însufleţită de o idee nouă, vrei să mă înveţi cum să intru în mintea criminalului? Aşa cum ai făcut prima oară când ne-am întâlnit?

Thomas bătea darabana cu degetele pe coapse.

— La cursul unchiului tău?

— Da, am spus, uitându-mă repede la verişoara mea încă adormită, când te-ai prefăcut că eşti Jack Spintecătorul şi ucizi prima victimă. Vreau să învăţ să fac asta. Nu e prea diferit de toate magia carnavalului, nu-i aşa?

Thomas m-a privit bizar.

— Presupun că pentru ambele este nevoie de ceva prefăcătorie, dar aş vrea să cred că metoda mea este un pic mai ştiinţifică decât a omului care leagănă săbii încoace şi-ncolo.

— Totuşi, mi-ar plăcea…

Chiar atunci, o altă bătaie s-a auzit la uşă şi mi-am înghiţit cuvintele la fel de repede pe cât înghiţise Anishaa flăcările. L-am împins pe Thomas spre

cufărul meu, neştiind unde altundeva să-l ascund. Liza s-a foit prin somn, dar nu s-a trezit.

— Intră acolo! Iute!

Fără să se opună, Thomas s-a chircit în cufăr – o ispravă impresionantă, având în vedere înălţimea lui –, iar eu mi-am aruncat rochiile peste el, sperând că reuşisem să-l ascund sub fustele ca nişte corturi. Mi-am netezit halatul, crăpând uşa doar un pic.

Mefistofel stătea sprijinit de cadrul uşii, iar privirea i-a căzut asupra halatului meu. Am simţit brusc că rămân fără aer, de parcă aş fi primit un pumn. Era cea mai rea situaţie din câte existau. Nu-l puteam lăsa pe Thomas să ne audă conversaţia din cauza târgului şi nici nu-i puteam mărturisi lui Mefistofel că ascundeam un tânăr în camera mea. Dacă Mefistofel sufla ceva despre cancanul de noaptea trecută, Thomas nu ar mai fi încetat să mă bată la cap până nu îi spuneam totul.

— Bună dimineaţa, domnişoară Wadsworth! Aşteptai pe altcineva? Parcă ai văzut o stafie.

A dat să intre în cameră, dar eu mi-am întins braţul, oprindu-l.

— Ce faci aici?

— Ziua bună şi ţie! a zis el. Este uimitor: nu ai nicio problemă cu a ne întâlni în colţuri întunecate de corabie sau cu a mă vizita în cabina mea la ore indecente, dar ferească sfântul să iniţiez vreo întâlnire privată! Ce ruşine!

— Dacă vrei să vorbeşti cu mine, am zis, şoptind, atunci ar trebui să alegem un loc de întâlnire. În public. De preferat când sunt îmbrăcată decent şi sunt însoţită.

— Liza a fost însoţitoarea ta noaptea trecută?

Mefistofel a privit în jur, inspectându-mi teatral camera.

— Ascunzi vreun iubit secret despre care ar trebui să ştiu?

— Tocmai îmi lustruiam bisturiele, am zis, arătând trusa medicală de pe noptieră. Dacă nu ai grijă, s-ar putea să le folosesc pe costumul tău sclipitor.

— Ameninţările sunt nepotrivite şi nu te prind.

Mefistofel şi-a tras nasul, prefăcându-se rănit. A dat să plece, apoi s-a întors la loc. Chiar şi în zori, maestrul purta mască, reflectând nuanţele de roşu-portocaliu ale soarelui.

— Oh, şi ar trebui să-i spui domnului Cresswell să nu-şi uite pălăria! Văd că se află pe măsuţa ta. Doar nu ai vrea să se înţeleagă ceva greşit, nu? Slavă domnului că vara ta se preface adormită, altfel oamenii chiar ar începe să bârfească!

Înainte să pot nega sau spune că pălăria era a mea, maestrul şi-a vârât mâinile în buzunare şi a plecat iute. Sunetul fluieratului său morocănos se auzea printre corul vântului şi al valurilor. Mi-am încleştat pumnii, dorindu-mi să-mi pot aduna toată furia. Doi tineri nerăbdători să-şi împărtăşească fiecare observaţie enervantă erau un motiv suficient pentru nebunie.

De îndată ce uşa s-a închis, Thomas a împins rochia şi m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Acum ar fi un moment bun să discutăm legătura ta cu Mefistofel, mai ales că unchiul tău m-a rugat să am grijă de tine. Ce este aşa de important de te caută la o asemenea oră? Nu ştie că gradul ăsta de indecenţă îmi este rezervat doar mie?

M-am îndreptat spre el, m-am lăsat pe vine şi i-am cuprins faţa în palme, savurând senzaţia pielii lui calde, fără un strat de mătase, între noi.

— Vom discuta totul în curând, îţi promit. Dar acum trebuie să mă îmbrac, iar tu trebuie să pleci înainte să te găsească cineva aici.

După ce i-am aruncat o altă privire verişoarei mele „adormite”, mi-am lipit buzele de ale lui Thomas, blând şi uşor la început, apoi scăpând de tot frâiele politeţii. Lui Thomas nu părea să-i displacă distragerea, aşa că m-a tras mai aproape, iar sărutul nostru s-a adâncit. Cu mare efort, l-am sărutat uşurel, apoi m-am coborât pe călcâie. Era, cu siguranţă, forma mea preferată de prestidigitaţie.

— Nu ne-am dori să-şi facă cineva o impresie greşită, am zis, incapabilă să-mi ascund zâmbetul.

Oamenii ar presupune că suntem aici ca să ne sărutăm.

— Nu am vrea una ca asta.

Thomas a clătinat din cap şi cumva ne sărutam iar.

— Ar fi foarte indecent. Aproape singuri. În camera fetei pe care vreau să o iau de soţie. Fata care mă tot refuză.

— Thomas, eu… ştii că nu te refuz, am zis. Vreau să facem asta aşa cum se cuvine. Tata merită să fie inclus în planurile noastre. Te rog, nu gândi că ezit, eu aş…

— O nuntă?

Liza a sărit dintre pături, cu ochii mari de bucurie.

— Trebuie să te ajut cu planurile! În ce anotimp? Primăvara ar fi divină. Florile, pastelurile! Şi iarna este uluitoare dacă ne folosim bine de ea. Părul tău negru ar arăta splendid pe fundalul albăstrui şi alb.

— O nuntă, o ceremonie secretă. Mie îmi convine orice anotimp sau ocazie.

Thomas a sărit din cufăr, apoi m-a ajutat să mă ridic, sărutându-mă cast. După ce şi-a luat pălăria de pe măsuţa de toaletă, Thomas a zâmbit.

— Ne vom gândi la detalii mai târziu, a spus el, aruncându-şi privirea spre indiciile împrăştiate pe masă. Între timp, o să văd la ce concluzie ajung! Poate că voi observa vreun tipar. Ah, Liza?

Thomas s-a întors zâmbind spre verişoara mea.

— Arăt grandios în culori deschise. Primăvara tocmai ce se apropie. Poate că ar trebui să începi de aici.

Înclinându-şi pălăria, Thomas s-a strecurat afară din cabina mea, iar eu am început să caut printre rochii, în timp ce Liza dădea înainte cu ideile de nuntă.

— Tatăl tău va fi aşa de bucuros, a zis ea, cu ochii încă visători. Nu pot să cred că nu ai pomenit nimic despre intenţiile lui. Sper că şi Harry îmi va cere mâna; facem o pereche pe cinste, nu-i aşa?

Scrisoarea pe care mi-o dăduse Mefistofel părea să ardă în noptiera mea. De îndată ce Liza o citea, inima ei avea să se frângă. Am zâmbit chinuit, incapabilă să-i dau încă veştile.

— Nu mă îndoiesc că te vei căsători cu un bărbat care te va face foarte fericită.

Toate secretele ameninţau să mă răpună în curând.

Cartea de tarot repreyentând „Nebunul”.

OPTSPREZECE, NEBUNUL

Puntea de promenadă, clasa întâi
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

L-am luat pe Thomas de braţ, încercând să nu mă holbez la nava acum transformată, pe când ne croiam drum pe puntea aglomerată. Sălile publice şi puntea lungă, acoperită, de la clasa întâi fuseseră decorate pentru a semăna cu nişte corturi de circ dintr-un târg plutitor.

Fumoarul bărbaţilor era plin cu oglinzi care deformau imaginile; în salonul-restaurant erau oameni care mergeau pe sârmă, acrobaţi şi… clovni. M-am cutremurat văzându-le feţele pictate ţipător şi am hotărât că aş fi preferat să despic un cadavru umflat decât să rămân închisă într-o cameră cu un clovn. Am mărit pasul, nevrând să mai fiu în apropierea lor nici măcar o clipă în plus, iar Thomas a chicotit. I-am aruncat cea mai urâcioasă privire de care eram în stare, ceea ce l-a făcut să râdă şi mai abitir.

— Este în regulă să scoţi intestinele dintr-un cadavru înainte de prânz, dar clovnii îţi pun capac? a întrebat el. Nu încetezi să mă uimeşti, Wadsworth! Ce-ar fi să mă costumez într-un clovn şi să-ţi bat, mai târziu, la uşă? Crezi că ai leşina în braţele mele înveşmântate în volane? S-ar putea ca salvarea ta să merite machiajul şi costumul ridicol.

— Nu mă face să-ţi strecor păianjeni în cabină! am zis. Nu mă dau înapoi de la jocurile tale murdare.

— Ce femeie încântător de crudă! a zis Thomas, pe când ochii lui sclipeau ştrengari. Oare ce spune despre mine faptul că sunt încă şi mai atras de tine după ameninţarea făcută?

— Înseamnă că eşti la fel de ciudat ca mine, prietene.

Am continuat să ne plimbăm pe punte şi ne-am oprit să-l vedem pe Sebastián, contorsionistul, îndoindu-şi trupul în moduri care sfidau logica. Bărbatul şi-a ridicat bărbia în semn de salut şi a plecat iute de-a lungul punţii, ca o arahnidă. Am râs tare când Thomas m-a tras să mergem mai repede.

Nu mi-am putut opri inima să bată mai repede când am ajuns în dreptul camerei de muzică, recent transformate. O pancartă cu litere stilizate şedea proptită de intrare şi promitea dezvăluirea secretelor din trecut, din prezent şi din viitor de către UIMITORUL ANDREAS, MISTIC ŞI CLARVĂZĂTOR.

Andreas nu inclusese şi numele cărţii lui tarot, Nebunul – o idee înţeleaptă, căci nu credeam că ar fi atras mulţi credincioşi. M-am oprit, silindu-l şi pe Thomas să facă la fel, căci îmi aminteam un alt moment când întâlnisem pe cineva care susţinea că ar fi putut vedea viitorul. În timpul investigaţiei pentru cazul Spintecătorului, un bărbat pe nume Robert James Lees îşi oferise ajutorul Scotland Yardului, susţinând că reuşise să comunice direct cu una dintre victime. Nevrând să ratăm un potenţial indiciu, Thomas şi cu mine merseserăm la el acasă, acceptându-i oferta de a ghici pentru noi secretele celor de curând decedaţi.

M-am simţit cuprinsă de fiori şi bănuiam că nu erau din cauza brizei reci a oceanului, care şerpuia de-a lungul coridoarelor deschise. Domnul Lees insistase că vorbea cu mama şi, oricât de puţin aş fi crezut în asemenea prostii, descoperisem ce căutam, exact aşa cum îi spusese spiritul mamei mele. Nu ştiu dacă fusese noroc sau pură coincidenţă, însă exista un sâmbure de adevăr. Sau măcar o pistă de investigat. Poate că astfel aveam să descopăr un indiciu şi acum, un indiciu care avea să pună capăt crimelor, definitiv.

Pe o navă unde se petreceau tot felul de întâmplări bizare, speranţa părea să fie cel mai

mortal dintre păcate, dar o simţeam cum mă trage înainte, tachinându-mă şi provocându-mă cu promisiunea unui lucru care ştiam că este imposibil. Andreas era actor, nu ghicitor. Nu îmi putea spune cine le ucisese pe acele femei, aşa cum nu o putea aduce din morţi pe mama. Thomas a cercetat cu privirea semnul de care eram fascinată, apoi chipul meu. A zâmbit trist, încercând să îşi dea seama care erau emoţiile ce mă încercau. În asemenea momente, eram recunoscătoare pentru abilitatea lui supraomenească de a-mi citi starea de spirit.

— Ai de gând să-l laşi pe Uimitorul Andreas să-ţi ghicească viitorul? a întrebat el.

— Tu nu crezi în soartă sau în noroc.

— Nu, nu cred.

Thomas a zâmbit larg, văzându-mi exasperarea. Era de-a dreptul înnebunitor cum reuşea să fie uluitor de fermecător într-o clipă şi ascuţit ca o lamă în cealaltă.

— Ne vedem aici peste puţin timp!

M-am uitat la draperiile cu dungi albe şi negre care atârnau în loc de uşă, muşcându-mi buza.

— Ăsta este modul tău politicos de a spune că nu vii cu mine? Cum rămâne cu ordinul unchiului meu de a mă însoţi oriunde merg? Să ştii că o lesă nu este nelimitată.

— Eu nu am să te îngrădesc niciodată, Audrey Rose!

De pe chipul lui Thomas pierise orice urmă de amuzament. Thomas mi-a sărutat mâna, făcându-mi inima să o ia razna dintr-un motiv cu totul nou.

— În plus, fac un gest de mărinimie, încercând să nu vă distrag pe niciunul dintre voi cu abilităţile mele exemplare de a ghici viitorul, a răspuns râzând în hohote când a văzut că-mi dădeam ochii peste cap. Plus, văd că pe punte se vinde aluat franţuzesc prăjit în unt şi tăvălit prin zahăr.

— Mă abandonezi din cauza dulciurilor? am zis, clătinând uşor din cap. Ce mărinimos, într-adevăr!

— Nu fi geloasă pe prăjituri, iubirea mea! Crusta lor aurie şi gustul de unt nu se pot compara cu

personalitatea ta încântătoare. Prea mult.

Thomas s-a uitat încă o dată la pancartă şi s-a strâmbat un pic.

— Bine… Îţi propun un târg, din moment ce dulciurile alea par să facă furori pe aici. Îţi las la dispoziţie cinci minute să te instalezi şi încă zece pentru ca Andreas să cheme fantomiţele şi să le convingă să rămână la un ceai. Apoi, mă întorc.

— Ce fel de târg este ăsta? am întrebat.

— Sincer, nu este un târg. Încercam să văd dacă eşti atentă.

M-am uitat la el cu seriozitate, iar Thomas şi-a ridicat mâinile, prefăcându-se răpus.

— O glumă! Ştii tu… Nu mă pricep deloc la glume, dar tot exersez.

Când Thomas s-a aplecat, buzele lui mi-au atins urechea, iar în dorinţa ce mi-a străfulgerat trupul nu mai era nimic amuzant.

— Poate o să-ţi aduc şi ţie o delicatesă.

Am zâmbit dulceag.

— Şi eu care credeam că simpla ta prezenţă este o trataţie regească, am spus şi, înainte să-i dau ocazia de a se distra cu o altă vorbă de duh, am deschis draperiile în dungi şi am intrat în vizuina ghicitorului.

Înăuntru, un candelabru din cristal atârna de un tavan ce părea să se întindă la infinit. Valuri de mătase neagră şi albă se adunau în jurul candelabrului, prinse astfel încât dădeau impresia că m-aş fi aflat într-un cort imens. Lumânări argintii picurau ceară pe sfeşnicele din fier forjat, amplasate la distanţe egale unele de altele.

Andreas a ieşit din umbre. Am inspirat adânc. Masca lui era de culoarea sângelui proaspăt şi îmi amintea de un craniu fiert şi descărnat. Bărbatul a rămas acolo o clipă, fără a se clinti, dându-mi ocazia să-l privesc cu atenţie. Andreas purta un frac bleumarin, brodat cu constelaţii argintii, pantaloni negri şi mănuşi. Bărbatul s-a plecat, iar părul lui blond mi s-a părut aproape alb.

— Iartă-mi apariţia, domnişoara Wadsworth! Sufletul meu hălăduieşte prin tărâmul de mijloc, neodihnit şi rătăcit, a zis el, vorbind cu un accent puternic. Căutând în permanenţă trecutul, prezentul şi viitorul, găsesc că timpul nu este nimic altceva decât un val leneş.

În zadar am încercat să-i înţeleg cuvintele.

— Eu sunt Uimitorul Andreas. Bine ai venit în cabinetul meu de divinaţie!

— Mă bucur să te văd din nou!

L-am salutat, făcând un semn discret din cap şi am intrat. Perne tivite cu ciucuri argintii zăceau adunate în grămăjoare, deşi se observau şi taburete, scaune şi mese. Arzătoare pentru mirodenii atârnau în şiruri într-un colţ al sălii, umplând camera cu o aromă picantă şi ademenitoare, ce-mi amintea de Mefistofel. Mi-am muşcat buza, neştiind ce să fac. Mi se părea indecent să mă întind pe jos, deşi a fi singură cu un bărbat mascat era deja suficient de necuviincios.

— Aşază-te, te rog!

Uimitorul Andreas mi-a făcut semn spre o oglindă mare, care se sprijinea de perete. Obiectul era înalt şi cumva profetic.

— Oglinda este infuzată cu magie din Bavaria, a zis el. Nu este făcută din sticlă obişnuită, ci are puterea de a-ţi arăta viitorul.

Andreas şi-a purtat mâna pe deasupra fracului foarte frumos, umflându-şi puţin pieptul.

— Din experienţă, îţi pot spune că oglinda ghiceşte în aproape sută la sută din cazuri cu acurateţe cine îţi va fi soţ. Majoritatea tinerelor pleacă de aici destul de mulţumite.

Cât de extraordinar de dezamăgitor!

— Asta e tot ce face? am întrebat. Credeam că arată viitorul. Şi dacă nu mă mărit? Nu îmi va arată cariera sau vreo altă parte a vieţii mele? Mai sunt şi femei care nu doresc să se căsătorească. Lor ce le arată oglinda?

Andreas s-a uitat la mine ca şi cum tocmai ar fi ridicat o oală de noapte. Cu toate acestea, tonul

tânărului a fost destul de cordial când mi-a răspuns:

— Pentru ca magia să funcţioneze cum se cuvine, va trebui să-ţi leg mâinile la spate cu o bucată de panglică, a zis el, scoţând o panglică groasă, neagră şi mătăsoasă din haină şi lăsându-i capătul să fluture dramatic. Şi să-ţi acopăr ochii. Magia este un lucru tare gingaş.

Mi-am ţuguiat buzele, sperând să-mi înăbuş replica neplăcută ce-mi răsărise în minte. Acum înţelegeam de ce lui Andreas i se mai spunea şi „Nebunul”. Trebuie să fi fost într-o ureche dacă credea că aveam să-i permit să mă lege la mâini şi la ochi, din moment ce eram singură cu el. Oare exista vreun tânăr în toată trupa de circ care să nu fi fost un ticălos? După ceva timp, am zis:

— Într-adevăr. Îmi imaginez că este gingaş.

Andreas a oftat; era primul sunet spontan pe care îl scotea.

— Mefistofel crede că este un exerciţiu bun pentru spectacolul final. Mi-a spus că, astfel, scena va avea mai multă eleganţă.

M-am uitat la oglinda fumurie, deloc convinsă că un obiect atât de sordid putea fi elegant.

— Păi, din moment ce Mefistofel nu este aici, cred că nu suntem nevoiţi să îi ascultăm cerinţele, am spus, aruncându-mi privirea de jur-împrejur şi oprindu-mă asupra unui pachet de cărţi. I le-am arătat lui Andreas, zicând: Aş prefera să îmi ghiceşti în cărţile de tarot. S-ar putea să ne ajute în investigaţia noastră.

Andreas nu părea foarte nerăbdător să încalce dorinţa maestrului, dar mi-a zâmbit:

— Cum doreşti!

Fără să mai comentez, m-am aşezat pe taburetul cu pernuţă şi m-am uitat cu atenţie la cărţile pe care le amesteca Andreas. Le puteam zări doar spatele, însă cărţile erau frumos pictate de un artist talentat. Erau mai negre decât noaptea, aveau înfloriturii argintii în filigran în fiecare colţ şi o lună plină, neagră, cu o semilună perlată într-o parte. Stele

argintii erau presărate deasupra, dedesubt şi de ambele părţi ale lunii.

Andreas m-a surprins admirându-le şi a ridicat o carte.

— Permite-mi să-ţi prezint pachetul unic de tarot, *Cirque d'Eclipse!* Andreas a zâmbit timid, văzându-mi mirarea, şi a adăugat: Mefistofel vrea ca tema trupei noastre să fie prezentă în fiecare detaliu, chiar şi în ceva atât de mic şi de insignifiant precum cărţile de tarot.

Bărbatul a întors cartea într-o parte şi în cealaltă, etalându-i strălucirea splendidă a liniilor argintii, fără a-mi arăta însă imaginea de pe faţă. Două opturi înlănţuite se odihneau în partea de sus şi în partea de jos a cărţilor, amintindu-mi de un alt lucru pe care nu îl puteam identifica.

— Tu le-ai pictat? am întrebat, încercând din răsputeri să-mi ţin mâinile acasă.

Tânjeam să întorc cărţile şi să le admir lucrătura delicată pe care o ghiceam pe cealaltă parte.

— Sunt absolut minunate! Nu am mai văzut niciodată o vopsea care să lucească aşa.

— Nu le-am făcut eu, a zis Andreas, clătinând din cap. Mefistofel le-a făcut singur. El preferă să… Mefistofel ne-a învăţat pe toţi cartomanţia şi tarotul. Nimeni nu se poate alătura trupei de circ dacă nu ştie să citească în cărţi.

Andreas a chicotit şi a continuat să amestece cărţile, în timp ce mă întrebam ce anume nu-mi spusese.

— Aşadar, toţi artiştii sunt pricepuţi la cărţile de joc şi de tarot? Andreas a dat din cap, dar nu a continuat.

— Aceasta este prima ta experienţă cu tarotul?

Era adevărat, dacă nu puneam la socoteală cadavrele care luau înfăţişarea cărţilor de tarot, însă nu credeam că ar fi fost un răspuns adecvat. În schimb, am dat absentă din cap, pe când o idee nouă mi se iţea în minte. L-am privit pe ghicitor amestecând cărţile, în timp ce răsuceam gândurile pe toate părţile. Dacă Mefistofel picta cărţi, atunci

era posibil ca tot el să fi fost acela care le lăsa asupra cadavrelor? M-am scuturat, alungând ideea absurdă. Mefistofel nu era un criminal. L-am privit iar pe Andreas; bărbatul era, cu siguranţă, priceput la tarot şi la interpretarea nenumăratelor sensuri. Însă şi ceilalţi artişti erau la fel de buni, graţie lui Mefistofel.

— Dacă tu eşti ghicitorul, atunci de ce este nevoie ca şi ceilalţi să cunoască însemnătatea cărţilor?

Andreas s-a scărpinat pe ceafă şi a zis:

— Oamenii plătesc bani buni ca să-şi afle viitorul. Când ne aflăm într-un oraş nou, ridicăm deseori mai multe corturi unde organizăm şedinţe de tarot sau vizităm diferite baruri. Uneori, Sebastián joacă rolul, alteori, chiar Jian. Aşa ne putem tripla câştigurile. Este prielnic pentru afacere. Acum, a continuat Andreas, aşezând cărţile cu faţa în jos, este rândul tău! Amestecă-le până ce simţi că-ţi vorbeşte prima carte. Ai grijă: s-ar putea să fie o simplă şoaptă, aşa că ascultă cu mare atenţie.

M-am întins după pachet, apoi mi-am retras mâna.

— Şi dacă nu-mi spun nimic?

— Îţi vor vorbi. Te-ar ajuta să închizi ochii şi te concentrezi la o singură întrebare, a zis Andreas. Ce crezi despre tine şi despre calea aleasă? Gândeşte-te doar la asta, închide ochii şi amestecă! Răspunsul va veni de la sine.

Am făcut aşa cum mă rugase Andreas, neputând să nu mă simt ridicolă pe când amestecam cărţile pe rând, concentrându-mă la o mulţime de emoţii. Era prostesc să cred că acele cărţi erau capabile să-mi spună despre mine însămi un lucru pe care să nu-l fi cunoscut. Faptul că fusesem atrasă de ideea de a vizita cortul ghicitorului era mărturia faptului că circul începea să-mi fure minţile. Poate că porecla lui Andreas era „Nebunul” datorită oamenilor care alegeau să intre în cortul lui, aşa ca mine.

Brusc, am simţit o mică tensiune în abdomen, o senzaţie ciudată de rezistenţă ce mă împiedica să

trec la următoarea carte. Am deschis ochii, cum naiba…

— Vezi? Spiritele vorbesc în şoapte şi cu smucituri.

Andreas a zâmbit răbdător şi a bătut cu palma masa din faţa lui. Tânărul nu semăna defel cu un criminal când avea acea expresie pe chip, dar nu-l puteam elimina dintre suspecţi, bazându-mă doar pe asta.

— Pune-o pe prima aici, cu faţa în jos! Vom face un şir de şase cărţi şi le vom întoarce când vor fi fost toate alese. Bine?

— Bine!

Am inspirat adânc, nesigură pe temeiul întregii sesiuni; cu toate acestea, alternativa era să-l privesc pe unchiul meu înfigând legumele în furculiţă şi ciondănindu-se cu doamna Harvey la desert.

— De data aceasta, vreau să te concentrezi la cea mai adâncă dorinţă a inimii tale. Ce adevăr ascunzi chiar şi de tine însăţi?

Am închis ochii strâns, neştiind cum aveam să găsesc ceva ce ascundeam de mine însămi. Îndată ce am simţit iar tensiunea stranie, am tras cartea. Următoarele patru întrebări asupra cărora trebuia să mă concentrez erau legate de temerile mele, de reuşite şi de forţele care mă împiedicau să obţin ce vreau şi de rezultatul tuturor acţiunilor mele. Satisfăcut că-mi luasem rolul în serios, Andreas a întors prima carte. Pe faţa ei se afla un bărbat cu barbă, cocoşat, singur pe vârful unui munte îngheţat şi pe fundalul unui cer înnegurat.

— Ah! Eremitul! Din moment ce această carte arată ce părere ai despre tine însăţi, aş zice că te confrunţi cu un conflict interior. Pesemne că ai multe întrebări, te simţi singură şi poate că nu mai ai multă răbdare. Acum ar fi timpul să te retragi până găseşti răspunsul la ceea ce te preocupă.

— Hmm!

Am clipit, privind cartea. Nu-mi venea să cred. M-am încruntat. Era vorba de simplu noroc. Fusese o pură întâmplare că prima carte conţinea un

sâmbure de adevăr. Mă *simţeam* singură şi aveam nevoie de răspunsuri. Trebuia să desluşesc atâtea mistere şi, din cauza înţelegerii mele cu Mefistofel, nu puteam nici măcar să-i cer ajutorul lui Thomas. Lucrurile ar fi fost mult mai uşoare având alături un partener; uram să fiu izolată.

Nevrând să dau nimic de gol, am întors următoarea carte. Un tânăr mascat dansa dezlânat, îmbrăcat în veşminte ţipătoare, ca ale unui clovn. Era clar că spiritul meu se simţea ca un soi de bufon. Fabulos! Potrivit acestei cărţi, ceea ce doream cel mai mult era să fiu un măscărici. Ceea ce presupun că era, de asemenea, corect. Întreaga seară fusese doar o distragere prostească pe care nu mi-o prea puteam permite şi, cu toate astea, mă aflam aici, ascultând profeţiile cărţilor de tarot, ca o neghioabă.

— Nebunul! O alegere interesantă! Este singura carte din tarot care indică infinitul.

Andreas şi-a unit degetele într-un triunghi şi s-a uitat nestânjenit în ochii mei.

— Există în viaţa ta o persoană de care nu eşti foarte sigură? Poate un iubit sau un peţitor? Această carte arată că ai putea avea sentimente contradictorii privitoare la cineva… Mefistofel sau…

Am întors următoarea carte. Nici nu voiam să încep o astfel de discuţie.

— Lumea! Ce înseamnă asta?

Cartea era o altă operă de artă – o tânără balansa două ştafete, iar trena rochiei ei ca lavanda plutea pe o boare invizibilă. În fiecare colţ al cărţii se afla o bestie diferită – omul, vulturul, taurul şi un leu cu aripi.

Andreas a bătut cartea cu degetele.

— Asta reprezintă temerile tale. Eşti gata să renunţi pentru că ţi-e teamă de eşec.

Am întors următoarele două cărţi – Împărăteasa şi Soarele. Reuşitele şi piedicile din viaţa mea.

— Împărăteasa reprezintă momentul recoltei. Este o perioadă bună pentru a-ţi întemeia o familie sau pentru a-ţi urma pasiunea. Soarele, pe de

cealaltă parte, anunţă întârzieri. Dacă poţi persevera, o să obţii ceea ce îţi doreşti în deplină glorie.

Am expirat pe nas. Erau o grămadă de prostii, dar trebuia să admit că interpretarea se potrivea, în mod bizar, cu actuala mea situaţie.

— Andreas? am zis, nu tocmai pregătită să văd ultima carte. Ce înseamnă cartea Stelei?

Andreas a clipit, uşor încurcat de schimbarea subiectului, apoi s-a încruntat gânditor.

— Steaua este o carte interesantă. Are legătură cu transformarea personală, cu speranţa… şi succesul în ţelurile pe care ţi le-ai propus. Deşi există multe alte feluri de a fi interpretată. De ce eşti interesată?

— Simplă curiozitate.

Nevrând să încep vreo conversaţie privitoare la cea mai recentă crimă, am întors ultima carte şi am privit-o mirată. Nu era necesar să citesc denumirea din josul imaginii, căci artistul reuşise să îşi facă un autoportret pe cinste. Chipul lui Mefistofel zâmbea arogant şi mă privea cu aceeaşi strălucire pe care o avea şi modelul din viaţa reală.

— Magicianul, a zis Andreas, fără a-şi lua ochii de la carte, este rezultatul cel mai probabil în viitorul tău. Ai însă grijă cu cine închei târguri pe care nu le poţi respecta. Diavolul ne păcăleşte pe toţi. Te face adesea să crezi un lucru, ascunzând adevărul la vedere.

M-am înfiorat auzindu-i cuvintele atât de similare cu gândurile care nu îmi dăduseră pace mai devreme. Andreas şi-a muşcat buza, părând să-şi cântărească următoarele vorbe cu mare grijă.

— Ai grijă cui îi oferi inima ta! Şi fii încă şi mai prudentă cu cei care încearcă să ţi-o fure.

NOUĂSPREZECE,
O LEGĂTURĂ RUPTĂ

Puntea de promenadă
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

Thomas stătea sprijinit de peretele aflat vizavi de salonul de muzică şi tocmai îşi termina ultima bucată de prăjitură. A zâmbit larg când m-a văzut întârziind în faţa cortului improvizat al lui Andreas şi mi-a întins o bucată de foitaj acoperit de zahăr.

— Îţi jur că aveam de gând să te salvez de Uimitorul Andreas… de îndată ce îmi terminam aluatul dulce. Uite, a zis, întinzându-mi delicatesa, spune-mi că nu este cel mai delicios lucru pe care l-ai gustat vreodată! Cu excepţia mea, desigur!

Am izbucnit în râs. Thomas era un ticălos care flirta groaznic, însă nu negam că-mi plăcea. În ciuda neliniştii ce mă tulburase văzând cartea Magicianului şi aflând câţi dintre artişti se pricepeau la cărţile de tarot, am înfulecat o bucată întreagă de aluat dulce şi prăjit şi aproape că am gemut de plăcere. Era, cu adevărat, cel mai delicios desert pe care-l mâncasem vreodată.

— Vreau să ştiu cât unt au folosit ca să-l facă aşa delicios?

— Hmm, a făcut Thomas, prefăcându-se gânditor, probabil că nu, Wadsworth. Şi cu siguranţă nu vrei să ştii cât zahăr au presărat pe el după ce a ieşit din baia de unt.

Thomas mi-a întins braţul şi ne-am croit uşor cale spre salon.

— Ţi-a oferit Andreas vreun indiciu privitor la viitorul tău? Am auzit că oglinda lui magică este foarte la modă. O tânără vocifera foarte tare despre viitorul ei soţ. Din câte se pare, i-a văzut imaginea în oglindă şi nu a fost mulţumită.

M-am uitat încurcată la el, dar nu am comentat.

— Să înţeleg că eşti mută de uimire ştiind cât de adorabili vor fi copiii noştri. Pun pariu că mă vor moşteni cel mai mult pe mine. Genele Cresswell sunt impresionante. Deşi sunt sigur că micuţii vor semăna un pic şi cu tine, a zis Thomas, bătându-mă cu gingăşie pe mână. Încearcă să nu fii prea dură cu tine însăţi! Nu ai ce face dacă eu sunt mai frumos.

M-am oprit şi am rămas cu gura căscată.

— Copiii noştri?

Thomas şi-a înclinat capul.

— Ştii tu… Oameni mai mici care vomită pe lucruri şi care necesită o cantitate absurdă de atenţie până cresc? Îmi imaginez că vom avea casa plină.

— Nu poţi fi serios, eu…

Mefistofel tocmai traversa cu paşi mari coridorul, alături de Jian şi de Anishaa, etalând unul dintre zâmbetele lui arogante, când şi-a ridicat privirea şi ne-a observat. S-a despărţit de cei doi artişti şi a scuturat mâinile câtorva pasageri, încântaţi să-l vadă, pe când se apropia de noi. Mă rugam, în sinea mea, să nu menţioneze dansul pe care îl împărtăşiserăm cu o noapte în urmă.

— Ce întâmplare fericită, domnişoară Wadsworth!

Mefistofel mi-a cuprins mâna într-a lui, s-a prefăcut că o sărută şi a făcut să apară un trandafir de culoarea cernelii din aer.

— Un trandafir pentru frumoasa Audrey Rose!

— Oh, minunat! a zis Thomas. Satana a decis să iasă din iad şi să ni se alăture. Nu ştiam însă că face şi trucuri ieftine.

Maestrul şi-a îndreptat atenţia spre tovarăşul meu, ca şi cum l-ar fi observat pentru prima dată.

— Satana. Diavolul. Prinţul lumii de dincolo. Să nu uităm că Lucifer a fost un înger căzut – îmi imaginez că era destul de chipeş. Dacă mă prinde rolul…

Mefistofel a ridicat din umeri.

— În fine, este o adevărată plăcere să vă întâlnesc din nou, domnule Cresswell, dar vă rog să ne scuzaţi, trebuie să vorbesc cu… prietena

dumneavoastră, nu? a zis maestrul, uitându-se la degetul pe care nu purtam niciun inel de logodnă.

Mefistofel nu a mai zâmbit, însă satisfacţia i se scurgea prin toţi porii, văzându-l pe Thomas cum îşi încleşta maxilarul.

— Nu-ţi face griji! O voi aduce înapoi în scurt timp. Asta, dacă mai vrea să se întoarcă.

Thomas stătea nemişcat, bătând darabana cu degetele pe coapse. Nu ştiam dacă se aştepta să refuz sau se gândea la cât de mânios avea să fie unchiul dacă descoperea că plecasem neînsoţită cu un om pe care nu îl plăcea. Mi-am aruncat privirea la Mefistofel şi mi-am muşcat buza. Nu voiam să-l las singur pe Thomas, dar sigur se întâmplase ceva grav dacă maestrul de ceremonii căuta să discute cu mine înainte de întâlnirea programată. Am făcut un pas în direcţia lui, apoi m-am oprit.

Thomas a inspirat adânc.

— Dacă îl întâlnesc pe unchiul tău, îi voi spune că mai ai nevoie de puţin timp ca să te pregăteşti. Ne vedem în faţa cabinei mele, într-o jumătate de oră!

— Thomas!

Am dat să mă întind spre el, dar braţul mi-a căzut moale.

— Mulţumesc!

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti! a zis, aplecându-se şi sărutându-mi obrazul, nederanjat de publicul care ne privea încruntat. Eşti liberă să faci aşa cum îţi place. Chiar dacă alegi să urmezi un bărbat mascat, într-un costum vulgar în măruntaiele unui vas de croazieră în timp ce o persoană din trupa lui de circari ucide femei.

În ochii lui Thomas a sclipit plăcerea când Mefistofel a oftat cu năduf.

— Ne vedem în scurt timp!

— Dacă este aşa de vulgar costumul meu, de ce te holbezi la el de parcă ar fi unica ta dragoste?

— Thomas! l-am avertizat. Nu comenta pe seama hainei lui. Nu şi-a făcut somnul de frumuseţe şi este cu capsa pusă.

— Da, păi, nu era decât un pat liber în camera copiilor şi m-am gândit să i-l cedez domnului Cresswell.

Mi-am ascuns zâmbetul când Thomas s-a uitat la maestrul de ceremonii de parcă ar fi fost un cadavru reînviat.

— Domnişoară Wadsworth? a întrebat Mefistofel, fără să-şi mai ascundă enervarea. Mergem?

Maestrul mi-a întins braţul, dar l-am ignorat şi am pornit singură spre puntea de promenadă. Eram deja într-o stare proastă din pricina tarotului, iar, acum, apariţia bruscă a lui Mefistofel, diavolul în persoană, îmi amărâse şi mai tare ziua. Nu era nimic confuz în legătură cu sentimentele mele. Aveam să-i arăt lui Andreas cât de mult se înşelase.

De îndată ce am ajuns la capătul punţii, departe de pasageri şi de artişti, m-am întors spre Mefistofel.

— Încerci să-l enervezi pe Thomas şi nu este drept. Când am fost de acord să te ajut, mi-ai promis că va fi şi spre binele *meu,* îţi aminteşti? Situaţia asta, am zis, arătând spaţiul dintre noi, nu-mi prinde deloc bine. Ce este aşa de important că ai nevoie de ajutorul meu în secunda asta? Păreai că te distrai cu Jian şi cu Anishaa, nu că mă căutai.

— Nu aici!

Mefistofel mi-a arătat coridorul lung, care ducea câteva etaje mai jos. Am încercat să-mi ascund tremurul pe când intram pe holul prost luminat şi coboram rapid treptele înguste. Paşii noştri răsunau cu ecou de-a lungul scărilor de metal, anunţându-ne venirea tuturor celor de dedesubt. Voiam să-l întreb pe Mefistofel despre cărţile de joc şi legătura pe care ar putea să o aibă cartomanţia cu crimele, dar nu-mi doream să o fac când eram aşa de departe de alţi oameni.

Am ajuns la capătul scărilor şi am rămas uimită să văd că în faţa mea se deschidea un spaţiu vast de depozitare, care trebuie să fi ocupat cel puţin un sfert din întreaga carenă. Toate laturile sălii uriaşe

erau ocupate de cuşti cu bare din fier şi animale exotice. Maimuţe, tigri, lei, elefanţi şi lupi mai albi ca zăpada. M-am oprit lângă zebre, admirându-le culorile contrastante.

— Ei bine?

M-am întors cu faţa la maestrul de ceremonii şi mi-am proptit mâinile în şolduri.

— Ce este aşa de urgent?

Singuri acum, încercam să nu mă gândesc la noaptea care trecuse, la mâinile lui pe talia mea, la cum râsesem de parcă eram altă persoană pe când mă învârtea. Ce liberă mă simţisem pentru un moment!

— Am observat că nu i-ai dat încă Lizei scrisoarea cu pricina.

Mefistofel şi-a purtat mâinile înmănuşate de-a lungul unei cuşti, cercetându-le înainte de a şi le scutura.

— Ai prefera să i-o dau eu? Atunci ai putea pretinde că nu ai mâinile murdare din cauza acestei trebuşoare neplăcute.

— Despre asta voiai să discutăm? am zis eu, iritată de tonul lui. Cum poate fi adevărul un lucru teribil?

Mefistofel şi-a întrerupt periplul de-a lungul cuştilor şi s-a întors spre mine.

— Uneori, alegem să nu vedem lucrurile despre care ştim că sunt adevărate, pur şi simplu pentru că dorim să păstrăm vie fantezia unei realităţi posibile. A vedea realitatea înseamnă, uneori, să rămânem fără speranţă. Este un efect advers regretabil. Ca om de ştiinţă, ar trebui să ştii asta. Nu poţi îndepărta întotdeauna o tumoare fără a distruge şi puţin din ţesutul sănătos din jurul ei, nu-i aşa?

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu, nu am nevoie de ajutorul tău. Şi nici nu vreau să vorbesc poetic despre cum adevărul seamănă cu extirparea unei tumori sau alte asemenea prostii. Mai era şi altceva sau ai vrut doar să mă superi?

— Te înfurii destul de uşor, a zis el. Mie îmi place haosul, mai ştii? Îmi place să studiez reacţiile oamenilor. Noaptea trecută nu te-ai grăbit să scapi de mine.

Am simţit cum mă îmbujorez uşor.

— Mai ai şi alte cuvinte înţelepte sau pot să mă întorc la spectacol?

Mefistofel s-a îndreptat spre cuşca leului. Enervarea îi era vizibilă în muşchiul ce-i pulsa pe chip.

— Îţi cer scuze că ţi-am întrerupt această seară romantică, domnişoară Wadsworth. Dar m-am gândit că ai vrea să vezi ce am descoperit înainte de a-l alerta pe căpitanul cel autoritar.

Maestrul a făcut semn cu bărbia spre spatele cuştii. Judecând după mirosul puternic de ţărână ce plutea în aer, aş fi zis că fânul fusese recent schimbat. Mă îndoiam că Mefistofel mă târâse până acolo doar pentru asta, aşa că m-am apropiat cu mare grijă şi brusc m-am tras înapoi. Pe podeaua cuştii erau picături de sânge. Aşa ceva nu era posibil. Am inspirat adânc. Exista, cu siguranţă, o explicaţie logică; trebuia să gândesc ca un om ştiinţă.

— Leii nu primesc carne proaspătă? am întrebat.

Creierul meu refuza să înregistreze ceea ce ochii îmi spuneau că este adevărat – baza pentru orice iluzie.

— Sunt sigură că este, pur şi simplu…

— …vina mâinii tăiate de colo? a continuat Mefistofel, arătând un lucru pe care nu îl observasem iniţial; ceva ţeapăn care ieşea din fân.

Am închis ochii pentru o secundă şi am blestemat.

Un braţ palid, ros până la os la un capăt.

Cu excepţia cazului în care era o piesă de recuzită *foarte detaliată,* membrul arăta extrem de real. Nu era o iluzie şi nici vreun truc.

— Da, sunt sigur că explică sângele. Ce prostie din partea mea să-ţi cer ajutorul pentru aşa ceva!

M-am uitat iritată la Mefistofel.

— Nu fi mânios pe mine! Nu eu sunt cea care încearcă să-ţi distrugă trupa. Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la aceste consecinţe înainte să ai o relaţie cu o femeie căsătorită.

— Trupa este în pericol, în faţa ta este un braţ tăiat, iar tu ai prefera să discutăm despre aventurile mele?

— Da, atunci când s-ar putea ca ele să fie *cauza* tuturor problemelor.

L-am dat la o parte, observându-i şocul de pe chip, şi m-am strecurat în jurul părţii din spate a cuştii, ca să privesc braţul mai bine. Din cauza fânului proaspăt, mi-era greu să-mi dau seama dacă o persoană fusese ucisă *acolo* sau dacă braţul fusese aruncat ulterior.

— Trebuie să scoţi leul de aici imediat! am zis. Cuşca trebuie securizată şi cercetată.

M-am uitat cu atenţie la leu. Era imposibil de ştiut cât mâncase din cadavru – poate că fusese doar acel braţ, menit să ne distragă atenţia. Felina uriaşă se spăla alene, lingându-şi labele, apoi trăgându-le peste urechi satisfăcută, ca după o masă copioasă. Stomacul mi s-a întors pe dos, ghicind implicaţiile acestor gesturi. Seara se terminase aproape fără niciun incident.

— Nu ar trebui ca acest animal să fie cu celelalte, pentru spectacol?

Mefistofel s-a apropiat.

— S-ar părea că este prea ghiftuit ca să mai poată face ceva. Probabil de aceea a fost lăsat aici.

— Înseamnă că braţul a ajuns aici înainte de spectacol.

Mi-am înăbuşit senzaţia de greaţă. Nu puteam permite ca emoţiile să iasă la suprafaţă acum – sau vreodată. Văzusem multe în laboratorul unchiului meu – acte de o violenţă mult prea mare pentru a fi crezute. Dar asta? Ceea ce vedeam acum se ridica la un nou nivel pe culmile groazei. Era monstruos să arunci o fiinţă vie unui animal.

— Trebuie să-l chemi pe unchiul meu! am adăugat, observând că Mefistofel încă nu se

mişcase. Şi pe Thomas! Avem nevoie de ei. Cineva a murit aici. Oricine a făcut una ca asta vrea neapărat să te distrugă; mai bine ai spera să putem demonstra vina lui Cassie şi a soţului ei, altfel s-ar putea să fii chiar tu învinuit.

— *Aceasta* este cea mai bună deducţie a ta?

Mefistofel şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a încruntat. Nu era deloc reacţia pe care o puteam aştepta de la o persoană care tocmai găsise un braţ uman retezat. Dacă Mefistofel era nevinovat, atunci nu prea reuşea să o dovedească.

— Oricât de frumos ne-ar sta împreună, Cassie şi cu mine nu am fost niciodată amanţi. Ea şi-a dorit, dar am refuzat-o. Nu este o idee bună să combini plăcerea cu afacerile. Deşi nu-mi dau seama dacă nu cumva curiozitatea asta se datorează propriilor motive ascunse. Poate că eşti geloasă.

— Eşti ţicnit! Ai vrea tu să fiu geloasă!

Mefistofel părea să cugete la ce spusesem.

— Da, chiar aş vrea. Dar, dincolo de asta, dacă aş fi vrut să-i implic pe unchiul tău sau pe asistentul acela arogant al lui, aş fi făcut-o deja. Ce vreau eu este ca tu să cercetezi mai întâi. *Apoi* îi voi chema şi pe ei. Am nevoie de discreţie – trupa nu mai suportă multe lovituri. Fac tot ce pot să continui spectacolele, să distrag atenţia clienţilor, dar nici măcar eu nu pot săvârşi miracole. Am nevoie de ajutorul tău.

— Thomas este partenerul meu, am replicat. Avem abilităţi care se completează reciproc.

— Şi? Eşti incapabilă *să cercetezi ceva* fără ei?

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt preţ de un moment. Era o bătălie a tăriei de caracter, iar dacă era să fiu egoistă, nu aş fi cedat, din simpla dorinţa de a-i face în ciudă. Din moment ce la mijloc se afla victima unei crime, am ales totuşi să mă comport raţional.

— Bine! m-am răstit. Dar cineva trebuie să scoată leul din cuşcă *acum.* Nu pot cerceta locul crimei, făcându-mi griji *în acelaşi timp* că voi fi sfârtecată de bestie.

— Bine, a răspuns Mefistofel, ca un ecou, trecând pe lângă mine şi înhăţând un inel cu chei de pe un cârlig din perete. Mă bucur că există şi lucruri pe care le poţi face de una singură.

Mefistofel a vârât cheia în încuietoare şi a deschis uşa cuştii cu un scrâşnet care a făcut felina să mârâie tare şi ameninţător. Din câte se părea, leul nu era chiar atât de ghiftuit şi de docil pe cât crezusem.

— Ce faci? am întrebat.

Mefistofel a scos o lesă din cuşcă şi a ridicat-o, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

— Scot leul din cuşcă, aşa cum ai cerut! Ai băut iar din Zâna Verde? Credeam că este obiceiul *nostru* special.

— De ce îl scoţi tu? am zis eu printre dinţi. Nu ar trebui să chemi un expert?

Mârâind dezgustat, maestrul şi-a întors spatele la mine şi s-a îndreptat spre leu. Acum că mă uitam mai de aproape, puteam să văd pete de sânge în jurul botului palid al leului şi bucăţele de carne pe lângă mustăţile acestuia. Mefistofel fie nu observa semnele, fie pretindea să nu le vadă pe măsură ce se apropia de animal. Nu ştiam dacă să fiu impresionată sau oripilată în timp ce felina şi-a aşezat laba pe podea şi a pus ochii pe intrus.

Oricât de bine dresat ar fi fost leul, în el rămânea totuşi o parte care nu avea să se domesticească niciodată. Sclipirea inteligentă din ochii lui aurii îmi înfiora carnea, însă Mefistofel părea imun. Maestrul se mişca puţin cam prea îndrăzneţ pentru propriul lui bine.

— Ai grijă, bine? O să te înfulece, am zis, înaintând uşor, apoi va trebui să-ţi aleg sângele şi viscerele de cele ale victimei.

— Dacă se întâmplă aşa, atunci consideră că este un test al abilităţilor tale incomensurabile!

Am inspirat cât să mă calmez.

— Nu pot privi nebunia asta!

— Uneori, pentru binele tuturor, a zis el peste umăr, este necesar să-ţi murdăreşti mâinile. Ai încredere în mine, domnişoară Wadsworth?

Doar un nebun şi-ar fi pus credinţa într-un necunoscut care se lăuda cu iluziile lui.

— Ce mai vrea să însemne şi asta?

În loc să răspundă, Mefistofel a plesnit din lesă ca dintr-un bici, făcând celelalte animale să se agite în cuştile lor. Privirea mi-a căzut iar asupra braţului retezat şi mi-am întors iute ochii. Momentul pentru disecţia fragmentului însângerat avea să vină în curând.

Am înaintat, prinzându-mă cu mâinile de bare doar ca să am ceva de făcut în loc să mor de spaimă pe când maestrul se apropia din ce în ce mai mult de leu. Spre deosebire de calmul liniştit al felinei, pulsul meu o luase razna, fără putinţă de a fi domolit. Era suficient de groaznic să am de-a face cu un braţ retezat, dar a fi martoră la atacul unei fiare avea să fie şi mai rău.

Simţind tensiunea ce creştea, leul a adulmecat aerul, plesnind din coada cu blană în vârf pe fânul împroşcat cu sânge din spatele lui. Bestia era un arc gata să sară în orice moment. Am strâns barele până ce am simţit că mă dor degetele.

— Te rog, ai grijă!

Şoptisem atât de încet, că abia mă auzisem eu, aşa că am fost surprinsă să-l văd pe maestrul de ceremonii împiedicându-se de o grămăjoară de fân şi uitându-se la mine. După aceea, totul s-a petrecut mult prea repede. Deja suspicios din cauza bărbatului mascat din cuşca lui, leul s-a ridicat brusc de pe picioarele din spate. Mefistofel a sărit în spate, dar nu suficient de rapid. Leul a dat să-l înhaţe, sfâşiindu-i haina cu uşurinţă. Nu puteam decât să-mi imaginez ce ar fi putut face acele gheare cărnii expuse. Dacă Mefistofel nu ieşea mai repede din cuşcă, aveam să aflu.

— Fugi! am ţipat. Iute!

Mefistofel a căzut, târându-se acum ca un crab ce dădea să fugă cu spatele. Avea să moară, fără doar şi poate. Inima îmi bătea în ritmul unui cântec de luptă. Privirea mi-a căzut asupra unui baston şi, fără să stau prea mult pe gânduri, l-am luat şi am alergat

în partea opusă lui Mefistofel, plimbând toiagul de-a lungul barelor şi făcând un zgomot infernal.

În mintea mea, îmi închipuiam că tehnica aceasta avea să distragă atenţia leului, dar lucrurile stăteau altfel în realitate. Bestia nici nu s-a uitat la mine, ci a păşit alene mai departe, fără a-şi scăpa prada din priviri.

— Hei! am zis, lovind acum barele ca un jucător de crichet.

Lovitura puternică a răsunat cu un bubuit metalic şi aproape că mi-au zăngănit dinţii, dar leul s-a oprit pentru o clipă. Mi-am folosit toată puterea ca să lovesc iar şi iar cuşca; sunetul era prea puternic ca să poată fi ignorat. În cele din urmă, leul şi-a întors capul, plesnind iritat din coadă. Atât felina, cât şi maestrul mă priveau cu ochii goi, de parcă ar fi aşteptat următoarea lovitură.

— Fugi, idiotule!

Mefistofel s-a scuturat din starea de şoc şi s-a ridicat în picioare; şi-a întors spatele la marea felină şi aproape că reuşise să iasă din cuşcă atunci când animalul s-a răsucit spre el şi l-a lovit a doua oară. Am ţipat, convinsă că aveam să-l văd pe maestrul de ceremonii sfâşiat. Strigătul neaşteptat a speriat leul suficient cât să-i permită lui Mefistofel să iasă degrabă din cuşcă şi să trântească uşa în urma lui.

Am ajuns ca o săgeată în dreptul lui şi am prins lacătul, trăgându-l pe maestru într-un loc sigur. Mefistofel s-a strâmbat de durere, dar nu a strigat. Nu ştiam dacă ăsta era un semn bun sau nu. Poate că maestrul fusese rănit aşa de grav, încât acum era în şoc. Era una să lucrez cu cadavrele, însă a vindeca un trup viu nu era deloc un lucru la care să mă fi priceput.

— Eşti rănit?

Mi-am smuls mănuşile, cercetându-i repede pieptul cu mâinile.

Hainele lui erau sfâşiate, dar nu se vedea nici pic de sânge. Încă.

— Simţi vreo durere? Câte degete am ridicat?

Nu-mi puteam aminti ce altceva să-l mai întreb; morţii nu-mi dezvăluiau de obicei ce anume îi duruse decât după ce îi disecam şi căutam indicii. Mefistofel a clipit lent în spatele măştii lui obişnuite, părând să se gândească la ce întrebasem. Nu ştiam dacă se gândea la durere sau dacă era pe cale să leşine.

— Nu… prea ştiu. Poate spatele?

Mefistofel s-a ridicat cu greu în capul oaselor şi a tresărit de durere. Cu precizia unui medic, l-am sprijinit de perete şi i-am scos haina şi vesta. Am îngenuncheat lângă el şi i-am tras eşarfa cu o mişcare rapidă ce m-a surprins până şi pe mine. Degetele mele goale îi desfăceau deja nasturii gulerului când m-am oprit, dându-mi seama de poziţia în care ne aflam şi de ce făceam – dacă m-ar fi surprins cineva acolo, alături de un Mefistofel pe jumătate dezbrăcat, aş fi stârnit un mare scandal.

Mefistofel a clipit, privindu-mă.

— Nu e prima oară când scoţi eşarfa unui bărbat, nu-i aşa?

— Ar fi prima oară când aş folosi-o să strangulez pe cineva, însă.

— Ce violentă!

Mefistofel a închis ochii şi a gemut. Mi-am alungat grijile. Dacă venea cineva, nu ar fi văzut decât un bărbat rănit şi o persoană care încerca să îi ofere primul ajutor. Nimic mai mult. I-am deschis toţi nasturii cămăşii şi am desfăcut-o, cercetându-i repede abdomenul. Nu se vedea nicio rană pe pielea arămie şi netedă. M-am uitat de două ori la el, ca să mă asigur, ignorând indecenţa goliciunii lui. Mi-am scuturat capul. Era posibil ca Mefistofel să fi suferit răni interne care puteau fi mult mai periculoase decât carnea sfâşiată. Cel mai bine era să-i pipăi abdomenul cu degetele, căutând eventuale puncte dureroase, deşi nu ştiam dacă nu cumva aveam să-i fac rău.

— Nu ai nicio rană externă.

Mi-am ridicat privirea la el. Ne aflam foarte aproape acum. Prea aproape. Mefistofel şi-a fixat

ochii asupra ochilor mei, fără să clipească.

— Poate ai vreo contuzie. Pari un pic…

Mefistofel a alunecat în faţă, aproape îngropându-şi capul la pieptul meu.

— Te rog!

Cuvântul răsuna, în sine, ca o rugăminte. Braţele lui mi-au înconjurat delicat talia.

— Te rog, iartă-mă!

— Nu am pentru ce să te iert, am zis, îmbrăţişându-l scurt, îngrijorată ca nu cumva să se fi lovit la cap. Haide să ne ridicăm, bine?

După o primă încercare nereuşită, am putut în final să-l ridic în picioare. L-am sprijinit de teamă să nu cadă la loc şi să se rănească şi mai tare la cap. Tocmai eram pe cale să-i ofer jacheta când Mefistofel s-a clătinat atât de tare, încât m-a împins la perete, încercând să-şi întrerupă căderea. În ritmul acesta, avea să dureze o veşnicie să-l duc la un medic adevărat.

Doctorul Arden refuza să iasă din cabina lui, iar eu nu eram deloc sigură că mai exista vreun doctor la bord.

— Te simţi bine? am întrebat. Dacă ne mişcăm prea repede, atunci ar fi mai bine să te aşezi.

Mâinile lui s-au ridicat uşor şi mi-au cuprins faţa, apoi Mefistofel şi-a sprijinit fruntea de a mea. Era clar că halucina.

— Aminteşte-ţi!

— Ce să-mi amintesc?

— Târgul nostru, domnişoară Wadsworth, a zis Mefistofel sprijinindu-şi toată greutatea corpului pe mine, iar eu m-am temut că suferise vreo rană la coloană, care îmi scăpase din vedere.

Înainte să-l pot ajuta să se ridice iar, mi-a ajuns la urechi sunetul unor pantofi care coborau câte două scări la rând. Primul meu gând a fost că cineva avea să mă ajute cu maestrul dezorientat din braţele mele, dar când l-am văzut pe Thomas apărând grăbit de după colţ şi oprindu-se şocat, am simţit cum inima îmi cade prin stomac.

Maestrul s-a ridicat relaxat, privindu-mă când pe mine, când pe Thomas. Înţelegeam acum de ce insistase să-mi amintesc de târgul făcut. El pusese la cale întreaga scenă. Mi-am strâns pumnii pe când Mefistofel şi-a îndreptat spatele şi a început să-şi încheie cămaşa, foarte sigur pe picioarele lui.

— Domnule Cresswell, te asigur că lucrurile nu sunt ceea ce par, a zis el, deloc convingător, pe când îşi îmbrăca jacheta sfâşiată. Am fost atacat, iar domnişoara Wadsworth m-a salvat. A fost grozav de curajoasă, pe când eu am fost grozav de ruşinat, a adăugat el, arătând haina ruptă.

Din ce puteam vedea, Thomas abia dacă respira, însă privirea lui tăioasă cerceta sala, reconstruind probabil scenariul, în felul lui uimitor. Cu multă tristeţe, mi-am dat seama că Thomas inspectase fiecare obiect din sală, evitând însă să se uite *la mine.* Unchiul şi căpitanul au apărut în pragul uşii o clipă mai târziu, alături de Cassie.

— Ce mama dracului se petrece aici? a întrebat căpitanul. Ai de ţinut un spectacol. Iar asta, a zis bărbatul, arătând-o pe Cassie, nu a vrut să-mi spună care era urgenţa. Doar că ai nevoie de noi imediat.

Mefistofel s-a îndepărtat de mine şi a făcut semn spre cuşcă.

— Domnişoara Wadsworth şi cu mine investigam misterul braţului retezat. Dar aveţi dreptate: spectacolul trebuie să meargă mai departe. Cel puţin, această crimă nu va fi atracţia principală în spectacolul de diseară.

Astfel, Mefistofel s-a înclinat prefăcut, făcându-i semn lui Cassie să îl urmeze, şi a dispărut pe scări, lăsându-mă să înfrunt singură haosul pe care îl dezlănţuise. Am inspirat adânc, întâlnind privirea furioasă a unchiului. Ar fi fost cu mult mai puţin intimidant să înfrunt leul din cuşcă, chiar şi după atac.

— Unchiule, pot să-ţi explic totul!

DOUĂZECI,
O DEDUCŢIE PERFECTĂ

Magazia animalelor
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

— Pe toţi diavolii, ce vrea să spună cu „misterul braţului retezat?”

Vocea căpitanului Norwood a răsunat ca un tunet în liniştea tensionată. O maimuţă din fundul magaziei a ţipat, iar eu am încercat să nu tresar din cauza izbucnirii. Căpitanul era la fel de temperamental precum oceanul pe care naviga.

— Spune-mi că nu este vorba de un braţ *adevărat* de om.

— Mi-e teamă că în cuşca leului se află un membru real, am zis.

Nu-mi imaginasem vreodată că aş putea rosti o asemenea propoziţie. Mi-am luat privirea de la căpitan şi m-am concentrat la Thomas, sperând să pot explica pe cât de clar posibil – lui, căpitanului şi unchiului meu – ce se întâmplase cu adevărat, în afara faptului că mă găsiseră în braţele unui bărbat dezbrăcat.

— Mefistofel încerca să scoată leul din cuşcă atunci când animalul l-a atacat, am spus. Nu am putut încă să cercetez scena, aşa că nu am alte detalii. La o primă vedere însă, aş zice că cineva a schimbat fânul, încercând probabil să cureţe urmele crimei, dar nu pot fi sigură dacă nu intru în cuşcă şi nu mă uit îndeaproape.

Thomas s-a îndreptat cu paşi mari spre cuşcă şi spre braţul retezat, privind când felina, când membrul pe jumătate mâncat, când cine ştie ce. Bătea darabana în barele cuştii, iscând un bubuit înăbuşit cu degetele lui îmbrăcate cu mănuşile din piele. Căpitanul a deschis gura să zică ceva, dar unchiul l-a redus la tăcere cu un gest scurt. Nimeni

nu avea să îl întrerupă pe Thomas în timp ce se pierdea în calcule pe care doar el le putea vedea. Nu era prima oară când îmi doream să am măcar o fracţiune din acel talent al său.

— Acesta nu este locul crimei, a spus el.

Îl cunoşteam destul de bine pe Thomas cât să nu mă îndoiesc de concluzia lui.

— Aici a fost lăsat cadavrul. De fapt, nu cred că restul trupului s-a aflat vreo clipă aici. Pesemne că a fost deja aruncat peste bord sau poate criminalul plănuieşte să-l arunce în curând. Motivul nu a fost jaful – vedeţi inelul? Crima a fost fie premeditată, fie săvârşită din convenienţă.

— Pari foarte sigur de ceea ce spui, a mormăi căpitanul. Poate ar trebui să-l laşi pe doctorul Wadsworth să vorbească, băiete!

Thomas a închis ochii. Îmi imaginam cuvintele pe care încerca să nu le rostească. Era de-a dreptul incredibil că reuşise să se abţină. O clipă mai târziu, Thomas şi-a tras umerii înapoi şi a vorbit pe un ton care anula orice discuţie privitoare la autoritatea lui. În ciuda circumstanţelor, mă simţeam mândră. Thomas era uluitor când îşi etala astfel talentele într-un caz, iar încrederea lui era bine meritată. Se maturizase mult faţă de tânărul arogant de vara trecută.

— Thomas? a întrebat unchiul. Vrei să-i explici căpitanului?

Thomas a încuviinţat.

— Vă rog să observaţi nuanţa sângelui mânjit pe lacăt şi petele mici de sânge ruginiu de pe chei.

— Hai mai repede! a spus căpitanul.

Era clar că omul nu avea chef de vorbă în seara aceasta.

— De ce mi-ar păsa de culoarea sângelui?

— Mefistofel nu sângera, aşa că pata de pe lacăt şi de pe chei nu provine de la el.

Thomas s-a oprit o clipă şi a înconjurat cuşca, dar puteam să jur că auzeam o acuzaţie în tăcerea lui.

— Este destul de evident în urma acestui simplu fapt că sângele este fie al criminalului, fie al

victimei, a continuat el.

Tonul lui Thomas era profesionist, rece; poate că îmi imaginasem doar uşoara agitaţie.

— Este închis la culoare, ceea ce înseamnă că sângele nu era proaspăt când a ajuns pe lacăt. Îmi imaginez că era aproape uscat când criminalul a atins acele obiecte. Dacă acesta ar fi fost locul crimei, atunci ar exista sânge împroşcat şi pete uriaşe pe podea. Un braţ a fost retezat de pe trupul unei persoane – trebuie să fi fost o operaţie foarte murdară. Chiar şi cu fânul schimbat, ar fi trebuit să găsim sânge pe podele, pe pereţi şi pe tavan. Aţi fost vreodată la abator, căpitane? Este un loc tare murdar. Cât priveşte inelul, dacă el a fost motivul atacului, atunci ar fi trebuit să dispară primul.

— Poate nu i l-a putut da jos de pe deget femeii, a zis căpitanul.

— Atunci l-ar fi tăiat, am zis, atrăgându-mi o privire dezgustată din partea omului, de parcă eu aş fi fost cea care tăiase braţul victimei. Şi, în plus, nu este mâna unei femei. Victima este un bărbat. Iar inelul este, de fapt, o verighetă.

Thomas se plimba pe lângă fiecare cuşcă, împingând cu piciorul fire de fân. În cele din urmă, a îngenuncheat, apoi şi-a ridicat privirea; presupuneam că cerceta tavanul în căutarea petelor de sânge. M-am uitat spre locul asupra căruia îşi fixase ochii şi am clipit. O bucată de material de culoarea cobaltului era agăţată de ceva de pe tavanul jos. Materialul părea să fie mătase. Am mijit ochii şi am reuşit să văd conturul unui panou. O idee mi-a venit pe dată.

— Unde conduce acel panou de acces, căpitane?

— Este o simplă trapă pentru lucrările de întreţinere, care leagă această sală de coridoarele echipajului, a zis căpitanul, făcând un gest nepăsător cu mâna. Doar câţiva membri de încredere ai echipajului au acces acolo. Şi trebuie mai întâi să-mi ceară cheia.

— Pentru ce este folosită? a continuat Thomas. Cât de mare este compartimentul?

— În mare parte pentru lucrări de electricitate, a spus căpitanul Norwood. Un om în toată firea ar fi obligat să se ghemuiască pentru a putea trece pe acolo. Nu e un mod ideal de a transporta un cadavru, dacă la asta vrei să ajungi cu *teoria* ta.

Am întors informaţia pe toate părţile. Având în vedere experienţa noastră recentă cu criminalii, ştiam prea bine că nu era obligatoriu ca ucigaşul să fie bărbat.

— O femeie ar putea trece fără probleme. Nu ar fi înţelept să eliminăm pe cineva în acest moment, domnule.

Numele unui alt suspect, mult mai evident, mi-a răsărit în minte.

— Sebastián ar putea la fel de bine să încapă acolo.

Cei trei bărbaţi şi-au întors privirile goale spre mine, aşa că am adăugat:

— Contorsionistul. L-am văzut îndoindu-se.

Thomas se stăpânea cu greu. Aveam să-i dau multe explicaţii de îndată ce coboram de pe navă.

— Domnişoară Wadsworth, vă cer scuze, dar daţi-mi voie să vorbesc pe şleau – nu-i chip ca trapa să fi fost utilizată, m-a contrazis căpitanul. Aşa cum am spus, singurul set de chei se află în posesia *mea,* în cabina *mea.* Nu a mai intrat nimeni acolo de două zile. Sunt absolut sigur. Panoul acela iese din discuţie; asta, dacă nu cumva vreţi să mă acuzaţi că aş fi adus braţul aici. Trebuie să găsiţi o teorie mai bună.

Am numărat în gând până la zece. Cheile puteau fi furate, încuietorile puteau fi sparte şi, cu o navă plină de artişti de circ capabili să preschimbe imposibilul în posibil, căpitanul nu era deloc realist. Houdini era cunoscut atât în Anglia, cât şi în America drept Regele Cătuşelor. El *singur* avea trei dintre abilităţile pe care le enumerasem: ştia să spargă lacăte, încăpea în locuri strâmte şi se pricepea să evadeze rapid.

Gândul ăsta mi-a îngheţat orice altă idee, dar şi inima. Aveam să-l caut pe Houdini şi să-l întreb

unde fusese toată după-amiaza. Preferabil înainte ca unchiul să mi-o ia înainte şi să o înfurie pe Liza.

— Mmm…

Unchiul şi-a răsucit mustaţa, dar nu m-a privit. Nu puteam nega că mă durea atitudinea lui. În trecut, fusese supărat pe mine de nenumărate ori, dar niciodată nu mă mai ignorase în timpul investigării unei crime.

— De ce crezi că pe acolo a intrat criminalul nostru, Thomas?

Mi-am strâns buzele, enervată că mă ignora când eu ajunsesem prima la locul cu pricina. Thomas s-a întors spre mine. În privirea lui se citea doar seriozitate când a răspuns:

— Wadsworth? Tu ce crezi?

Nu am zis nimic preţ de un moment. Apreciam că Thomas îşi îndreptase atenţia spre mine, dar eram tulburată de faptul că avusesem nevoie de ajutorul lui. Lăsându-mi emoţiile la o parte de dragul misiunii, am arătat fragmentul de mătase.

— Bucata de mătase indică faptul că cineva a trecut pe acolo, am zis. În plus, puntea de promenadă a fost foarte aglomerată toată după-amiaza şi seara. Nu văd cum cineva ar fi putut strecura aici un cadavru sau bucăţi de cadavru fără să atragă atenţia celor care au ridicat corturilor, a artiştilor sau a pasagerilor care s-au plimbat toată noaptea. Asta *dacă nu cumva* criminalul a folosit altă cale de acces decât scara principală.

— Bun! a spus unchiul, arătând spre leul care începuse să se plimbe în cuşca lui. Vom afla mai multe îndată ce cuşca este goală.

Unchiul s-a întors la căpitan şi l-a fixat cu privirea lui gravă.

— Este nava ta, căpitane, dar îţi sugerez să pui pază pe fiecare punte în noaptea asta! Dacă restul cadavrului este încă în posesia criminalului, atunci acesta va dori cu disperare să scape de el. Nu aş fi surprins dacă ar încerca să-l arunce peste bord înainte de răsărit.

Căpitanul a început să îşi frece tâmplele cu suficientă forţă cât să-şi provoace singur o migrenă, dacă nu cumva suferea deja de una.

— Nu pot pune oameni să păzească puntea de promenadă de la clasa întâi. Ce părere îşi vor face pasagerii noştri? Asta nu este o închisoare, iar pasagerii mei nu sunt prizonieri. Nu vor fi terorizaţi din cauza crimei teatrale petrecute în seara asta şi intenţionez ca lucrurile să rămână aşa. Nu vreau să-i fac să sufere.

Aproape că mi-a venit să verific fizic dacă nu cumva îmi explodase capul din cauza unei afirmaţii atât de ridicole. Pipăindu-mi uşor părul, am descoperit că, doar printr-o minune, ţeasta mea era încă întreagă.

— Doar nu vorbiţi serios!

Thomas şi-a ridicat mâinile în aer a disperare.

— Ar fi cu mult mai bine să aveţi câţiva membri ai echipajului postaţi de-a lungul punţilor decât spectacolul unor rămăşiţe umane plutind pe apă oferit pasagerilor clasei întâi aflaţi în drum spre micul dejun sau ceai. „Oh, uite, domnişoară Eldridge, un tors uman sfârtecat. Îmi dai, te rog, frişca şi zahărul?”

— Nu fi absurd! a exclamat căpitanul, oripilat.

— Iertare! a replicat Thomas, fără pic de regret în voce. Nu fac decât să vă spun ce s-ar putea întâmpla.

Unchiul şi-a scos ochelarii, ştergând nişte pete imaginare.

— Îţi cer scuze, căpitane! Asistenţii mei şi cu mine nu vrem să fim nepoliticoşi, dar nu poţi pretinde că la bordul navei nu se întâmplă ceva sinistru. Trimite câţiva oameni de pază doar ca măsură de precauţie, ori asta nu va ultima dată când vom purta această conversaţie înainte de a ajunge la New York. Câte cadavre trebuie să mai descoperim ca să fie luate nişte măsuri de siguranţă?!

Căpitanul Norwood şi-a încleştat pumnii pe lângă corp.

— Dumneata, doctore, eşti unul dintre cei mai buni profesionişti în domeniu. Arată-mi ce poţi face împreună cu asistenţii dumitale! Voi trimite oameni de pază pe punţile de la clasele a doua şi a treia. Vreţi să-i aşezaţi sub microscop pe gentlemeni şi pe doamne? Atunci faceţi-o singuri! Nu am nici cea mai mică intenţie să-i jignesc, mai ales după ororile la care au fost supuşi săptămâna această. Au mai rămas doar două zile pe apă.

Căpitanul s-a întors să plece, apoi ne-a aruncat o privire urâcioasă peste umăr.

— După miezul nopţii – îndată ce se termină spectacolul – voi pune să fie scos leul. Atunci veţi putea investiga cât poftiţi. Până ce vă trimit vorbă, la miezul nopţii sau de dimineaţă, sunteţi liberi să faceţi ce vreţi, atât timp cât nu veţi menţiona acest incident nimănui. Vreau să am o seară liniştită, fără crime sau groază, iar dacă stârniţi vreun strop de panică, o să vă închid în celulă!

Căpitanul Norwoord ne-a împins înapoi la spectacol şi a pus un paznic în faţa scării, împiedicând astfel accesul în magazia cu animale. Aşadar, eram obligaţi să aşteptăm până ce se încheia spectacolul şi ferească sfântul să îndrăznim să stricăm cu ceva distracţia celor bogaţi şi puternici! Cel puţin, speram să trimită după noi după miezul nopţii; exista însă posibilitatea ca Norwood să se fi răzgândit şi să nu ne lase să coborâm la locul crimei până în zori.

— Noi doi vom aveam o discuţie serioasă, mi-a spus unchiul, privindu-mă la fel de rece precum vântul arctic ce bătea în jurul nostru. Până atunci, rămâi cu Thomas! Ne-am înţeles?

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Da, domnule!

Fără să mă mai bage în seamă, unchiul a plecat cu paşi mari spre cabina lui.

Thomas a rămas tăcut lângă mine, deşi simţeam că se lupta cu propriile emoţii. Mi-am frecat braţele, privind un membru al echipajului ridicând o valiză

şi ducând-o pe braţe. El fusese norocosul căruia i se ceruse să transporte braţul retezat la răcitor. Am încercat să nu tresar pe când mă gândeam la toate modurile în care scena şi dovada fuseseră contaminate. Misiunea noastră tocmai devenise mai dificilă.

— Nu-mi pot explica de ce căpitanul Norwood se opune cu atâta vehemenţă ideii de a pune câţiva paznici la clasa întâi, am zis, pe când Thomas şi cu mine aşteptam la capătul punţii de promenadă.

Câţiva petrecăreţi erau încă atraşi de corturile de carnaval ce fuseseră ridicate pe punte şi râdeau, hălăduind de la un cort împestriţat şi umflat de vânt la altul, deşi vedeam şi câţiva oameni care aruncau priviri îngrijorate peste umăr şi nu păreau la fel de veseli precum tovarăşii lor. Atmosfera era tăcută, precum calmul de dinaintea furtunii.

— Doar nu crezi că acoperă pe cineva, nu? Oricum, este destul de bizar că nu e îngrijorat cu privire la posibilitatea unei alte crime.

Thomas stătea lângă mine, având grijă să nu-mi atingă braţul, pe când privea oceanul înecat în beznă. Încercam să mă conving că nu eram deloc afectată de atitudinea lui rigidă, dar ştiam că era o altă minciună pe care o puteam adăuga şirului tot mai mare. În cele din urmă, Thomas a ridicat din umeri.

— Trebuie să recunosc că mi-este greu, Audrey Rose.

Mi-am înghiţit imediat replica, ştiind imediat, după faptul că-mi folosise numele de botez, că discuţia nu mai era despre căpitan. Briza mi-a suflat picuri fini de apă pe faţă, înţepându-mi ochii aproape la fel de mult ca şi tristeţea din tonul lui Thomas.

— Îţi jur că lucrurile vor reveni la normal! Trebuie să ai încredere în mine, Thomas!

— Am!

Thomas a oftat, apoi şi-a frecat faţa cu palma, un gest care nu îi stătea în fire. Părul lui brunet era

ciufulit, oglindind parcă agitaţia pe care o resimţea pe dinăuntru.

— Şi cred că asta este o parte a problemei. Ce fel de târg ai făcut cu Mefistofel?

M-am crispat puţin, aruncându-mi privirea de jur-împrejur ca să mă asigur că eram singuri. O femeie pe picioroange, înveşmântată în nuanţe fantomatice de alb şi cenuşiu, traversa puntea, mişcându-se ca un spectru pe fundalul oceanului întunecat. Ne apropiam prea mult de limitele înţelegerii mele cu maestrul de ceremonii şi, în ciuda problemelor cu Thomas, nu puteam pune în primejdie soarta Lizei.

— Nu sunt sigură că înţeleg acuzaţia, am zis, găsind un loc pe balustradă pe care să-l lustruiesc cu mâneca. Nu am acceptat niciun târg cu maestrul. Începi să-ţi cam pierzi talentul deductiv, Cresswell.

Un moment de linişte s-a lungit între noi greoi şi inconfortabil.

— Ai vrea să ştii ceva interesant despre deducţiile mele? a întrebat Thomas în cele din urmă, întorcându-se la mine. Când spui o minciună, îţi cobori uşor privirea, apoi o ridici. Este semnalul tău – te-am văzut făcând asta de faţă cu Moldoveanu şi cu tatăl tău.

Thomas mi-a cercetat chipul pe când propria expresie rămânea impenetrabilă, astfel încât să nu-i pot citi durerea.

— Am promis că nu ne vom minţi niciodată.

Thomas a inspirat adânc, ca şi cum avea nevoie de câteva clipe să-şi pună gândurile în ordine sau ca să rostească un lucru pe care nu voia să-l transmită prost.

— Sunt sigur că poţi găsi o cale de a fi sinceră cu mine, respectând totodată târgul făcut. Suntem parteneri. Egali. Lasă-mă să te ajut!

Îmi doream asta mai mult decât orice pe lume şi am căutat o soluţie pentru a mia oară. Însă nu reuşeam să găsesc nicio modalitate de a ocoli condiţiile lui Mefistofel. A admite că exista o înţelegere între noi însemna să pun capăt învoielii. Liza nu ar fi renunţat niciodată la Harry Houdini de

una singură, iar noi nu mai aveam timp. Peste două zile aveam să sosim în America şi, dacă o pierdeam acolo, atunci verişoara mea avea să dispară din familia noastră pentru totdeauna.

Mi-am încleştat pumnii, sperând că durerea provocată de unghiile care mi se adânceau în carne avea să-mi susţină hotărârea. Nu-mi pusesem mănuşile la loc şi simţeam încă senzaţia fantomatică a pielii calde a lui Mefistofel sub degete.

— Îţi jur că nu am făcut nimic imoral!

Era adevărul, deşi, după privirea din ce în ce mai distantă a lui Thomas, îmi dădeam seama că fusese un alt lucru nepotrivit pe care îl spusesem.

— Înţeleg!

Thomas a făcut un pas, depărtându-se de mine, iar în sufletul meu s-a căscat o prăpastie.

— Îţi urez o seară plăcută!

— Thomas, te rog! am zis, simţind că mi se răsuceşte stomacul.

Prietenul a clătinat din cap, apoi a început să se depărteze.

— Eu… Aşteaptă!

Fără să se mai întoarcă, Thomas s-a oprit.

— Sunt… Trebuie să mă odihnesc înainte de a investiga locul, în zori. O minte dezordonată conduce la o anchetă haotică. Noapte bună, Wadsworth!

Am făcut câţiva paşi şi m-am silit să-l las să plece. Nu eram surprinsă că Thomas mă studiase aşa de atent pe durata şederii la Institutul Naţional de Criminalistică şi Medicină Legală. Directorul Moldoveanu era un om groaznic, în faţa căruia fusesem nevoită să modific uşor adevărul din când în când. Cât despre tata… Înainte ca el să-mi accepte pasiunea pentru medicina legală, fusesem nevoită să-i ascund ucenicia pe lângă unchiul meu. Minciuna fusese un rău necesar, unul de care nu eram deloc mândră.

Mi-am îngropat faţa în mâini. Justificat sau nu, minţisem. Thomas avea tot dreptul să se îndoiască

de mine, deşi îmi doream mai mult ca orice ca el să vadă adevărul, şi anume că nu l-aş fi rănit niciodată.

— Ah, prinţul întunecat fuge pe aripile nopţii, a zis Mefistofel, înălţând un pahar de şampanie înainte de a sorbi din el. Are dreptate, să ştii! Chiar priveşti în jos atunci când minţi.

DOUĂZECI ŞI UNU,
NEAGRĂ CA SUFLETUL LUI

Puntea de promenadă
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

M-am întors.

— Nu ai pic de onoare? Ca să nu mai zic că nu este înfiorător, ci de-a dreptul sinistru să apari aşa, din senin.

Masca lui Mefistofel era la fel de neagră ca noaptea care ne împresura. Neagră ca sufletul lui diabolic. Şi poate la fel de neagră pe cât avea să-i devină ochiul dacă se mai strecura astfel în spatele meu în vreme ce criminalul umbla încă în libertate la bordul navei.

Mefistofel a băut restul şampaniei şi a arătat spre un scaun unde o cutie pe jumătate plină cu floricele zăcea lângă o sticlă goală de şampanie.

— Eram *chiar* aici; nu este vina mea că sunteţi amândoi atât de aiuriţi.

Am scrâşnit din dinţi.

— Atunci, de când tragi cu urechea la noi?

— De suficient timp cât să te felicit pentru cât de bine păstrezi iluzia inocenţei, a spus. Oricât de ticăloasă ar fi încercarea. Trebuie să recunoşti că actoria nu este punctul tău forte. Deşi, din câte mi-am putut da seama până acum, nici joaca de-a detectivul nu-ţi iese prea bine. Măcar eşti destul de plăcută vederii. Şi dansezi decent.

— Ai venit aici cu un motiv real sau te-ai plictisit să faci trucuri pentru publicul tău? am întrebat, simţind cum mi se aprinde faţa. Sau, cel mai probabil, te bucuri de necazurile pe care le-ai stârnit între mine şi Thomas?

— Nu mă plictisesc niciodată de trucuri, a zis Mefistofel zâmbind. Aşa cum nici tu nu te saturi să diseci cadavre.

— Asta nu înseamnă că avem ceva în comun, am zis.

— Dacă spui tu, a replicat maestrul, ridicând din umăr. Dar nu sunt de acord.

— Apropo, am spus, încă iritată de şiretlicul său din cuşca leului, nu ştiu care a fost scopul demonstraţiei de mai devreme, dar unchiul meu mă va trimite înapoi la Londra dacă mă mai prinde cu tine. Dacă îmi mai pui în pericol viitorul în medicina legală, o să încalc târgul pe care l-am încheiat.

— Poate că am vrut doar să văd dacă îţi pasă de mine sau dacă *totul* este prefăcătorie. Începi să devii o artistă în toată puterea cuvântului, chiar dacă priveşti în jos când minţi.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Mefistofel m-a privit complice.

— Dacă unchiul tău ar fi capabil să te trimită acasă doar pentru aşa ceva, atunci poate ţi-ar prinde bine să-ţi faci ucenicia cu altcineva. Ai putea lua în considerare studiul domeniului meu pentru o vreme.

Mefistofel mi-a amuţit răspunsul cu un gest rapid din mână.

— Deşi am putea pălăvrăgi la infinit despre dramele noastre personale, am veşti pentru tine. Verişoara ta se întâlneşte cu Houdini pe scenă, după miezul nopţii. Singuri. E destul de scandalos pentru o fată din lumea bună, fugită de acasă cu o trupă de inadaptaţi social.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Călătoreşte cu voi de mai bine de o săptămână, iar acum eşti îngrijorat din cauza scandalului?

— Îmi amintesc că unchiul tău a ameninţat să o interneze într-un ospiciu dacă se mai întâlneşte singură cu Houdini. Vezi? Am stat aici şi am aşteptat răbdător să-ţi termini investigaţia pentru a-ţi putea da veştile imediat.

Aproape că am mârâit. În ritmul acesta, Liza şi cu mine aveam să ocupăm celule alăturate la ospiciu.

— Ce fac?

— Lucrează la noul număr al lui Houdini pentru spectacolul de mâine; Harry este foarte secretos, dar am văzut o mică parte din trucul lui. Numărul ăsta este *cu adevărat* dificil. Şi sfidează moartea, dacă reuşeşte să cronometreze totul cum se cuvine. S-ar putea însă ca acela care intră în canistra de lapte să-şi găsească sfârşitul.

Dacă exista cumva vreun moment potrivit pentru a înota înapoi spre Anglia, acesta era. Nu doar că Liza se întâlnea cu Houdini, dar plănuia să-l ajute cu următorul lui număr, după ce îi jurase unchiului că nu avea să o mai facă niciodată.

— Canistra de lapte? am întrebat în cele din urmă, ştiind că Mefistofel mă ademenea să merg mai departe. Nu sună foarte periculos. Cum rămâne cu numărul cu cătuşe? Mi se pare că ar trebui să se concentreze la a fi regele câte unui singur lucru odată.

— Doar nu te aşteptai ca Harry Houdini să doarmă liniştit, mulţumit să poarte o singură coroană, nu?

Mefistofel a mijit ochii lui întunecaţi ca şi cum l-aş fi lovit în moalele capului.

— De ce să fii, pur şi simplu, bun când poţi fi grozav? Dacă vrea să fie cunoscut drept „Marele Houdini”, atunci n-are de ales decât să facă un spectacol pe măsură. Oamenii nu-şi amintesc spectacolele mediocre. Ca să câştigi, într-adevăr, minţile şi amintirile privitorilor, ai nevoie de *măreţie.* Asta face poveştile să devină legende şi întemeiază împărăţii.

— A găsi noi căi de a scăpa ca prin urechile acului din situaţii primejdioase nu este un semn de măreţie. Este o primejdioasă dovadă de nesăbuinţă, am zis. Iar a implica şi pe altcineva într-o asemenea prostie indică neglijenţă şi ar trebui să constituie infracţiune. Dacă i se întâmplă ceva verişoarei mele, va fi în totalitate vina lui. Va descoperi că până şi regii cunosc decăderea.

— Ah! Trebuie să te contrazic într-o privinţă. Măreţia presupune perseverenţă, presupune a refuza

să te opreşti doar pentru că ţi-ai atins un scop. Este o stare perpetuă de căutare şi îmbunătăţire a sinelui. Harry va deveni, într-o zi, Marele Houdini pentru că a muncit să obţină acel titlu, săvârşind un miracol după altul, nemulţumindu-se cu *mediocritatea.*

— S-ar părea că nu-i place să se mulţumească cu ceea ce obţinut până acum.

— Din mulţumire se naşte satisfacţia de sine. Verişoara ta a ales să-l urmeze pe Harry pentru că acesta nu se mulţumeşte să fie mediocru. Oare „Bunul Houdini" sau „Decentul Houdini" sună la fel de bine?

Mefistofel a clătinat din cap.

— Nu prea cred. Aşa cum un frac bun nu este la fel de fascinant ca unul *grozav.*

— De aceea ai renunţat la numele familiei tale? am întrebat, încercând să-l ademenesc. Nu erai mulţumit cu luxul şi confortul – era doar bune, nu grozave.

Mefistofel şi-a întors privirea spre bărbaţii şi femeile în haine alese care se plimbau încă printre corturile de carnaval de pe punte. Rămăseseră puţini oameni şi păreau să-şi fi pierdut strălucirea de mai devreme.

— De ce să trăieşti într-o colivie când poţi arăta lumii cum scapi din ea?

— Eu…

— Spune-mi că viaţa asta nu-ţi pare ispititoare.

Am deschis gura, dar nu am reuşit să rostesc vreun cuvânt. Mefistofel m-a privit iar ca şi cum ar fi ştiut ce gândeam, dar nu a insistat.

— Mergem să-i vedem pe Liza şi pe Harry?

Mefistofel a tras un ceas din buzunar şi a început să-l legene înainte şi înapoi, de parcă ar fi vrut, prin hipnoză, să-mi alunge interesul pe care îl aveam în legătură cu trecutul lui.

— În câteva minute, cortina se va lăsa pentru public, dar va începe spectacolul privat.

Mi-am aruncat privirea la mulţimea din ce în ce mai rară, sperând să văd un anume bărbat înalt, unul căruia aveam să-i mărturisesc totul de îndată ce

puteam. Spre deosebire de magicianul din faţa mea însă, Thomas părea să fi dispărut de-a binelea în seara asta. Am renunţat să-l mai caut cu privirea. Aveam să-l văd în curând, în cuşca leului. O cometă a traversat cerul nopţii şi m-am rugat să nu fi fost un semn al efemerităţii dragostei sau a prieteniei.

O linişte bizară ne-a întâmpinat în salonul de mese acum că spectacolul „Carnavalului Clarului de Lună” se încheiase. Verişoara mea şi chipeşul ei artist păreau adânciţi într-o discuţie tainică pe scenă. Paşii mi-au ezitat privindu-i cum puneau cap la cap detaliile numărului de magie. Nu exista nicio îndoială că a conspira împotriva Lizei echivala cu actul perfid al unei trădătoare, iar eu eram maestra unui spectacol pe care îl creasem singură. Speram că verişoara mea avea să mă ierte într-o zi, după ce treceau toate. Deşi nu ştiam cât avea să treacă până aveam să mă iert eu însămi. Poate că afecţiunea lui Houdini era doar prefăcătorie, însă Liza părea fericită cu această minciună.

Mefistofel l-a fluierat pe Houdini, ridicând o mână în semn de salut. Cei doi tineri s-au privit o clipă, mult prea rapid ca să desluşesc ce-şi comunicaseră tacit. Poate că fusese o simplă avertizare din partea maestrului cu privire la necesitatea succesului următorului număr. Cu toate cadavrele care continuau să se adune şi descoperirea unui braţ retezat, afacerea lui Mefistofel părea să meargă ea singură pe sârmă. O singură mişcare greşită şi întreaga viaţă pe care Mefistofel şi-o clădise avea să dispară ca prin magie.

Liza a zâmbit şi a sărit de pe scenă, alergând la mine într-un fel care mă făcea să mă simt încă şi mai groaznic pentru că unelteam pe la spatele ei.

— Audrey Rose! Ce surpriză plăcută!

Liza m-a sărutat pe ambii obraji şi m-a cuprins în genul de îmbrăţişare ce înalţă atât starea de spirit a unei persoane, cât şi picioarele de pe podea.

— Nu mă aşteptam să te văd aşa de târziu în noapte. Vine şi domnul Cresswell?

— El stă bosumflat pe undeva, a zis Mefistofel în timp ce se îndrepta spre scenă. Este gelos pe costumul meu. Nu tuturor le vin bine modelele decadente şi franjuri argintii.

Liza şi-a răsucit gâtul, căutând printre umbrele salonului, ca şi cum nu l-ar fi crezut pe maestrul de ceremonii. Am clătinat din cap.

— Nu se simţea prea bine şi a mers la culcare. Am avut o seară destul de intensă.

— Oh!

Liza ne-a privit subtil pe mine şi pe Mefistofel. Vedeam cum în ochi i se aprindeau fel de fel de întrebări şi ştiam că aveam să-i ofer răspunsuri imediat ce am fi rămas singure. Fata a clipit, iar suspiciunea a dispărut. Liza îi citea pe cei vii la fel de bine pe cât îi citeam eu pe cei morţi.

— Îmi pare rău că va pierde toate astea, a zis ea, arătând spre scenă, dar sunt sigură că va rămâne fermecat mâine-seară. Este cu adevărat magic: jur că sunt unele forţe supranaturale care îl călăuzesc pe Harry într-un fel cu totul nefiresc.

Am expirat, uşurată să văd că discuţia se îndrepta acum spre Houdini. Căpitanul Norwood ne spusese destul de clar că nu aveam voie să discutăm despre braţul retezat şi, cu toate că aveam încredere în verişoara mea, nu voiam să o împovărez cu descoperirea sinistră de mai devreme.

— Ştii, magia este, pur şi simplu, uniunea dintre ştiinţă şi viclenie. Sunt minciuni deghizate.

— Iar fantomele nu-s adevărate! a strigat Harry de pe scenă. Spiritismul este o făcătură.

— Da, mi-ai mai spus. Iar şi iar.

Liza a oftat ca un om cu o grea suferinţă şi şi-a trecut braţul pe după al meu, înclinându-se spre mine cât să nu fie auzită de Houdini.

— Dar este şi distractiv. Mi se pare minunat şi romantic să te laşi fascinat de minciună; nu poţi să-mi spui că nu eşti *măcar un pic* intrigată de imposibilitatea ideii. Speranţa este adevărata magie – este scânteia şi ceea ce ne atrage. Ştiu că nu există fantome, dar, dacă mi-aş dori să vorbesc cu o

persoană dragă care nu mai este printre noi, *aş prefera* să cred că există.

— Speranţa este o forţă foarte puternică, am zis.

— Într-adevăr. Jur că m-aş agăţa de sentimentul ăsta ca de o frânghie de salvare, fără să îi mai dau vreodată drumul. La fel se întâmplă şi cu spectacolele. Mulţimea speră ca imposibilul să devină posibil. Noi le arătăm visuri care nu mai sunt doar în imaginaţia noastră – cu ajutorul speranţei, fanteziile devin realitate. Când smulgi speranţa este ca şi cum ai smulge viaţa cuiva. Cu toţii avem nevoie să credem că putem face imposibilul.

Zâmbeam. Era bine că Liza avea o asemenea speranţă; avea, cu siguranţă, nevoie să spere că unchiul nu-i descoperea lipsa, altfel intram amândouă într-o mare de belele.

— Nu ai de gând să ieşi pe scenă cu Houdini mâine-noapte, nu?

Liza mi-a zâmbit ştrengăreşte.

— Bineînţeles ca nu. Nici nu aş îndrăzni să visez…

Chiar atunci, Harry a bătut din palme de câteva ori, oprindu-ne conversaţia. Am reuşit să-mi desprind privirea de verişoara mea şi m-a întors spre tânăr.

— Doamnelor! Timpul este singurul patron de care ascult şi devine cam nerăbdător, a zis el, chemând-o pe Liza. Am nevoie de ajutorul tău în clipa asta. Tre’ să-i demonstrez lui Mefisto că asta nu-i o capcană mortală. Am numărat fiecare secundă.

M-am uitat speriată la verişoara mea.

— Capcană mortală? Ce vrea să spună?

— Vei vedea!

Strângându-mă de mână, Liza a plecat în grabă spre scările scenei şi a făcut o plecăciune teatrală înainte de a dispărea în spatele draperiilor de culoarea cernelii. Aproape că mi s-a făcut rău. Liza nu intervenise niciodată în socotelile mele, indiferent de cât de mult mă blamase societatea pentru interesul meu ştiinţific.

În timpul anchetei în cazul Spintecătorului, Liza fusese cea care îmi stătuse alături, criticându-ne prietenele la ceai atunci când acestea îl batjocoriseră pe Thomas, acuzându-l de crime, din cauza pasiunii lui pentru ştiinţă şi a lipsei emoţiilor. Tot Liza fusese aceea care jucase rolul fiicei perfecte, prefăcându-se că mă duce la cumpărături când, de fapt, eu mă strecuram cu Thomas pe străzile Londrei, pentru a investiga. Iar acum, o răsplăteam trădând-o, înşirând minciuni, manipulând şi încheind târguri la miezul nopţii cu un tânăr diabolic.

Deodată, nu mai eram aşa de sigură că puteam respecta înţelegerea. Cumva, în timpul acestui voiaj, mă transformasem în tatăl meu, încuindu-i în cuşti pe cei dragi, în loc să-i eliberez. Era un adevăr trist şi aproape că mă înecam din cauza gustului său amar.

— Ştii, nu te prinde perfidia… Spre dezamăgirea mea.

Mefistofel mi-a zâmbit arogant.

— Masca asta poate fi amuzantă din când în când, dar îţi sugerez să fii tu însăţi. Sinceritatea e mai bună dintr-un motiv. Dacă ai vrea să revezi termenii înţelegerii noastre, nu trebuie decât să-mi spui.

— Eu…

Dar, înainte să pot răspunde, Liza a rostogolit pe scenă o canistră mare pentru lapte, mişcând-o până când a ajuns în mijloc. Harry a sărit de pe scenă şi a început să alerge cu spatele, ceea ce era, în sine, un spectacol, căci, cumva, reuşea să nu se lovească de nicio masă sau de vreun scaun în timp ce studia invenţia de pe scenă.

— Un pic mai la stânga… încă un centimetru… Stop! Nu că-i perfect?

Houdini şi-a încrucişat braţele la piept şi a studiat încăperea.

— Fă un X la fiecare colţ, da’ mic, ca să nu fie văzut din public! Du-te şi ia cortina portabilă! Totul

trebuie să fie pus la punct – n-o să mai avem altă şansă să impresionăm. Tre' să iasă măreţ.

— „Te rog", a adăugat Mefistofel.

Când Harry a ridicat mirat o sprânceană, maestrul a explicat:

— Dacă îţi pui asistenta să facă ceva, ai bunul-simţ de a fi manierat! Şi nu mai folosi atâtea prescurtări; sună oribil şi distrage atenţia de la talentul tău!

— Nu-mi fac io griji, a zis Houdini. Şi nici tu n-ar trebui să-ţi faci. Cin' mai poate face isprăvile pe care le fac eu? a continuat el, căutând cu privirea în jur. Păi da, nimeni.

— Ai putea să scoţi unicorni în culorile curcubeului din norişori mov şi tot m-ar deranja cât de incoerent vorbeşti, a zis Mefistofel zâmbind. Dacă nu o faci pentru mine, atunci măcar pentru bieţii unicorni. Făpturile magice merită un discurs corect gramatical.

Harry şi-a dat ochii peste cap.

— Ultima dată când am verificat, aranjamentul ăsta funcţiona pentru că nu ne băgăm unul peste treburile celuilalt. Eu nu-ţi critic magia sau invenţiile inginereşti, iar tu nu comentezi la adresa mea.

— Atunci, să zicem că a fost un sfat prietenesc, ca de la un magician la altul, a spus Mefistofel, păşind mai departe, ca să se aşeze.

Maestrul s-a aşezat într-un scaun şi şi-a sprijinit picioarele pe o masă, de parcă s-ar fi relaxat în cabina lui şi nu pusese la cale atacul unui leu cu doar o oră în urmă.

— Nu vei câştiga prea mulţi admiratori în situaţia de faţă dacă eşti obraznic cu tinerele domnişoare. Crezi că Prinţul Albert s-a adresat vreodată aşa publicului? Dacă tot te îmbraci în smoching, cu guler scrobit, şi te autointitulezi rege, atunci joacă rolul gentlemanului cât mai convingător cu putinţă! Limbajul tău de stradă newyorkez ar trebui să rămână acolo de unde l-ai şi împrumutat, ca pe o mână de păduchi.

Un zâmbet groaznic a tresărit pe buzele lui Houdini.

— N-o să port smoching pentru numărul ăsta, şefu'. Dar o să gâdil nobilimea cu câteva glumiţe.

Houdini s-a întors la Liza, făcând o temenea adâncă.

— Eşti, *te rog,* drăguţă să aduci cortina portabilă? Nu *vom mai căpăta* o altă şansă de a ne lăuda cu debutul trucului cu canistra de lapte. Trebuie să le arătăm ceva cu totul uluitor.

Mefistofel părea uşor amuzat de manierele şi de discursul corect ale lui Houdini, dar nu a muşcat momeala. În timp ce Houdini şi Liza aranjau scena după indicaţiile şi măsurătorile exacte ale lui Harry, eu revedeam în minte evenimentele serii. Nu-mi puteam imagina oroarea prin care trecuse victima din cuşca leului, înainte de a-şi da duhul. Speram că nu suferise prea mult.

Pe când mă aşezam lângă Mefistofel, am încercat din răsputeri să nu-mi amintesc cât de mult îmi amintea braţul din răcitor de laboratorul Spintecătorului şi de organele pe care le prelevase. Maestrul s-a uitat la mine. Încruntarea îi estompa veşnicul zâmbet arogant.

— Ai fost în camera femeii arse? a întrebat el, brusc serios.

Nu era tocmai lucrul pe care mă aşteptam să-l spună, dar am încuviinţat.

— O dată. Când am aflat prima oară că a dispărut.

Mefistofel a tras o bucată de material dintr-un buzunar interior al hainei.

— Ţi se pare cunoscut?

Sângele mi-a îngheţat în vine uitându-mă la stacojiul profund al materialului. Mi-am amintit de rochia frumoasă care rămăsese aruncată pe podeaua domnişoarei Crenshaw. Nu o cercetasem cu atenţie, dar eram aproape sigură că rochia nu fusese tăiată.

— De unde ai asta?

— Am găsit-o în cabina mea cu două nopţi în urmă. Fără vreun bilet sau vreun motiv.

Mefistofel a luat bucata de material şi a împăturit-o, aşezând-o la loc în buzunarul hainei.

— M-am gândit că a scăpat-o vreo menajeră când a făcut curăţenie, dar acum nu mai sunt aşa de sigur.

Dintr-un alt buzunar, Mefistofel a scos o altă bucată de material roşu; aceasta avea pete ruginii. Sânge.

— Este aceeaşi mătase. A fost adusă noaptea trecută.

— Pare să fie aceeaşi mătase cu cea din rochia domnişoarei Crenshaw.

— „Pare să fie”? a pufăit Mefistofel.

— De ce nu spui cu siguranţă că este material rupt din rochia ei? Oi fi eu bun la prestidigitaţie, dar dumneata, domnişoară Wadsworth, te descurci destul de bine cu învârtitul vorbelor.

— Ca om de ştiinţă, este imprudent să afirm ceva cu certitudine când nu pot fi sigură de la prima vedere, am zis, rece. Aşadar, bucata *pare* să fie din acelaşi material. Nu pot fi sigură dacă nu am la îndemână rochia fetei. Materialul este, cu siguranţă, *similar.* Dar acelaşi?

Am ridicat un umăr. Un muşchi tresălta nervos pe obrazul lui Mefistofel.

— Poţi să te enervezi cât vrei, dar memoria este un iluzionist mult mai bun decât tine. Cum rămâne cu „păcăleşte privirea şi convinge mintea”? Oare nu se aplică acelaşi concept?

— Bine! Vii cu mine în cabina domnişoarei Crenshaw? a întrebat Mefistofel. Am putea să căutăm dovada că bucata această tăiată de material, care pare să fie din rochia ei, chiar este din rochia ei.

— Nu este o idee bună să intrăm cu forţa în cabina ei, mai ales că este locul crimei.

— Ceea ce face aventura noastră cu atât mai atractivă.

Mefistofel s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

— Hai să mergem! Sigur căpitanul te va căuta în curând.

— Nu am acceptat să vin cu tine.

— Adevărat! Dar nici nu ai refuzat, a zis maestrul, ridicându-şi un colţ al gurii. Ştiu că tânjeşti la fel de mult ca mine să rezolvi misterul, domnişoară Wadsworth. Am început să primesc plângeri de la sponsori, care nu sunt foarte promiţătoare pentru Carnaval. Acum, mă ajuţi să intru în cabina ei sau nu? Aşa cum ai spus, fata este moartă. Mă îndoiesc că o va deranja investigaţia noastră.

Am arătat, cu inima îndoită, spre scenă.

— Cum rămâne cu numărul de magie?

— Va trebui să aştepţi până mâine-noapte şi să te bucuri de el alături de ceilalţi pasageri.

Mefistofel mi-a întins iar mâna.

— Eşti gata să săvârşim o mică infracţiune?

Nu eram deloc pregătită. M-am ridicat, împovărată de un presentiment, şi l-am urmat pe iluzionist spre cabina goală a fetei ucise, regretându-mi deja neghiobia.

DOUĂZECI ŞI DOI,
TORT ŞI MĂŞTI,

Puntea de promenadă
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

Am ieşit pe puntea de promenadă, descoperind un alt soi de haos faţă de acela pe care îl lăsaserăm cu doar o jumătate de oră în urmă.

Ca un roi de albine, echipajul şi artiştii desfăceau corturile şi împătureau pânzele dungate cu negru, alb şi argintiu, punându-le deoparte pentru un alt spectacol sub lumina lunii. Pasagerii care se desfătaseră cu fel de fel de năzbâtii, în afară de dulciuri şi delicatese, dispăruseră. Sumar îmbrăcaţi, cei care mergeau pe picioroange nu mai dansau ca nişte şerpi fantomatici, legănându-se în ritmul apei şi al muzicii seducătoare. Clovni şi doamne elegante îşi mânjiseră machiajul cerat până devenise asemenea unui strat jupuit de piele. Cu toate acestea, indiferent de cât de obosiţi şi de murdari arătau artiştii, niciunul nu-şi scosese masca.

— De ce îşi ţin cu toţii măştile chiar şi după spectacol?

Mefistofel a făcut un semn din cap.

— Câştigă douăzeci de dolari pe săptămână plus tort, cu o singură condiţie: nu au voie să fie văzuţi fără mască. Niciodată.

— Tot ce le dai de mâncare este tort? am ridicat o sprânceană. Şi ei sunt de acord cu aşa ceva?

— Evident, nu! a zis Mefistofel pufnind. Înseamnă că mâncarea este inclusă în salariu.

M-am încruntat, încercând să înţeleg atât jargonul de circ, cât *şi* condiţia lui Mefistofel; pentru nişte oameni care voiau să trăiască liberi, mi se părea că aveau mult prea multe reguli.

— Harry Houdini nu este obligat să poarte mască, am zis eu. Asta nu cauzează conflicte? Aş

zice că regulile trebuie să se aplice tuturor sau niciunuia.

Făcându-mi semn să ocolim prin partea opusă a navei, maestrul de ceremonii m-a condus pe puntea goală de la tribord, unde eram însoţiţi doar de scârţâitul funiilor şi de pasagerii adormiţi. Am încercat să nu mă zgribulesc pe când vântul îmi smucea gulerul violent şi ameninţător ca o bestie tulburată.

— Harry este diferit, a zis în cele din urmă Mefistofel. El va deveni o legendă într-o zi, ascultă ce-ţi spun! Un om ca el poartă deja o mască – el renaşte din cenuşa omului care a fost odată. De ce să-l oblig să se deghizeze când el poate deveni o altă persoană în fiecare noapte, scuturându-se câte un pic de vechiul Harry?

— Cine este vechiul Harry?

Nu mă aşteptam cu adevărat la un răspuns, dar Mefistofel era plin de surprize.

— Este un imigrant maghiar, dar ştii de unde le spune oamenilor că provine? Din Appleton, Wisconsin. Harry are atâtea măşti invizibile, încât una adevărată nu ar părea deloc autentică.

— Măcar Harry este numele lui adevărat? am zis, glumind.

— Nu. Este Ehrich.

— Ehrich?

— Ehrich Weiss. Dacă o fi şi ăsta adevărat. Nimeni, în afară de maică-sa, nu poate şti cu siguranţă.

Mefistofel a numărat cabinele şi a încetinit pasul.

— Am ajuns!

Ne-am oprit în faţa unei cabine aflate la vreo două uşi distanţă de pupa navei. M-am învârtit pe loc, aducându-mi aminte de ideea insistentă a unchiului cum că ucigaşii revizitează locul crimei, şi am cercetat zona. Vizavi de noi se aflau balustrada şi oceanul infinit. De ambele laturi ale cabinei, bărcile de salvare erau montate pe perete ca nişte trofee. Nu existau prea multe locuri în care s-

ar fi putut ascunde o persoană, aşa că mă întrebam cum fusese scos din cameră trupul fetei.

— De unde ştii care este cabina domnişoarei Crenshaw? am întrebat deodată.

Mefistofel nu fusese prezent când îi cercetaserăm camera.

— Ai mai fost aici şi înainte? Cum ai recunoscut bucata de material din rochia ei?

Un alt gând mi-a străfulgerat prin minte şi l-am privit pe maestru cu ochii mijiţi.

— Eraţi amanţi?

— Simt cumva o urmă de gelozie? Sunt destul pentru toată lumea, domnişoară Wadsworth! Deşi, dacă ai vrea să fii unică, ar trebui să rezolvăm situaţia cu Cresswell. Odată ce îmi iau un angajament, nu îmi place să împart.

Nu m-am mai obosit să răspund la o asemenea prostie, deşi noua informaţie adâncea misterul ultimelor ore de viaţă ale domnişoarei Crenshaw. Dacă tânăra fusese cu maestrul, atunci era posibil să-i fi urmărit cineva mişcările? M-am gândit iar la Cassie – oare fusese geloasă pe escapadele lui târzii? Ori poate soţul ei îl urmărise pe Mefistofel până acolo, sperând să-i poată întinde o cursă?

Mefistofel şi-a netezit vesta, încruntându-se. Şi-a întors buzunarele de dos, a pipăit de-a lungul borului jobenului şi s-a aplecat, căutând în jurul pingelelor.

— Doar… un… moment.

— Serios? am întrebat, dând-mi ochii peste cap când mi-am dat seama ce căuta. Cum se face că tocmai tu, dintre toţi oamenii, nu ai şperaclu?

— Ţi se pare că semăn cu Houdini? s-a burzuluit el. *El* este Regele Cătuşelor.

— Evident, altfel am fi deja înăuntru, în loc să ne pierdem vremea în faţa cabinei.

Mi-am scos unul dintre acele de pălărie şi l-am împins pe maestru din calea mea cu şoldul. Mefistofel a fluierat apreciativ când am vârât acul în broască, mişcându-l până ce am auzit sunetul slab al mecanismelor. Houdini nu era singurul binecuvântat

cu acest talent. Poate că dacă fugeam cu circul, m-aş fi putut antrena suficient cât să mă autointitulez Regina Cătuşelor. Mulţumindu-i în gând tatălui meu pentru trucul învăţat, am inspirat adânc şi am deschis uşa.

— Uite cine face minuni acum! am zis peste umăr. Poate o să-l ajut pe domnul Houdini cu următorul număr îndrăzneţ de evadare. Cum…

Am intrat în cabină şi m-am oprit brusc. Deşi încăperea era întunecată, lumina lunii intra pe uşa deschisă şi am văzut o siluetă ce şedea în capul oaselor în pat. Fie cineva aranjase pernele în forma unui trup uman, fie spărseserăm din greşeală o cabină ocupată.

Mefistofel s-a ciocnit de mine şi a blestemat.

— Trebuie să închidem uşa…

— O idee bună! E cam curent, a zis personajul misterios, ridicându-se în picioare. Poate ar trebui să o şi încui. N-aţi vrea să băgaţi pe nimeni la idei în legătură cu scopul vizitei voastre aici. Neînsoţiţi. După miezul nopţii. Nu arată prea bine.

Mi-au trebuit câteva secunde să mă dezmeticesc, însă vocea aceea nu era deloc cine m-aş fi aşteptat să fie.

— Thomas!

Inima aproape mi-a sărit din piept, dorind să evadeze din situaţia teribilă.

— Ce Dumnezeu faci stând aşa, în bezna asta?

În loc de răspuns, o lumină s-a aprins pe noptieră. Thomas a ridicat felinarul şi a făcut semn spre cameră. Totul era aproape intact. Nu era nimic nelalocul lui. Colţurile aşternuturilor erau trase, măsuţa de toaletă era orânduită cu grijă cu bijuterii şi cu cele necesare machiajului. Totul părea în regulă, cu excepţia noastră. Era clar că cineva făcuse curat în cameră de ultima dată când ne aflaserăm acolo.

Am deschis gura, dar nu am reuşit să scot nicio vorbă. Comportamentul lui Thomas fusese întotdeauna uşor bizar, însă situaţia de faţă era ciudată chiar şi pentru el.

— Uneori mă ajută să mă aflu în locul în care victima a fost ultima dată în viaţă. Dacă stau nemişcat, pot să recreez scena.

Thomas şi-a înclinat capul.

— Ce anume vă aduce pe voi aici? Aţi descoperit ceva despre domnişoara Crenshaw sau…

Tonul lui era calm şi suficient de cordial, însă lucirea *necunoscută* din ochii lui m-a iritat imediat.

— Ieşiserăm la o plimbare romantică şi am hotărât să încheiem seară cu o vizită în cabina unei femei moarte. Săruturile furate pe lângă cadavrele în putrefacţie sunt la modă. Mă mir că nu ai încercat şi tu.

Am văzut durerea din ochii lui Thomas, înainte ca el să se poată stăpâni.

— Serios acum, ce fel de întrebare este asta, Cresswell?

Thomas s-a tras înapoi atât de brusc, că mi-am uitat enervarea, şi a zis, încreţindu-şi nasul:

— Ce Dumnezeu este mirosul ăsta respingător? Este groaznic, a spus, fluturând aerul cu mâna în dreptul nasului. Putred chiar.

— Ce?

M-am aplecat înainte, uitând cu totul de supărare. Ultima dată când mirosisem ceva oribil fusese la academie şi nu trecuse mult timp de când descoperiserăm împreună un cadavru descompus. Mi-am alungat amintirea, nevrând să mă gândesc la liliecii din camera aceea înspăimântătoare. Am mirosit, aşteptându-mă la ce era mai rău.

— Nu simt nimic neobişnuit.

— Oh! Las-o baltă! a spus Thomas, îndreptându-şi spatele. Este atitudinea ta, domnişoară Wadsworth! Pute!

Mefistofel era îndoit de spate, râzând cu lacrimi. I-am aruncat o privire care promitea o moarte bruscă dacă îndrăznea să mai scoată vreun sunet. Mefistofel s-a îndreptat şi a păşit uşor în spate, ridicându-şi mâinile în semn că se preda, deşi pieptul lui se zguduia încă de hohotele înăbuşite.

— Ei bine, ce întorsătură dramatică!

Mefistofel şi-a tras ceasul de buzunar de parcă tocmai şi-ar fi amintit de o întâlnire cu Satana.

— Domnişoară Wadsworth?

Mi-am aruncat privirea spre maestrul de ceremonii, care se îndrepta cu paşi mari spre uşă.

— Adevărul este otrăvitor. Ai grijă cât înghiţi dintr-o singură sorbire!

— Nu vrei să încetezi cu sfaturile tale misterioase?

— Ai şi mai multă grijă cât adevăr împarţi, a zis el, uitându-se cu atenţie la Thomas şi ignorându-mi împunsătura. O seară bună amândurora!

DOUĂZECI ŞI TREI,
DEDUCŢII ŞI ÎNŞELĂCIUNE

Cabina domnişoarei Crenshaw
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

Inima mi s-a strâns dureros. Maestrul de ceremonii nu-mi făcuse nicio favoare cu vorbele lui de despărţire. De îndată ce s-a închis uşa, Thomas s-a aşezat pe pat, iar tensiunea a părut să dispară de pe chipul lui.

— A fost o simplă întrebare, Wadsworth. Nu o acuzaţie. Cum am mai spus – îţi voi respecta *întotdeauna* dorinţele, indiferent cu cine alegi să-ţi petreci timpul sau viaţa.

Am oftat.

— Înţeleg de ce eşti supărat. Şi cred că ai tot dreptul să fii furios…

— Nu sunt furios.

Răspunsese prea repede ca să-mi fi spus adevărul, dar nu am comentat. Situaţia era una pe care o puteam discuta de îndată ce ajungeam în America.

— A mai murit un om, Thomas. Munca noastră trebuie să primeze.

— Teoretic vorbind, nu ştim dacă este *mort.* Poate că braţul lui a fost amputat corect.

Thomas a început să bată darabana cu degetele pe coapse, atrăgându-mi atenţia spre ceea ce făcea.

— Până nu examinăm membrul mai atent, nu putem fi siguri că bărbatul nu trăieşte, ascuns pe undeva.

— Chiar crezi asta? am întrebat. Dacă braţul lui nu a fost amputat cum se cuvine, atunci pesemne că a murit din cauza hemoragiei.

— Este puţin probabil să fie în viaţă, din cauza celorlalte trei crime, dar este o posibilitate.

Thomas a continuat, enumerând motivele pe degete.

— Suntem la bordul unei nave, cu o trupă ambulantă de circ. Echipamentele mecanice pe care le au sunt periculoase – este posibil ca omul să fi încercat să opereze vreo maşinărie şi şi-a retezat braţul. Poate că persoana care i-a oferit o demonstraţie s-a panicat. Nava are un număr suficient de locuri în care am putea găsi o persoană rănită. Chiar cred că acestea sunt evenimentele care au avut loc?

Thomas a clătinat din cap.

— Din păcate, nu. Şi tocmai de aceea încerc să pun cap la cap piesele puzzle-ului. Cred că acesta este locul primei crime. Logic vorbind, prima crimă ar trebui să conţină şi cele mai multe greşeli, întrucât este ocazia pentru criminal de a-şi pune în aplicare cele mai negre fantezii, deşi planul nu decurge decât arareori aşa cum a fost conceput. Sper să găsesc un indiciu care să ne arate cum a început totul.

— În beznă?

— Tocmai mă strecurasem înăuntru. Am auzit pe cineva venind şi am stins luminile.

Thomas a mijit ochii.

— Ai crezut că stăteam aici pe întuneric, holbându-mă la un perete? *De asta* ai fost aşa de surprinsă?

Thomas m-a privit sec.

— Este un pic prea excentric, chiar şi pentru mine.

— Thomas, eu… noi nu…

— Te rog! a zis el, bătând cu palma locul de lângă el.

Pe chip nu i se citea nici urmă de gând indecent.

— Hai să stăm aici o clipă! Am ceva să-ţi…

Thomas s-a mişcat agitat.

— Mai vrei să te învăţ metoda mea?

Bănuiam că Thomas îşi schimbase gândul la jumătatea propoziţiei, dar nu am insistat. Ceea ce îmi oferea el acum era o ramură de măslin – un semn de pace pentru ca amândoi să putem trece peste lucrurile care nu contau pentru caz.

M-am îndreptat spre pat şi m-am aşezat lângă el.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Spune-mi, cum îşi aplică domnul Thomas James Dorin Cresswell deducţiile unei scene ca aceasta?

— *Chipeşul* şi talentatul Thomas James Dorin Cresswell, adică.

Un zâmbet slab a trecut ca un spectru peste chipul lui.

— Să începem cu cel mai evident scenariu. Faptele imediate. Ce cunoaştem deja despre locul crimei?

— Păi, am început eu, încercând să-mi amintesc camera aşa cum fusese ea înainte. Erau aici două pahare de şampanie, un tort mâncat pe jumătate şi o rochie aruncată pe podea. Fructele otrăvitoare nu au fost găsite, aşa că pesemne au fost mâncate înainte de tort.

Thomas a dat din cap.

— Totuşi, încep să mă întreb dacă ele au fost, cu adevărat, cauza morţii sau dacă nu cumva au împiedicat-o doar să lupte cu atacatorul. Ceea ce ar putea însemna că…

— Ceea ce ar putea însemna că au fost mai multe persoane implicate.

Inima îmi bătea tot mai iute pe măsură ce dezvoltam teoria. Ideea aceasta era un alt indiciu convingător că, în spatele actelor criminale, se putea afla o echipă formată dintr-un soţ şi o soţie. Dar atunci…

— Mefistofel a spus că şi-ar fi petrecut ceva timp cu tânăra, înainte ca nava să iasă în larg. Cineva i-a trimis bucăţele din rochia ei.

Thomas s-a gândit la noua informaţie. Dacă m-aş fi aşteptat să citesc vreun soi de emoţie pe chipul lui Thomas după ce aflase de escapada maestrului, aş fi fost tare dezamăgită. Thomas era la fel de rece şi de analitic ca întotdeauna.

— Este posibil să mintă. Există o probabilitate destul de mare să fi tăiat el însuşi bucăţi din rochie, sperând să le folosească pentru a ne distrage atenţia.

— Dar care ar fi scopul? am întrebat, deloc convinsă. Asta nu ar face decât să pară suspect. Ar fi putut pretinde că nu o cunoştea sau că nu a fost în camera ei. Cine ar fi ştiut?

— Secretele nu stau niciodată îngropate prea mult timp. Cineva l-ar fi putut vedea şi este posibil ca el să încerce să se pregătească pentru această eventualitate.

Am oftat, sperând că antipatia lui pentru maestru nu îl împiedica să-şi facă deducţiile. Am rămas în linişte, cercetându-ne gândurile.

În cele din urmă, am spart tăcerea.

— Bine! Hai să începem de undeva! Să zicem că Mefistofel a venit, pur şi simplu, aici, au băut şampanie şi au…

Am roşit, nevrând să intru în detalii legate de ce ar fi putut face cei doi după consumul băuturilor.

— Apoi a plecat. Poate i-a trimis cineva tortul şi fructele, pretinzând că ar fi o dovadă a dragostei lui. Nu am găsit decât o farfurie şi o furculiţă. Apoi, după ce a trecut suficient timp şi fetei i s-a făcut rău, criminalul a reuşit, în cele din urmă, să lovească.

— Interesant!

O scânteie s-a aprins în privirea intrigată a lui Thomas.

— Pe unde ar fi putut intra potenţialul criminal?

— Este simplu, am zis, arătând în faţa noastră. Pe uşă. Este singurul mod.

— Exact! Trebuie să verificăm dacă nu cumva există urme că ar fi fost forţată sau… a zis Thomas, întrerupându-şi brusc discursul. Uite!

M-am uitat la uşa închisă. La început nu am reuşit să văd nimic, apoi am mijit ochii. Pete mici de sânge se înşiruiau sub forma unui arc pe spatele uşii.

— Au o formă ciudată, nu crezi?

Din doi paşi mari, Thomas ajunsese la uşă şi o şi cerceta. Eram în spatele lui. Tânărul şi-a frecat bărbia, încercând probabil să nu atingă potenţiala dovadă. Ochii lui săreau de la un element la altul,

calculând şi deducând în feluri pe care aş fi vrut să le cercetez din interiorul minţii lui.

— Hai să jucăm scena crimei, Wadsworth!

În ciuda circumstanţelor vitrege şi a poveştii oribile pe care o spuneau picăturile de sânge, am zâmbit, iar Thomas a făcut la fel. Poate că amândoi eram la fel de diabolici ca şi artiştii din trupa de circ.

— Eu voi juca rolul victimei, am zis. Tu eşti un criminal mult mai bun.

— Este adevărat.

Thomas a deschis uşa şi a ieşit.

— Încă nu am fost prins.

— Păgânule!

Mi-am dat ochii peste cap, dar am închis uşa în urma lui, aşteptând.

Un moment mai târziu, Thomas a ciocănit, iar eu mi-am alungat toate celelalte gânduri. Nu-mi era greu să-mi imaginez cum se simţise domnişoara Crenshaw auzind un ciocănit la uşa cabinei ei private. Oare începuseră deja efectele otrăvii? Oare alergase la uşă, sperând să primească ajutor? Inima îmi bătea ca a unui şoricel când am crăpat uşa. Oare îl aşteptase pe vizitator sau fusese un musafir surpriză? Asta avea probabil să rămână un mister.

Thomas stătea cu pălăria înclinată pe frunte, iar unghiurile ascuţite ale chipului său erau scăldate în umbră. Chiar dacă ştiam că era el, un fior mi s-a strecurat pe spate. Thomas a ridicat capul, dar tot nu-i puteam desluşi ochii. Partea aceea a punţii de promenadă era scăldată în beznă, chiar şi sub lumina lunii.

— Ascultă! am şoptit.

Valurile lipăiau lovindu-se de cocă şi făcând un sunet ritmat şi monoton. Aburul se înălţa şi fâsâia dintr-un horn din apropiere. Zgomote de fundal care acoperiseră probabil sunetele înăbuşite ale unei lupte, dacă cineva fusese treaz în vreuna dintre cabinele alăturate.

— Îmi imaginez că fata îşi cunoştea atacatorul, a zis Thomas, plimbându-şi mâinile de-a lungul

cadrului uşii. Nu există nicio zgârietură sau urmă că uşă ar fi fost forţată din afară.

— Sunt de acord! Sau poate că se simţea prea rău ca să refuze orice fel de ajutor.

Am deschis uşa larg, lăsându-l pe Thomas să intre. De îndată ce prietenul meu se afla iar în cabină, am rămas lângă el, studiind urmele de sânge. Între mine şi Thomas erau doar câţiva centimetri şi îi puteam simţi căldura trupului. Mă întrebam dacă domnişoara Crenshaw se simţise la fel înainte de a fi atacată. Oare stătuse aşa de aproape de criminalul ei? Oare îi simţise căldura înainte ca ucigaşul să-i aplice lovitura fatală?

— Aici nu se vede niciun semn de luptă, am continuat, aşa că atacul trebuie să se fi petrecut la scurt timp după ce fata a lăsat persoana înăuntru.

Thomas a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Domnişoara Crenshaw avea încă inelul pe deget, aşa că nu a fost vorba de furt. Dacă îmi amintesc bine, deşi nu am cercetat prea atent, nu am găsit nicio urmă de apărare pe mâinile ei. În afară de zgârieturile făcute cu propriile unghii. Oare de ce?

M-am gândit o clipă, uitându-mă la pieptul lui Thomas, pe măsură ce în minte îmi înflorea o idee.

— Pentru că, aşa cum ai spus, criminalul a lovit-o imediat ce fata l-a poftit înăuntru. Dacă se simţea rău, pesemne că reflexele ei nu au mai ajutat-o să reacţioneze rapid.

Pentru prima oară, ştiam ce simţea Thomas când intra în pielea criminalului. În loc să fiu pradă, am devenit prădător. Propriul meu întuneric a început să sclipească precum ochii unui câine flămând la un ospăţ şi nu am încercat să-i controlez pofta nestăpânită.

Era minunat şi terifiant să ştiu cum funcţiona mintea unui ucigaş, ce dorea şi cum se simţea ţinând viaţa unui om în gheare. Sigur şi echilibrat ca bisturiul, aveam puterea să aleg cum să retez firul vieţii cu o singură mişcare rapidă de cuţit. Cum să-l *ucid.*

Puterea era la fel de năvalnică şi de îmbătătoare ca şi şampania pe care eu şi Thomas o băuserăm la balul de Crăciun cu două săptămâni în urmă. O mişcare cât de mică şi îi puteam decide soarta. Destinul lui Thomas nu mai era scris în stele sau de vreun zeu aflat în ceruri, ci era în mâinile mele.

Nu eram nici miloasă, nici bună.

Eram justiţia, iar lama mea era rece şi iute.

Am înşfăcat persoana care lua naştere înăuntrul meu şi am forţat-o să-mi împrumute cunoştinţele care ne-ar fi fost de ajutor. L-am prins pe Thomas şi l-am răsucit, transformându-l pe el în victimă şi pe mine în criminal.

— Îmi pare rău, Cresswell, dar o să te doară! am şoptit.

Înainte ca Thomas să poată protesta, l-am împuns de două ori în piept, cu mişcări rapide. Nu-mi părea rău, aşa cum îmi imaginasem – mai îngrijorătoare era bucuria bizară care mi se împrăştia ca bezna în tot trupul. Eram o studentă talentată, însă mă dovedeam a fi o criminală şi mai pricepută. Tot ce trebuia să fac era să mă predau acelui întuneric nedesluşit, să mă las dusă departe de valurile lui ademenitoare.

Aşa cum îmi imaginam, mâniile lui Thomas au ţâşnit spre rana imaginară. Mi-am ţinut aşa-zisul cuţit pregătit, privindu-l pe Thomas cum îşi apasă palmele pe piept, acolo unde îmi imaginam că se forma deja o vânătaie. În vreo treizeci de secunde, reuşisem să-l imobilizez. Dacă domnişoara Crenshaw fusese înjunghiată, treaba trebuie să fi fost uşoară mai departe. Nu-mi aminteam să fi găsit asupra ei urme de cuţit, dar autopsia nu fusese concludentă din cauza faptului că trupul fusese ars, ceea ce însemna că, în afară de dramatismul descoperirii, criminalul se mai folosise de incendiu şi pentru a ascunde adevărată cauză a morţii.

Fără să clipesc, am studiat fiecare detaliu, în timp ce Thomas se ridica în picioare cu destulă greutate. Nu-şi înălţase mâinile ca să-mi oprească atacul pentru că era prea ocupat să oprească hemoragia.

Lipsa urmelor de autoapărare de pe trupul domnişoarei Crenshaw mărturiseau că şi ea făcuse acelaşi lucru.

Am ridicat pumnul, iar Thomas s-a răsucit, evitând următoarea lovitură. Dacă ar fi fost rănit cu adevărat, sângele ar fi stropit uşa sub forma unui arc. Exact aşa cum se şi vedea.

— Asta e… Am înţeles totul!

Aproape că am ţopăit pe loc de bucurie. Thomas şi-a frecat pieptul, uitându-se la arma mea improvizată. Mi-am desfăcut pumnul şi mi-am întins mâna blând, aşezându-i-o peste inimă, şi muşcându-mi buza când l-am văzut strâmbându-se de durere.

— Îmi pare foarte rău că te-am lovit! M-am lăsat un pic dusă de val. Te doare?

— Nu prea. Eşti liberă să-ţi pui mâinile pe mine oricând doreşti, a zis Thomas, făcându-mi cu ochiul, apoi tresărind. Deşi mi-aş dori ca atingerea să fie uşor mai blândă în viitor.

— Am reţinut!

L-am condus înapoi spre pat, unde Thomas s-a trântit moale.

— Deşi nu vindecă rana, cred că mi-am dat seama cum au ajuns acolo picăturile de sânge. Arcul în care sunt dispuse şi faptul că sângele este uşor mânjit arată că tânăra a suferit o rană la piept. Pesemne că s-a răsucit lent, poate că a căzut chiar, lipindu-se de perete un moment, după ce şi-a pus mâinile pe piept – de aici nu sunt sigură ce s-o mai fi întâmplat. Dar sângele ar fi sărit sub forma unui arc pe când se întorcea, apoi s-ar fi mânjit pe zid – de asta sunt sigură. Sunt exact mişcările pe care le-ai făcut şi tu. Nu greşim cu nimic dacă presupunem că domnişoara Crenshaw a fost înjunghiată.

Thomas s-a uitat la mine cu privirea aceea mândră care îmi făcea sângele să-mi clocotească în vine. Nu exista niciun sentiment mai minunat decât să fiu admirată pentru inteligenţa mea.

— Ceea ce înseamnă că oricine a comis crima a vrut să scape de ea. Fusese aleasă drept ţintă, dar de

ce?

— Mă întreb dacă… uite!

Am ridicat o carte de joc care căzuse între noptieră şi pat.

— Şase de Romb.

Thomas a luat cartea şi a întors-o, cercetând cu atenţie fiecare centimetru, apoi mi-a dat-o, încruntându-se.

— Poate cărţile acestea sunt, literalmente, cărţi de vizită ale criminalului.

M-am uitat la modelul complicat de pe spatele obiectului – un corb cu aripi irizate deschise pe fundalul unei luni pline cu spini argintii pe margini. Am trasat cu degetul opturile duble din josul cărţii.

— Sau poate înseamnă că totul face parte dintr-un joc mult mai complex. Unul care este ultima formă de prestidigitaţie.

DOUĂZECI ŞI PATRU,
DISECŢIA UNUI BRAŢ

Laboratorul improvizat
RMS Etruria
5 ianuarie 1889

Unchiul se uita printr-o lupă, cu nasul la doar câţiva centimetri de braţul retezat. Ştiam că era încă furios pe mine pentru că fusesem prinsă singură cu maestrul despuiat, dar îmi ceruse ajutorul şi nimic altceva nu mai conta când era vorba de investigaţia medico-legală. Slavă Domnului pentru micile binecuvântări!

Thomas şi-a luat jurnalul pe care-l pusese jos cât îşi aşezase şorţul şi a reînceput să scrie. Nu puteam scăpa de senzaţia de greaţă care mă încerca atunci când mă gândeam la alte jurnale pe care le luase cu el în călătoria aceea – unele dintre ele conţineau notiţe luate în timpul cazului Spintecătorului. Nu eram pregătită să citesc despre crimele lui cu lux de amănunte, iar Thomas ţinea pentru el misterele pe care le descoperise. Cel puţin pentru moment. Aveam bănuiala că urma să vorbim în curând despre ele.

— Forcepsul zimţat, Audrey Rose!

Unchiul a întins mâna, aşteptând.

— Iute!

— Da, unchiule!

Am adunat instrumentele medicale necesare pentru disecţie – forcepsul zimţat, bisturiul, foarfecă, acul Hagedorn, aţa – şi le-am adus pe o tavă din argint.

— Poftim!

Am şters iute forcepsul cu acid carbolic, dându-i-l unchiului cu eficienţă. Unchiul a mormăit; nu era tocmai un „mulţumesc”, dar nici nu mă ignorase. L-am privit cum dădea la o parte bucăţele de piele

acolo unde ar fi trebuit să se afle cotul, dacă braţul nu ar fi fost retezat sau muşcat la încheietură.

Carnea atârna în fâşii subţiri, zdrenţuite, ca o rochie veche lăsată să mucegăiască într-un cufăr uitat. Mi-am rotit umerii, lăsând atitudinea calmă şi rece a omului de ştiinţă să mă cuprindă. Nu aveam să mă las cuprinsă de greaţă sau de milă. Niciuna dintre aceste emoţii nu avea să o scape pe sărmana victimă de soarta care îi fusese rezervată. Hotărârea şi o inimă tare aveau să-i aducă însă dreptatea.

Unchiul mi-a făcut semn să mă apropii. Era încruntat. A dat la o parte o bucată de carne sfâşiată, lăsând să se vadă o dungă albă, cunoscută.

— Vezi radiusul şi cubitusul? a întrebat el.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap, încercând din răsputeri să mă concentrez la cele două oase, nu la învelişul exterior de carne cenuşie care le înconjura.

— Descrie ce vezi pe măsură ce dau la o parte muşchii şi tendoanele! Thomas, notează tot!

M-am aplecat până am ajuns la acelaşi nivel cu braţul, observând cu atenţie fiecare detaliu.

— Radiusul este ciobit, dar nu şi cubitusul. Pe acesta din urmă văd o crestătură – aş zice că a fost făcută cu un instrument tăios. Cel mai probabil un cuţit.

Mi-am înghiţit starea de greaţă care mă cuprinsese.

— Radiusul ciobit se datorează cel mai probabil faptului că leul a molfăit braţul şi nu are legătură cu modul în care a fost amputat braţul.

— Bun, foarte bine!

Unchiul a împins carnea şi mai departe, cu mişcări sigure.

— Rănile au fost făcute după deces?

— Eu…

Mi-am muşcat buza. Nu se vedea nicio urmă pe carnea antebraţului, nicio rană care ar fi putut să fie căpătată în urma unei lupte. Mi-am ridicat privirea la Thomas, dar era concentrat asupra scrisului. M-am gândit că ambii bărbaţi aveau încredere în mine

că voi găsi informaţii criminalistice de una singură. Mi-am tras umerii înapoi şi mi-am îndreptat spatele, lăsând încrederea să mă învăluie precum o mantie.

— Cred că rănile au fost făcute post-mortem. Se datorează cel mai probabil faptului că braţul a fost retezat.

Am arătat restul braţului.

— Nu există zgârieturi şi tăieturi care să indice că victima ar fi încercat să oprească un atac cu cuţitul.

Unchiul a întors braţul pe partea cealaltă, cercetându-i partea interioară. Carnea era mai palidă decât a majorităţii cadavrelor, căci pierduse mult sânge, dar nu la fel de palidă precum trupurile văzute recent la institut.

Era prezentă lividitatea cadaverică – mica pată vizibilă pe dosul braţului indica locul în care se adunase sângele, datorită gravităţii. Pata arăta unde zăcuse un trup după deces şi nu mai putea fi modificată după câteva ore, chiar dacă trupul era aşezat într-o altă poziţie. Cu excepţia cazului în care tot sângele era scurs din victimă… Atunci nu ar fi existat nicio pată.

— Lividitatea este prezentă, am adăugat, observând surpriza şi mândria din ochii unchiului meu.

Învăţasem multe la institut.

— Îmi imaginez că victima se afla deja pe spate, întinsă pe jos, când criminalul a început să o dezmembreze. Dovezile se potrivesc.

— Aşa s-ar părea.

Unchiul părea mulţumit, cercetând şi el pata. Furia de mai devreme păruse să-i treacă. Eram o familie foarte neobişnuită.

Thomas a strâmbat din nas.

— Chiar şi fără cantitatea mare de sânge arterial, locul în care victima a fost dezmembrată ar trebui să mustească. Nu cred că vreo persoană ar fi în stare să cureţe locul crimei fără a lăsa în urmă vreun indiciu.

— Bine zis!

Unchiul a ridicat un bisturiu şi a îndepărtat cu mare grijă carnea franjurată. Mi-am înghiţit nodul

din gât. Indiferent de câte ori îl vedeam făcând asta, mie tot mi se părea o imagine oribilă. Era dezgustător să vezi carnea despicată ca pe o friptură delicioasă.

— Oasele au fost tăiate curat, a continuat unchiul. Oricine a retezat braţul acesta nu a folosit un fierăstrău sau o lamă cu zimţi.

Unchiul a pus bisturiul jos şi s-a îndreptat spre chiuvetă. Nici Thomas, nici eu nu am făcut vreo speculaţie pe când unchiul îşi spăla mâinile cu săpun carbolic. De îndată ce a terminat, unchiul s-a întors la noi. Avea faţă trasă şi bănuiam că de vină nu era ora târzie.

— Trebuie să ne concentrăm la toţi aceia care au acces la lame puternice şi netede. Oamenii de la bucătărie. Membrii echipajului.

Grea şi neclintită, groaza mi-a căzut ca un bolovan în stomac.

— Sau, cel mai probabil, bazându-mă pe talentul şi pe accesul lor la asemenea arme, unii artişti de circ specializaţi în săbii.

O vreme, nimeni nu a scos nicio vorbă. Existau puţine variante evidente, deşi oricare dintre artişti ar fi fost în stare să înjunghie o persoană.

— Crezi că Jian a făcut una ca asta? a zis Thomas, dezlipindu-şi privirea de la braţul retezat. Mă mir că nu a făcut din crimă un număr de circ. Putea jongla cu pepeni, ananas, braţe amputate. Mi se pare că este în stilul celorlalte crime teatrale.

— Cred că ar trebui să-l avem măcar în vedere, am zis, ignorând comentariul amuzat, dar forţat al lui Thomas. De asemenea, trebuie să aflăm cu multă siguranţă cine mai are acces la săbii după încheierea spectacolului. Oare Jian le încuie într-un cufăr pe timpul nopţii sau doarme cu ele?

Am ridicat din umeri.

— Dacă sunt încuiate, atunci am putea extinde cercetarea la aceia pricepuţi la desfăcutul încuietorilor.

I-am privit pe Thomas şi pe unchiului meu. În ochii lor, ca şi în ai mei, se putea citi îngrijorarea.

Nu făceam decât să speculez, bineînţeles, dar, dacă acele săbii erau încuiate, atunci nu exista decât un tânăr pe navă care se autointitulase regele tuturor cătuşelor şi încuietorilor.

Am ignorat fiorul de teamă care îmi aluneca pe spate. Dacă Harry Houdini continua să se reinventeze purtând noi şi noi măşti invizibile în fiecare oraş, era posibil să fi purtat cea mai convingătoare deghizare a lui de până acum: cea a unui om nevinovat, incapabil să comită asemenea acte oribile. Poate Cassie şi soţul ei nu încercau să se răzbune. Poate că ucigaşul era o persoană evidentă, dar nu prea. Dacă Houdini avea o iubită secretă în America, despre care Liza habar nu avea, cine ar fi putut spune ce alte secrete mai ascundea?!

— Să mergem să cercetăm! a zis Thomas, închizându-şi carnetul. Vom începe cu Mefistofel şi cu Jian.

— Dacă dăm acum buzna în sala de antrenamente a artiştilor, cerându-le tuturor să ne răspundă la întrebări, nu vom face decât să ne lovim de un zid la fel de dens precum ceaţa londoneză, am zis.

— Ce metodă sugerezi, atunci? a întrebat unchiul.

El nu văzuse cât de mult crescusem studiind la institut. Mă simţeam mult mai încrezătoare când îmi expuneam ipotezele şi îmi făceam mai puţin griji legate de incorectitudinea presupunerilor mele sau de eventuala batjocură. Thomas îmi spusese odată că lui nu îi era teamă să i se arate că a greşit; îi era teamă doar să nu poată încerca.

— Va trebui să creăm propria noastră iluzie, am zis eu, intrând deja în rol. Vom încerca să-i trimitem pe piste greşite cu întrebările noastre. O să-i facem să devină suspicioşi cu privire la cu totul altceva. Dacă ei îşi câştigă pâinea folosind această formă de artă, nu văd niciun motiv să nu aplicăm aceeaşi metodă.

Un zâmbet diabolic s-a iţit pe buzele lui Thomas.

— Dacă ei sunt „Carnavalul Clarului de Lună”, atunci trebuie să ne inventăm şi noi un nume

fantastic. Corsarii Adevărului. Fecioarele Trăsnite. Mă rog, a zis Thomas, auzind oftatul greu al unchiului, ultimul nu se aplică neapărat *tuturor* celor prezenţi. O să inventez şi alte nume.

— În timp ce voi vă ocupaţi cu această misiune monumentală, am zis, Liza a invitat-o pe Anishaa la ceai în dimineaţa asta. O să văd ce pot descoperi despre ea şi despre vreun eventual spadasin secret.

Am îndrăznit să îl privesc pe unchiul meu şi am zâmbit.

— Hai să discutăm ce am aflat între timp mâine, înainte de cină!

Thomas şi-a scos ceasul de buzunar, deschizându-l cu un gest teatral.

— Asta înseamnă că avem la dispoziţie treisprezece ore ca să dormim, să ne infiltrăm în rândurile lor, să creăm o diversiune, să găsim un nume pentru grupul nostru şi să ne dichisim pentru cină.

Thomas şi-a netezit buclele castanii atent aranjate.

— Slavă Domnului că nu am nevoie de mult timp să fac asta, a zis el, arătându-şi trupul cu mâna, să arate uluitor. Spre deosebire de Mefistofel.

— S-ar părea că voi doi aţi căpătat abilităţi noi la institut.

Unchiul a luat tava cu braţul retezat şi l-a pus în răcitorul pe care ni-l împrumutase căpitanul.

— Deşi nu sunt sigur că sarcasmul şi zeflemeaua ne vor ajuta cu ceva. Trebuie să aflăm cui îi aparţine mâna.

— Se numeşte *şarm,* profesore. Şi sunt ferm convins că ne va duce departe.

Thomas a inspirat adânc. În ochi îi dănţuia voioşia.

— Nimeni nu poate rezista unei glume picate la ţanc.

Unchiul s-a întors de la răcitor. Nu mai părea amuzat.

— Plecaţi amândoi! Mergeţi la culcare, apoi, de dimineaţă, fie îi fermecaţi, fie îi enervaţi suficient

de mult pe artiştii de circ încât să vă dea informaţii.

Unchiul a oprit cu un gest din mână următoarea replică a lui Thomas.

— Încearcă să nu-i iriţi prea mult! O părticică din *şarmul* tău este uneori prea mult.

Mie nu îmi spusese nimeni să am grijă şi luam asta ca pe un semn bun. În minte mi se forma o idee care nu cred că i-ar fi încântat pe niciunul dintre ei. Însă era întotdeauna preferabil să cer iertare decât să cer permisiune. Speram doar că Thomas nu avea să fie prea supărat pentru că aveam să joc numărul pe cont propriu.

Dimineaţa a sosit mult mai repede decât trecuse noaptea şi m-am trezit când am auzit un ciocănit la uşă. Mi-am frecat faţa şi am descoperit o carte de joc lipită de obrazul meu. Pesemne că adormisem pe pachet. Liza şi-a dat ochii peste cap, dar nu a comentat nimic pe când m-a împins spre cufăr.

— Un moment! a strigat ea, câştigând astfel puţin timp ca să mă pregătesc.

Am blestemat în cel mai nepoliticos mod cu putinţă, alergând de colo, colo ca să îmbrac o rochie decentă, dar simplă pentru musafiră. Câteva minune mai târziu, verişoara mea a deschis uşa cu un gest teatral.

— Aş vrea să ţi-o prezint pe Anishaa, cunoscută şi ca Asul de Treflă, a zis Liza, politicos. Aceasta este verişoara mea, Audrey Rose.

Am făcut amândouă temenele şi ne-am aşezat pe scaune şi taburete în timp ce menajera a intrat cu un samovar şi o tavă cu dulciuri pentru micul dejun. Mi-am umplut ceaşca, tresărind când prima picătură de ceai mi-a ars limba. I-am aruncat o privire Lizei. Fiind o gazdă desăvârşită, fata se trezise dis-de-dimineaţă şi ceruse gustările. În asemenea momente îmi venea să o îmbrăţişez pentru atenţia ei la detalii.

Anishaa, zeiţa mâncătoare de flăcări, era aproape de nerecunoscut fără costumul ei inspirat de gheţuri. În locul perucii argintii cu cozi groase, împletite, părul tinerei erau lung până la bărbie şi era de un

negru-albăstrui, atârnând într-un singur val neted, ca o cortină. Fără vopseaua alb-albăstruie, pielea Anishei avea o nuanţă între maro auriu şi cafeniu.

Tânăra a renunţat să încerce să-şi mai balanseze ceaşca în poală şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, acolo unde se afla deja Liza. Am privit-o cu ochii mari pe când sorbea din acelaşi ceai care-mi opărise limba şi am zâmbit amuzată.

— Când înghiţi foc în fiecare seară, ceaiul nu mai pare fierbinte, a zis ea, făcându-mi cu ochiul.

Liza a zâmbit delicat şi a sorbit din propria ceaşcă, auzindu-mi chicotul deloc elegant. Nevrând să fiu nepoliticoasă, m-am aşezat alături de ele pe covor.

— Îndrăznesc să spun că este adevărat.

Mi-am aşezat ceaşca şi farfurioara pe jos, privind aburul care se ridica în aer ca un şarpe.

— Cum ai început să mănânci flăcări? Nu-mi imaginez cum trebuie să fi fost când ai încercat prima dată. Eşti foarte curajoasă!

— Mulţi ar spune că sunt neghioabă, a spus ea, mijind ochii.

Mi-am luat cea mai inocentă şi nevinovată mină. Liza a pufnit exasperată, dar nu m-a certat pentru curiozitatea de care dădeam dovadă, aşa cum ar fi făcut mama ei. Verişoara mea cunoştea prea bine semnele unei strategii şi ştia că puneam ceva la cale. În loc să comenteze, Liza ne-a întins o tavă cu biscuiţi, sperând probabil ca dulciurile să îmi distragă atenţia de la stânjeneala pe care o simţeam în preajma necunoscuţilor.

Anishaa a înhăţat un biscuit, privind cu poftă bucăţelele de ciocolată înainte să-mi răspundă la întrebare.

— Câţiva magicieni şi fachiri m-au învăţat cum să înghit flăcări. Mi-au spus că numele meu – care s-ar traduce prin „aceea care nu cunoaşte întunericul” – înseamnă că m-am născut să mânuiesc focul.

Fata a pufnit.

— Flăcările, vezi Doamne, sunt în stăpânirea mea. Şi le pot înghiţi întregi.

Anishaa şi-a ridicat iar ceaşca, sorbind îndelung.

— Eram foarte tânără şi impresionabilă când m-au ademenit să-mi părăsesc casa, păcălită de promisiunea bogăţiilor. Sunt ruşinată că am picat în plasa cuvintelor lor mieroase. De îndată ce am fost de acord să plec, m-au părăsit, şi-au încasat banii şi au plecat în căutarea unei alte persoane pentru un alt carnaval.

— Lor ar trebui să le fie ruşine. Tu nu ai făcut nimic greşit.

Liza s-a întins spre Anishaa şi a cuprins mâna fetei, amintindu-mi cât de bine se pricepea să simtă nevoile oamenilor şi oferindu-şi ajutorul cu toată sinceritatea.

— Liza are dreptate, am adăugat. A fost un lucru groaznic din partea lor să te păcălească aşa ca să te alături unei trupe ambulante de circ.

Anishaa a ridicat un umăr şi a rupt biscuitul în bucăţele.

— Ei m-au adus aici şi viaţa mea este bună de când sunt cu „Carnavalul Clarului de Lună”. Am bani, mâncare, prieteni… Până la urmă, a ieşit bine.

— Mefistofel este cel care ţi-a făcut una ca asta? am întrebat, încercând din răsputeri să nu fac ceaşca să salte pe farfurie în mâinile care îmi tremurau. El te-a păcălit să-ţi părăseşti casa şi familia?

— El… a zis Anishaa, coborându-şi scurt privirea în poală înainte să continue. El angajează oameni în ţările pe care le vizitează, caută mereu talente noi. Invită în trupa de circ şi antrenează orice persoană care a trecut printr-o… perioadă dificilă. În cele din urmă, alegerea ne aparţine, dar face o ofertă pe care este greu să o refuzi.

— Aşadar, toţi membrii trupei sunt din altă ţară?

— Majoritatea. Jian este din China. Sebastián, din Spania. Andreas este din Bavaria, Cassie este franţuzoaică, deşi vorbeşte cu accent englezesc. Iar eu sunt din India.

— Ai spus că îi caută pe cei care trec prin momente dificile. Ce vrei să zici? am întrebat-o, deşi Liza s-a uitat la mine cu o privire ce voia să spună că sunt o idioată pentru că îmi bag nasul.

— Cu toţii avem motive să ne lăsăm în urma vieţile.

Anishaa a inspirat adânc.

— Ai vrea să ştii cum înghit flăcări? Asta vrea să afle toată lumea, deşi majoritatea preferă să păstreze magia sau iluzia intacte.

Am cercetat o clipă chipul fetei, ştiind că întrebările legate de trecutul ei şi de carnaval luaseră sfârşit. Nu prea ştiam ce să cred despre Mefistofel. Nu salva, neapărat, pe nimeni, dar nici nu aş fi putut spune că le făcuse rău acestor oameni sau că îi păcălise cumva. Deşi poate că membrii trupei lui nu vedeau lucrurile aşa; poate că resentimentele debutau cu o rană micuţă, care se infecta cu timpul. Poate că cineva dorea distrugerea circului ca răzbunare pentru că fusese răpit de acasă.

— Ei bine? a întrebat Anishaa. Ai vrea să ştii?

— Te rog, am spus, alungându-mi din minte gândurile privitoare la eventualele motive ale crimelor. Cum înghiţi flăcări fără a te arde?

Anishaa s-a ridicat, dând ocol podelei cu graţie, ca şi cum ar fi fost pe scenă. Mă întrebam dacă artiştii renunţau vreodată la spectacol sau dacă întreaga lor existenţă era închinată meseriei.

— Uită-te la fitilul ăsta! a zis Anishaa, scoţând o lumânare din sfeşnicul de pe noptiera mea.

Tânăra a aprins-o, apoi aproape că a întors-o cu capul în jos. Ceara începuse să se strângă, lunecând pe podea.

— Încotro se duce flacăra când ţin lumânarea astfel?

Am înţeles imediat.

— Se depărtează de capătul lumânării sau, am adăugat eu, dacă am fi la unul dintre spectacolele tale, flacăra s-ar depărta de gura ta.

— Vezi? a zâmbit cald Anishaa. Eşti un talent înnăscut!

Tânăra şi-a făcut mâna căuş în jurul flăcării, înăbuşind-o şi aşezând lumânarea la loc în suportul ei.

— Acelaşi principiu se aplică şi când „înghit foc”. Tot ce fac este să îmi ţin căldura departe de faţă, în timp ce expir uşor când îmi pun torţa în gură. Majoritatea fiinţelor vii au nevoie de oxigen ca să respire; este valabil şi pentru foc. Eşti de acord? Şi el moare… ca orice altceva.

Anishaa s-a aşezat la loc pe podea, acolo unde rămăsesem alături de Liza.

— Adevăratul truc este să foloseşti legile fizicii. Ca acel om de ştiinţă… Newton? Mefistofel m-a învăţat totul despre el. Avea dreptate, ştiinţa m-a ajutat să-mi perfecţionez spectacolul.

Vocea tinerei se schimba puţin când vorbea despre maestru; în ea se simţeau admiraţia şi un strop de dor. Mă întrebam dacă la bordul navei exista vreo persoană care nu căzuse încă pradă farmecelor lui. Ei bine, în afară de Thomas.

— Mefistofel îi ajută pe toţi artiştii? am întrebat, privindu-mi fix ceaşca de ceai.

Îmi imaginam că maestrul fermeca tineri şi tinere în fiecare metropolă sau orăşel prin care trecea. Dacă Anishaa avea sentimente cărora Mefistofel nu le răspundea, atunci durerea aceasta se putea dovedi a fi un motiv pentru crimă. Amestecată cu resentimentul, pasiunea devenea un mobil solid.

— Pare să fie la fel de inteligent pe cât este de chipeş.

Liza m-a privit şocată, dar şi-a ţinut gura. Aparent, mă aştepta o muştruluială bună când aveam să rămânem singure. În ciuda a ceea ce credeau toţi cei din Londra despre Thomas şi despre comportamentul lui bizar, Liza îl plăcea foarte mult, iar interesul pe care îl manifestam pentru maestru nu era un semn bun, conform principiilor ei, indiferent care îmi erau motivele.

— Mefistofel este…

Anishaa părea să-şi formuleze răspunsul cu mare grijă.

— Este foarte talentat la ceea ce face. Mulţi beneficiază de pe urma lecţiilor lui. Îi suntem, cu toţii, foarte recunoscători.

M-am lăsat pe spate, jucându-mă cu nasturii de pe laturile mănuşilor mele.

— I-a dat asemenea lecţii şi lui Cassie?

Liza a început deodată să-şi cerceteze ceaiul intrigată, iar Anishaa părea să nu-şi mai găsească vorbele.

— Ai vrea să-l vezi aşa cum nu l-a mai văzut nimeni în afară de trupa lui? a întrebat Anishaa în cele din urmă.

Speram că tânăra nu avea de gând să mi-l arate în costumul lui Adam. Am dat uşor din cap.

— Vino pe puntea de la clasa a doua într-o oră! Atunci vei înţelege de ce am face, cu toţii, orice pentru el.

Doctor în vremea ciumei.

DOUĂZECI ŞI CINCI, MECANISME ŞI INVENŢII

Cabina lui Audrey Rose
RMS Etruria
6 ianuarie 1889

— Ai putea să-mi explici comportamentul tău, draga mea verişoară?

Obrajii Lizei aveau pete rozalii, semn că era foarte supărată. Mă aşteptam, din secundă în secundă, să-i iasă aburi pe urechi. Mi-am înăbuşit râsul neliniştit, ştiind că nu i-ar fi plăcut să-i spun cât de mult semăna cu mama ei în acel moment.

— Nu vreau să te judec, dar pari teribil de fascinată de Mefistofel, a continuat ea. Accentuez cuvântul „teribil". Cum rămâne cu domnul Cresswell? Sentimentele tale pentru el s-au schimbat aşa de repede? Scrisorile tale de la institut păreau să indice o mare poveste de dragoste, deşi erai supărată la momentul acela.

Liza m-a cercetat cu aceeaşi atenţie cu care aş fi analizat un specimen cu bisturiul în mână.

— Oare Mefistofel ţi-a câştigat inima cu atâta uşurinţă? Am crezut că îi vei vedea imediat minciunile.

Mi-am ciupit pielea dintre degetul mare şi arătător, ca să mă concentrez.

— Ce este rău în a vorbi cu cineva? am întrebat. Nu e ca şi cum Mefistofel mi-ar fi declarat dragostea. Poate că, pur şi simplu, îmi place să aud cum foloseşte el ştiinţa. Întotdeauna am fost fascinată de inginerie. Nu suntem foarte diferiţi, să ştii.

— Asta ţi-a spus el?

Liza m-a privit lung, cu luare aminte.

— Că semănaţi? Că locul tău este alături de el?

Tonul ei mustea de dezaprobare, deşi vedeam clar îngrijorarea de pe chipul fetei.

— Şi dacă mi-a spus toate aceste lucruri?

Mi-am ridicat bărbia, încercând din răsputeri să par ofensată şi urându-mă în acelaşi timp. Oare câte minciuni mai aveam să spun până lua sfârşit această şaradă?

— Este adevărat. Amândurora ne place ştiinţa. Doar că el este un pic mai teatral. Dar aş avea multe de învăţat de la el. Lucruri care m-ar putea ajuta să-mi dau seama exact unde este locul meu.

— Să diseci cadavrele *nu este* la fel atrăgător, a zis Liza sec. Poate ar trebui să împrumuţi una dintre măştile lui. Sau să-i ceri costumierei o altă rochie pentru autopsii. Sunt sigură că ar putea coase ceva care să repornească orice inimă. Locul tău este lângă unchiul nostru şi lângă Thomas, rezolvând crime în numele acelora care nu o mai pot face singuri. Nu purtând costume şi făcând tumbe pe scenă în câte un oraş străin în fiecare noapte, la braţul unui bărbat care va iubi întotdeauna mai mult spectacolul.

— Nu mai fi aşa de ursuză, draga mea verişoară! am zis, încercând din răsputeri să nu interpretez prea mult ultima ei propoziţie. Îmi place doar să învăţ cum îşi pune la cale trucurile. Mefistofel este foarte… Maşinăriile şi mecanismele pe care le construieşte sunt incredibile. Dacă ar încerca să creeze instrumente medicale…

M-am oprit căci, deodată, nu mai vorbeam pe jumătate glumind. Dacă Mefistofel şi-ar fi folosit mintea pentru a crea maşini necesare în chirurgie, posibilităţile de a face bine ar fi fost nesfârşite.

Liza mi-a cercetat chipul un moment, deloc convinsă, în timp ce mă luptam să-mi păstrez expresia pe care o împrumutasem.

— Ai grijă să nu-ţi dai inima unor asemenea bărbaţi, a zis ea, în cele din urmă, lăsându-şi umerii moi.

— Ce fel de bărbaţi?

M-am întins şi i-am cuprins mâna.

— Oameni de ştiinţă şi ingineri?

— Mincinoşi!

— Dar el este iluzionist, am zis, simţind veninul cu care îşi injectase ultimul cuvânt. Magician.

— Exact.

Liza şi-a scos mâna dintr-a mea şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Un mincinos! Într-un frac sclipitor.

Preţ de un moment, m-am temut că Mefistofel acţionase în ciuda dorinţelor mele, lăsându-i Lizei o scrisoare anonimă cu informaţii despre Houdini. Mi-am înghiţit nodul din gât. Simţeam zidul de minciuni dărâmându-se în jurul meu. Era timpul să dezvălui un secret.

— Este totul în regulă între tine şi Harry?

— Bineînţeles! De ce nu ar fi?

Liza mi-a cercetat faţa, iar colţurile buzelor i s-au lăsat. În ochii ei era ceva însă. Ceva ce arăta că lucrurile nu mergeau atât de bine pe cât ar fi vrut să cred.

— Ce este? Ce îmi ascunzi?

Acesta era momentul de care mă temusem. Deodată, privind ochii rugători ai verişoarei mele, nu mă mai simţeam în stare să-i frâng inima. Fata mi-a cuprins mâna. Dacă Liza avea îndoieli în legătură cu Houdini, trebuia să îi dau toate informaţiile pe care le aveam. Acostam într-o zi, dar tot nu mă simţeam în stare să fac acel ultim pas.

— Te rog! Trebuie să ştiu, orice ar fi!

M-am trântit pe pat. Inima îmi bătea suficient de încet, încât să anunţe momentul temut. Fără să mai spun vreun cuvânt, m-am întins şi am scos scrisoarea pe jumătate distrusă din noptiera mea. I-am dat-o Lizei, ferindu-mi ochii pe când fata se aşeza alături de mine.

— Escroc mincinos!

Fata a mototolit hârtia. Vocea îi tremura.

— O să îl arunc peste bord ca pe un gunoi ce este! Unde mi-este mantia?

Temându-mă că temperamentul ei avea să o împingă să facă gesturi extreme, mi-am adunat tot curajul şi am înfruntat-o.

— Liza, nu poţi să-l iei la întrebări…

— Ai înnebunit? a strigat ea. Bineînţeles că trebuie să-l iau la întrebări!

— Cel puţin nu până nu ajungem în port. Te rog, te implor, sunt deja atâtea lucruri cu care să ne luptăm! Aşteaptă! Doar o zi, şi apoi, dacă vrei, o să te ajut să-l aruncăm în apa portului. Îţi jur!

Liza se rotea într-un cerc, clătinând din cap.

— Vrei să mă prefac că totul e bine şi frumos? Tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu?

— Aş face orice ar fi nevoie, am zis sinceră. Mai ales când ar prima o anchetă.

Liza s-a uitat la mine. Nu-mi dădeam seama defel ce emoţii o încercau.

— Spune-mi atâta lucru: de unde ai scrisoarea? Ţi-a dat-o Anishaa?

— O am de la Mefistofel. Nu am… nu am vrut să-ţi stric călătoria.

— Asta nu a fost o simplă călătorie pentru mine.

Buzele ei au tremurau.

— El trebuia să fie viitorul meu. Am renunţat la atât de multe!

Liza şi-a înghiţit următoarele cuvinte, dar vocea i-a răsunat dură ca un diamant când a vorbit din nou.

— Niciodată, niciodată să nu renunţi la cine eşti pentru altcineva, Audrey Rose! Persoana potrivită te va iubi exact aşa cum eşti. Şi dacă nu te iubeşte?

Liza şi-a tras nasul şi a clătinat din cap.

— Uit-o! A înclina balanţa prea mult în oricare parte aduce numai necazuri. Eu am renunţat la casa şi la familia mea pentru nişte săruturi, pentru cărţile de joc şi promisiuni goale. Houdini este un mincinos şi mă bucur că am scăpat de el.

— Liza, am vrut să-ţi spun, doar că…

— Îţi promit că nu îi voi mărturisi nimic acum. O să mă prefac că totul este ca înainte. Ferească cerul ca Regele Cărţilor de Joc să fie distras înainte de următoarea lui cascadorie.

Liza s-a uitat anume la ceasul de pe noptiera mea.

— Ai face bine să te grăbeşti, altfel vei întârzia la întâlnirea cu Anishaa şi Mefistofel. Maestrul nu

rămâne niciodată singur prea mult timp; Harry se întâlneşte adesea cu el după micul dejun. Ceea ce înseamnă că vei avea la dispoziţie doar câteva minute cu el. Uite! a zis ea, trăgând un taburet lângă măsuţa de toaletă. Aşază-te şi o să-ţi împletesc părul!

M-am uitat la verişoara mea încă o clipă. Voiam să sparg zidul pe care îl înălţase deodată în jurul ei, în schimb m-am aşezat cuminte. Liza şi-a purtat peria cu mâner de argint prin părul meu, rotindu-l şi trăgându-l într-o anume formă. M-am prefăcut că nu observ lacrima care i s-a scurs pe obraz pe când îmi prindea boboci mici şi roşii în păr sau felul în care ochii ei refuzau să-i întâlnească pe ai mei în oglindă. Se părea că acum nu mai eram singurul membru al familiei care avea secrete.

Oceanul împroşca picături peste balustradă, silindu-mă să merg mai aproape de latura punţii pe care se înşirau cabinele, ca să nu răcesc. Cu ajutorul Lizei, mă schimbasem într-o rochie de zi mai complicată – mâneci lungi, din catifea bordo, peste care fusese ţesută o delicată dantelă neagră. Îmi pusesem mănuşile din piele de ied şi o mantie neagră. Arătam ca o picătură de sânge uscat. Ceea ce era foarte potrivit, având în vedere ce urma să fac. Sacrificiul era o afacere periculoasă.

Ce nu văzuse însă Liza era centura de piele pe care mi-o legasem la coapsă şi bisturiul din ea. Centura pentru armă era un obiect pe care mi-l comandasem în România; cel mai bun cadou de Crăciun primit vreodată. Mi-am purtat degetele de-a lungul corsajului, liniştită să ştiu că aveam cu mine bisturiul, deşi planul care mi se forma în minte nu reuşea să mă liniştească defel: era neruşinat şi riscant, dar răsplata avea să depăşească pericolul. Speram. Nu avusesem ocazia să vorbesc cu Thomas, aşa că mă bazam pe abilitatea lui de a vedea adevărul în indicii subtile. Speram să nu se lase deranjat de răutăţile lui Mefistofel, iar eu să nu fiu distrasă de durerea pe care i-o provocasem Lizei.

Doi tineri îndrăgostiţi au trecut pe lângă mine, privind agitaţi de jur-împrejur pe când se ţineau mult prea strâns de braţ. Erau primele persoane pe care le întâlneam, iar plimbarea lor nu părea să fie chiar atât de relaxantă pe cât voiau ei să pretindă. De fapt, nava era mult prea liniştită. Pasagerii îşi luau în mare parte masa în cabine şi se aventurau afară doar când era absolut necesar. Corabia devenise o închisoare frumoasă.

Am continuat să merg, în timp ce gândurile mi se învârtejeau în minte. La asemenea depărtare pe apă, nu existau pescăruşi care să înalţe spre cer propriul cântec de amor. În schimb, de-a lungul punţii din lemn, se auzeau frânturi de conversaţie prea înăbuşite ca să le înţeleg. Femei şi bărbaţi în costume şi rochii mai puţin fine decât cele ale pasagerilor de la clasa întâi, însă destul de la modă, priveau din cabinele lor pe când mă îndreptam spre Anishaa. Inima îmi bubuia în piept, avertizându-mă, însă era prea târziu acum. Eram aici, iar planul trebuia pus în execuţie.

Mefistofel stătea cu spatele la mine, dar l-am recunoscut după fracul stacojiu, cizmele lucitoare, lungi până la genunchi, şi legănatul taliei lui subţiri. De unde îl priveam eu, Mefistofel semăna cu regele piraţilor. Nu aş fi rămas surprinsă dacă descoperam că avea să adauge un număr pe apă spectacolului îndată ce ajungeam în New York.

— Data viitoare, învârte torţele ca pe un ceas de buzunar cu lanţ, zicea el, rotindu-şi propriul ceas într-un cerc mare. Mişcarea va împiedica flăcările să se împrăştie pe vergeaua din metal şi va arăta impresionant pentru spectatori. Dar fă-o repede, altfel metalul îţi va arde buzele dacă le atinge din greşeală!

Anishaa şi-a ridicat privirea la el printre genele lăsate. Eram surprinsă că maestrul nu observase că tânăra era îndrăgostită de el. Artista părea să se agaţe de orice cuvânt şi idee pe care i le oferea Mefistofel.

— O deducţie ştiinţifică de excepţie, am zis.

Mefistofel s-a rotit pe călcâie, părând şocat de vizita neaşteptată, însă plăcut surprins. Şi-a mai rotit o dată ceasul, apoi l-a aşezat în buzunar.

— Metal care se încălzeşte din cauza focului. Cine ar fi ghicit? Data viitoare o să-i spui că gheaţă este rece.

— Domnişoară Wadsworth! Este întotdeauna o plăcere să vă văd.

Gura maestrului s-a rotunjit uşor pe când acesta s-a înclinat politicos.

— Ştiu din proprie experienţă că iubirea este precum jocul cu focul. Caldă, trosnind de pasiune…

Anishaa a pufnit, iar Mefistofel i-a făcut semn să exerseze.

— Ei bine, când eşti suficient de neghiob să te joci cu focul, nu ar trebui să te miri când te arzi.

Anisha părea confuză pe când rotea flăcările, oferindu-ne intimitate, deşi observam că ochii ei se îndreptau constant către obiectul afecţiunii ei secrete.

— Ţi-ar plăcea să vezi unde îmi desfăşor activitatea? a întrebat Mefistofel, reuşind să-şi anuleze manierele de gentleman cu sclipirea şireată din privire. E chiar după colţ.

Maestrul mi-a zâmbit de sub masca lui de lup care o invita pe Scufiţa Roşie în pădurea întunecată. El însă nu ştia că această fetiţă ascundea sub scufie o armă, iar pereţii camerei ei erau decoraţi cu o colecţie de blănuri de lup.

— Promit să nu mă comport indecent! Nu vei găsi acolo decât nişte mecanisme şi invenţii. Şi poate nişte grăsime. Nimic prea romantic.

— Ştii cum să farmeci o fată! am zis. În curând o să-mi arăţi colecţia ta de măşti.

M-am uitat cu atenţie la noua opera de artă de un gri şters, cu rotocoale albe ca nişte nori, şi i-am observat uşorul tremur din respiraţie când m-am apropiat de faţa lui.

— Câte ai? O mie?

— Aproape un milion.

Mefistofel a zâmbit larg, redobândindu-şi stăpânirea de sine.

— Continuă să o roteşti pe prima, apoi pe cealaltă, aşa cum am discutat! i-a strigat el Anishei. Trebuie să lucrăm la momentul când scuipi flăcările. Aproape am terminat noul tonic.

Fata a încuviinţat cu o mişcare din cap, continuând să lucreze. Mefistofel mi-a trecut mâna peste braţul lui, conducându-mă pe punte, spre bârlogul lui. Glumisem doar pe jumătate cu privire la măştile lui, dar nu m-ar fi surprins dacă chiar ar fi avut atât de multe. Probabil că avea nevoie de un cufăr întreg ca să le transporte.

— Să scuipe foc? am întrebat. Sună un pic periculos. Şi cam nepoliticos.

— Nu e ca şi cum ar împroşca publicul cu tutun de mestecat. Pericolul poate pândi oriunde, chiar şi în cele mai obişnuite lucruri. Ăsta este un lucru cam plictisitor, a zis el. Cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale, atât de devreme? Nu este vremea pentru o nouă lecţie. Te-a trimis domnul Cresswell ca să pui capăt legăturii noastre amoroase? Am crezut că o să mă sugrume în cabina domnişoarei Crenshaw. Pun pariu că nu îi plăcea să împartă jucăriile când era mic.

— În primul rând, nu sunt jucăria nimănui, domnule. Iar în al doilea rând, dacă Thomas ar fi fost supărat, nu crezi că ar fi venit chiar el să te provoace în numele afecţiunii mele?

Mefistofel a pufnit.

— Păi, *chiar* pare genul de bărbat care îşi trece duşmanii prin sabie.

Mefistofel m-a privit cu ochii pe jumătate închişi.

— Asta te atrage? Poate că o să încep să-i provoc la duel pe ceilalţi peţitori ai tăi. S-ar putea chiar să-mi scot masca odată ce ies victorios. Să-i las să privească chipul învingătorului.

— Vrei să zici faţa duşmanului lor de moarte?

— Mă îndoiesc că m-ar numi prieten după ce ar face cunoştinţă cu Tăişul-Nopţii.

— Tăişul-Nopţii? am întrebat, oprindu-mă. Acesta este numele prietenului tău imaginar?

— Pe aproape, a râs el. Ai auzit de mătrăgună, nu? Sunt nişte plante fascinante, dar mortale. Ca şi lama mea. Tăişul-Nopţii.[4]

— Isteţ!

Fiori reci îmi cuprinseseră spatele. Mătrăguna – o specie de plantă otrăvitoare – fusese găsită în stomacul domnişoarei Crenshaw.

— Toţi membrii trupei de circ trebuie să posede o armă ca să fie acceptaţi? Ca într-o societate secretă de spadasini mascaţi?

Mefistofel a râs iar, doar că, de data asta, simţeam că vreau să-mi retrag braţul dintr-al lui.

— Nu chiar. Jian şi cu mine suntem singurii care au săbii, a răspuns el. El le foloseşte pentru trucurile lui; arma mea are legătură cu trecutul meu. Vai, avem lucruri mult mai importante de discutat! Timpul este singura lege pe care nu o pot încălca; indiferent cât implor, împrumut sau fur, nu pot fabrica mai mult. Mai ai vreo veste privitoare la pasagerele ucise? Investitorii nu sunt deloc fericiţi şi mă tem pentru viitorul trupei. Nici un alt vas de croazieră nu ne va mai angaja dacă vor crede că printre noi se ascunde un asasin.

Mă gândeam să-l întreb despre cărţile de tarot şi motivul pentru care fiecare membru al trupei învăţase să le citească, dar nu voiam să devină suspicios. Şi nici să-mi ghicească bănuiala că atât cărţile de joc, cât şi cele de tarot erau un soi de cifru – sensurile lor detaliau povestea crimelor pentru oricine ar fi fost capabil să le citească. Dacă Mefistofel era ucigaşul, atunci şi-ar fi putut modifica metoda.

— Nu încă, dar am o teorie la care lucrez.

Mi-am umezit buzele, sperând să nu îi trezesc suspiciunea cu prea multe întrebări referitoare la comentariul lui trecător.

— A cui sabie este mai mare? A ta sau a lui Jian?

Mefistofel s-a oprit brusc şi m-a privit de parcă m-aş fi despuiat în faţa lui şi a tuturor celor de pe punte. După sclipirea apreciativă de pe chipul lui, bănuiam că nu l-ar fi deranjat să fac exact acest lucru. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama de aluzia pe care o făcusem fără să vreau.

— A-Adică.. M-am bâlbâit eu, care este mai bine lucrată?

— Hmm…

Mefistofel a început iar să se preumble încolo şi încoace, deşi zâmbetul ştrengar îi stăruia încă pe buze.

— Să fiu sincer? Aş zice că a lui. Tăişul-Nopţii este o sabie splendidă, dar armele lui Jian sunt opere de artă.

Acum eu mi-am întrerupt plimbarea. Nu mă aşteptasem la altceva în afară de lăudăroşenie din partea lui Mefistofel.

— Credeam că bărbaţii ca tine mint de plăcere.

— Ceea ce face să fie şi mai amuzant când încerci să alegi adevărul de minciuni.

Mefistofel a continuat să meargă, dar nu grăbit sau suspect. Părea chiar relaxat şi păşea încrezător. Nu eram nimic altceva decât un cuplu tânăr plimbându-se pe punte. Cu excepţia măştii ridicole pe care o purta maestrul, a bisturiului pe care îl ascundeam şi a fricii pe care nava o purta ca pe o mantie.

L-am surprins ridicându-şi de câteva ori faţa spre lumina soarelui, deşi astrul era ascuns în spatele unui strat gros de nori. Se apropia o furtună.

— Săbiile lui Jian au fost făcute de un fierar expert, din Imperiul Otoman, în timpul călătoriilor lui, a continuat el, deşi nu îi mai pusesem nicio întrebare. Metalul cântă când taie aerul. Trebuie să vii la unul dintre antrenamentele lui Jian – poţi să auzi săbiile cel mai bine când nu eşti înconjurat de mulţime.

— Doarme cu ele alături? Par să valoreze mult.

— De ce eşti brusc curioasă în legătură cu Jian?

Mefistofel s-a oprit în apropierea unei cabine, pe la jumătate punţii.

— Crezi că ţine cadavrele în coşul pentru săbii?

Întrebarea lui fusese relaxată, dar pe chipul lui Mefistofel se citea un soi de nelinişte care mi-a făcut pulsul să o ia razna.

— Nu am voie să fiu curioasă cu privire la o sabie căutătoare fără vreun motiv anume? am întrebat. Nu totul se învârte în jurul tău, nesuferitule!

— Da, dar…

— Ştii? Tocmai mi-a venit o idee grozavă! Ar trebui să redenumeşti numărul lui „Jian, Sultanul Săbiilor Căutătoare”. Pun pariu că oamenilor le-ar plăcea să asculte simfonia. Poate că poţi crea chiar un mecanism prin care să amplifici sunetul sabiei. Ai încercat să foloseşti mecanismul unei trompete pentru urechi pentru a face sunetul mai răsunător?

Mefistofel a ridicat sprâncenele. Era o imagine care mă impresiona întotdeauna din moment ce nu-şi scotea niciodată masca.

— Te interesează să faci profit din interesul tău ştiinţific?

Maestrul şi-a dus mâna a inimă.

— Oare te-am convins să intri în *show business* după doar câteva nopţi? Sunt chiar mai bun decât credeam! Şi eu care mă lăudam cu abilităţile mele înainte!

— *Show business?* am întrebat, uşurată să văd că îi distrăsesem atenţia. Aşa numeşti tu acum trupa de circ?

— Aşa se referă P. T. Barnum[5] la circ; sună bine, nu?

Am pufnit.

— Am auzit spunându-se despre el că ar fi nemilos şi un escroc. Nu cred că este înţelept să-i împrumuţi vreo idee.

— Este un oportunist, ca majoritatea oamenilor de afaceri, iar asta nu necesită respectabilitate.

Mefistofel a introdus o cheie în broască, apoi a împins uşa. În cabina din faţa mea nu se aflau nimic altceva decât instrumente şi decoruri.

Se simţea un uşor miros de metal în aer şi, de data asta, nu era vorba de sânge vărsat. Mefistofel a aprins lumina. Obiecte destul de obişnuite se amestecau cu tot felul de invenţii improbabile. Jobene cu părţi metalice pe dinăuntru, colivii cu porumbei mecanici acoperiţi cu pene adevărate care păreau atât de autentici, că a trebuit să îi ating ca să mă conving că erau doar nişte jucării. Am văzut cu coada ochiului un frac atârnat într-un cârlig. Partea lui interioară era făcută cu totul din metal şi mecanisme. Pene de corb se înălţau pe umerii fracului, netede şi lucioase ca petrolul.

Împrăştiate de-a lungul măsuţei de toaletă erau şuruburi, bolţuri şi măşti ca ale doctorilor din vremea ciumei. M-am cutremurat apropiindu-mă de una dintre măşti. Ciocul ei din piele era de un crem atât de bogat, că părea sculptat în os.

— Astea sunt…

— Terifiante? a continuat Mefistofel, ridicând o mască şi petrecându-şi degetul unei mâini înmănuşate de-a lungul ciocului mare.

Îmi închipuiam că Mefistofel era un gânditor, deşi nu îmi prea dădeam seama.

— Ştii că în timpuri medievale, când doctorii purtau asemenea măşti, aşezau plante parfumate în vârful ciocului? Petale de trandafir, boabe de ienupăr, balsam de lămâie şi mentă, îndepărtau mirosul de putrefacţie.

Mefistofel a aşezat masca jos.

— Erau folosite şi pentru autopsii, deşi, în acele zile, altor oameni, în afară de medici, le era interzis. O persoană aşa ca tine ar fi înfruntat acuzaţii grave.

— Ce legătură au cu spectacolul tău?

În chip de răspuns, Mefistofel s-a întors şi a scos o haină neagră, cu pelerină, de pe un cuier şi a îmbrăcat-o, apoi şi-a pus o pereche de ochelari din sticlă şi, în cele din urmă, masca. S-a întors, lent, cu faţa spre mine, rămânând pe loc, nemişcat şi

înveşmântat cu totul în negru, cu excepţia măştii albe ca osul. S-a întins după o pălărioară, completându-şi înfăţişarea doctorului gentleman, venit în vizită la cei pe moarte. M-au trecut fiorii. Tăcerea lui Mefistofel era la fel de sinistră ca şi costumul, dacă nu cumva şi mai înfricoşătoare.

— Ei bine? am zis, încercând să îmi stăpânesc nervii. Ce plănuieşti să faci cu aceste costume?

Mefistofel a înaintat lent, dându-mi târcoale asemenea unui vultur în jurul unui cadavru proaspăt.

— De acum, pulsul tău trebuie să se fi înteţit.

Mefistofel s-a apropiat.

— Abia îţi simt respiraţia. Ţi-am câştigat atenţia, teama şi emoţiile. Am promis trei lucruri în spectacolul meu de început, domnişoară Wadsworth. Îţi aminteşti care erau?

Refuzam să îmi fie teamă. Maestrul spusese că spectacolul era plin de magie, pozne şi haos.

— Da!

Nu îi vedeam faţa dincolo de noua mască, dar îmi imaginam rânjetul diabolic pe care îl afişase de atâtea ori.

— Când scena finală se va umple cu o armată de doctori din vremea ciumei, cred că voi stârni un oarecare haos în salon. Nu eşti de acord?

Era o scenă gotică terifiantă.

— Poate că ar trebui să te răzgândeşti, mai ales că nişte tinere au fost ucise şi cel puţin un bărbat a fost dezmembrat, am zis rece. Cel puţin ştiu că nu voi purta aşa ceva, am zis, arătând spre un alt costum întins pe pat.

Era între culoarea lavandei şi cenuşiul unei raze de lună – un alt costum fantezist pentru tema „Carnavalului Clarului de Lună”. Nişte solzi argintii ca de peşte acopereau umerii ca o armură, iar unii negri şi întunecaţi precum cărbunele acopereau corsetul.

— Acela al cui este?

Mefistofel s-a întors în timp ce îşi scotea costumul acela îngrozitor şi şi-a pus vechea mască,

apoi a arătat spre masa de lucru. Pe ea se afla cea mai complexă mască pe care o văzusem vreodată. Nu ştiu cum nu o remarcasem de prima oară, deşi camera era plină de obiecte. Masca era mai mult ca un coif roman. Avea chiar şi fălci cu colţi. Uitându-mă mai bine, am văzut că era ţeasta unui dragon.

— Anishaa mi-a cerut să-i redefinesc numărul, să inventez ceva memorabil.

Mefistofel a pipăit cu degetul materialele fine ale costumului.

— Vrea să fie cunoscută drept Regina Dragon, în loc de o simplă înghiţitoare de flăcări. Aşa că i-am făcut pe plac. Acum, cu ajutorul tonicului pe care îl creez, va reuşi să şi sufle foc, nu doar să-l înghită.

— Dar sună…

— Periculos? a întrebat el. Nu mai mult decât a urma un tânăr în odaia lui, singură, înconjurată de măşti şi de mecanisme. Spune-mi, a spus Mefistofel, închizând uşa, când ai început să crezi că aş avea ceva de-a face cu crimele?

DOUĂZECI ŞI ŞASE,
UN SPION ÎN HAINE LUXOASE

Cabina de lucru a lui Mefistofel
RMS Etruria
6 ianuarie 1889

Mâna îmi plana deasupra cuţitului ascuns în teaca lui, lipită de coapsă.

— Cine a spus că te-aş învinovăţi? am întrebat. Asta dacă nu cumva îmi ascunzi ceva. Vrei să-mi împărtăşeşti vreo veste?

Spre cinstea lui sau a mea, Mefistofel a părut surprins că nu mă ferisem din calea lui. Maestrul s-a sprijinit de uşă cu braţele încrucişate la piept.

— Problema mea este că te plimbi pe nava asta, prefăcându-te interesată de mine în faţa artiştilor mei, când, în realitate, eşti doar un spion îmbrăcat în haine luxoase în serviciul unchiului tău.

— Tu eşti cel care a dorit să-i facem să creadă că ar fi ceva între noi! Şi mă simt foarte jignită de cuvintele tale. Mi-am îndreptat umerii şi am continuat: Nu sunt spionul nimănui.

Dar eram o mincinoasă. Mefistofel însă nu mă acuzase de aşa ceva. Încă.

— Fac exact ceea ce mi-ai cerut când am încheiat târgul. Dacă eşti aşa de supărat, poate că este timpul să schimbăm clauzele.

— Nu-mi insulta inteligenţa! a zis el. Da, poate că mi-am dorit să fim văzuţi împreună pentru a-i forţa pe artişti să depună mai mult efort când te învaţă trucuri pentru spectacolul de încheiere, dar nu am menţionat nicicând că putem flirta sau că trebuie să te holbezi la mine când crezi că nu te văd. Sau ai vrea să mă faci să cred că între întâlnirea noastră de la miezul nopţii şi disecţia din zori te-ai pomenit visând la moliciunea părului meu, la unghiul maxilarului meu, la…

— …la aroganţa ce te caracterizează.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poate că, în ciuda raţiunii mele, a ajuns să-mi facă plăcere compania ta. Dacă eşti aşa de sigur pe tine, de ce îţi este atât de greu să accepţi?

— Deci privirile tale sunt reale?

Mefistofel s-a uitat cu atenţie la mine, fixându-mi buzele. O clipă mai târziu, maestrul a stins lumina şi s-a apropiat lent de mine. Inima mea, singura care *nu* juca această comedie, a ezitat simţindu-i apropierea.

Unchiul nu mai adusese în discuţie răzvrătirea mea de mai devreme, dar, dacă ar fi aflat că îi încălcasem din nou regulile… Însă nu am cedat. Mefistofel şi-a înclinat capul, cercetând fiecare respiraţie regulată şi fiecare clipire lentă, sperând să găsească o minciună ce se lăsa aşteptată. În mintea mea vedeam zâmbetul strâmb al lui Thomas şi îl proiectam asupra tânărului din faţa mea.

Întinzând o mână, Mefistofel mi-a împins, delicat, o şuviţă de păr după ureche.

— Chiar eşti sigură că asta ai vrea să cred, domnişoară Wadsworth? Că te afli aici, singură cu mine în această cabină, pentru că ai ales să fii aici… de bunăvoie… fără vreun alt motiv? Vrei, pur şi simplu, să-ţi petreci dimineaţa cu mine?

Am dat din cap. Nu aveam încredere că vocea avea să-mi rămână suficient de puternică atunci când nervii mei erau gata să cedeze. Apoi, am văzut foamea din privirea lui, dorul pe care nu îl putea acoperi cu nicio mască. Am ştiut că Mefistofel voia să mă sărute, deşi nu eram atât de îngâmfată încât să cred că nu s-ar fi uitat la fel la orice altă tânără. Maestrul de ceremonii era un oportunist, iar aceasta era ocazia perfectă. Degetele lui s-au întins iar spre mine, rămânând în aer, cerând permisiunea.

Ne aflam aşa de aproape, că îi putea mirosi apa de colonie – mirosul îmi amintea de substanţele aromatice folosite în măştile pentru ciumă, însă nu mă speria, ci mă îmbăta. Poate că Mefistofel era un vrăjitor adevărat pentru că aici, într-o cabină de sub

lumea pe care o cunoşteam pe puntea superioară, nu puteam să nu pic în mrejele lui.

În beznă, era mai simplu să uit că maestrul nu era băiatul la care mă gândeam. Acela ale cărui buze îmi deveneau la fel de cunoscute ca şi ale mele. Inima mi-a luat-o la goană când Mefistofel s-a aplecat spre mine, apropiindu-şi faţa de a mea. Am observat atunci barba uşor crescută de pe obrajii lui, ca şi cum nu se bărbierise de dimineaţă.

La naiba, aproape că tânjeam să îi simt asprimea pe propria-mi piele, atât de similară şi totuşi atât de diferită de a lui Thomas! Ceva trebuie să se fi schimbat pe chipul meu, căci Mefistofel nu a mai întârziat. Şi-a strecurat mâinile în părul meu, trăgându-mă, uşor, mai aproape. Nu am opus rezistenţă. Mi-am ridicat bărbia, ştiind că pretinzând că era altcineva, că doream să-i simt buzele, să simt răceala metalului de pe masca lui sub degete, era cea mai periculoasă formă de amăgire. Gura lui a plutit deasupra gurii mele, împreunându-ne respiraţia, dar nu şi buzele. Nu încă…

— M-am gândit la asta toată săptămâna, a şoptit el. Eşti sigură…

Dar chiar atunci, uşa s-a deschis cu zgomot.

— Ai terminat cătuşele alea noi? Liza e cu fundu' în sus, iar eu n-am nimic mai bun de făcut decât să…

Am sărit de lângă maestru, cu faţa în flăcări, pe când Houdini a închis gura, şocat. Artistul evadărilor părea pe punctul de a-şi pune în aplicare talentul. Harry a rămas în pragul uşii o clipă, îngheţat din cauza nehotărârii.

— Ăăă… scuze pentru întrerupere. Anishaa nu mi-a spus că…

Houdini a făcut semn spre noi doi, fără a ne întâlni privirile.

— O să mă întorc mai târziu după cătuşe.

Harry s-a strecurat afară înainte ca Mefistofel să-şi recapete cumpătul. Eu mi-am tras respiraţia, recunoscătoare pentru întrerupere, deşi nu fusesem tocmai surprinsă. Liza *îmi spusese* că Houdini îl

vizita pe maestru în jurul acelei ore şi mă bazasem pe asta. Planul meu fusese pus la cale în drum spre cabină, dar speram că îmi jucasem rolul destul de convingător. Bârfa era moneda pe care mulţi nu întârziau să o schimbe.

De bine, de rău, artiştii aveau să şuşotească despre întâlnirea clandestină dintre mine şi maestrul lor. Poate că bănuiseră ceva şi înainte, dar acum aveau şi „dovada" sentimentelor noastre – un truc pentru a le ţine atenţia îndreptată în direcţia pe care mi-o doream.

M-am îndepărtat de Mefistofel, lăsându-ne suficient spaţiu ca să respirăm, pe când îmi netezeam rochia. Dacă Houdini ar fi întârziat fie şi o clipă, aş fi putut să cad în propria-mi capcană.

Mefistofel şi-a frecat ceafa, încurcat. Nu părea să ştie cum să procedeze mai departe.

— Trebuie să îţi cer scuze pentru îndrăzneala mea, domnişoară Wadsworth! N-am vrut să fiu aşa de obraznic…

— Te rog, să nu ne mai îngrijorăm despre ce ar fi putut să fie, am zis, fluturându-mi mâna prin aer într-o doară, deşi nu mă simţeam nici măcar pe jumătate la fel de îndrăzneaţă precum sunase replica mea.

Genunchii îmi tremurau şi inima îmi bubuia nebună. Îl iubeam pe Thomas, dar nu puteam nega atracţia exercitată de maestru. Oare era posibil să joci un rol atât de bine, încât să ţi-l asumi cu totul?

— În momentul acesta, trebuie să cercetez săbiile lui Jian. Ştiu că am glumit mai înainte, dar Jian îşi ţine armele încuiate? Se află ele în apropierea sabiei tale?

Maestrul nu părea prea dornic să se îndepărteze de la subiectul discuţiei despre sărutul care aproape fusese pecetluit, dar s-a înduplecat.

— Lângă magazia cu animale şi dedesubtul ei ne ţinem cuferele cu recuzita pentru spectacole. Sunt acolo corturi, frânghii; aproape tot ce folosim găseşti acolo, inclusiv cuferele cu săbiile lui Jian.

Ale lui sunt pictate în lapislazuli şi încrustate cu bucăţele de mozaic. Nu le poţi rata.

Nu-mi scăpase că nu îmi confirmase locul Tăişului-Nopţii.

— Te-ar deranja dacă aş trage puţin cu ochiul acolo?

Mefistofel nu a răspuns pe dată, părând să calculeze ceva.

— Ce are a face cu femeile ucise?

— De fapt, are a face cu braţul retezat.

Aveam impresia că, dacă mă îndepărtam prea mult de adevăr, Mefistofel avea să-mi desluşească fiecare minciună.

— Am o bănuială că există o legătură între ele.

— Prea bine!

Maestrul s-a aşezat pe un taburet din faţa mesei de lucru improvizate, ridicând câteva sticluţe umplute cu un lichid străveziu şi pudră neagră şi aşezându-le în şir.

— Poţi să cercetezi orice are legătură cu trupa de circ. Deşi, te avertizez, nu toţi artiştii vor fi încântaţi de faptul că îţi bagi nasul în lucrurile lor. Cred că ar fi bine să mergi singură şi să nu te laşi surprinsă de cineva.

Mefistofel a zâmbit timid.

— M-aş oferi să te însoţesc, dar am nişte treabă de făcut înainte de spectacolul din această seară. O să vin şi eu dacă mă pot strecura afară o clipă.

Văzându-mă nedumerită, Mefistofel a arătat spre sticluţele cu dop.

— Focul dragonului. Deşi nu este pentru spectacolul de azi. O să mă ocup de asta îndată ce pleci.

— Este vorba despre noul număr al lui Houdini, pe care voiai să mi-l arăţi noaptea trecută?

Am încercat să nu las să se vadă uşurarea că rămâneam singură. Nu eram sigură că mai puteam beneficia de o întrerupere odată ce ar fi dat iar să mă sărute.

— Îmi poţi da un indiciu despre activitatea ta?

Rânjetul maestrului era larg şi sincer.

— Este ceva spectaculos.

Am pornit pe coridoarele labirintice din metal răsucit şi şuruburi mătuite, observând cât de pustii erau anumite părţi ale navei în comparaţie cu altele. Liniştea însă nu era deplină. Orice vibraţie sau mişcare slabă se putea auzi şi simţi întotdeauna sub degetele care-mi lunecau de-a lungul pereţilor sau sub călcâiele pantofilor din mătase. Corabia era însufleţită de o mişcare necontenită. Motoarele se îndopau cu suficientă energie ca să scuipe abur sau pentru a face pânzele auxiliare să-şi arunce braţele mari, îmblânzind vântul. Nava era un dragon din metal, zburând jos, deasupra mării. Mi-am îndepărtat aceste gânduri şi m-am concentrat la ce era în jur.

Coridoarele înguste erau folosite de echipaj; erau ascunse şi întunecate şi se aflau adânc în inima *Etruriei.* Uşile se aflau la distanţe egale şi duceau la cabinele stewarzilor sau la magazii – nu ştiam cu siguranţă. Fustele mele au fâşâit la fel de tare precum sângele ce îmi pulsa prin vene pe când coteam pe un alt coridor slab luminat. Speram să nu întâlnesc pe nimeni; deşi căpitanul informase echipajul despre investigaţia noastră, nu îmi doream să fiu văzută.

Sunete sparte de vase şi voci înăbuşite ajungeau până pe coridor. M-am grăbit, fără a mă opri să trag cu urechea. Conform instrucţiunilor pe care mi le dăduse Mefistofel, mă apropiam de încăperea în care se aflau săbiile. Deodată, am auzit nişte paşi apăsaţi, lenţi şi egali care veneau de după colţ. Era puţin posibil ca persoana care venea după mine să fi fost vreun membru grăbit al echipajului. Asta însemna că era probabil unul dintre artişti.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. Inima era cât pe ce să-mi explodeze în piept. Am identificat repede câteva ascunzători, apoi am dat fuga spre cea mai apropiată uşă. Am încercat clanţa, dar uşa era încuiată. Am gonit spre următoarea, ascultând în

acelaşi timp paşii care se apropiau. O altă uşă zăvorâtă.

— Doamne, Dumnezeule mare! am zis cu năduf.

Dintre toate ghinioanele care se puteau abate asupra mea… Am încercat clanţa celei de-a treia uşi şi aproape că am căzut în genunchi când am simţit că se deschide. O umbră a apărut îndoită de după colţ şi m-am strecurat în camera întunecată, închizând uşa cu un clinchet subtil chiar înainte de a-mi zări urmăritorul.

„Cameră" era un termen prea generos. Avusesem fie norocul, fie ghinionul pur de a nimeri într-un dulap foarte mic şi foarte înghesuit. Beţe şi prăjini îmi împungeau spatele şi îmi răneau braţele şi picioarele, luptând să-şi redobândească spaţiul. Am rămas nemişcată, rugându-mă să nu cadă nimic. Mirosul înţepător al lichidelor pentru curăţat îmi asalta nasul, iar praful îi înteţea joaca. Lichidul dintr-o găleată s-a răsturnat pe laturi, umezindu-mi pantofii.

Am simţit că îmi vine să strănut şi am jurat pe toţi sfinţii de care auzisem vreodată că aveam să scap de senzaţia păcătoasă înainte să-mi compromit poziţia. Mătuşa Amelia ar fi ridicat o sprânceană, susţinând că era blestemul păcătoşilor şi că o prezenţă ceva mai activă la slujbele religioase ar fi împiedicat asemenea lucruri.

Mi-am strâns buzele, de parcă aş fi putut să-mi opresc strănutul doar prin puterea voinţei. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Persoana ce mă urmărise pe coridor îşi încetinise paşii. Mi-am lipit urechea de uşă, ascultând. Cineva încerca clanţele uşilor.

Mi-am stăpânit pornirea de a mă lovi cu capul de metal. Strănutul părea să cedeze în lupta noastră, însă bucuria mi-a fost de scurtă durată. Înainte să mă mai pot opri, am strănutat tare şi fără nicio şansă de a-mi mai ascunde prezenţa.

— *Gesundheit.*[6]

Am dat să mulţumesc, apoi am rămas stană de piară. Persoana de care mă ascunsesem a deschis

uşa, a păşit înăuntru şi a închis-o repede. Am rămas şocată preţ de o clipă; abia încăpeam eu în dulap, iar acum cu…

— Cresswell? Ce mama dracului faci aici?

Deşi nu îi vedeam faţa, aş fi putut jura că îi simţeam zâmbetul.

— Te urmăresc prin cotloane întunecate şi abandonate, bineînţeles. Ce altceva să fac? Unchiul tău analizează braţul retezat. Din nou. După ce l-am căutat iar pe doctorul Arden, fără sorţi de izbândă, m-am oprit la cabina ta, dar Liza mi-a spus că ai plecat să te plimbi pe punţile de la clasa a treia.

L-am simţit ridicând din umeri.

— Am încercat să-ţi atrag atenţia, dar ai alergat pe scări.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mi se pare că a intra în dulapul ăsta, cu mine, este una dintre cele mai bune idei ale tale.

— Dar nu este? a întrebat el.

Înainte să-i răspund, Thomas şi-a lipit uşor buzele de ale mele. Un miez de dorinţă a luat foc în mine. Deodată, mi se părea mult mai atractiv să fiu cu el într-un loc întunecat şi uitat de lume. Mi-am scos din minte momentul în care aproape că îl sărutasem pe maestrul de ceremonii. Nimic nu s-ar fi putut compara vreodată cu relaţia pe care o aveam cu Thomas.

Mefistofel era doar o iluzie. Thomas era iubirea adevărată.

— Vezi? A fost un plan genial.

Am oftat. Thomas avea dreptate, dar a vrea să-l sărut şi a ne folosi timpul cu folos erau două lucruri care trebuiau să rămână separate momentan. Apoi mai era şi chestiunea momentului cu Mefistofel, pe care eram nevoiţi să o discutăm. În cele din urmă.

Era posibil ca Thomas să nu mai fie aşa de dornic de îmbrăţişări furate după ce îi mărturiseam ce făcusem.

Mi-am aşezat o mână pe pieptul lui, oprindu-i săruturile.

— Săbiile lui Jian sunt în camera alăturată. Sper că, dacă au fost folosite în vreunul dintre atacuri, vom găsi dovezi asupra lor. Braţul retezat a fost ciobit binişor şi ar trebui ca şi arma folosită să mai poarte urme. Trebuie să ne grăbim dacă vrei să investigăm. Artiştii vor începe curând antrenamentul pentru spectacolul final.

— Ai fost ocupată în dimineaţa asta.

Thomas a deschis uşa, apoi şi-a frecat palmele.

— De unde ştii când se antrenează? Ai reuşit să farmeci, de una singura, toată trupa de circ?

O undă de regret mi s-a răsucit în inimă. Voiam să-i povestesc despre plimbarea cu maestrul şi despre târgul nostru blestemat, dar aş fi avut nevoie de timp ca să-i destăinui tot planul meu, iar timp nu aveam. În loc să mai las loc pentru alte discuţii, am zâmbit.

— Poate!

— Săbii, secrete şi săruturi furate.

Ochii lui Thomas au sclipit de plăcere.

— Vorbeşti pe limba inimii mele complicate, Wadsworth. Sunt un bărbat foarte norocos!

Speram că Thomas avea să îşi păstreze părerea şi după ce îi mărturiseam adevărul.

— Haide, Cresswell! Avem o încăpere de investigat!

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE,
O REŢEA DE ILUZII

Cala trupei de circ
RMS Etruria
6 ianuarie 1889

Thomas şi cu mine am intrat în cală cu mare atenţie – fără a scoate vreun cuvânt sau a respira prea apăsat, până ce am fost convinşi că eram singuri. Încăperea era mare, întunecată şi vopsită în oţeliu, ca o navă de război. Becurile lui Edison atârnau din loc în loc de tavan, bâzâind când Thomas le-a aprins.

Nu exista nicio îndoială că locul era absolut sinistru. În cuşti nu se plimba niciun animal, dar puteam jura că simţeam nişte ochi pironiţi asupra mea pe când mă strecuram încet pe micile coridoare create de cuferele aşezate unul peste altul, de diferite forme, mărimi şi culori. Nu exista niciun semn care să indice cui îi aparţinea fiecare cufăr, aşa că eram recunoscătoare pentru indicaţiile date de Mefistofel. Altfel, ne-am fi putut petrece restul călătoriei deschizând fiecare cutie în parte.

— Căutăm un cufăr de culoarea lazuritului, cu bucăţele de mozaic, am şoptit eu peste umăr. Sunt mai multe.

Thomas a rămas tăcut un moment. M-am întors, aşteptându-mă să-l găsesc distras de ceva anume, dar am rămas surprinsă văzând că rămăsese în urmă.

— Ce este?

Thomas s-a scuturat de gândurile ce îl opriseră.

— Uită-te în jur, Wadsworth! Sunt cufere peste cufere.

Îmi era teamă că lipsa somnului îl prostea pe Thomas.

— Da, aşa cum este normal să fie într-o cală.

— Vreau să zic că există numeroase locuri în care s-ar putea ascunde dovezi… şi cadavre.

Thomas şi-a trecut mâna peste cel mai apropiat cufăr, vopsit într-un lac negru aşa de lucios, că îmi puteam vedea reflexia în el.

— Iar aceasta este doar o încăpere. Gândeşte-te la câte alte săli sunt pe nava asta! Dacă ucigaşul a început să dezmembreze cadavrele, atunci el sau ea nici nu mai trebuie să le arunce peste bord. Le-ar putea ascunde cu grijă şi trimite mai departe, spre următoarea destinaţie, a spus Thomas, bătând cu palma în latura cufărului. Nici nu ar fi necesar să aşeze cadavrele în cutii mari, ca nişte sicrie. Dacă sunt făcute bucăţi, ar încăpea oriunde. Am putea fi într-un adevărat cimitir chiar acum. Căpitanul susţine că a cercetat cu mare atenţie punţile superioare şi totuşi nu am găsit trupul căruia îi aparţine braţul.

Fiori reci mi-au zgâriat spatele şi braţele. Un bec de deasupra capetelor noastre a licărit, atrăgând o molie rătăcită ce se zbătea la lumina lui. Nu cadavrele mă deranjau, ci omul care le făcuse să apară.

— Să ne grăbim! Nu avem mult timp la dispoziţie!

Am pornit în grabă de-a lungul unui culoar, apoi am traversat altul, cercetând cu ochii fiecare cufăr. La capătul unui pasaj mai larg, am observat o cutie mare, aşezată în picioare, acoperită cu o pânză neagră. Cufărul era mult mai mare decât un sicriu, poate chiar dublu – ceva ce trebuia investigat mai târziu.

— Ar fi bine să ne despărţim, am zis. Vom acoperi o arie mai mare şi într-un timp mai scurt.

Thomas a încuviinţat şi s-a îndreptat spre culoarul alăturat celui pe care mă aflam. Uram să mă aflu atât de mult în fundul sălii căci era aproape imposibil să aud dacă intra cineva. Oricine ar fi putut pândi pe culoarele strâmte, aşteptând să ne întindă o cursă. Tocmai ce începusem să merg de-a

lungul următorului coridor, când l-am auzit pe Thomas strigându-mă.

— Cred că l-am găsit! a zis el. Vino şi uită-te!

Am alergat spre locul în care Thomas stătea aplecat deasupra unui cufăr lung. Cutia era încă şi mai frumoasă decât mi-o imaginasem. Albastrul era strălucitor pe fundalul plăcilor de mozaic care se reflectau ca nişte bucăţele de oglindă. M-am aplecat. De o parte şi de alta a cufărului erau încuietori. Am dat să-mi scot agrafa, dar m-am oprit văzându-l pe Thomas că deschide cufărul. Mi-a surprins privirea şi a zâmbit.

— Mefistofel şi Houdini nu sunt singurii care cunosc trucuri. Ar trebui să vezi ce ştiu să fac cu…

— Domnişoară Wadsworth, a spus Mefistofel, din capătul culoarului, făcându-mă să sar departe de Thomas. Văd că ţi-a fost atât de dor de mine, încât ai adus cu tine un înlocuitor.

Mefistofel s-a întors, încruntat, spre Thomas, apoi privirea i-a căzut asupra cufărului deschis de la picioarele noastre.

— În această sală este interzis accesul persoanelor străine. Nu voiam decât să mă asigur că domnişoara Wadsworth este în siguranţă aici.

— Aşa ai aflat ora la care se antrenează artiştii? m-a întrebat Thomas, pe un ton neutru. Ţi-ai petrecut dimineaţa cu el?

Vocea părea deodată să-mi fi dispărut. Mi-am umezit buzele, în timp ce pulsul o luase la sănătoasa.

— Da…

— Un bărbat ar trebui să respecte întotdeauna alegerea unei doamne, a spus Mefistofel, rânjind. Poţi să pleci, domnule Cresswell! O voi însoţi pe doamna noastră spre cabina ei în curând.

Thomas era întruchiparea stăpânirii de sine căci l-a ignorat pe maestru şi, în schimb, s-a uitat în ochii mei. Nu voiam să plece şi nici nu voiam să se simtă dat din nou la o parte din cauza maestrului de ceremonii. Dar dacă era să rezolvăm cazul, eram forţată să-mi ascult raţiunea, sperând că inima avea

să suporte durerea. Prinsă între cei doi, am făcut ce era necesar pentru binele anchetei noastre.

Deşi mă durea, am făcut un pas spre Mefistofel. Speram că Thomas avea să deducă adevărul, dar o undă de durere i-a tulburat privirea. Thomas şi-a înclinat capul, într-un soi de încuviinţare. Inima mi se răsucea în piept.

— Prea bine! Vom termina discuţia mai târziu, Wadsworth!

Thomas l-a mai privit o clipă pe maestru, apoi a ieşit cu paşi mari, cu umerii lăsaţi şi pumnii strânşi. Am rămas acolo neclintită, întrebându-mă dacă nu cumva îmi schimbasem, fără să vreau, viitorul. Soarta era o creatură delicată.

— Ce păcat! a zis Mefistofel. O să-i frângi inima. Deşi va fi amuzant să văd cum îl taie lama indeciziei tale.

Am numărat până la cinci, sperând să-mi recapăt calmul.

— Chiar aşa? Vrei să ştii ce cred despre tine?

— Luminează-mă, te rog! a răspuns Mefistofel, dând din cap. Cred că va fi amuzant.

— Eşti arogant, necinstit şi prea plin de tine, am spus, enumerând pe degete fiecare defect. Să continui?

Mefistofel s-a încruntat. Părea sincer încurcat.

— Ai uitat cele mai importante atribute: sunt chipeş şi bine îmbrăcat. Când ai văzut ultima dată un frac aşa de frumos croit?

— Eşti ridicol!

— Sunt sincer.

Mefistofel a zâmbit.

— Eşti iritată de faptul că îţi face plăcere compania mea. Eu te fac să gândeşti, să-ţi dezvolţi teoriile ştiinţifice şi ideile. M-am vârât pe sub pielea ta şi urăşti lucrul acesta.

— Da, am fost eu de acord, dând din cap. Mi te-ai vârât pe sub piele. Ca un bisturiu.

— Ceea ce înseamnă că sunt fin şi precis ca o lamă.

Mefistofel a ridicat din umăr.

— Vrei să bem ceaiul în timp ce discutăm şi despre celelalte calităţi atrăgătoare pe care le posed? Sau să trecem direct la sărutat? Trebuie să recunosc că m-am gândit neîncetat la momentul când aproape ne-am sărutat. O să-l înec pe Houdini când îl întâlnesc data viitoare. Deşi poate că tu ţi-ai găsit altă ocupaţie. Să fiu sincer, Cresswell este chipeş, deşi sunt un concurent pe măsură. De vină este înfăţişarea mea misterioasă şi solemnă. De asemenea, nu poate concura cu masca.

— Sincer?

Mi-am frecat tâmplele.

— Eşti cea mai enervantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

— Îmi faci o altă onoare, a zis Mefistofel şi s-a înclinat adânc. Sunt sigur că domnul Cresswell va fi supărat şi de această declaraţie. Locul al doilea nu este, totuşi, locul întâi, nu? Deşi va trebui să se obişnuiască, din moment ce îmi stă atât de mult prin preajmă. Cred că va avea nevoie de ceva consolare. Sărmanul! Va trebui să văd dacă Isabella este disponibilă. L-a menţionat de câteva ori.

Mefistofel mă privea ca un uliu ce-şi pândeşte potenţiala pradă. Am numărat, în gând, până la zece, dar nu am spus nimic. Mefistofel încerca să scoată adevărul de la mine, dar avea nevoie de ceva mai mult efort ca să reuşească.

— Îmi distragi atenţia.

— Este problema majorităţii femeilor – dar şi a unor bărbaţi – cu care am de-a face.

Amuzamentul i s-a stins brusc în priviri, ca o lumânare.

— Te-am avertizat să nu te laşi văzută aici jos, nu? Ai idee ce fel de necazuri ai fi cauzat dacă… *La dracu'!*

Mi-am aruncat privirea peste umăr, să văd ce anume îl făcuse să înjure. Andreas şi Jian veneau pe culoar, discutând şoptit. Mi se părea bizar să-i văd în pantaloni şi cămăşi obişnuite, căci costumele lor sclipitoare erau rezervate scenei.

Înainte să mai pot observa şi alte detalii, Mefistofel m-a cuprins repede cu un braţ, m-a tras aproape, apoi mi-a pecetluit buzele cu un sărut cast. Am auzit scrâşnetul lemnului pe metal şi mi-am dat seama că maestrul muta încetişor cufărul cu săbii la locul lui, folosindu-se de pretextul sărutului nostru.

Am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la cât de plăcute erau buzele lui – moi şi delicate, atât de diferite de lăudăroşenia limbii lui ascuţite. Un moment mai târziu, Mefistofel s-a retras şi m-a privit. În ochii lui se citeau plăcerea diabolică şi o slabă undă de părere de rău. Mă întrebam dacă arătam la fel de speriată şi de confuză pe cât erau gândurile ce-mi alunecau prin minte.

Maestrul de ceremonii le-a zâmbit alene artiştilor, fără a-şi lua braţul din jurul taliei mele, ceea ce era un lucru bun, căci nu eram singură că nu m-aş fi îndepărtat de el. Maestrul m-a strâns uşor, a avertizare.

— E cam devreme să fiţi aici. După cum vă daţi seama, nu mă aşteptam să mai găsesc pe cineva aici pentru ceva vreme. Sau, mai corect, *noi* nu aşteptam. Tocmai ce îi ofeream domnişoarei Wadsworth un tur.

— Sigur? a întrebat Jian, fără a se obosi să-şi ascundă amuzamentul din glas. Făceaţi *turul* recuzitei? Pun pariu că data viitoare veţi face turul toaletelor!

Obrajii îmi ardeau, dar nu am îndrăznit să îl contrazic. Jian şi-a coborât ochii negri asupra mea. Nu puteam decât să ghicesc ce eram eu pentru el. O altă fetişcană proastă, prinsă în plasa de iluzii a lui Mefistofel? Sau socotea că m-ar fi putut adăuga pe lista lui de victime?

Mi-am mutat privirea la Andreas, al cărui chip era aproape la fel de roşu pe cât fusese al Lizei, mai devreme. Nu îmi dădeam seama dacă bărbatul era jenat pentru mine sau din cauza incidentului pe care maestrul şi cu mine îl puseserăm la cale. Poate că era dezamăgit că ignorasem avertismentele cărţilor de tarot şi nu mă îndepărtasem de Magician.

— Este o chestiune de semantică.

Mefistofel mi-a cuprins mâna, scoţându-mă din cală ca într-un soi de paradă.

— Vă aştept pe amândoi în salon, până în ora unsprezece! Avem nevoie de ajutor pentru spectacolul de astăzi. Şi continuaţi să exersaţi ce v-am arătat pentru spectacolul final. Trebuie să îi ajutăm pe oamenii ăştia să uite de crime şi să-şi aducă aminte doar de „Carnavalul Clarului de Lună”.

Fără să mai spunem vreun cuvânt, i-am lăsat pe artişti să-şi strângă lucrurile. Pe când păşeam pe coridor, mă gândeam la cei doi tineri, încercând să decid care dintre ei putea fi criminalul pe care îl căutam. Andreas părea tăcut şi timid, dar, într-un grup de magicieni, poate că tocmai aceasta era iluzia lui.

— Ei bine? a zis Mefistofel, de îndată ce ne îndepărtaserăm suficient pe următorul coridor. Ai găsit ceva util sau a fost o mare pierdere de timp? Nu că sărutul nostru nu ar fi meritat deranjul. A fost plăcut. Nu eşti de acord?

— Depinde dacă ăsta este sau nu al tău.

Thomas a apărut de după colţ, ţinând în palmă un inel cu sigiliu: un cap de leu înconjurat de spini şi cu rubine sângerii în loc de ochi. Bijuteria era superbă, iar apariţia ei părea să-l fi şocat pe maestru, căci acesta a înlemnit deodată. Nu credeam că reacţia lui se datora apariţiei bruşte a prietenului meu.

— Este ciudat că spadasinul tău ţinea asta în cufărul lui. Este încă şi mai ciudat că ai trimis-o pe domnişoara Wadsworth direct la locul faptei şi că apoi ai urmărit-o până acolo.

Mefistofel arăta de parcă ar fi fost în stare să-l trântească pe Thomas la pământ ca să-şi recupereze inelul, dar a reuşit să stătea locului.

— Asta este emblema familiei tale, nu? Ori poate că este o altă identitate furată pe care ţi-ai asumat-o?

— Este al meu! a mârâit maestrul. Şi nu am furat nimic, domnule Cresswell.

Mi-am scos braţul de după al lui Mefistofel. Nu mă îndoiam de metodele lui Thomas; dacă el ştia sigur cui îi aparţinea inelul, atunci şi eu eram la fel de sigură.

— Ţi-ai pus inelul în cufărul acela ca să-l găsesc eu? Ce fel de joc este acesta?

— Poate că joc rolul omului rău, a zis Mefistofel în şoaptă, dar nu înseamnă că şi sunt aşa. Poate ar trebui să te întrebi următorul lucru: dacă nu sunt eu criminalul, atunci cine? Cine ar putea dori să arunce suspiciunile asupra mea? Cine ar avea de câştigat dacă trupa de circ ar fi bănuită de rele?

Mefistofel a clătinat din cap. Lumina îi sclipea pe mască.

— A judeca o persoană înainte de a o cunoaşte te face incapabil să vezi adevăratul rău. Nu eu sunt diavolul în povestea asta, indiferent de cât de mult ai încerca să mă portretizezi astfel. Inelul mi-a fost furat la începutul săptămânii. Nu am dorit să împărtăşesc această informaţie.

Mefistofel avea dreptate, indiferent de cât de tare mi-aş fi dorit să îl contrazic. Ne grăbiserăm să-l învinovăţim, să credem tot ce era mai rău, bazându-se doar pe emoţii, nu pe dovezi. Era prima regulă a unui om de ştiinţă bun şi a unui investigator decent, iar noi o încălcaserăm.

— Vă puteţi gândi la vreo persoană care ar vrea să se răzbune? a continuat maestrul. Eu am câteva nume. Dar nu sunt eu acela care îşi pierde timpul creând o poveste ca să explice faptele rele petrecute aici. V-aş sugera să vă întoarceţi privirile critice spre clasa de sus. Unde este doctorul Arden? A lipsit o mare parte de timp şi, totuşi, tot ce aţi făcut a fost să-i bateţi la uşă de câteva ori. Şi cum rămâne cu tatăl domnişoarei Crenshaw? Oare un om atât de puternic poate accepta, pur şi simplu, soarta fiicei lui? Oare un lord ar rămâne calm şi politicos, ştiind că fata lui dragă a ales un artist modest de circ în

locul familiei ei şi că a plătit preţul suprem? Sau ar distruge ceea ce l-a distrus pe el?

— Deci ai avut o aventură secretă cu ea? am întrebat, tulburată de senzaţia inconfortabilă ce-mi strângea stomacul.

— Era o fată singură în căutarea unui prieten, iar eu mă săturasem să fiu singur, a zis. I-am ascultat temerile. Dar asta este tot ce s-a întâmplat între noi.

Mefistofel a privit inelul, dar nu a dat să-l ia înapoi. O altă surpriză. Fără a mai spune vreun cuvânt, Mefistofel a trecut pe lângă Thomas, lăsându-ne să ne regândim, în linişte, lista de suspecţi. Mefistofel vorbise cu pasiune. Vorbele lui dure fuseseră alese cu precizia unui trăgător care ştia să ochească şi să-şi lovească victima. Nu eram sigură dacă strategia lui fusese menită să ne distragă atenţia sau să ne dezarmeze.

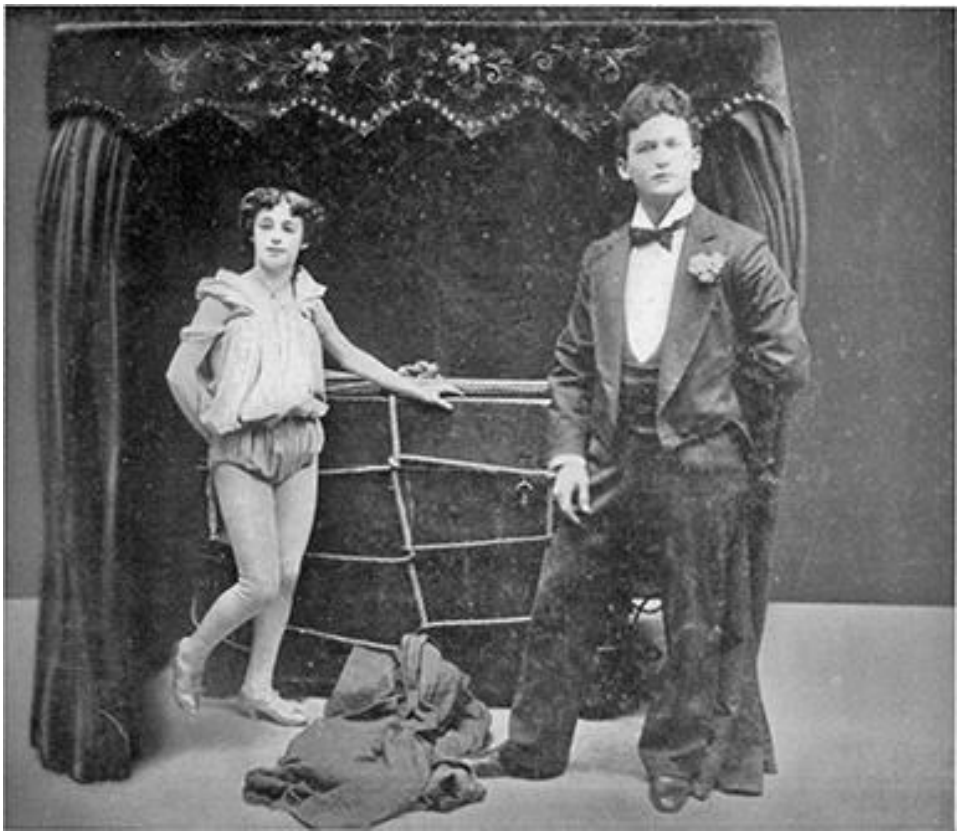

Harry Houdini cu soţia lui, Bess.

DOUĂZECI ŞI OPT, EVADAREA DIN CANISTRA DE LAPTE

Salonul-restaurant
RMS Etruria
6 ianuarie 1889

Candelabrele au strălucit puternic, apoi au început să se stingă, lăsându-ne să înţelegem, nu foarte subtil, că spectacolul era pe cale să înceapă. Conversaţiile din salon se opriseră, deşi în cameră nu era complet linişte. Bătăile inimii mele aproape că se triplaseră, deşi nu aş fi putut spune dacă era din cauza fricii. Criminalul nu îşi anunţase ultima victimă într-un mod grandios şi ştiam, în sinea mea, că era doar o chestiune de timp până ce oribilul carnaj avea să se dezlănţuie.

Am privit fugitiv la mulţimea vizibil mai mică de oameni, fapt ce confirma că nu eram singurul pasager care îşi făcea griji cu privire la ce avea să se întâmple. Locurile goale ieşeau în evidenţă ca nişte dinţi lipsă într-o grimasă forţată. Încă o noapte de teroare, iar publicul avea să dispară complet.

— Nu pot să cred că unchiul tău a insistat să tragem cu ochiul la spectacolul ăsta, a şoptit Thomas. Nu că m-aş plânge. Cina este mult mai plăcută decât o seară petrecută cu nasul lângă un braţ retezat. Sau ascultându-l pe Norwood cum se răsteşte la membrii echipajului.

Am oftat. Thomas era singurul care ar fi putut să risipească atmosfera neplăcută, comparând mâncarea cu o autopsie. Până acum nu menţionase activităţile mele matinale şi hotărâsem că era mai bine să renunţ, momentan, la subiect. De asemenea, eram recunoscătoare că unchiul avea să rateze prezenţa Lizei pe scenă. De îndată ce verişoara mea aflase că unchiul avea să lipsească de la cină, făcuse

planuri pentru a-l ajuta pe Harry cu numărul lui. Îngrijorarea mi se implântase între omoplaţi. Speram că Liza nu plănuia ea însăşi vreun spectacol în acea seară. Thomas şi-a dres glasul, iar eu m-am scuturat de gânduri.

— Da, păi, când ai de ales între porumbel cu ierburi şi carne putrezită, am zis, decizia nu este atât de dificilă.

— Nu îţi face griji!

Thomas mi-a zâmbit ca un copil obraznic.

— O să dedicăm suficient timp şi cărnii putrede, după spectacol. I-am promis unchiului tău că-l voi ajuta imediat după aceea. Eşti binevenită să ni te alături, dacă nu cumva ai alte planuri nechibzuite.

Tonul lui Thomas era relaxat, dar eu vedeam încă umbrele îndoielii lunecându-i pe chip. M-am silit să schiţez un zâmbet, deşi simţeam că mă înec. Trebuia să exersez pentru spectacol şi să mă întâlnesc cu maestrul pentru o altă lecţie. Speram doar să reuşesc să adun suficiente informaţii despre crime cât să merite efortul.

— Bineînţeles că vă voi ajuta în seara aceasta.

Unchiul părea să mă fi iertat că îi încălcasem regula şi era acum concentrat asupra misterului care învăluia acest vapor. El credea că ucigaşii revizitau locurile crimelor, deşi alţi colegi priveau teoria cu o oarecare rezervă. Din moment ce criminalul avea în vedere pasageri de la clasa întâi, unchiul meu ne îndemnase să frecventăm, în continuare, evenimentele mondene, să observăm tot ce ar fi părut bizar. Eram spioni, ucenici şi detectivi – o provocare pe care eram, amândoi, încântaţi să o acceptăm.

Doamna Harvey şi-a tăiat porumbelul fript fie ignorând cu bună ştiinţă conversaţia noastră neplăcută, fie pierdută în propriile gânduri. Am sorbit din paharul cu apă, îndreptându-mi privirea spre scenă, pe măsură ce luminile se stingeau. Un moment mai târziu, Mefistofel a apărut ridicându-se dintr-o trapă întunecată din mijlocul scenei,

înconjurat de obişnuitul nor de fum. Inima mi-a tresărit entuziasmată, împotriva dorinţei mele.

Era pentru prima dată când îmi dădeam seama ce mult semăna maestrul cu pasărea Phoenix, cea care renaşte din propria-i cenuşă. Deşi încercasem să desluşesc iţele misterului care învăluia crimele, nu reuşisem totuşi să descopăr niciun indiciu cu privire la povestea reală a maestrului de ceremonii şi niciun detaliu legat de cine fusese el înainte de a-şi asuma personalitatea de pe scenă. Poate că Mefistofel îşi incendiase vechea viaţă şi renăscuse, luând chipul unui personaj intangibil.

— Bine aţi venit la cea de-a şasea seară a celui mai măreţ spectacol pe apă! a zis Mefistofel. În seara aceasta, veţi fi martorii celei mai excepţionale evadări puse la cale vreodată. Sau poate… poate veţi vedea curmată viaţa unui tânăr. Nu garantez că următorul nostru artist va supravieţui. Victoria îl va transforma într-o legendă, dar eşecul îl va îneca.

Liniştea ce a urmat replicii de început era copleşitoare. Nimeni nu voia să fie martor la moartea unui om, mai ales după ultimele câteva nopţi. Ştiam că era important ca viaţa să îşi continue cursul normal după moartea cuiva, dar gestul lui Mefistofel era crud, având în vedere împrejurările.

Mefistofel a bătut de două ori din palme, iar asistentele au adus pe scenă un obiect ascuns de o draperie de catifea. Obiectul părea greu, socotind după efortul pe care verişoara mea şi Isabella îl depuneau ca să îl împingă spre centrul scenei. Mă simţeam cuprinsă de fiori.

— Ceea ce vedeţi aici este un vas din fier galvanizat, umplut cu apă până la gură.

Mefistofel le-a făcut semn Isabellei şi Lizei. Fetele au smuls draperia, descoperind canistra mare pentru lapte.

— Nu doar că Houdini se va scufunda în canistră, însă o vom închide cu lacăte, asigurându-ne că nici măcar el nu va fi capabil să evadeze.

Oamenii au început să şuşotească, iar încăperea a părut să respire la unison. Era suficient de periculos

să intri într-un vas plin cu apă, însă a încuia un om înăuntru era cu totul nebunesc. Mefistofel a lăsat tensiunea să fiarbă lent, bucurându-se de tulburarea crescândă a spectatorilor. Puteam să jur că ochii îi sclipeau de satisfacţie.

— Este în regulă, a zis el pe un ton mângâietor. Îi voi acorda lui Houdini onoarea de a anunţa restul.

Mefistofel şi-a aruncat mâinile într-o parte şi în cealaltă, urându-i bun venit favoritului său.

— Iată-l pe incredibilul, imposibilul, înnebunitor de înspăimântătorul artist al evadărilor al secolului al XIX-lea! Doamnelor şi domnilor, vi-l prezint pe Marele Houdini!

Mulţimea era, în bună parte, tăcută când Mefistofel apăruse pe scenă, însă când Houdini a intrat în salon, liniştea a părut o creatură vie, ca bezna, densitatea şi pulsul sângelui unui om vibrând în zgomotul de afară. Auzisem oamenii spunând că în tăcere puteai auzi şi căderea unui ac, dar prezenţa lui Houdini crea un efect cu mult mai puternic. Aş fi putut să jur că îmi auzeam fiecare bătaie a inimii, fiecare moleculă de oxigen pe care o inhalam, iar totul răsuna atât de tare, încât sigur că putea fi auzit tocmai din Londra.

Mefistofel avea dreptate din nou: destinul lui Harry Houdini era să devină o legendă, măcar şi pentru prezenţa lui copleşitoare. Houdini era un om de statură modestă şi cu o forţă extraordinară. Cel puţin aşa îmi părea în seara asta, după ce văzusem moartea prefăcută în spectacol.

— Un pic cam prea dramatic pentru gusturile mele! a şoptit Thomas, aplecându-se spre mine. Câte adjective se pot folosi într-o propoziţie? Cred că Mefistofel are nevoie de un dicţionar de sinonime. Poate că o să-i dăruiesc unul!

— Şşt! l-a certat doamna Harvey, cu privirea îndreptată spre tânărul cu păr brunet, înveşmântat într-un halat pluşat.

Fără niciun preambul, Houdini şi-a scos halatul, iar obrajii mi s-au aprins, în timp ce femeile şi bărbaţii din salon au rămas fără aer. Nu mai

văzusem niciodată un bărbat în lenjeria intimă, iar Houdini era, practic, dezbrăcat.

— Oh, Doamne! a exclamat doamna Harvey, sorbind lung din apa cu gheaţă. A trecut ceva vreme de când nu am mai văzut un bărbat în lenjerie. Sărmanul domn Harvey, odihnească-se în pace! El…

— Vă rog, vă implor, nu continuaţi! a întrerupt-o Thomas, privind-o cu o groază nedisimulată. Este mai bine ca unele lucruri să rămână în imaginaţia noastră. Şi chiar şi aşa, este posibil să nu vrem să ne folosim creativitatea.

— Hm, a făcut doamna Harvey şi şi-a ridicat evantaiul, pentru a-şi face vânt cu mişcări măsurate.

Eram sigură că gestul ei nu avusese nimic de-a face cu supărarea, ci cu faptul că se găsea, din nou, fascinată de tânărul care se plimba pe scenă în lenjerie intimă. Harry părea să atragă atenţia tuturor.

Liza, asistenta veşnic îndrăzneaţă, zâmbea, deşi citeam pe chipul ei că era îngrijorată. Încă nu vorbisem cu ea despre cum suporta să lucreze cu Houdini, după descoperirea scrisorii de dragoste, şi aveam de gând să discut cu verişoara mea imediat după spectacol. Dacă reuşea să ducă la bun sfârşit numărul fără a lăsa să se vadă cât era de supărată, atunci era posibil să putem ajunge la New York fără a-l arunca pe Houdini peste bord.

— Ceasul, *vă rog!* a bubuit vocea lui Houdini.

Asistentele au adus pe scenă un ceas mare şi l-au aşezat la câţiva metri de canistră. Privirea lui Harry a rămas o clipă asupra Lizei, apoi s-a îndepărtat iute.

— Acum, s-a adresat el publicului, am nevoie de un voluntar. Cine vrea să vină aici şi să-mi cerceteze închisoarea?

Braţul lui Thomas s-a înălţat brusc în aer. Am încercat să-l lovesc cu piciorul pe sub masă, dar am ratat, judecând după modul în care îşi legăna braţul. Artistul a ales în schimb un bărbat robust, în jur de patruzeci şi cinci de ani. Omul a lovit vasul cu un baston, făcându-l să bubuie şi demonstrând că era

real. Bărbatul s-a plimbat atent în jurul vasului, lovind fiecare latură. Ba a ridicat chiar şi capacul, inspectând cine ştie ce. Satisfăcut, omul a dat scurt din cap, apoi s-a întors la masă.

— Aşa cum aţi văzut, nu este niciun truc la mijloc! a strigat Houdini cu vocea lui limpede şi răsunătoare. Aş vrea să vă ţineţi cu toţii respiraţia pe măsură ce trec secundele.

Houdini a făcut semn spre cronometru.

— Începeţi numărătoarea… acum!

Mefistofel a lovit un buton aflat pe o latură a ceasului, punând secundarul în mişcare. Mefistofel nu mai rămăsese niciodată pe scenă ca să asiste la un număr şi mă întrebam dacă nu cumva se afla acolo ca să fie cu ochii în patru la orice ar fi putut părea nelalocul lui.

Tic. Tic. Tic.

Toţi spectatorii au inspirat adânc, apoi şi-au ţinut respiraţia cât au putut de mult. Majoritatea au expirat după treizeci de secunde.

Tic. Tic. Tic. Câţiva au rezistat mai mult de patruzeci de secunde, însă aproape toţi şi-au tras sufletul înainte să fi trecut un minut.

Tic. Tic. Tic. Obrajii lui Thomas rămăseseră umflaţi şi nu părea mai deranjat de lipsa de oxigen decât fusese de prezenţa unui tânăr dezbrăcat pe scenă. Houdini a rânjit când prietenul meu a cedat în cele din urmă.

— Acum vă voi cere să vă ţineţi iar respiraţia. Dar mai întâi…

Houdini a traversat scena cu paşi mari, deloc tulburat de capcana mortală din spatele lui. Fără alte cuvinte, Harry a intrat în canistră. Apa s-a scurs afară, făcându-le pe asistente fie să se retragă, fie să rămână în balta care se lăţea în jur.

— Nu ar fi drept să fiu numit Regele Cătuşelor fără a avea cătuşe, nu-i aşa? Liza, te rog să-mi aduci cătuşele!

Manierele lui Houdini au adus un zâmbet slab pe figura impenetrabilă a lui Mefistofel. Houdini

învăţa repede, calitate foarte apreciată în meseria lui.

Încă zâmbind, Liza a păşit în faţă, ţinând cătuşele. Văzând una ca asta, mulţimea s-a indignat.

— Este o nebunie! Nu vrem să vedem un om înecat. Unde este numărul cu flăcările? Aduceţi ghicitorul!

Stând încă lângă cronometrul uriaş, Mefistofel şi-a înclinat capul.

— Dacă vă este teamă de moarte, atunci ar fi mai bine să plecaţi acum. Nici Houdini şi nici eu nu-i putem garanta supravieţuirea. Sărurile sunt la dispoziţia tuturor.

— Au murit oameni! Este inacceptabil!

Bărbatul a dat din cap şi a ieşit din salon. Nimeni altcineva nu a mai protestat la idea de a vedea un om înecându-se sub propriii ochi, idee care mă tulbura. Oricare dintre pasagerii dornici să vadă moartea cuiva putea fi implicat în crime sau putea deveni următoarea victimă.

Privirea mi-a alunecat înapoi la verişoara mea, care zâmbea încă din spatele măştii. Oricât ar fi fost de supărată pe Houdini, dacă ceva mergea prost cu numărul lui, Liza nu ar fi fost capabilă să-şi păstreze calmul. Sau, cel puţin, aşa speram.

Agitaţia îmi răscolea gândurile. Dacă se întâmpla ceva, atunci ar fi fost foarte uşor ca accidentul să fie pus pe seama echipamentului. Cu toate acestea, nu ar fi fost o crimă prea discretă pentru un criminal căruia îi plăcea dramatismul? Ori poate satisfacţia de a reteza viaţa unei legende în devenire era suficientă?

Houdini a ridicat braţele, aşteptând cătuşele. Liza i le-a prins la încheieturi un pic prea nerăbdătoare, iar sunetul lor a răsunat cu ecou în tăcerea salonului. Houdini s-a uitat cu coada ochiului la verişoara mea, dar a ridicat mâinile mândru.

— Acestea sunt cătuşe poliţieneşti.

Harry a tras de ele, demonstrând că erau reale.

— De îndată ce mă voi scufunda în apă, iar asistentele mele vor fi pus capacul, vă voi ruga să

vă ţineţi respiraţia, urmărind ceasul.

Houdini şi Mefistofel s-au privit, iar maestrul a făcut un semn din cap. În ciuda logicii care îmi spunea că totul avea să fie bine, palmele m-au furnicat când Houdini a intrat în vas. Pentru binele nostru sau al lui, Harry a inspirat adânc înainte de a intra sub apă. Liza şi Isabella au ajuns imediat deasupra vasului, aşezând capacul la locul lui. În aceeaşi secundă în care capacul a fost prins, Mefistofel a pornit cronometrul. Părea că exersaseră destul de mult. Nu îşi permiteau să rateze acest experiment. Nu doar de dragul lui Houdini, ci şi pentru viitorul trupei.

Tic. Tic. Tic.

Mi-am ţinut iar respiraţia alături de ceilalţi spectatori până ce m-am convins că ochii aveau să-mi explodeze în cap dacă nu inhalam aer.

Tic. Tic. Tic.

Secundarul răsuna cu ecou, ca un gong, pe când Houdini rămânea tot sub apă.

Tic. Tic. Tic. Alţi câţiva oameni şi-au dat drumul respiraţiei. Trecuseră, de acum, patruzeci şi opt de secunde de când artistul evadărilor era scufundat. Liza şi Isabella s-au mişcat uşor, afişându-şi încă zâmbetele mai degrabă îngheţate.

Tic. Tic. Tic. Mefistofel a strigat:

— Un minut!

Thomas bătea ritmul secundelor în masă, iar sunetul mă făcea să fierb. Mi-am încleştat maxilarul până ce m-a durut. După un minut şi jumătate, Liza şi Isabella au ridicat, calme, capacul bulbucat. Houdini a ieşit brusc la suprafaţă, cu mâinile încă prinse în cătuşe, şi a inspirat cu nesaţ. Apa s-a revărsat pe scenă, iar sunetul ei nu fusese nici măcar pe aproape la fel de liniştitor ca al valurilor de afară.

Houdini a mai inspirat de câteva ori. Ochii îi luceau.

— De data aceasta, în loc de o simplă demonstraţie, asistentele mele vor fereca vasul cu un lacăt, făcându-mi evadarea aproape imposibilă. Fie mă voi elibera, fie…

Mefistofel a venit la Houdini şi l-a bătut pe umăr.

— Fie îţi vom arunca trupul în ocean.

Câţiva spectatori s-au ridicat şi au ieşit, tăcuţi, din salon. Lumina de pe coridor licărea de fiecare dată când se deschidea şi se închidea uşa, iar jocul acesta îmi accentua îngrijorarea. Houdini s-a scufundat în apă, iar Liza şi Isabella au aşezat capacul pe vas, prinzându-l cu lacăte în două părţi.

În timp ce făceau asta, maestrul a pornit cronometrul – întreaga operaţiune a durat aproape treizeci de secunde. Sigur că Houdini trebuie să fi fost deja obosit după demonstraţie. Era o nebunie că încerca trucul din nou, atât de curând; parcă îşi dorea să moară.

Inima mi se zbătea nebuneşte în piept, căutând o cale de scăpare. Trebuia să existe o explicaţie pentru numărul lui Houdini, dar nu reuşeam să o găsesc. De data asta, Liza şi Isabella au acoperit canistra cu o draperie din catifea albastră precum cerul nopţii, cu o mie de stele argintii ţesute pe ea.

Tic. Tic. Tic.

Pac. Pac. Pac.

Nu puteam decide ce era mai rău: răpăitul lui Thomas sau ticăitul neîncetat al cronometrului. Doamna Harvey şi-a răsucit şervetul în poală. Avea privirea pironită asupra draperiei înstelate.

Tic. Tic. Tic.

Pac. Pac. Pac.

M-am mişcat pe scaun; existau atât de multe lucruri cu mult mai urgente. Braţul retezat. Femeile ucise. Identitatea criminalului care se putea afla chiar în acel salon… Totuşi, pulsul meu zvâcnea sălbatic din cauza celor ce se întâmplau dincolo de draperie.

Tic. Tic. Tic.

— Un minut şi treizeci de secunde, a anunţat Mefistofel.

Habar nu aveam dacă îmi imaginasem tensiunea din glasul lui. Pasagerii mârâiau nemulţumiţi pe măsură ce treceau secundele. Ceea ce începuse ca o seară distractivă se transforma rapid într-un moment

de panică teribilă. Câţiva oameni s-au ridicat de pe scaune cu pumnii strânşi pe lângă trup.

Tic. Tic. Tic.

— Două minute!

Piciorul lui Mefistofel bătea în podea mai repede decât ceasul. Braţele Lizei şi ale Isabellei începuseră să tremure, iar draperia se scutura.

— Două minute şi treizeci de secunde!

— Ajutaţi-l! a strigat un bărbat.

Apoi un altul:

— Daţi-i drumul!

— Pesemne că este ceva în neregulă! a ţipat alt pasager.

Mulţimea era din ce în ce mai agitată. Rugăminţile se înteţeau, însă maestrul continua să privească doar cronometrul ticăitor.

— Trei minute! aproape că a ţipat el.

Transpiraţia îi umezea linia părului. Fie Mefistofel era cel mai talentat actor din lume, fie se întâmpla ceva rău.

Mi-am oprit privirea asupra verişoarei mele. Ochii ei continuau să fugă când şi când la ceas. De acum, aproape toţi spectatorii erau în picioare, strigând, cerând să se facă ceva. Eram gata să sar pe scenă şi să deschid eu însămi nenorocita de canistră când Mefistofel a strigat:

— Verificaţi acum!

Draperia a căzut, iar în spatele ei a apărut Houdini, ud leoarcă şi fără cătuşe. Tânărul a făcut o plecăciune adâncă pe când mulţimea a izbucnit în aplauze frenetice şi fluierături.

— Nu îmi vine să cred! am zis şoptit. Cum naiba a reuşit să pună lacătele la loc pe canistră?

Thomas a deschis gura, dar doamna Harvey l-a redus la tăcere cu o privire.

— Să nu aud nicio vorbă, dragă! Sau îţi jur că îmi voi termina povestea despre sărmanul domn Harvey şi lenjeria lui.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Thomas închizând gura aşa de repede. Voiam să zâmbesc,

dar am găsit că îmi era imposibil când m-am uitat la Houdini.

În ochii lui era o sclipire care mi-a făcut părul să mi se ridice pe braţe. Crezusem sincer că Harry avea să fie următoare victimă şi aveam un sentiment tulburător că ştia asta.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ, O DESCOPERIRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE

Puntea de promenadă, clasa a treia
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

Vântul îmi muşca faţa, îmi înţepa ochii şi îi făcea să lăcrimeze pe când traversam în grabă puntea abandonată de la clasa a treia. La această oră, soarele se profila ca o dungă sângerie la orizont, colorând apa într-un stacojiu întunecat pe măsură ce se lungea de-a lungul valurilor. Mi-am alungat imaginile sângeroase din minte, mergând cât puteam de iute spre laboratorul improvizat.

O menajeră palidă îmi adusese un bilet de la unchiul meu: „Am nevoie de tine în laborator. Degrabă!”

Îmi aruncasem pe mine o rochie simplă din muselină şi îmi afundasem picioarele în primii pantofii pe care îi găsisem – nişte lucruşoare delicate din mătase, la care Thomas avea să ridice din sprâncene, aşa cum făcuse şi cu altă ocazie. Tachinările lui nu contau însă, ci rapiditatea.

Atmosfera părea încărcată, aşa că am tras aer în piept şi mi-am pus trupul în mişcare. Nu era nevoie să am talentele de deducţie ale lui Thomas ca să ghicesc că se găsise un alt cadavru. Unchiul nu ar fi trimis după mine atât de devreme dacă ar fi fost vorba despre braţul retezat. Făcusem deja o disecţie amănunţită şi, ca să fiu cinstită, nu mai avea ce altceva face cu el.

Se întâmplase ceva mai rău. Mult mai rău.

O altă suflare de aer arctic s-a rostogolit de-a lungul coridorului, făcându-mă să-mi ascund nasul în gulerul din blană. Furtuna care ne tot ameninţase era gata să-şi dezlănţuie atacul. Paşii mei se grăbeau

pe punte şi simţeam sub picioare şipcile de lemn la fel de reci ca şi aerul iernatic care acoperise balustrada cu o pojghiţă de gheaţă. M-am oprit, simţind o strângere între umeri, şi mi-am aruncat privirea în urmă, de-a lungul coridorului pustiu. Sau care credeam că este pustiu. Era greu să-mi dau seama cine ar fi putut pândi, lipit la perete, în lumina stinsă a dimineţii, când soarele nu răsărise încă şi cerul era pe jumătate sângeriu şi pe jumătate întunecat.

Am mai rămas aşa o clipă, apoi m-am întors şi mi-am continuat drumul. Când am ajuns în capătul scărilor, m-am oprit iar şi am ascultat. Valurile loveau constant coca navei. Vântul vuia printre punţile ca nişte tuneluri. Aburul hâsâia mult deasupra din hornuri sau din furnale, aşa cum le numea Thomas. Nu se auzeau însă paşi. Eram singură cu imaginaţia mea bogată.

Fără să mă gândesc la ce fac, am atins bisturiul ascuns în cureaua de la coapsă. Indiferent cât de obosită sau de grăbită fusesem când venise vorba despre alegerea unei perechi potrivite de pantofi, măcar mă asigurasem că aveam asupra mea o metodă de autoapărare. Un singur lucru rămânea cert: o persoană de la bordul navei înşfăca victime ca pe nişte perle ascunse în scoici şi le înşira ca pe mărgele în moduri înspăimântătoare. Eu însă nu aveam să mă las răpusă fără să lupt.

Mulţumită că eram singură, am pornit în grabă pe scările slab luminate şi înguste. Broboane de sudoare începuseră deja să mi se formeze pe frunte pe măsură ce coboram mai adânc în burta mult prea caldă a navei. Acum se auzeau alte sunete. Mecanismele mari ale boilerului, umplut constant pentru a ne alimenta călătoria pe ocean. Un miros oribil îşi desfăcea parcă degetele, atrăgându-mă spre sursa lui pe când mă apropiam. Miasma dulceagă a cărnii putrezite, îngreunată de căldura boilerelor, umplea spaţiul. Mi-am amintit de măştile lui Mefistofel, dorindu-mi să fi avut la îndemână nişte

ierburi aromatice. Orice ar fi fost preferabil mirosului pătrunzător de putrefacţie.

În cele din urmă am ajuns la capătul scărilor şi am traversat coridorul aproape în fugă, alunecând când am apărut în pragul laboratorului. Unchiul şi-a ridicat privirea gravă. Aşa cum bănuisem, pe masa de autopsie zăcea un cadavru învelit în giulgiu.

— Unchiule! am zis, în loc de salut.

Am inspirat adânc o dată, ca să mă liniştesc, şi am intrat în cameră. Thomas nu sosise încă, deşi îmi imaginam că avea să ni se alăture destul de curând. A durat câteva clipe, dar m-am obişnuit cu mirosul puternic al morţii la care abia dacă mă mai gândeam.

— Pregăteşte-te pentru autopsie! Vreau să examinez inima, stomacul, intestinele. Sau ce a mai rămas din ele.

Unchiul mi-a întins un şorţ.

— Vom începe curând!

— Da, domnule!

M-am îndreptat spre trusa medicală a unchiului şi am scos pe rând instrumentele necesare pentru o analiză completă, aşezându-le în şir pe o tavă: fierăstrăul pentru oase, forcepsul cu zimţi, cleştele pentru coaste, bisturiul, enterotomul, fierăstrăul cu arc, ca să fie, şi un ac Hagedorn, ca să coasem cadavrul la loc.

— Ciocanul cu cârlig este în buzunarul lateral, a zis unchiul, încheind-şi şorţul şi rulându-şi mânecile.

Am dat din cap, căutându-l, pe când unchiul meu îşi spăla mâinile şi braţele cu săpun carbolic. Amândoi eram fiinţe deprinse cu rutina, iar ritualurile noastre de dinaintea autopsiilor ne linişteau.

Mai mulţi paşi grăbiţi mi-au distras atenţia când Thomas a sărit, practic, în cameră. Nu se deranjase să-şi pună o jachetă, iar cămaşa lui albă era şifonată şi pe jumătate scoasă din pantaloni, ca şi cum ar fi adormit îmbrăcat. Nu îl văzusem într-un asemenea hal nici când investigaserăm catacombele secrete de

sub Castelul Bran. După cum arăta, bănuiam că nu se culcase de multă vreme înainte de a fi trezit. Nu eram sigură că voiam să aflu ce anume îl preocupase.

Un muşchi i-a tresărit pe obraz, în timp ce ochii lui s-au ridicat de la cadavrul acoperit şi i-au întâlnit pe ai mei, în colţul opus al camerei. Ştiusem că era doar o chestiune de timp până descopeream o altă victimă, dar acest fapt nu făcea situaţia mai uşor de gestionat. Am înclinat uşor capul, sperând că Thomas vedea tristeţea de pe chipul meu. Calea pe care o aleseserăm ne arăta partea întunecată a vieţii; era dificil să nu te prăbuşeşti. Ziua în care moartea avea să devină uşor de acceptat avea să fie şi ziua când renunţam la bisturiu. Judecând după expresia lui Thomas, şi el simţea la fel.

— Vă cer scuze pentru întârziere, domnule profesor! a zis Thomas, scoţând un caiet şi un stilou şi aşezându-se lângă masa de autopsie. Domnişoară Wadsworth! a continuat el, înclinându-şi bărbia într-un salut formal. Ce am pierdut?

— Tocmai începeam, a răspuns unchiul, trecând lângă cadavru. Au găsit trupul în cală, în urmă cu aproximativ treizeci şi cinci de minute. Era îndesat într-o cutie din lemn.

Unchiul şi-a scos ochelarii şi şi-a cuprins cu degetele puntea nasului.

— Mirosul a atras atenţia unui membru al echipajului, iar acesta l-a alertat pe ofiţerul superior. Acesta este puţin diferit de celelalte. Pregătiţi-vă!

Mi-am înghiţit bila care mi se revărsa în gât. Unchiul făcuse diverse observaţii meticuloase de-a lungul mai multor ani decât aveam eu de viaţă, îmbogăţind teoriile şi descoperirile ştiinţifice ale altor medici, precum doctorul Rudolf Virchow[17], care dezvoltase protocoalele standard pentru o autopsie. Ambii descoperiseră că mirosul de putred se instala la două sau trei zile după deces. Miasma puternică, precum aceea a cadavrului din cameră, era prezentă după a cincea zi. Asta însemna că era

posibil ca domnişoara Crenshaw să nu fi fost prima victimă.

— Să începem!

Unchiul a tras giulgiul, descoperind trupul vânăt al unei femei goale puşcă, mai puţin în locurile pe care unchiul le acoperise cu pânză. Era ultimul semn de bunătate care i se arătase; ucigaşul ei nu fusese, cu siguranţă, o persoană blândă sau grijulie.

Am privit-o iute, analizând cadavrul, apoi am îngheţat pe loc. Pe gâtul ei se vedeau, limpede, urme de cuţit, iar trunchiul femeii fusese desfăcut. Mai precis, victima *fusese spintecată.* Am rămas fără respiraţie, văzând starea cadavrului. Unchiul avea dreptate – crima aceasta nu semăna cu celelalte. Deşi morţile lor fuseseră şocante, victimele de mai înainte avuseseră parte de o moarte rapidă. Trupurile lor suferiseră mai mult după deces. Această femeie fusese înjunghiată şi despicată când încă respira. Părea că fusese atacată de o cu totul altă persoană. Ceea ce nu era posibil.

Camera caldă mi s-a părut deodată prea fierbinte. Am inspirat de câteva ori, sperând să-mi calmez bătăile neregulate ale inimii. Jack Spintecătorul era mort. Era imposibil ca victima să fi murit de mâna lui, însă rănile similare erau absolut şocante. O parte din mine îşi dorea să arunce instrumentele pe masă şi să fugă departe de cadavru şi de crimele violente care păreau să nu se mai oprească. Dar pe nava aceasta aflată în mijlocul Oceanului Atlantic, nu aveam unde să evadez.

Moartea nu mă tulbura, însă amintirile legate de cazul Spintecătorului erau cu totul altceva. Thomas s-a aplecat spre mine.

— Este o ecuaţie, Wadsworth! Găseşte indiciile şi pune-le cap la cap!

Am încuviinţat cu o mişcare hotărâtă, lăsând emoţiile să se calmeze. Am aşezat tava cu instrumente la loc pe masă şi i-am dat unchiului metrul. Pe dinafară, eram la fel de stabilă ca nava, în timp ce pe dinăuntru eram răscolită de emoţii

precum apele pe care pluteam. Nu eram sigură că aveam să scap vreodată de umbra Spintecătorului.

Unchiul a măsurat iute cadavrul de la picioare până în creştetul capului, apoi i-a dictat cifrele lui Thomas.

— Decedata măsoară aproximativ o sută şaizeci şi doi virgulă cinci centimetri. Are părul castaniu, până la umeri. Este caucaziană. Greutatea aproximativă este între cincizeci şi cincizeci şi trei de kilograme.

Am şters cuţitul pentru autopsie şi i l-am întins unchiului înainte să-l fi cerut, apoi am pregătit forcepsul zimţat.

— Nuanţa verzuie a pielii este prezentă în mijlocul abdomenului.

Unchiul meu a împuns uşor ochiul închis, verificând dacă era suficient de solid, şi am încercat să nu tresar când a deschis pleoapele. Dintr-un motiv sau altul, examinarea ochilor era partea care îmi plăcea cel mai puţin.

— Ochii sunt lăptoşi şi uşor exoftalmici, a zis el. În cală este mai mult rece. În urma examinării externe, aş zice că decesul a survenit în urmă cu şaptezeci şi două sau nouăzeci şi şase de ore.

Analiza noastră externă era completă. Acum era timpul să dezgropăm indiciile lăsate de criminal. Unchiul a întins pielea pe claviculă, apăsând lama cuţitului până ce pielea s-a despicat sub ascuţişul lui. A repetat mişcarea pe partea opusă înainte să tragă lama pe centru, terminând incizia în formă de Y. Deşi, având în vedere trunchiul despicat, unchiul nu prea avea ce să taie sub coaste. De îndată ce a desfăcut sternul, am fixat coastele cu cleme, fără să mi se ceară. Unchiul a mormăit a aprobare – semn de mare apreciere, din moment ce atenţia lui nu părăsea niciodată cadavrul odată ce începea autopsia. Mirosul era suficient de puternic acum ca să mă facă să lăcrimez. Mi-am şters obrajii pe umăr, apoi am luat un borcan pentru specimene, în caz că unchiul avea nevoie de el.

— Atât intestinul gros, cât şi cel subţire prezintă urme de tăieturi.

Unchiul s-a aplecat mai aproape; nasul lui era acum abia la o palmă deasupra cavităţii deschise. A luat cuţitul şi a îndepărtat cu grijă muşchii.

— Pe coaste sunt prezente urme de cuţit. Victima a fost înjunghiată repetat înainte să fie parţial eviscerată.

Era un indiciu solid că acela care comisese crima acţionase într-un acces de furie. Nu aveam de-a face cu o crimă la întâmplare – existau prea multă pasiune şi mânie.

Unchiul s-a retras, tamponându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Tăieturile de pe os sunt similare cu cele găsite asupra braţului retezat. Deşi va fi necesară o analiză amănunţită, la microscop. Urmele seamănă, în mod bizar, cu cele din cazul lui Jack Spintecătorul.

Ne-am oprit cu toţii pentru o clipă, nevrând să rostim cu voce tare imposibilitatea acelui fapt.

— Thomas, s-a întâmplat ceva?

— Vă cer scuze, domnule profesor!

Stiloul lui Thomas a scrijelit repede în jurnal, reţinând fiecare cuvânt şi detaliu cu aceeaşi precizie pe care unchiul o folosea ca să opereze morţii. M-am silit să mă concentrez la mişcările lui iuţi şi sigure. M-am întors la autopsie pe când unchiul tăia stomacul, descoperind şi alte indicii privind momentul morţii.

— Conţinutul este în mare parte digerat.

Unchiul şi-a scos mâinile mânjite de sângele ruginiu şi m-a privit peste ochelari.

— Ce ar putea însemna asta, Audrey Rose?

— Că moartea ar fi putut avea loc între mese.

M-am aplecat deasupra cavităţii, ca să văd mai bine. Unchiul s-a dat la o parte; veşnicul profesor de medicină legală.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că femeia a fost ucisă târziu în noapte sau în primele ore ale dimineţii, înainte de prima masă a zilei.

— Bun!

Unchiul a continuat să caute în stomacul gol, asigurându-se că nu îi scăpa nimic.

— Acum trebuie doar să aflăm a cui dispariţie a mai fost raportată căpitanului. Hainele ei sunt împachetate acolo. Cineva trebuie să le recunoască.

Am urmărit privirea unchiului spre o grămăjoară de veşminte zdrenţuite şi purtate. Judecând după găuri şi petice, femeia nu fusese pasageră la clasa întâi. Viaţa ei fusese grea şi nu meritase să se sfârşească într-un mod atât de crud. Groaza îmi apăsa umerii. Mi-era dificil să autopsiez un cadavru întins pe o bucată rece din metal, dar nu imposibil. A ataşa un nume şi o viaţă unei victime însă era o misiune pe care nu o puteam realiza.

— Să spun cu voce tare ce gândim cu toţii? a întrebat Thomas. Sau crima asta nu vi se pare diferită de celelalte?

Unchiul şi-a aruncat privirea înapoi la cadavru. Chipul lui era impenetrabil.

— Vom trata acest caz aşa cum le tratăm pe toate celelalte şi nu vom face nicio presupunere. Ce altceva ai mai dedus?

— Din moment ce victima este o femeie şi are toate membrele, avem o altă problemă.

Thomas a închis carnetul, apoi s-a ridicat în picioare, lângă mine.

— Pe undeva trebuie să existe un alt cadavru. Au fost cercetate toate lăzile din cală?

Unchiul a clătinat din cap.

— Căpitanul Norwood nu s-a simţit confortabil să fac asta.

Mi-am masat tâmplele, încercând din răsputeri să ignor furia care mă cuprinsese.

— Aşadar, căpitanul nostru preferă să aştepte până duhoarea următoarei victime cuprinde coridoarele navei? E destul de rău că refuză să-i ceară lordului Crenshaw să se supună anchetei şi că este foarte receptiv la dorinţa doctorului Arden de a rămâne încuiat în cabina lui, dar oare când se va preocupa de victime? Asta dacă nu cumva doreşte

ca misterul să rămână nedesluşit. Poate că el este omul pe care îl căutăm.

Thomas a traversat camera, trăgându-se de guler. Fusesem atât de preocupată de autopsie, încât uitasem cât de cald era în laborator. Thomas se mişca neîncetat, asemenea gândurilor care nu îi dădeau pace.

— Aroganţa lui este o trăsătură neplăcută, deşi nu cred că va fi spânzurat pentru atâta lucru.

Thomas s-a oprit.

— Maestrul de ceremonii este şarmant, vulgar, plin de sine şi adoră dramatismul.

— Chiar dacă trăsăturile lui sunt enervante, asta nu înseamnă că Mefistofel este criminalul căutat, am zis. Dacă nu este nici căpitanul, nici maestrul, atunci cine?

Thomas şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Aş zice că Jian este o alegere mult prea evidentă, deşi este un suspect destul de bun. Genul de om care împăiază animale şi le ascunde prin unghere întunecate. Deşi poate că ne-am concentrat prea mult la bărbaţi, când criminalul ar putea fi o femeie.

— Cavalerul de Spade, un Nebun, un Hierofant, un maestru al evadărilor, un maestru de ceremonii şi acum o Împărătească sau un As de Treflă, am zis, înşirând numele de scenă ale artiştilor.

Era de-a dreptul remarcabil că ne putuserăm păstra seriozitatea numindu-i pe potenţialii criminali.

— Dintre toţi aceştia, tu crezi că o femeie este ucigaşa?

Thomas şi-a scos ceasul de buzunar.

— Trebuie să desluşim cazul cât de curând, indiferent cine este vinovatul. De îndată ce vom ajunge pe ţărmurile Americii, criminalul – sau criminala – ne va scăpa din gheare.

TREIZECI,
CEL MAI GROZAV TRUC DIN LUME

Atelierul lui Mefistofel
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

Ridicasem mâna ca să bat când uşa atelierului de lucru al lui Mefistofel s-a deschis, speriindu-mă atât pe mine, cât şi pe sărmanul Andreas, pe când ne ciocneam. Ghicitorul s-a uitat rapid la mine, apoi şi-a aruncat mâinile în sus, retrăgându-se.

— Nu mă lovi, domnişoară! Te rog! Ţi-am spus că oglinda este mai bună decât cărţile de tarot. Dar *tu* nu m-ai ascultat!

— Eu… ce? am întrebat, neştiind dacă trebuia să mă simt jignită. Oare ai fost pălmuit de atât de mulţi oameni după şedinţele de spiritism? Credeam că suntem prieteni… Am exersat trucul cu cartea. Cea care se schimbă brusc? Îţi aminteşti?

Mefistofel chicotea de undeva din cabină, iar Andreas s-a strâmbat.

— Curaj, prietene! Dacă ai fi scos oglinda aia blestemată, domnişoara Wadsworth ţi-ar fi tras un şut.

Maestrul a apărut în pragul uşii, aşezându-şi o mână pe umărul ghicitorului.

— O singură privire în oglinda aia murdară le face pe fetele isteţe să trimită degrabă după menajere şi produse de curăţenie. Acum, a zis el, întorcându-se spre artist, dă-i broşa înapoi şi fugi de aici!

— Ce…

Mi-am pipăit mantia şi mi-am dat seama că acul dispăruse.

— Dar cum?

— Poftim!

Andreas mi-a împins broşa şi şi-a înşfăcat mantia dintr-un cui de lângă uşă, pufăind.

— Oglinda ghiceşte viitorul. Şi nu este nimic în neregulă cu ea. Este veche – patina timpului îi dă caracter. Spiritelor le place.

— Orice ai face, a zis Mefistofel, nu-i repeta prostiile astea lui Harry. Ştii ce crede el despre cei care susţin că pot vorbi cu spiritele sau că prevăd viitorul. Şi de câte ori trebuie să-ţi spun să nu mai furi de la clienţi? Dăunează afacerii.

— Harry Houdini este un prost, iar ea nu mai este tocmai o clientă, nu-i aşa?

Andreas i-a aruncat maestrului o privire mândră înainte să dispară în lumina dimineţii.

— Este puţin sensibil în legătură cu relicva lui magică bavareză.

Mefistofel mi-a făcut semn să intru înainte de a închide uşa. Fire de praf se răsuceau ca sclipiciul în razele dense de soare.

— Pun pariu că a furat-o din vreun magazinaş, din cine ştie ce orăşel german.

— Asta este tot ce ai de spus? Cum rămâne cu broşa mea?

M-am răsucit, înclinându-mi capul.

— Andreas are obiceiul de a fura?

— Nu, îşi câştigă pâinea din asta.

Mefistofel s-a îndreptat spre biroul lui şi şi-a făcut de lucru cu nişte piese pentru o colivie mecanică la care tocmai meşterea.

— Înainte să întrebi, i-am verificat deja cabina, căutând indicii, cuţite sau alte semne incriminatoare. Camera lui este un dezastru, dar nu am găsit urme de sânge sau vreun cadavru.

— Ei bine, eu nu am încredere în el.

— Este o deducţie înţeleaptă din partea ta. Aşadar, ar trebui să fii înspăimântată de mine.

După tonul lui, nu aş fi zis că glumea pe de-a întregul.

— Se zvoneşte că a fost găsit un alt cadavru în dimineaţa asta. De aceea mă binecuvântezi cu prezenţa ta?

— Cum ai aflat? am întrebat. Ai făcut alte târguri la miezul nopţii cu spioni?

— Eşti geloasă?

Mefistofel m-a privit peste umăr. Un zâmbet i se iţise pe buze.

— Verişoara ta mi-a spus, când am văzut-o în dimineaţa asta. A găsit biletul din camera ta.

— Oh!

Era o explicaţie destul de simplă, deşi nu prea ştiam cum să o interpretez.

— De ce a trebuit să vorbeşti cu verişoara mea atât de devreme?

— Să înţeleg că i-ai dat, în cele din urmă, scrisoarea lui Harry.

Mefistofel s-a întors cu tot cu scaun spre mine şi m-a pironit cu privirea.

— Liza era destul de irascibilă. Nu avea tocmai comportamentul unei fete îndrăgostite până peste măsură de peţitorul ei. Din câte se pare, am enervat-o pentru că ţi-am ciocănit la uşă ca o… cum mi-a zis? „O pisică vagabondă în călduri”, da, cred că aceasta este expresia fermecătoare pe care a folosit-o.

Mefistofel a zâmbit.

— M-a ameninţat că mă castrează. Imaginează-ţi una ca asta!

Dintr-un motiv sau altul, obrajii mi s-au îmbujorat la acest gând.

— Atunci de ce m-ai căutat la o oră atât de matinală?

Mefistofel s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost cam nătăfleaţă.

— Ca să te invit la micul dejun. Deşi m-am răzgândit când am aflat unde erai. Autopsia şi ceaiul nu par o alăturare tocmai atrăgătoare, deşi poate gusturile tale sunt ceva mai perverse decât ale mele.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Spune-mi, a zis el, pe un ton brusc grav, ce aţi descoperit?

Am ezitat, neştiind ce informaţii îi puteam dezvălui în siguranţă. Era foarte posibil să mă aflu

în aceeaşi încăpere cu omul care le ucisese pe toate acele femei.

— Cât de bine îi cunoşti pe membrii trupei tale de circ?

— Cât de bine îi cunoaştem pe oameni, în general, domnişoară Wadsworth?

— Nu începe să răspunzi cu ambiguităţi.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Dacă vrei să-mi asculţi teoriile, trebuie să începi să mă ajuţi! Spune-mi în cine ai încredere şi în cine nu! Trebuie să restrângem lista de suspecţi. Orice informaţie pe care o ai ne-ar putea fi de folos.

— Nu îmi permit luxul de a avea încredere în cineva.

Mefistofel a arătat spre masca pe care o purta.

— Dacă aş fi avut, nu m-aş fi ascuns ca un hoţ de rând. Am încredere în oamenii care lucrează pentru mine? Da! Cred că sunt cu toţii unici şi extraordinari. Şi oribil de neînţeleşi. Mai ştiu, de asemenea, că majoritatea au un trecut tulbure, în mare parte plin de infracţiuni.

— Chiar şi Anishaa? am întrebat, sceptică. A fost minţită şi luată de acasă şi din sânul familiei ei. Ştiu sigur că tu eşti acela cu care a încheiat târgul.

— Asta este tot ce ţi-a spus despre trecutul ei? Interesant!

Mefistofel mi-a făcut semn să mă aşez pe un divan pe care se îngrămădeau cupoane de material şi costume. L-am ascultat, cu inima îndoită.

— Vrei să asculţi o poveste, domnişoară Wadsworth?

Am încercat din răsputeri să nu-mi trădez nerăbdarea. Pentru el, totul era o ghicitoare.

— Va ajuta cu ceva cazul?

— În cele din urmă, a răspuns Mefistofel. Dar s-ar putea să dureze ceva până acolo.

— Bine, atunci! Povesteşte-mi!

— Bunicul meu m-a învăţat cel mai grozav truc din lume, a zis Mefistofel, surprinzându-mă cu un detaliu despre familia lui.

Era ceva melancolic în privirea lui, care îl făcea să arate ca orice alt tânăr. Cu excepţia blestematei de măşti. Mefistofel a clătinat din cap.

— Deşi mă îndoiesc că tatei i-ar plăcea să audă una ca asta.

Maestrul a zâmbit trist.

— M-a învăţat să visez.

M-am încruntat. Nu mă aşteptasem deloc la aşa ceva, deşi poate că ar fi trebuit, din moment ce era vorba de Mefistofel.

— Da, dar se pricepea şi la inginerie? Ţi-a arătat cum să creezi pălării pentru trucuri şi cutii care taie oamenii în două? Sigur că acestea sunt informaţii mult mai valoroase în afacerea ta decât un simplu vis.

— Cel mai spectaculos truc din lume este să poţi visa fără limite.

— Toţi visăm, Mefistofel, am zis. Nu este niciun truc.

Maestrul s-a ridicat şi a luat un balon cu aer cald în miniatură. Mi-a făcut semn să vin mai aproape şi a ridicat balonul în aer, privind-l cum plutea frumos între noi, cu dungile lui bleu, jumătăţile de lună şi micile perle. De aproape, puteam vedea firele de argint din coşul de răchită.

— Visurile sunt nişte ciudăţenii, a zis el, uitându-se încă la balon. Sigur că toţi ne putem pune capetele pe pernă şi să ne imaginăm, dar putem face asta fără limite şi fără vreo urmă de îndoială? Asta este cu totul altceva. Visurile sunt creaturi libere şi schimbătoare, care capătă forţă şi formă datorită imaginaţiei indivizilor. Ele sunt dorinţe.

Mefistofel s-a uitat la mine, apoi a întins mâna şi mi-a scos agrafa.

— Nu trebuie decât ca o undă de îndoială să se înfiripe în ele şi se dezumflă, a zis Mefistofel, împungând balonul cu acul de păr.

Aerul a ieşit răsuflând pe când jucăria cobora acum spre podea.

— Dacă poţi visa fără limite, poţi ajunge pe culmi înalte. Poţi lăsa magia imaginaţiei să te

eliberеze.

— Bunicul tău este de acord cu trupa ta de circ? am întrebat, sperând că nu eram prea obraznică. Sau de aceea porţi mască? Pentru a te ascunde.

Mefistofel s-a uitat la balonul spart.

— Familia mea nu doreşte să ştie nimic despre spectacolul meu. Se comportă ca şi cum nici el, nici eu nu am exista. În calitatea mea de moştenitor de rezervă, nu mi s-a cerut niciodată să fiu cel bun sau cel cuviincios. Eu trebuia să exist, pur şi simplu, în cazul în care se întâmpla o tragedie cu fiul lor preferat.

Nu simţeam nicio urmă de amărăciune, deşi cuvintele lui erau brutal de sincere. O parte din mine îşi dorea să-l mângâie, deşi partea mai raţională s-a abţinut.

— Bunicul a murit, iar tata a căzut la pat. Este încă în viaţă, a continuat el, dar fratele meu conduce, în mare parte, afacerile. Mi-au spus că ar fi mai bine să nu-l supăr pe tata cu visurile mele inutile până ce nu se va înzdrăveni. Prostiile mele sunt demne de escroci şi de hoţii de cea mai joasă speţă, oameni de care ar trebui să mă feresc, din moment ce mama este din Constantinopol. Şi-au făcut griji că societatea o să mă privească cu ochi şi mai răi decât o făcea deja.

— Îmi pare rău!

Inima mi s-a strâns. Pe jumătate indiancă, mama se confruntase cu acelaşi fel de prejudecăţi din partea oamenilor obtuzi.

— Ştiu cât de greu este să obţii aprobarea părinţilor, dacă este ultimul lucru pe care îl vrei cu adevărat.

Mefistofel a frecat masca, dar nu şi-a scos-o.

— Da, păi…

Vocea lui era puţin spartă.

— Acum înţelegi de ce este atât de important inelul acela pentru mine. Poate că am fost o dezamăgire pentru familia mea, dar nu sunt gata să renunţ la *ea.* Bunicul a insistat ca inelul să fie al meu când a murit şi este ultima mea legătură cu el.

Mi-am dus mâna la pandantivul în formă de inimă de la gât. Aş fi înnebunit dacă s-ar fi întâmplat ceva cu colierul. Mi-am adus aminte de dorul din ochii lui Mefistofel când Thomas îi arătase inelul. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi sugrumat pe oricine ca să-l recuperez.

— De ce nu ai spus nimănui că a dispărut inelul familiei tale?

Mefistofel a zâmbit, dar surâsul lui era mai mult aprig decât blând.

— Nu vreau să îmi descopere cineva adevărata identitate. Cine ştie la ce şantaj aş fi supus dacă mi s-ar afla numele? Artiştii mei sunt geniali, dar sunt şi descurcăreţi. Au nevoie de bani şi îi câştigă cum pot.

— Atunci, crezi că Jian sau Andreas ţi-au furat inelul?

— Nu sunt sigur cine l-a furat. Îmi sunt cu toţii dragi, dar nu am nicio idee despre cât de adânci le sunt cicatricile.

— Este oribil!

— Aşa este viaţa, draga mea.

Mefistofel a ridicat un umăr.

— Ei sunt scursurile societăţii, repudiaţii şi aşa-zişii ciudaţi. Când ideea îţi este înşurubată în creier cu pumnul, tinzi să te retragi şi să trăieşti după propriul cod. În cine poţi avea încredere când lumea se întoarce atât de brutal împotriva ta? Şi pentru ce? Pentru că alegem să trăim în concordanţă cu propriile reguli? Pentru că o tânără preferă să se acopere de cerneală şi nu de mătăsuri? Sau poate pentru că unei persoane îi place să înghită flăcări în loc să cureţe aleile din East End?

Mefistofel şi-a strâns pumnii.

— Nu îi pot învinovăţi că muşcă mâna care le dă de mâncare, aşa cum nu pot ignora faptul că societatea i-a lovit până ce au învăţat, la rândul lor, să lovească pe oricine îndrăzneşte să se apropie prea mult. Poate că ne-am adunat într-o trupă, dar suntem singuri. Trupa asta de circ este căminul lor momentan, dar nu va rămâne aşa pentru totdeauna.

Există mereu un vis mai grandios, un scop mai măreţ care trebuie atins. Acesta este preţul când visezi fără limite. Aceasta este partea întunecată a *show business*-ului.

Mă gândeam la un anumit număr.

— Precum Houdini?

Mefistofel a ridicat balonul spart şi l-a aruncat într-un coş de gunoi.

— Ca el. Ca Jian. Ca Anishaa. Andreas. Cassie. Şi chiar şi Sebastián. Suntem cu toţii împreună – fraţi şi surori – în nebunia asta, până ce ne vom despărţi. Nu îmi face plăcere să îi privesc ca pe nişte hoţi, escroci sau chiar criminali, aşa cum sugerezi tu, nu că nu ar fi aceasta părerea altora. Dar realitatea este că nu îmi permit să elimin pe nimeni. Deşi sunt mai înclinat să cred că nu este un membru al trupei mele. Nu ştiu prea multe despre căpitan, dar este… nu ştiu cum să zic. Pare că este capabil să facă orice pentru glorie. Nu ştiu ce ar fi putut face cu inelul meu sau de ce şi-ar ucide propriii pasageri, dar nici nu aş putea să bag mâna în foc pentru el. Sau poate că a pus vreun membru al echipajului să facă totul. Poate că visează să aibă propria navă. Inelul meu i-ar fi adus un câştig bunicel. Şi dacă ajunge să rezolve misterul găsind „adevăratul" criminal, atunci poate fi numit erou, nu-i aşa?

— Credem că visurile sunt un lucru bun, am zis, gândindu-mă la cum începuse conversaţia noastră.

— Ah, da, dar nu poţi uita că şi coşmarurile încep adesea ca un vis.

— Dacă visul ăsta a devenit brusc o asemenea corvoadă, de ce nu renunţi? Ai puterea de a te retrage. Sunt sigură că familia ta te-ar primi bucuroasă înapoi.

Mefistofel a zâmbit trist; cel mai sincer gest pe care îl văzusem vreodată din partea iluzionistului.

— Dacă ar fi aşa de simplu! Vezi tu, creezi o cale de evadare pentru altcineva şi descoperi, în ultima fracţiune de secundă, că te-ai încuiat în propria ta cuşcă. Este deja prea târziu – spectacolul a devenit deja legendă, iar tu eşti neputincios în faţa barelor,

aşa că te supui artei tale şi laşi lumea să te consume, ştiind preţul. Fiecare spectacol îţi consumă puţin din suflet.

— Sună… plăcut. Dar îţi mai place ce faci?

— Vrei să-mi scot masca pentru tine, domnişoară Wadsworth? Vrei adevărul, aşa că am să ţi-l ofer.

Mefistofel s-a apropiat de mine, iar eu nu m-am retras.

— Iubeşti şi urăşti bestia care se hrăneşte din tine până ce rămâi fără energie şi care nu se gândeşte niciodată să dea ceva la schimb. Dar nu poţi da vina pe ea, îi înţelegi egoismul – şi tu ai fost egoist. Aşa că îi cauţi scuze, o hrăneşti, o iubeşti, o transformi într-un monstru atât de mare, că nu se va mai sătura niciodată cu ceea ce îi oferi. Trebuie fie să-l ucizi – riscând să mori cu el –, fie să continui până când cade cortina pentru ultima dată şi faci ultima plecăciune.

O lacrimă mi-a lunecat pe obraz.

— Este incredibil de trist, Mefistofel.

— Aceasta este natura spectacolului – el nu se termină, cu adevărat, niciodată, ci doar hibernează până ce se trezeşte şi o ia de la capăt. Artiştii de pe scenă? a zis el, arătând spre uşă. Locul lor este aici. Nu au altă casă în afară de scena scăldată în reflectoare şi corturile dungate. Spectacolul este căminul lor. Şi îi suntem cu toţii mult prea îndatoraţi pentru adăpost ca să îl lăsăm în urmă.

— Cu toţii simţiţi la fel?

— Înghiţitoarea de flăcări? Spadasinul? Domnul care aproape că se îneacă în fiecare noapte… Crezi că ei ar fi primiţi în cercurile în care te învârţi tu?

Mefistofel a clătinat din cap.

— Societatea i-a izgonit, i-a preschimbat în ciudaţi de circ şi în curiozităţi, iar acum oamenilor nu le mai pasă decât de aplauze din cauza strălucirii acelor cortine din catifea. Din cauza farmecului exercitat de magie şi de misticism. Dacă ei i-ar întâlni pe aceiaşi artişti pe stradă, nu ar mai fi la fel de politicoşi şi de toleranţi. Este un adevăr trist acela că nu trăim într-o lume unde diferenţele sunt

acceptate. Şi, până când va sosi acel moment, domnişoară Wadsworth, am de gând să ofer un cămin inadaptaţilor şi celor prigoniţi, chiar dacă asta înseamnă să îmi pierd sufletul în faţa bestiei flămânde şi niciodată satisfăcute pe care domnul Barnum a numit-o *show business*.

Nu ştiam ce să mai spun. Erau mai multe riscuri pentru Mefistofel decât luasem în considerare; existau atâtea lucruri pe care cei implicaţi în trupă le puteau pierde. Fuseseră o familie de suflete izgonite, pierdute, până ce îşi găsiseră un cămin unul lângă celălalt. Ar fi fost distruşi dacă unul dintre ei era monstrul pe care încercau aşa de disperaţi să-l ţină departe de realitatea lor. Erau o familie aleasă care se ocupa cu făurirea visurilor, dar care trăia un coşmar. Mă durea pieptul. Nu voiam să le frâng inimile, dar nu puteam ignora crimele.

— Dacă criminalul este unul dintre artişti… am oftat. Ar fi mai bine dacă trupa de circ nu ar împiedica desfăşurarea anchetei. Şi nu mă refer la mine sau la unchiul meu, am adăugat, văzându-i umbra de neîncredere de pe chip. Ştiu că ai grijă de ai tăi, dar dacă se împrăştie zvonul că ascunzi un criminal, atunci asta va distruge tot ce ai construit. Fie că este o bestie, fie că nu, spectacolul va lua sfârşit.

Mefistofel a inspirat tremurând.

— Dacă le spun să se suspecteze unul pe celălalt, lucrurile se vor termina prost oricum.

Mefistofel a clătinat din cap.

— Suficient! Domnul Cresswell are de gând să-mi returneze inelul în curând sau ţopăie noaptea cu el pe deget, dorindu-şi să fie la fel de chipeş ca mine?

Am clipit, încurcată de schimbarea bruscă de subiect, dar nu am insistat.

— Mă voi asigura că îţi vei primi inelul înapoi.

— Ştiam eu că nu te plac degeaba.

Spunând asta, Mefistofel mi-a întins braţul.

— Vino! Este aproape timpul pentru micul dejun. Sunt sigur că domnului Cresswell i-ar plăcea să-şi petreacă timpul cu tine înainte de spectacolul din seara asta.

Am ezitat înainte de a-i accepta braţul.

— Aveam impresia că vrei să mă ţii cât mai departe cu putinţă de Thomas.

— Să nu crezi că am devenit deodată curajos, domnişoară Wadsworth. Sunt acelaşi ticălos pe care l-ai întâlnit acum câteva zile.

O undă de obrăznicie se întorsese în privirea lui.

— Doar că vreau să te fur de sub nasul lui.

Nu m-am mai obosit să răspund. Era mai bine să îl las pe Mefistofel să creadă că putea duce la capăt cea mai mare păcăleală. Ştiam că nu exista niciun bărbat suficient de fermecător cât să mă vrăjească din braţele lui Thomas Cresswell. Sau cel puţin acesta credeam că era adevărul. Dar, într-o lume în care iluziile abia se distingeau de realitate, îmi era deja din ce în ce mai greu să ştiu cu certitudine.

TREIZECI ŞI UNU,
METODĂ DE DISTRAGERE A ATENŢIEI

Prova
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

Jian arunca pumnalele incrustate cu nestemate în aer, într-o succesiune rapidă, jonglând cu ele de parcă nu ar fi fost cu nimic mai periculoase decât nişte mere sau portocale. Părea mult prea devreme pentru a te juca aşa de nesăbuit cu o asemenea armă. Jian îmi urmărea reacţiile cu coada ochiului. Îşi ţinea gura strânsă. Artistul îşi exprimase destul de clar sentimentele cu privire la mine sau la prezenţa mea în trupa de circ, deşi singura mea greşeală de până acum fusese că existam. Din câte ştiam eu, oricum.

— Asta mă vei învăţa în această dimineaţă? am întrebat, sperând că vocea îmi suna la fel de relaxată pe cât arăta el. Sau voi juca un alt rol în spectacolul final? Nu mi-a spus nimeni ce trebuie să fac mai exact.

Andreas s-a uitat la mine, apoi la Jian, şi şi-a muşcat buza.

— De fapt, a zis el, ridicând o panglică lată şi privindu-mă laş, printre gene, momentan, tu va trebui să stai lipită de placa aceea, legată la ochi cu asta. Nu ştiu ce să-ţi spun despre spectacolul final. Mefistofel nu a zis nimănui ce număr vom face.

M-am uitat spre locul indicat de Andreas şi am clătinat din cap.

— Nu. Una este să învăţ cum să arunc un cuţit sau să mânuiesc o sabie, dar să stau legată la ochi, lipită de o placă din lemn, sub formă de ţintă, este cu totul altceva. Este nebunie pură.

Jian a ridicat o sprânceană.

— Ţi-e frică?

M-am întors brusc şi l-am fulgerat cu privirea. În mod clar, spadasinul era din nou sub influenţa zânei verzi sau înnebunise de-a dreptul.

— Bineînţeles că mi-e frică! Oricărui om cu un strop de raţiune i-ar fi teamă. Vrei să arunci cu pumnale spre mine. Ca să nu mai spun că nu mă placi deloc.

— Ţintesc foarte bine.

Mi-am îndreptat degetul spre propriul piept.

— Şi eu ar trebui să am, pur şi simplu, încredere că nu vei rata dinadins?

Andreas s-a mişcat lângă mine.

— Vrei să încerc eu primul?

— O să te legi la ochi din proprie iniţiativă şi o să-l laşi să arunce cuţite în direcţia ta?

Am clătinat din cap.

— Sunteţi cu toţii smintiţi. Absolut ţicniţi.

Însă oricât de nebunească părea ideea, îmi era greu să nu-mi amintesc cum fusese ucisă domnişoară Prescott. Cât de precis îşi găsise cuţitul ţinta şi îi tăiase coloana vertebrală, înţepându-i organele interne. Dacă Jian era pe atât de bun pe cât susţineau atât el, cât şi Andreas, atunci nu exista chip să stau acolo, oferindu-mă ca un miel de sacrificiu.

Am expirat. Logica îmi spunea că era o situaţie periculoasă şi ar fi fost mai bine să fug, dar trebuia să o fac. Dacă nu pentru mine, atunci pentru domnişoara Prescott. Nu mai aveam timp şi era necesar să strâng cât de multe informaţii puteam; dacă nu descopeream criminalul, el sau ea avea să dispară pe străzile aglomerate ale New Yorkului pentru totdeauna. O demonstraţie a abilităţilor lui Jian mi-ar fi fost de ajutor.

— Bine! Dar dacă ratezi, Mefistofel nu va fi foarte bucuros.

Chipul de piatră al lui Jian nu s-a clintit, dar aş fi jurat că în ochii lui exista o sclipire. Fără să mai spun altceva, m-am întors pe călcâie şi m-am îndreptat cu o ţinută demnă spre ţintă.

Andreas mi-a legat panglica la ochi, apoi s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Îmi pare rău că ţi-am furat broşa mai devreme… Este un truc la care încă lucrez. Jur că ţi-aş fi dat-o înapoi.

— Asigură-te că Jian nu ratează şi voi da totul uitării.

Andreas m-a bătut pe braţ şi m-a aşezat astfel încât stăteam din profil pe fundalul plăcii de lemn. Nici nu am încercat să respir prea adânc când Andreas s-a retras, iar Jian a strigat:

— Pregăteşte-te!

Mă mâncau palmele. Aş fi putut jura că aveam brusc nevoie la toaletă, să strănut sau să-mi scarpin o mâncărime închipuită pe braţ. Muşchii mei erau atât de încordaţi, încât începusem să cred că, de fapt, nu stăteau deloc neclintiţi, ci tremurau din cauza efortului depus. Înainte să fiu cu totul cuprinsă de isterie, am simţit vâjâitul aerului în apropierea gleznelor, urmat de sunetul unei lame implântate în lemn.

Am expirat şi aproape că m-am relaxat, uşurată. Mai bine că nu avusesem timp să inspir adânc; într-o succesiune rapidă, alte trei lame au zumzăit pe lângă trupul meu, înfigându-se în lemn şi crăpându-l. Una a nimerit lângă genunchiul meu, următoarea chiar sub şold, iar ultima aproape de coaste.

— Foc! a strigat Jian.

Speram, sincer, că spadasinul arunca ultimul pumnal şi că nu aveam să sufăr o combustie spontană din cauza fricii.

Poc. Poc.

Alte două cuţite au zburat periculos de aproape de mânecile mele. Fericită că aşa-zisa lecţie se încheiase, eram pe cale să-mi scot panglica de la ochi când un alt pumnal a zburat prin aer, înfigându-se în panglica pe care o ţineam. Pe faţă am simţit un lichid cald. Mi-am smuls panglica de la ochi, mi-am dus mâna la ureche şi m-am holbat la sângele de pe ea.

Jian a clătinat din cap.

— Ţi-am spus să nu te mişti.

Fără să-şi ceară scuze, Jian şi-a adunat cuţitele şi a ieşit din sala de antrenamente, lăsându-l pe Andreas să se agite din cauza rănii mele superficiale. Pe când Andreas alerga de la un cufăr la altul, căutând o bucată de pânză ca să-mi şteargă sângele, nu puteam să nu mă întreb ce alte afaceri murdare mai acoperea pentru Jian.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am proptit bine pe picioare.

— Nu ai niciun motiv serios să nu îi returnezi inelul, Cresswell!

— Nu sunt de acord. Cu tot respectul, Wadsworth.

Thomas şi-a ridicat bărbia, încăpăţânat ca un catâr.

— Ar putea fi o dovadă preţioasă. Nu i-l putem da înapoi doar pentru că te-a rugat frumos.

Am strâns din dinţi.

— Eşti imatur şi ştii prea bine. Gestul tău nu are nimic de-a face cu cazul, ci cu antipatia ta faţă de Mefistofel.

O undă de iritare a sclipit în privirea lui Thomas.

— Asta crezi tu acum despre mine? Că aş fi în stare să confisc bunurile unui om din cauza *geloziei?*

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-ai oferit niciun motiv bun pentru care vrei să păstrezi inelul.

— Te ataşezi prea mult de cazul ăsta, a zis el, cercetându-mi chipul. E timpul să rupi înţelegerea pe care ai făcut-o cu Mefistofel, oricare ar fi ea. Vom rezolva misterul în alt fel. Nu este nevoie să fii atât de implicată.

— Îmi pare rău, Thomas, dar vreau să-mi duc planul la bun sfârşit.

Thomas a clătinat din cap. Înainte să mai poată spune ceva, unchiul şi Liza au apărut, grăbiţi, de după colţ şi, văzându-ne lângă provă, au grăbit pasul. În lumina dimineţii târzii, pe obrajii

verişoarei mele sclipeau urme de lacrimi, ceea ce mă tulbura. Renunţând la cearta mea cu Thomas, m-am îndreptat iute spre ei, prinzând mâinile Lizei într-ale mele.

— Ce s-a întâmplat? Care este problema?

— D-doamna Harvey, a zis ea, aproape hohotind. A dispărut.

— Cum?

Tonul vocii lui Thomas se ridicase înainte să şi-l poată controla.

— Aţi verificat în cabina ei? Mereu trage câte un pui de somn.

Unchiul a clătinat din cap.

— A fost primul loc în care am căutat-o. Am verificat şi în salonul pentru micul dejun, în sala de mese, în salonul pentru doamne şi pe puntea de promenadă.

Odată cu briza rece, simţeam fiori pe şira spinării.

— Sigur trebuie să fie pe undeva.

— Am căutat peste *tot*.

Buza de jos a Lizei tremura.

— A dispărut, pur şi simplu.

Fără a mai scoate vreo vorbă, Thomas a plecat fugind, ţinându-şi pălăria cu o mână, în timp ce zorea spre cabina însoţitoarei lui. Mi-am adunat fiecare picătură de control ca să nu o iau la goană după el. Nici nu îmi puteam imagina ce simţea Thomas; nu menţionase niciodată asta, dar doamna Harvey îi fusese ca o mamă şi ar fi suferit enorm dacă femeii i s-ar fi întâmplat ceva. Propria mea inimă s-a strâns dureros la gândul că bătrâna doamnă ar fi putut avea un sfârşit sfâşietor. Îmi plăceau doamna Harvey, tonicul şi blândeţea ei.

O senzaţie rea a început să mă chinuie. Dacă doamna Harvey dispăruse, asta putea însemna că ucigaşul o alesese ca să îi facă rău prietenului meu. Dacă Thomas nu mai era capabil să-şi folosească abilităţile, atunci criminalul ar fi scăpat. Deşi nu voiam să cred că Mefistofel se făcea vinovat de asta, era exact genul de plan pe care l-ar fi ticluit. Maestrul de ceremonii pusese deja la cale atacul

leului dintr-un motiv pe care încă nu îl înţelegeam; la fel de bine şi-ar fi putut lăsa inelul în cufărul săbiilor tocmai pentru a fi găsit de Thomas. Oare fiecare detaliu fusese gândit, plănuit, astfel încât să conducă la încurcături emoţionale şi legături ratate?

Mi-am strâns mantia în jurul trupului şi am privit în jur. Nu ieşise aproape nimeni la plimbare; pasagerilor le era frică fie de cadavrele care tot continuau să apară, fie de furtuna care stătea să înceapă.

— Să ne grăbim!

Am strâns mâna Lizei şi am traversat repede puntea, sperând că vocea nu îmi suna la fel de temătoare pe cât mă simţeam. Unchiul era cu doi paşi în urma noastră.

— Spune-mi totul, de la început! Cum ai descoperit că a dispărut?

— Trebuia să luăm micul dejun împreună, a povestit Liza, trăgându-şi nasul. Îi promisesem că îi voi oferi un tur al echipamentului lui Harry şi că i-l voi prezenta mai târziu.

Vocea fetei s-a stins, făcându-mă să mă întreb ce anume îmi ascundea în legătură cu Houdini.

— Era aşa de entuziasmată, că nici nu îmi pot imagina că ar fi putut rata întâlnirea. Dintr-un motiv sau altul, m-a tot întrebat dacă Harry urma să se antreneze pentru vreun alt număr acvatic.

Descrierea părea să fie, într-adevăr, a doamnei Harvey. Am bătut-o pe Liza pe braţ, încercând să o liniştesc, fără a o agita şi mai tare. Mişcarea mă ajuta şi pe mine să rămân calmă şi concentrată. Era necesar să-mi păstrez controlul dacă Thomas îşi pierdea capul.

— Plănuiseră̆ţi să vă vedeţi în cabina noastră sau a ei?

— Trebuia să ne întâlnim în faţa salonului pentru micul dejun, la opt şi un sfert.

Liza a inspirat, tremurând.

— Am întârziat puţin, dar când s-a făcut nouă fără un sfert, am hotărât să verific dacă nu se afla cumva în camera ei. Nu ştiam dacă nu cumva încă

dormea. Când am ajuns la ea, am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Nu ai fost în cabina noastră? am întrebat.

Liza m-a privit cu înţeles, dar nu mi-a oferit nicio explicaţie.

Unchiul continua să meargă în urma noastră, tăcut, dar cu ochii în patru. Îmi era imposibil să îmi dau seama ce simţea, lucru care nu mă surprindea defel, căci el era bărbatul care ne învăţase pe mine şi pe Thomas să ne lăsăm emoţiile deoparte atât la locul crimelor, cât şi în timpul anchetelor.

— M-am dus să te iau din cameră, dar plecaseşi, aşa că am fugit la unchiul.

Liza şi-a aruncat privirea peste umăr fie ca să se asigure că unchiul Jonathan era cu noi, fie sperând că acesta nu auzise întrebarea mea de mai devreme.

— L-am găsit în drum spre căpitan şi am început să o căutăm pe doamna Harvey peste tot.

Încercam să nu las să se vadă propria-mi teamă. Ar fi trebuit să se întâmple ceva cu adevărat extraordinar pentru a o împiedica pe biata femeie să îl cunoască pe Harry Houdini.

— Probabil că stă de vorbă cu una dintre celelalte doamne. Ştii cât de aiurită poate fi.

Nu mai ştiam cine trăgea pe cine de-a lungul punţii de promenadă: Liza sau eu. Am dat colţul şi am intrat în goană în cabina doamnei Harvey. Uşa era întredeschisă, iar Thomas stătea în mijlocul camerei, cu pumnii încleştaţi şi braţele atârnând pe lângă trup.

— Ai…

Thomas a ridicat o mână.

— Un moment, vă rog! Aproape am…

Thomas s-a îndreptat brusc spre cufărul femeii şi a deschis capacul.

— Mantia şi mănuşile ei lipsesc. Nu este nimic nelalocul lui, ceea ce înseamnă că probabil a fost distrasă în drumul ei spre micul dejun.

— De unde ştii unde mergea? am întrebat.

Thomas nu fusese lângă noi când Liza îmi povestise ce se întâmplase.

— Uite acolo! Ceaşca de ceai de pe noptiera ei este rece ca gheaţa, a zis el, arătând-o. Sub farfurioară se află o bucată de hârtie cu data de azi pe ea, ceea ce înseamnă că a cerut să îi fie adus ceaiul în cameră când se trezea. Din moment ce nu se vede nici urmă de mâncare, am presupus că doamna Harvey a plecat să ia micul dejun cu verişoara ta. Are rolul de însoţitor, aşa că nici deducţia aceasta nu a fost dificilă. Acum, a zis el, răsucindu-se pe călcâie şi căutând iar cu privirea în jur, cine ar fi putut să o farmece atât de tare, încât să nu-şi anunţe întârzierea?

Simţeam uimirea Lizei crescând. Unchiul era şi el acolo, însă reacţia lui era mai temperată, căci îl mai văzuse pe Thomas la lucru de câteva ori. Liza se uita de parcă ar fi văzut o maimuţă de la circ vorbind în engleză. Sau un magician care chiar putea săvârşi miracole. Thomas era la fel de incredibil ca şi maestrul, dacă nu chiar şi mai şi. Mefistofel era priceput la crearea trucurilor, dar Thomas descoperea adevărul, punându-şi la lucru inteligenţa.

— Veniţi! a zis Thomas, ieşind brusc din cameră. Să îi facem o vizită lui Mefistofel. Wadsworth? Arată-ne calea!

Am trecut în grabă pe lângă pasagerii de la clasa a treia care ocupau puntea. Pulsul meu galopa ca un cal de curse pe măsură ce ne apropiam de atelier. La clasa a treia erau mai mulţi oameni ieşiţi la plimbare decât văzusem în drum spre cabina doamnei Harvey. Unii dintre ei păreau şocaţi, cu feţele la fel de palide precum gheaţa care acoperea balustradele navei. Trupul îmi vibra, avertizându-mă că se întâmplase ceva; un lucru care îi făcea pe oameni să şuşotească speriaţi şi să ne privească cu ochii îngrijoraţi. Ori poate imaginaţia îmi juca feste?

Am alunecat pe o pojghiţă de gheaţă, iar mâna lui Thomas a ţâşnit spre mine. I-am prins braţul, observând că unchiul o sprijinea pe Liza pe când păşeam din ce în ce mai repede. Fiecare pas mă umplea de mai multă groază.

Îndată ce am ajuns la atelier, i-am dat drumul lui Thomas şi am ciocănit la uşa lui Mefistofel mai frenetic decât îmi bătea inima. Am aşteptat o clipă, apoi am ciocănit iar, de data asta mai tare. Vibraţiile îmi reverberau în braţ şi în oase, dar nu m-am oprit din bătut. Trebuia să o găsim pe doamna Harvey. Nu îmi puteam imagina…

Thomas şi-a strâns delicat mâna peste a mea, oprindu-mă.

— Nu este aici, Audrey Rose. Este în regulă!

Am rămas cu privirea pironită asupra uşii şi mi-am încleştat maxilarul, oprind lacrimile care ameninţau să se pornească. Era *absolut necesar* ca doamna Harvey să fie în siguranţă. Am inspirat adânc, calmându-mă. Aerul rece îmi domolea spaima crescândă.

— În regulă! am zis. Hai să mergem în magazia trupei de circ! Mefistofel…

— Domnule doctor Wadsworth!

Ne-am îndreptat cu toţii ochii în direcţia din care auziserăm vocea maestrului. Expresia de chipul lui nu mă liniştea deloc – Mefistofel arăta mai agitat şi mai tulburat decât îl văzusem vreodată, chiar şi pe sub mască.

— Veniţi, vă rog, repede!

Mefistofel a alunecat, oprindu-se, apoi s-a întors pe dată în direcţia din care venise, fără să mai aştepte să vadă dacă îl urmam. Thomas aproape că înnebunise de grijă, dar îşi ţinea gândurile pentru el, conducându-mă pe scări, pe urmele lui Mefistofel, pe cât de iute îmi permitea fusta înfoiată. În loc să coborâm în pântecele navei, am urcat tot mai sus. Sunetul pantofilor noştri tropăind pe metal răsuna atât în sus, cât şi în jos.

Unchiul şi Liza veneau în urma noastră, în timp ce Thomas şi cu mine ne ţineam aproape de coada stacojie a fracului maestrului. Nu am fost deloc surprinsă când am descoperit că ne aflam iar pe puntea de la clasa întâi şi ne îndreptam direct spre camera de muzică. Mefistofel i se adresase

unchiului meu, şi nu mie, ceea ce nu era deloc un lucru promiţător.

Fără niciun preambul, maestrul a deschis uşa. Din fericire, într-un colţ se afla chiar doamna Harvey, scăldată în lacrimi, agăţându-se de Andreas, care arăta, la rândul lui, mai palid decât o coală de hârtie. În spatele lor se afla Jian. Chipul lui era la fel de furtunos precum apa turbulentă. Dacă Jian ar fi fost un zeu, atunci ar fi întruchipat furia.

— Doamnă Harvey!

Thomas a dat fuga spre ea, căzând în genunchi şi cercetând-o din cap până în picioare. Liza i-a dat drumul unchiului şi a alergat şi ea alături de Thomas.

Propriile mele emoţii se calmaseră văzând-o pe doamna Harvey în viaţă, deşi era teribil de speriată. Femeia tremura din toate încheieturile, iar buzele ei se mişcau tăcute, fie spunând o rugăciune, fie încercând să se liniştească singură.

Am intrat imediat în rolul omului de ştiinţă, cercetând fiecare obiect din cameră, în timp ce Thomas avea grijă de însoţitoarea lui. Cărţile de tarot pe care le pictase Mefistofel, *Cirque d'Eclipse,* erau împrăştiate pe podea. Oglinda magică era sprijinită de acelaşi perete ca şi ultima dată când o văzusem, părând neatinsă.

— Acolo! i-a zis Mefistofel unchiului. În cufăr.

Unchiul şi-a împins ochelarii pe nas. Chipul lui era mai ferm decât scândurile lustruite pe care călcam. Mi-am făcut curaj; a vedea un cadavru oriunde altundeva în afară de laboratorul steril era întotdeauna o încercare grea. Eram doar oameni de ştiinţă, nu monştri. M-am strecurat spre locul în care se afla cufărul, singuratic, în spatele unui turn de pernuţe cu ciucuri, mătăsuri fine şi eşarfe care ieşeau din laturi, ca nişte intestine. Andreas a închis ochii strâns. Arăta de parcă şi-ar fi dorit să schimbe realitatea.

Unchiul a ajuns primul la cufăr, făcând o mică pauză înainte de a se apleca pentru a-l cerceta mai atent. Pulsul meu se înteţea cu fiecare pas pe care îl

făceam; ştiam că înăuntru se afla un cadavru, dar *a-l identifica* mi se părea un fapt insuportabil. În cele din urmă, mi-am plecat privirea spre cufăr, iar stomacul mi s-a strâns de teamă.

— Lady Prescott.

Mi-am pus mâna peste gură, clătinând din cap. Mama care păruse aşa de devastată şi de rătăcită după ce îşi văzuse fiica ucisă la masa noastră, femeia care se uita mereu cu privirea pierdută la oceanul necuprins. O parte din mine voia să cadă în genunchi, să caute pulsul care încetase de mult să mai zvâcnească. Nici nu îmi puteam imagina momentul în care judecătorul avea să afle că vasul de croazieră nu îi răpise doar fiica, dar şi soţia. Invitaţia pe care o primise mi-a revenit în minte. Era clar că ucigaşul voise ca femeile din familia Prescott să se îmbarce pe navă, pentru a le ucide. Deşi faptul că o omorâse şi o ascunsese pe lady Prescott într-un cufăr contrazicea preferinţa lui pentru dramatism. Poate că era disperat să arunce vina pe altcineva. Poate că ascunzându-i trupul aici încercase să ne îndrepte atenţie spre Andreas – până la urmă, artistul era expert în cărţile de tarot.

În loc să mă pierd cu firea, am inspirat adânc.

— Trebuie să îi anunţăm soţul pe dată.

Abia îmi recunoşteam vocea – rece şi echilibrată, complet diferită de emoţiile mele tumultuoase.

Mefistofel s-a uitat o clipă la mine înainte de a da din cap.

M-am întors spre unchiul meu.

— Haide să o pregătim pentru identificare! Ia-o de braţe; eu o să o prind de picioare! O vom aşeza pe divanul din colţ.

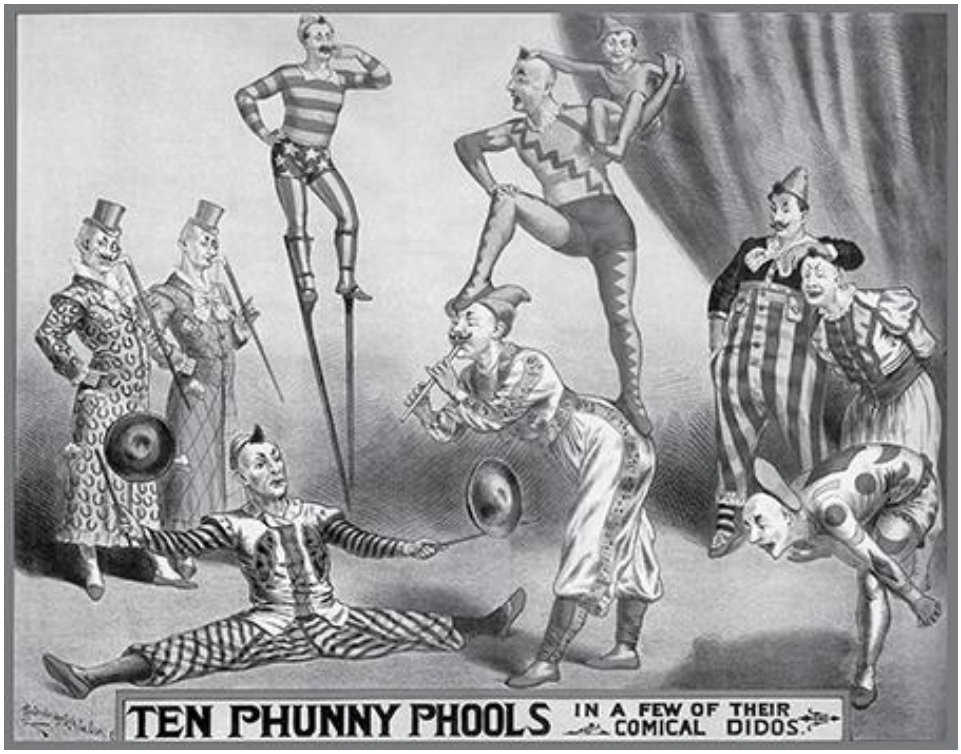

Zece neghiobi amuzanţi.

TREIZECI ŞI DOI,
CINCI DE CUPĂ

Salonul de muzică
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

— Veniţi! Nişte coniac o să vă prindă bine.

Căpitanul Norwood i-a întins un braţ judecătorului.

— Dacă mai aveţi nevoie şi de altceva…

Judecătorul Prescott rămăsese cu privirea pironită asupra soţiei lui. Nici nu-mi puteam închipui ce îi trecea prin minte.

— Cu tot respectul, căpitane, a spus unchiul meu, aş avea mai întâi câteva întrebări pentru judecătorul Prescott.

Faţa căpitanului s-a făcut stacojie.

— Nu acum, doctore! Nu vezi că este distrus?

Judecătorul nici măcar nu a răspuns, dacă şi-a auzit numele. Omul suferise, în mod clar, un şoc, însă unchiul avea dreptate. Trebuia să scoatem de la el informaţii care ne-ar fi fost de folos imediat. Timpul avea puterea bizară de a distorsiona faptele.

Cu toate acestea, unchiul meu a cedat.

— Bine! Îl vom căuta mai târziu.

De îndată ce căpitanul a ieşit din cameră alături de judecător, m-am întors spre trupul doamnei Prescott, încercând din răsputeri să las în urmă amintirile pe care le aveam despre ea. O întinseserăm pe un divan şi îi sprijiniserăm capul pe o pernă brodată, făcând să pară că se odihnea liniştită, chiar dacă pentru eternitate.

— Închide şi încuie uşa! a zis unchiul, îndreptându-şi atenţia spre Thomas, apoi uitându-se la Mefistofel de parcă era o specie nouă de mucegai de care trebuia să scăpăm. Ia-ţi ghicitorul şi spadasinul şi lasă-ne! Vom discuta mai multe mai târziu.

Ochii lui Jian au sclipit.

— Ce mai este de spus? Andreas a venit aici ca să ghicească viitorul doamnei Harvey în oglinda magică. Atunci a…

Jian a clătinat din cap.

— Las-o baltă! Mă găsiţi în cabina mea. Vino, Andreas!

Ghicitorul şi-a aruncat privirea spre oglindă, muşcându-şi buza.

— Nu o să se întâmple nimic cu…

— O să mă asigur că niciunul dintre lucrurile tale nu se va strica în vreun fel, am răspuns.

Ştiam cât de valoroasă era oglinda, şi nu doar pentru că avea darul de a arăta viitorul. Zicând acestea, Andreas şi Jian au plecat, urmaţi de maestrul de ceremonie, care ne-a salutat scurt din cap.

— O să o însoţesc pe doamna Harvey înapoi în cabina ei, s-a oferit Liza. Nu îţi face griji, a adăugat ea când l-a văzut pe Thomas gata să protesteze! O să stau cu ea până vă întoarceţi!

Am strâns mâinile verişoarei mele.

— Mulţumesc!

— Pentru nimic!

Pe când Liza o conducea pe biata doamnă Harvey afară, ofiţerul secund a intrat în cameră cu trusa medicală a unchiului meu, care a făcut semn spre divan.

— Las-o acolo! Ei bine, Audrey Rose, vino să cercetezi cadavrul! Spune-mi ce observi! Thomas, eşti gata?

Prietenul meu şi-a scos carnetul şi stiloul din buzunarul interior al jachetei şi a zis sumbru:

— Da, domnule profesor!

— Bun. Audrey Rose? Procedează aşa cum am exersat!

Mi-am înghiţit nodul din gât, silindu-mă să văd doar ceea ce era în faţa mea. Am dat ocol trupului, încercând să găsesc vreun indiciu înainte de a folosi metrul, aşa cum făcuse unchiul meu mai devreme.

— Victima măsoară o sută cincizeci şi şapte de centimetri. Are părul castaniu-roşcat, frumos întreţinut, deşi pe la tâmple se observă fire de păr alb.

Mi-am făcut curaj şi i-am deschis pleoapele.

— Ochii sunt căprui, am zis eu, încercând să-mi suprim şocul. În albul ochilor este prezentă hemoragia peteşială.

Auzind asta, unchiul meu a venit lângă mine şi a privit în ochii orbi ai femeii.

— Excelent, nepoată! Acum avem şi o posibilă cauză a morţii – asfixierea.

Am încuviinţat, văzându-i ultimele momente de viaţă. Nu existau semne de strangulare pe gâtul femeii, nici vreo zgârietură sau contuzie pe carnea ei; cu toate acestea, rujul era mânjit, ceea ce mă făcea să cred că lady Prescott fusese sufocată cu un obiect. O simplă privire de jur-împrejur era suficientă pentru a identifica mai multe potenţiale arme ale crimei. Perne, mătăsuri şi materiale – oricare dintre ele ar fi putut să fie obiectul care îi curmase viaţa. M-am aplecat şi am ridicat mâna femeii, observând că trupul ei era cald încă. Lady Prescott fusese ucisă foarte recent. Se părea că Andreas intrase în sală alături de doamna Harvey, dar nu aveam nicio idee când apăruse Jian. Trebuia să cercetez mai bine.

I-am arătat unchiului pernele şi materialele.

— Dacă acesta este locul crimei – ceea ce cred că este adevărat, din moment ce nu îmi închipui cum ar fi putut cineva să târască trupul aici fără a fi văzut –, atunci aş pune rămăşag că vom găsi o pată de ruj pe obiectul folosit pentru a o sufoca.

— Da. Ce altceva?

Am înconjurat trupul femeii, cercetând cu privirea fiecare detaliu.

— O parte din fustele ei a fost tăiată… Acolo. Vezi? Din material lipseşte o fâşie; ruptura este prea regulată ca să se fi produs în urma unei lupte. Cred că bucata de fustă a fost tăiată după ce femeia a murit.

Thomas s-a ridicat în picioare, ridicând marginea fustei ca să cerceteze mai bine lungimea de material care lipsea. Rochia era frumoasă – de culoare deschisă, ca zăpada proaspăt căzută, cu fir de argint. Contrastul dintre puritatea culorii şi moartea subită a victimei era de-a dreptul grotesc. Femeia părea gata pentru o nuntă, nu pentru înmormântare.

— Oricine este persoana care a comis această crimă pare să aibă o obsesie pentru materialele frumoase. Oricât de ciudat ar suna, a zis Thomas, îndreptându-şi spatele, cred că aceasta este măcar o parte din motivul crimei, deşi nu este mobilul principal.

Ne-am uitat unul la celălalt. Ideile noastre păreau să alerge în toate părţile. Exista o singură persoană la care ne gândiserăm automat, menţionând materialele fine: acelaşi tânăr maestru de ceremonii, pe care insistam să îl apăr. Mi-am coborât iar privirea spre fâşia de rochie care lipsea. Nu puteam nega că devenea din ce în ce mai greu să îl achit pe Mefistofel de o parte de vină. Deşi nu puteam nega nici faptul că ceva legat de motiv nu mă mulţumea pe deplin. Unchiul ne învăţase cât de important era să avem încredere în instincte, dar eu mă feream să fac asta. Cel puţin în ceea ce îl privea pe maestru.

Zeci de artişti costumaţi au ieşit din fiecare colţ al camerei, strecurându-se printre mese, tăcuţi şi, în mod ironic, înfricoşători cu pălăriile lor de măscărici, împodobite din belşug cu clopoţei. Măştile care le acopereau feţele cu totul erau albe, cu diamante negre precum smoala pictate în jurul ochilor şi prelungite până la buzele stacojii. Părea că, indiferent de grozăviile după-amiezii, spectacolul avea să continue. O orchestră compusă din instrumente renascentiste intona un cântec vechi. Viorile şi harpele sunau ca nişte jelanii care te purtau înapoi în timp, cu câteva secole în urmă.

În ciuda eforturilor, m-am cutremurat văzând artiştii costumaţi în marionete. Dacă bufonii veneţieni erau înspăimântători, nici nu voiam să mă

gândesc la momentul când doctorii din vremea ciumei aveau să prindă viaţă. Imaginaţia lui Mefistofel era un loc întunecat şi periculos.

Volanele din tul alb şi băţos din jurul gulerelor şi al şoldurilor evocau nişte balerine care evadaseră de la Hades, plătind însă un preţ prea mare. Nişte triunghiuri aurii şi negre completau gulerele şi fustele, regăsindu-se atât pe veste, cât şi pe mâneci. Nu ştiam cum acei draci puteau fi consideraţi amuzanţi – personajele nu îmi inspirau niciun sentiment de frivolitate pe când dansau şi săltau de pe un picior pe altul, într-o procesiune tăcută ce traversa încăperea.

Îmi imaginam costumele lor cusute cu ajutorul unei colecţii de materiale furate de la victime – un trofeu macabru pe care criminalul îl putea admira seară de seară. Ştiam că ceea ce îmi imaginam nu era probabil sau verosimil, însă gândul m-a înfiorat.

Thomas se uita la artişti ca la un accident oribil, afişând o expresie groaznică. Voiam să râd, însă nu găseam în mine puterea de a face aşa ceva, după ce petrecusem o după-amiază sumbră, analizând cadavrul doamnei Prescott. De asemenea, nu puteam ignora tensiunea iscată de cearta noastră de mai devreme, care fusese lăsată deoparte din cauza problemelor urgente. Sentimentul supărător persista însă.

— Am înţeles jonglerii cu torţe, a zis Thomas, dar asta? Care este scopul lor? Sunt, pur şi simplu, bizari. Mefisto îşi cam pierde inspiraţia. Poate că a făcut, în cele din urmă, un târg neavantajos, ceea ce nu este deloc de mirare. Nimeni nu este perfect, aşa ca mine.

— Tot acest carnaval este ciudat, a mormăit unchiul meu. O să mă bucur teribil când se va termina cu totul. Încă o noapte şi gata!

Liza a ridicat din umeri. Îi fusese imposibil să urce pe scenă din moment ce unchiul decisese să participe la spectacol, însă verişoara mea nu părea prea supărată. Rochia ei era deosebit de frumoasă în

seara asta – cristale ca nişte mărgele cusute pe un roz catifelat ca petala unui trandafir.

— Acesta este şi scopul. Extravaganţa spectacolului este ceea ce atrage publicul; sunteţi atât de concentraţi la ei, încât pun pariu că nici nu aţi observat ce aduc pe scenă.

Mi-am îndreptat imediat atenţia spre următorul număr care se instalase pe scenă în linişte, pe când toţi ochii erau îndreptaţi în altă parte. Liza s-a relaxat pe scaun. Pe chipul ei se citea o urmă de îngâmfare. Chiar şi unchiul a fost surprins o clipă înainte de a-şi savura în continuare mâncarea.

— Poţi să-l iubeşti sau să-l urăşti, dar trebuie să recunoşti că Mefistofel este remarcabil. Ştie exact cum să-ţi distragă atenţia.

Privirea verişoarei Liza a căzut asupra mea. Îmi venea să mă târăsc sub masă – Liza nu mă ajuta deloc.

— Harry a învăţat atât de multe de la el în doar câteva săptămâni! Mefistofel este un profesor pe cinste.

— Şi, a mormăit unchiul meu, un potenţial criminal.

Decizând să-mi afişez curajul ca pe cel mai de preţ accesoriu, mi-am aruncat privirea la Thomas. Prietenul meu arăta de parcă ar fi înghiţit o broască. Am tuşit, mascându-mi, politicos, un hohot de râs. Thomas mi-a zâmbit uşor şi i-am răspuns, la rândul meu, cu un surâs. Era bine să ne aflăm din nou de aceeaşi parte a baricadei.

— Da, a spus Thomas sec, următoarea dată vom auzi că a mers pe apă.

— Dacă o să încerce una ca asta, atunci sunt sigură că va fi înghiţit pe de-a întregul de o sirenă sau de o balenă, am zis.

Thomas s-a însufleţit la gândul aceasta. M-am întors spre verişoara mea şi m-am aplecat spre ea, nevrând să fiu auzită de pasagerii care şedeau la cea mai apropiată masă.

— Harry ar fi capabil să se folosească de dramatismul numerelor lui ca să distragă atenţia de

la o situaţie gravă? Ar spune cuiva sau ar încerca să facă trupurile să dispară? Trebuie să recunoşti, cufărul este un obiect specific lui.

Liza s-a uitat la mine de parcă aş fi înnebunit.

— Femeile dispărute şi ucise nu sunt cea mai bună cale de a-şi face numele cunoscut prin ziare, draga mea verişoară. Harry îşi doreşte faimă, nu un renume prost. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Mefistofel. Chiar crezi că ei sunt de vină?

— Şi dacă asta este ceea ce vrea el să crezi? a întrebat Thomas. Poate că faima este ceea ce distrage atenţia. Chiar ştii ce caută cu adevărat?

Liza a deschis gura, apoi a închis-o. Îmi imaginam că punea în aplicare sfatul mamei ei de a număra până la zece când nu se găsea niciun cuvânt frumos de spus.

— Harry nu ar vrea să aibă ceva de-a face cu un om care… Stai puţin! Amândoi credeţi că Mefistofel este criminalul?

Liza a pufnit, uitându-şi manierele.

— Dacă vreţi să aruncaţi cu acuzaţii în stânga şi în dreapta, ar trebui să-l anchetaţi pe căpitanul Norwood. Aţi văzut cum îşi tratează echipajul? Nu mă îndoiesc că este capabil să arunce oameni peste bord dacă nu îi fac pe plac. Omul este un coşmar.

Cu asta eram de acord. Îl vedeam pe căpitan în stare să împingă un om peste balustradă într-un acces de furie. Căpitanul era un personaj ciudat – acum amabil şi docil şi îndată aprig şi neplăcut când era furios. Dar nu credeam că sub această platoşă ascundea o violenţă atât de mare.

Doamna Harvey s-a aplecat peste masă. Buzele ei încă tremurau din cauza şocului suferit mai devreme. Voiam să o îmbrăţişez. Deşi era tulburată, femeia refuzase să rămână în camera ei. Thomas se oferise să ia cina cu ea, dar doamna Harvey nici nu voise să audă. Bănuiam că decizia ei avea ceva de-a face cu zvonul că Houdini avea să-şi afişeze din nou lenjeria intimă.

Cu toate acestea, majoritatea pasagerilor nu fuseseră de aceeaşi părere. Salonul era mai gol

decât cu o seară în urmă. Corabia se transforma încetul cu încetul într-un vas-fantomă. Locurile odată pline de viaţă păreau acum bântuite şi tăcute.

— Ce crezi că se află după draperie? a întrebat doamna Harvey. Sper că nu este o altă canistră de lapte. Nu mi-a plăcut deloc numărul acela. Prea multă tensiune nu este bună pentru sănătate. Nu cred că mai pot îndura o altă sperietură, aşa de curând.

— Liza? Ce secrete ne poţi împărtăşi? am zis, întorcându-mă spre Liza, gata să înveselesc atmosfera.

Tocmai atunci, luminile au pâlpâit, apoi s-au stins, lăsându-ne într-o beznă întreruptă doar de lumânările ce pâlpâiau pe mese. Unchiul a mormăit ceva despre faptul că nu vedea ce mănâncă, dar am hotărât să nu comentez în vreun fel.

— Stimaţi invitaţi, a răsunat vocea fantomatică a lui Mefistofel, plutind în aer ca un fir de ceaţă. În noaptea aceasta, vă rugăm să vă îndreptaţi atenţia spre cer, căci Împărăteasa vă va delecta cu spectacolul ei divin. Observaţi că nu există plase, iar dacă se va întâmpla ca ea să cadă… Ei bine, să nu ne facem acum griji pentru asta!

Un singur reflector a luminat-o pe Cassie, pe când aceasta s-a aşezat pe trapezul ei, cu privirea întoarsă spre public. Pe cap purta o coroană cu douăsprezece stele scânteietoare; corsajul ei era împodobit cu seminţe de rodie – arăta regală şi elegantă, arogantă şi mândră. Înţelegeam cum de reuşea să întruchipeze o figură angelică, cu părul blond care îi curgea în bucle pe spate. Ştiam însă că nu trebuia să mă las păcălită de înfăţişarea ei inocentă.

Numărul a început lent, legănându-se de la un capăt la celălalt al camerei. Sărea de pe un trapez pe altul, părând să se bucure de fiecare dată când degetele părăseau o bară, pentru a se prinde de cealaltă. Mi-am amintit cât tânjisem după acel sentiment de libertate când mersesem la circ împreună cu fratele meu, în timpul crimelor

Spintecătorului. Era ceva incredibil de frumos în a-ţi face vânt în gol.

Un al doilea reflector a anunţat sosirea unui al doilea artist. Tânărul s-a răsucit şi s-a dat peste cap, intersectându-se cu Cassie, pe măsură ce exerciţiile lor deveneau din ce în ce mai complexe.

— Acela este Sebastián, a şoptit Liza. Foloseşte contorsionismul destul de bine în cadrul acestui număr.

L-am privit pe contorsionist cu un interes sporit. Oare era capabil să omoare femei şi să le afişeze trupurile atât de oribil? Nu apucasem să discut cu el şi observasem că se codea de fiecare dată când eram în apropiere. Îmi puteam imagina forţa ascunsă în trupul acela zvelt pe când acrobatul zbura înainte şi înapoi, făcând tumbe în aer.

Cei rămaşi în salon priveau politicoşi spectacolul, deşi se simţea un soi de uimire controlată. Mă întrebam dacă oamenilor le era teamă ca lucrurile să nu degenereze într-un spectacol mortal sau admirau chiar lipsa acestei senzaţii. Pasagerii prezenţi erau cei pe care crimele îi afectaseră cel mai puţin. Deşi era posibil să joace teatru până ce coşmarul lua sfârşit.

— Doamnelor şi domnilor!

Vocea lui Mefistofel răsuna cu ecou, deşi el nu se vedea nicăieri.

— Pregătiţi-vă să fiţi vrăjiţi! Scena noastră a fost aranjată şi sunt sigur că următorul număr vă va fermeca şi vă va şoca. Vă rog să vă ţineţi firea pe când Marele Houdini va încerca din nou să păcălească moartea, în cumplita lui celulă de tortură!

Thomas dădea să deschidă gură când un al treilea reflector s-a aprins, iar cortina care ascundea obiectul de pe scenă a fost ridicată de nişte mâini invizibile. Nu ar fi trebuit să fiu surprinsă de icnetele sau de ţipetele oamenilor, pe când înţelegeau la ce se uitau.

Suspendată în interiorul celulei – un bazin din sticlă, plin cu apă o femeie se uita la noi cu ochii ei

lăptoşi. Aş fi crezut că este o sirenă din legende dacă nu ar fi fost, în mod clar, foarte reală şi foarte… moartă. De-a lungul braţelor erau înfipte cu vergele lungi cinci inimi anatomice, decolorate de apă. Pe latura din faţă a bazinului era lipită o carte de joc, prea mică pentru a o desluşi de unde stăteam.

Cineva a vomat în apropierea noastră, însă eu nu îmi puteam dezlipi ochii de la bazinul cu apă. Mi-au trebuit câteva momente să mă eliberez eu însămi din ghearele groazei şi să-mi dau seama că victima mi se părea cunoscută.

Femeia din bazin nu era nimeni alta decât lady Crenshaw.

TREIZECI ŞI TREI, MOBILUL

Salonul-restaurant
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

Bufonii veneţieni de lângă scenă au ezitat. Paşii lor împleticiţi nu mai erau, de acum, parte din spectacol, ci creaţi de teama groasă precum smoala care pusese stăpânire pe întreaga încăpere. Acrobaţii s-au oprit, uitându-se cu gurile deschise la femeia moartă. Tăcerea lor era mai înspăimântătoare decât înainte, când săltaseră de pe un picior pe altul.

Dacă mai existase cumva vreun sâmbure de speranţă că ceea ce vedeam făcea parte cumva din spectacolul oribil, ideea a dispărut rapid. O clipă mai târziu, spectatorii au înţeles pe de-a întregul ce anume îi speriase pe artişti atât de tare, încât îşi întrerupseseră procesiunea sinistră.

Cuţitele au clănţănit pe farfurii, oamenii au răsuflat şocaţi şi, judecând după sunetul unui trup căzut pe podea, cel puţin un pasager leşinase. Nu îi puteam blama; imaginea doamnei Crenshaw, plutind în bazinul cu apă, privindu-ne cu ochii ei alburii şi părul lung plutind prin apă, părea desprinsă direct dintr-o poveste de groază. O poveste aproape prea groaznică pentru a fi spusă.

Ca nişte artişti de seamă care îşi asumau rolul în spectacol, unchiul meu şi Thomas au sărit de pe scaune şi au alergat spre bazinul cu apă. Eu mi-am aruncat şervetul pe masă şi m-am ridicat pe jumătate, gata să fug după ei. Nu voiam însă să le las singure pe Liza şi pe doamna Harvey. Chiar şi în ciuda vuietului constant de groază ce-mi răsuna în urechi, mă calma un fapt: nu credeam să mai existe vreun pericol iminent pentru altcineva. Cel puţin nu momentan.

— Trageţi cortina! le-a strigat unchiul meu membrilor şocaţi ai trupei de circ.

Cerinţa lui a fost ascultată aproape instantaneu, iar draperiile de culoarea cernelii s-au închis iute, ascunzând în spatele lor cadavrul scufundat în apă. Mă uitam la draperia din catifea în timp ce prin cap îmi treceau o mie de gânduri. Dacă Thomas şi unchiul nu ar fi acţionat aşa de repede, aproape că m-aş fi convins singură că inventasem o imagine atât de morbidă. Un alt cadavru expus teatral. Era aproape de neimaginat.

Cu o lună în urmă studiasem măruntaiele unei victime înecate. Nu puteam scăpa de imaginea buzelor albastre şi a burţii umflate oricât de mult aş fi încercat. Diferenţa era că omul acela murise în urma unui accident oribil, iar lady Crenshaw fusese ucisă. Căpitanul Norwood a apărut de undeva de lângă scenă şi a început să împartă ordine echipajului, ca un general care îşi comanda armata. În câteva secunde de la sosirea lui, pasagerii au fost scoşi afară. Indiferent cât de multe crime bizare ar fi văzut, pasagerii tot nu făceau misiunea de evacuare mai simplă. Haosul şi larma stăpâneau încăperea; oamenii erau trântiţi la pământ şi călcaţi în picioare de gloata speriată. Am clipit, fără să mă mişc, privind scena de parcă aş fi fost un spectru, cercetând iadul. Dacă exista un asemenea loc, cu siguranţă ar fi arătat exact aşa. Un mic incendiu a pornit undeva în spatele sălii – rezultatul lumânărilor căzute pe feţele de masă.

— Du-te!

Liza mi-a strâns mâinile în ale ei şi m-a privit cu ochii mari, dar hotărâţi.

— Unchiul are nevoie de tine acolo. Eu o să o conduc pe doamna Harvey în camera noastră. Din nou.

Am clipit, alungându-mi lacrimile care îmi înţepau ochii, iar Liza m-a tras într-o îmbrăţişare strânsă.

— Totul o să fie bine. Vom fi la New York până mâine-noapte. Trebuie să mai rezistăm doar o zi.

Am încuviinţat, incapabilă să fac mai mult de atât, şi m-am retras. De îndată ce le-am văzut pornind spre ieşire, mi-am adunat fustele şi am alergat cât am putut de repede pe scări, păşind în spatele draperiilor de catifea.

Mefistofel stătea în picioare, cu mâinile înfipte în şolduri.

— Vă spun, nu este posibil ca femeia să fi făcut asta de una singură, a zis el.

Tonul lui lăsa să se ghicească faptul că nu era prima oară când repeta fraza şi că încerca să-şi păstreze calmul în ciuda cadavrului plutitor din recuzita lui de spectacol. Mefistofel a arătat spre partea de sus a vasului.

— Vedeţi lacătele acelea? Cineva le-a aşezat la loc. Este nevoie de doi oameni de-ai mei ca să asambleze bazinul. I-ar fi fost imposibil ca, odată aflată în apă, să pună capacul şi să îl încuie. Şi chiar credeţi că şi-ar fi înfipt cinci inimi în trup şi apoi ar fi aşezat cartea de joc cu aceeaşi denumire pe sticla vasului?

— Ce semnifică Cinciul de Cupă? am întrebat.

Nu mă mai temeam de ce suspiciuni aş fi putut trezi în mintea unchiului şi a lui Thomas.

— Ştii cartomanţie, nu?

Mefistofel şi-a frecat fruntea.

— Gelozie. Semnifică duşmănia faţă de oamenii din jur.

— Are sens, având în vedere scrisoarea ei, a zis Thomas.

— Scrisoare?

M-am mutat lângă Thomas şi am observat o bucată de hârtie în mâna lui. Thomas şi-a aruncat privirea spre mine şi mi-a întins biletul în timp ce unchiul dădea târcoale bazinului cu apă, cercetându-l în detaliu. Am citit repede scrisoarea. Pulsul îmi galopa în vene pe când treceam cu ochii peste cuvintele scrijelite în grabă.

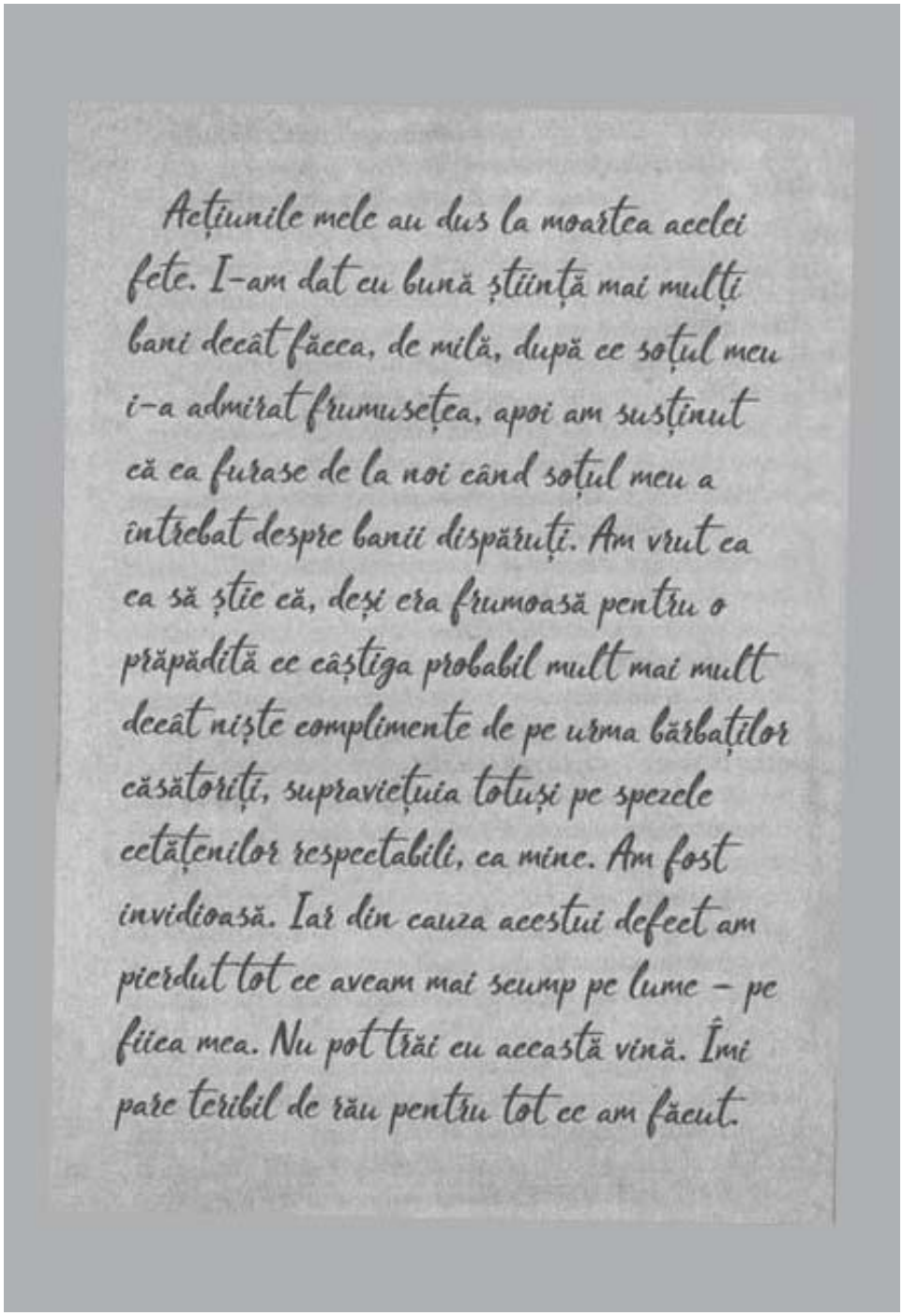
Acțiunile mele au dus la moartea acelei fete. I-am dat cu bună știință mai mulți bani decât făcea, de milă, după ce soțul meu i-a admirat frumusețea, apoi am susținut că ea furase de la noi când soțul meu a întrebat despre banii dispăruți. Am vrut ca ea să știe că, deși era frumoasă pentru o prăpădită ce câștiga probabil mult mai mult decât niște complimente de pe urma bărbaților căsătoriți, supraviețuia totuși pe spezele cetățenilor respectabili, ca mine. Am fost invidioasă. Iar din cauza acestui defect am pierdut tot ce aveam mai scump pe lume – pe fiica mea. Nu pot trăi cu această vină. Îmi pare teribil de rău pentru tot ce am făcut.

Am recitit scrisoarea, încruntându-mă.

— Despre ce fată vorbeşte?

— Aceasta este întrebarea momentului, Wadsworth.

Thomas a ridicat din umeri.

— Poate că se referă la ceva ce s-a petrecut înainte de îmbarcare. De fapt, a zis el, arătând al doilea rând al scrisorii, garantez că oricare ar fi întâmplarea despre care se vorbeşte aici, ea s-a

petrecut înainte ca oricare dintre ei să se fi îmbarcat. Cred că acesta este mobilul crimelor.

Simţeam că gândurile mi se luminau ca scăldate de zori.

— Tot ce trebuie să facem este să aflăm la cine se referă scrisoarea şi apoi vom găsi criminalul.

Mefistofel a venit lângă mine şi a pufnit.

— Oh, asta e tot? Dar nu ar trebui să fie deloc dificil!

Thomas l-a privit într-un fel ce mă făcea deja să clatin din cap.

— Poate nu pentru cineva ca tine, a zis el. Totuşi, o persoană cu ceva mai multă logică şi inteligenţă este capabilă să facă legăturile. Să observe.

Thomas mi-a luat scrisoarea din mâini şi şi-a dres glasul.

— „Deşi era frumoasă pentru o prăpădită…” Bazat doar pe această propoziţie, o persoană cvasi-inteligentă ar putea deduce că „fata” în cauză avea o profesie aflată sub statutul social al doamnei Crenshaw, dar nu atât de josnică încât să nu interacţioneze cu ea. Ceea ce conduce la doar câteva posibilităţi.

— Eşti insuportabil! a mormăit Mefistofel.

Eu am zâmbit.

— Şi asta este doar încălzirea.

Thomas a ignorat comentariul şi a înşiruit meseriile pe degete.

— Vânzătoare de mâncare. Vânzătoare de fleacuri. Mătăsuri sau panglici. Având în vedere statutul lui lady Crenshaw, mă îndoiesc că făcea chiar ea aprovizionarea cu de-ale gurii. O asemenea îndeletnicire ar fi fost sub demnitatea ei şi ar fi rămas în sarcina servitorilor de la bucătărie. În plus, nu mi-o pot închipui cumpărând vreo podoabă care să nu fi fost achiziţionată dintr-un magazin „mai potrivit”. *Exempli gratia,* nu s-ar fi obosit să cumpere vreun lucru care nu costa considerabil şi cu care nu putea să se laude în faţa celorlalte doamne, la întâlnirea lor săptămânală. Flori, panglici sau mătăsuri – aici ar putea fi cheia. Aceste lucruri i-ar

arăta avuţia şi abilitatea de a cheltui bani pe nimicuri.

Mefistofel a clătinat din cap.

— Eşti deştept, nu?

— Bineînţeles! a spus Thomas. Ar trebui să mă simt insultat? Despre ce vei comenta mai departe, despre petele aurii din ochii mei? Despre maxilarul meu prea ascuţit?

— Egoul tău exagerat?

Un zâmbet diabolic s-a lăţit pe faţa lui Thomas.

— Nu este singurul lucru enorm cu care mă pot lăuda.

— Lăsând la o parte asta, vrei să spui că, dacă am fi într-o poveste, tu ai fi eroul, corect?

— Nu fi ridicol! a răspuns Thomas, părând sincer jignit. Sunt sumbru şi misterios şi pot la fel de bine să te sărut sau să te ucid dintr-o toană. Ţi se pare eroic? Nu mulţi eroi sunt genii cu chipuri angelice. Eu totuşi îmi folosesc talentele macabre pentru a înfăptui binele.

— Ah! înţeleg acum, a replicat Mefistofel pe când buzele i-au tresăltat. Eşti nebun!

— Prefer să mi se spună că sunt „imprevizibil”. Sună mai bine.

Mi-am dres glasul.

— Sincer, sunteţi amândoi infantili. Ne putem concentra, vă rog frumos, la biata femeie din bazinul cu apă?

Din fericire, Jian, Houdini şi Andreas au apărut chiar atunci pe scenă. Fiecare dintre ei a pălit văzând cadavrul, dar, spre meritul lor, au reuşit să-şi mute privirile şi să îşi stăpânească greaţa. Am observat-o pe Anishaa, care se ascundea în spatele cortinei, alături de Sebastián şi de Cassie. Pe chipurile lor se citea şocul, groaza.

Harry s-a uitat ţintă la Mefistofel.

— Toată lumea zice că ar vrea să se dea la fund până la New York şi dup’aia să plece de tot.

Chipul maestrului era sumbru. Părea aproape resemnat în faţa faptului că visurile lui erau departe de a mai fi salvate acum.

Ceva îmi dădea ghes în adâncul inimii, îndemnându-mă să repar situaţia. Am făcut un pas în faţă, înainte ca Mefistofel să spună ceva.

— Suntem foarte aproape de rezolvarea cazului, am zis, vorbind tare cât să mă audă cu toţii şi sperând că păream mai plină de speranţă decât mă simţeam. Am descoperit deja profesia fetei la care lady Crenshaw se referă în scrisoarea ei. Nu ar trebui să mai dureze mult până vom pune cap la cap mai multe informaţii.

Mi-am trecut privirea de la un artist la altul, apoi m-am uitat la Mefistofel. Îmi era greu să îi citesc chipul de după mască, însă aş fi putut jura că în ochii lui se citea recunoştinţa.

— Spectacolul trebuie să continue, am zis. Cu asta vă ocupaţi! Oferiţi-le pasagerilor puţină speranţă şi ocazia de a uita – au nevoie de asta, de voi, mai mult ca niciodată. Hai să facem un ultim spectacol de pomină!

TREIZECI ŞI PATRU,
UN SUSPECT INCREDIBIL

Puntea de promenadă, clasa întâi
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

— Nu, nu, nu!

Anisha şi-a mişcat câţiva centimetri mai jos mâna înmănuşată.

— Dacă ţii bagheta prea aproape de flacără, îţi vei da singură foc. Fustele costumelor noastre sunt foarte inflamabile din cauza tulului. Trebuie să o ţii aproape de capăt. Bun! Acum mişc-o lent de jur-împrejur, ca şi cum ai picta cerul cu flăcări.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Ca şi cum aş „picta cerul cu flăcări”? Sună ca o scenă foarte dramatică.

Pe chipul Anisheei s-a iţit, încet, un zâmbet. Trecuseră doar câteva ore de la descoperirea cadavrului doamnei Crenshaw, iar nervii tuturor erau încă întinşi.

— Pictam înainte ca viaţa mea să devină ceea ce vezi, a zis Anishaa pe când zâmbetul ei începea să dispară. Ai mei mi-au încurajat creativitatea, deşi nu au fost niciodată de acord cu activitatea mea în trupa de circ.

Au trecut câteva momente de tăcere, întrerupte doar de pocnetul focului. Dacă nu aş fi ţinut o torţă, aş fi îmbrăţişat-o pe tânăra din faţa mea.

— Ei bine, acum eşti o operă de artă în carne şi oase. Şi este incredibil…

— Am citit scrisoarea! Cum poţi să negi? a răsunat vocea stridentă a Lizei.

Mi-am închis o clipă ochii. Nu eram surprinsă, dar mă temeam de faptul că verişoara mea se dezlănţuia tocmai acum. Eram aşa de aproape de New York; dacă s-ar mai fi putut abţine puţin!

— S-a terminat! Relaţia noastră s-a sfârşit! Nu vreau să te mai văd sau să îţi mai vorbesc vreodată!

— Da' n-am scris nimănui!

Cu chipul aproape stacojiu, Liza a traversat tropăind salonul-restaurant ignorând încercările lui Houdini de a o opri din drum. Anishaa şi cu mine ne-am uitat neliniştite una la cealaltă, dar ne-am ţinut gurile închise. Îmi doream să fi fost înapoi pe trapez, cu Sebastián şi Cassie, departe de artificiile care se aprindeau în spatele scenei. O privire în direcţia Anisheei mi-a fost de ajuns să înţeleg că şi tânăra simţea la fel ca mine; înghiţitoarea de flăcări privea cu jind la cortine, dorindu-şi probabil să poată evada, aşa cum făcea Houdini.

— Liza, singura femeia căreia îi scriu este mama! Tre' să mă crezi…

— Nu, Harry, nu „tre'" să fac nimic!

Liza a ajuns în capătul sălii şi şi-a aruncat masca la picioarele tânărului.

— Ia-ţi minciunile şi vinde-le altcuiva! Am încheiat discuţia!

— Jur…

Mefistofel a intrat în sală, alături de Jian şi de Andreas, şi s-a oprit când ne-a văzut pe mine şi pe Anishaa ţinând torţele aprinse şi pe Liza şi pe Houdini făcând zarvă.

— Gâlceava dintre iubiţi nu este permisă în timpul antrenamentelor. Vă rog să păstraţi dramatismul pentru un spectacol privat, mai târziu!

Liza i-a aruncat o privire ucigătoare maestrului de ceremonii şi şi-a înălţat bărbia.

— Am terminat! Asigură-te că stă departe de mine sau te vei confrunta cu un altfel de spectacol!

Zicând asta, verişoara mea a trântit uşa, făcând să zăngăne paharele care fuseseră deja aşezate pe mese pentru seara următoare. Harry a dat să plece pe urmele Lizei, dar Mefistofel l-a oprit, aşezându-i mâna pe piept.

— Las-o să se calmeze! Nu e înţelept să sâcâi o persoană supărată.

— Da' n-am greşit cu nimic!

— Hai să bem ceva!

Mefistofel şi-a trecut un braţ pe după umerii artistului şi l-a însoţit, printre mese, spre ieşire.

— Trebuie să fim uniţi acum! Spectacolul are nevoie de tine în cea mai bună formă.

Privindu-mă peste umăr, Mefistofel l-a scos pe Houdini din sală. Anishaa clătina din cap.

— Să stingem torţele! Trebuie să mă odihnesc şi cred că şi tu ai nevoie de somn.

Tânăra s-a aplecat şi mi-a mirosit părul.

— Cred că vei vrea să te îmbăiezi în seara asta; părul îţi miroase a gaz. Nu vei putea ascunde mirosul de Thomas sau de unchiul tău.

Am încuviinţat, cu mintea aiurea, şi am urmat-o pe Anishaa spre o găleată cu apă care ne fusese adusă. Am afundat torţa în apă, iar flăcările s-au stins, fâsâind şi înălţând o coloană de abur. Mă deranja ceva în legătură cu insistenţele lui Houdini, care susţinea că ar fi fost nevinovat. Artistul părea sincer, iar chipul lui era chinuit de durere. Fie era un mincinos priceput, fie spunea adevărul. Sau o versiune a adevărului. Asta însemna că exista o posibilitate destul de mare ca maestrul de ceremonii să fi fabricat o altă iluzie. O altă minciună pe care o puteam adăuga listei care se tot lungea. Poate că nu de Houdini trebuia să scape Liza, până la urmă.

Câteva ore mai târziu, m-am strecurat afară din camera mea, sperând că trecuse suficient timp ca să mă întâlnesc cu persoana pe care o căutam. Maestrul de ceremonii nu era la prova, ceea ce însemna că la acea oră putea fi în doar alte două locuri.

Am privit peste umăr, asigurându-mă că eram singură, apoi m-am îndreptat spre casa scărilor. Am coborât în fugă. Metalul îmi pişca uşor călcâiele, amintindu-mi cât de vie eram şi cât de trecătoare era viaţa.

Am dat buzna în magazia animalelor, iar Mefistofel a tresărit un pic, dar şi-a revenit repede. M-a cercetat din umbră şi eu i-am răspuns făcând la

fel. Masca era la locul ei, deşi cămaşa maestrului era puţin şifonată şi umedă. Arăta la fel de oribil pe cât mă simţeam eu.

— M-ai minţit!

L-am privit cu atenţie, căutând vreo fisură în armura pe care o purta la fel de des ca şi masca.

— În legătură cu scrisoarea lui Houdini. Îi scria mamei lui, aşa e?

Mefistofel nici nu a clipit. Privirea lui s-a mutat de la ochii mei la gura mea, zâmbind îngâmfat când a văzut că mă încrunt.

— Nu am minţit, draga mea. Nu am susţinut niciodată că Houdini ar avea o iubită secretă, dacă îţi aminteşti acea noapte. Am spus aşa ceva?

— Oh? Nu ai spus? am pufnit. Atunci presupun că am scrijelit de una singură scrisoarea pe jumătate distrusă şi am inventat o poveste care să se potrivească.

Mefistofel mă aţintea cu privirea. Pe chipul lui nu se mai citea nici umbră de amuzament.

— Consideră că aceasta este prima ta lecţie adevărată de prestidigitaţie, domnişoară Wadsworth. Jocul cu vorbele este o unealtă la fel de utilă pentru orice magician sau om de spectacol. Minţile noastre sunt scamatori minunaţi, capabili de vrăji nesfârşite. Ceea ce am menţionat şi ceea ce ţi-am arătat în acea noaptea nu a fost decât o scrisoare pe jumătate distrusă. Mintea ta a fabricat o poveste, a ajuns la propriile concluzii. Nu am spus niciodată că Houdini ar avea o iubită secretă. Nu am susţinut nimic altceva decât că îi scrie unei alte persoane şi că îi trimite o scrisoare din fiecare oraş.

Am clătinat din cap, dorindu-mi să-l fi putut zgâlţâi pe omul din faţa mea.

— Dar mi-ai spus că o iubeşte.

Mefistofel a încuviinţat.

— Aşa este! îmi imaginez că Houdini îşi iubeşte foarte mult mama.

— Ai spus că Liza nu ştie nimic despre scrisori sau despre vreo femeie. M-ai făcut să cred că este altceva la mijloc, tu…

Mi-am reamintit noaptea în care încheiaserăm târgul şi stomacul mi se răscolea cu fiecare amintire a conversaţiei noastre. Mefistofel nu mă minţise. Doar că nu îmi spusese tot adevărul.

— Eu, ce? a întrebat el. Ţi-am prezentat faptele, domnişoară Wadsworth. Tu *ai presupus* că m-am referit la o iubită. *Ai presupus* că Harry nu este demn de încredere, judecându-l doar pe baza profesiei noastre. Prejudecăţile pe care le ai au intervenit în calea abilităţii tale de a cerceta mai atent, de a pune întrebări mai precise, de a separa realitatea de imaginaţie. Ai avut ocazia de a clarifica totul; nu te-aş fi minţit. Aceea a fost o alegere pe care *tu* ai făcut-o şi… am beneficiat oare de pe urma ei? Bineînţeles că da. Nu neg faptul că m-am mai folosit de această metodă şi altă dată şi că probabil o voi face din nou în viitor. Dacă vrei să fii mânioasă pe cineva, ar trebui să-ţi îndrepţi furia şi asupra ta. Tu ai creat o iluzie a adevărului pe care voiai să îl vezi.

— Eşti un om îngrozitor!

— Sunt un om îngrozitor de bun la a citi alţi oameni. Schimbă-le comportamentul, domnişoară Wadsworth, şi îmi voi schimba şi eu tacticile!

— M-ai făcut să frâng inima Lizei fără vreun motiv.

— Serios? Nu poţi găsi nici măcar un motiv pozitiv?

Mefistofel şi-a înclinat capul.

— Chiar crezi că locul ei este lângă un artist al evadărilor, într-un circ ambulant? Sau este doar o toană cu grave consecinţe? I-ai făcut un favor verişoarei tale, domnişoară Wadsworth. Dar, uneori, binele este amar. În cele din urmă, Houdini i-ar fi frânt oricum inima sau poate ea i-ar fi frânt-o lui. Alegerea cea mai bună nu este întotdeauna şi cea mai uşoară.

Mefistofel s-a înclinat politicos.

— Sper că într-o bună zi vei înţelege asta. Noapte bună!

— Oh, nu, am zis, tropăind în urma lui şi întorcându-l spre mine. Nu poţi să faci aşa ceva!

— Ce să fac?

— Să torni gaz pe foc şi să pleci când temperatura devine prea ridicată pentru gusturile tale.

Mefistofel s-a sprijinit de cuşca leului. Părea gânditor. Speram că leul voia o gustare târzie. Era un gând nesăbuit şi groaznic, ştiind că bestia consumase cel puţin o parte dintr-o victimă pe care încă nu o identificaserăm. M-am cutremurat. Mefistofel şi-a scos fracul şi şi l-a aruncat peste umeri. Catifeaua brodată, stacojie, îmi amintea puţin de culoarea sângelui.

— Folosesc ştiinţa şi studiez mintea umană aşa cum faci şi tu, a răspuns el calm. Nu fi mânioasă că ai ales calea plictisitoare, tradiţională. Ai putea încă să alegi altceva. Dacă vrei să-ţi incendiezi lumea, o să-ţi dau chibriturile.

— „Plictisitoare”? am repetat. Iartă-mă că nu găsesc amuzantă posibilitatea de a distruge o viaţă din cauza unei toane. Poate că ar trebui să-ţi vezi de costumele de carnaval.

— Dacă vrei să te alături permanent trupei mele şi să-ţi pui ideile geniale în serviciul nostru, nu trebuie decât să îmi ceri!

— Eşti nebun de legat dacă crezi că mi-aş dori să mă alătur ţie sau metodei tale „ştiinţifice” depravate. Spectacolele tale sunt violente şi sălbatice. Nu fac decât să arate ce loc oribil poate fi lumea.

Exasperată, i-am aruncat mâinile în lături când l-am văzut zâmbind.

— De ce ţi se pare amuzant?

— Vehemenţa ta mi se pare simpatică.

— Iar lipsa ta de compasiune mi se pare înfricoşătoare, am zis. Tu eşti vreodată serios?

— Bineînţeles. Sunt cea mai onestă persoană pe care o cunosc, a spus el, pe un ton frustrant de calm. Adevărul este o sabie groaznică şi rece. Taie. Uneori, când este folosit fără cap, poate să şi

rănească. Spectacolele noastre nu fac decât să scoată acest lucru la iveală şi nu avem de ce să ne scuzăm. Îţi mai spun o dată, tu eşti furioasă pe tine însăţi. Ce adevăr ai descoperit pe când bazinul ăla ieşea de sub cortină?

— În afară de cadavru? Am descoperit că eşti gata să mergi prea departe pentru o trupă idioată de circ.

— Asta e tot?

Mefistofel a zâmbit strâmb.

— Ţi-a făcut plăcere? Pun pariu că inima ta a bătut puţin mai repede. Palmele ţi s-au umezit din cauza fricii şi a suspansului. Cu toţii suntem fascinaţi de moarte – este singurul lucru pe care îl avem cu toţii în comun. Indiferent de statutul nostru social, cu toţii murim. Şi nu ştim niciodată când ne vine sfârşitul. A vedea pe cineva aproape înecat nu este, în sine, înspăimântător sau intimidant. Adevărul şi revelaţia lucrurilor care ne fac inimile să palpite *sunt* cele tulburătoare.

— Nu sunt sigură că ştiu unde vrei să ajungi cu asta.

— Oare? a spus el retoric, înclinându-şi capul. Spune-mi, domnişoară Wadsworth. Imaginează-ţi următoarele: când cortina cade în jurul bazinului cu apă şi ceasul începe să ticăie, gonind secundele acelea suficient de răsunătoare cât să provoace o aritmie, ce îţi spune vocea şoptită dintre fiecare bătaie de inimă? Te rogi, în secret, ca Houdini să scape cu viaţă? Speri ca, în ciuda şanselor minuscule, Harry să învingă moartea? Sau rămâi acolo, cu pumnii strânşi pe sub masă, temându-te şi anticipând cu nerăbdare posibilitatea că vei asista la ceea ce ne înspăimântă pe toţi? Care dintre variante este mai captivantă? Mai terifiantă?

Mi-am înghiţit nodul din gât şi am dat să răspund, însă nu era nevoie. Deşi nu apucaserăm să mai vedem numărul pe care îl descrisese, Mefistofel îmi cunoştea deja răspunsul.

— Acesta este adevărul pe care îl dezvăluim noi, a zis el. Suntem, cu toţii, disperaţi să găsim o

metodă de a anihila cea mai mare ameninţare din câte există: moartea. În acelaşi timp, tânjim după ea când vine vorba de altcineva. Poţi să urăşti adevărul, să îl negi, să îl blestemi, dar realitatea este că suntem fascinaţi de el. Ştim că flăcările sunt fierbinţi, dar asta nu ne împiedică întotdeauna să ne jucăm cu focul.

Văzând că nu spun nimic, Mefistofel a ridicat din umăr. Pe buzele lui se citea însă o crispare care îi nega nonşalanţa.

— Viaţa, ca şi spectacolul, merge mai departe, fie că suntem de acord, fie că nu. Dacă nu am mai vrea să trăim, dacă am înceta să ne mai sărbătorim existenţa în faţa morţii sau a tragediei, atunci am putea la fel de bine să ne aruncăm în morminte.

Un gând mi-a trăsnit atunci prin minte.

— A cui a fost ideea cu celula de tortură din seara asta: a ta, a lui Houdini sau a căpitanului?

— Hai să spunem că ne-am înţeles cu toţii!

Leul a mârâit, făcându-l pe Mefistofel să se îndepărteze de cuşcă. Maestrul şi-a îndreptat vesta.

— Ce ai aflat în legătură cu moartea doamnei Prescott?

Ştiam că oricine, inclusiv el, ar fi putut să o aşeze în acel cufăr. M-am cutremurat – două femei, una îndesată într-un cufăr şi alta într-un bazin cu apă. Ambele, locuri oribile în care să îţi găseşti moartea.

— Vom face autopsia mâine-dimineaţă. Soţul ei şi-a dorit să mai stea cu ea o noapte, pentru a-şi lua adio.

— Eşti sigură însă că veţi găsi cauza morţii? a insistat el.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap. Nu eram încă gata să recunosc că aflaserăm deja că femeia fusese sufocată.

— Interesant!

— Nu este chiar atât de interesant sau de dificil dacă ai suficient antrenament.

— Unii oameni ar spune că activitatea ta este imposibilă. Gândeşte-te o clipă! Iei un cadavru, îl despici şi citeşti indiciile lăsate în urmă. Sună

imposibil pentru o persoană fără pregătire în domeniul tău. Să citeşti morţii? Să identifici cauza morţii doar dintr-o privire, aflând ce organ nu a funcţionat corect?

Mefistofel se plimba în cerc, cu mâinile la spate.

— Trebuie să te murdăreşti pe mâini însă, aşa este? Pentru a face ceea ce alţii cred că este imposibil – indiferent de domeniu sau de împrejurări –, trebuie să îţi murdăreşti mâinile.

Am păşit, ezitant, în spate, aproape împiedicându-mă de cuşca leului. Cuvintele lui sunau ca o confesiune care îmi făcea firicelele subţiri de păr de pe braţe să se înfioare. Nu ştiam nimic despre tânărul din faţa mea, în afară de abilitatea lui de a induce oamenii în eroare.

Inima îmi bubuia în piept. Oare Mefistofel mă folosise ca să distragă atenţia de la anchetă în tot acest timp? Toate întâlnirile de la miezul nopţii ar fi putut constitui maniera lui de a-l distrage pe Thomas, de a-l face să creadă că aveam o relaţie clandestină şi de a-l forţa să omită alte fapte sinistre pe care le săvârşea. Poate că Thomas avea încredere în mine, dar indiferent de cât de mult nega el, prietenul meu era totuşi o fiinţă umană. Era la fel de vulnerabil ca oricine altcineva. Exact aşa cum mă avertizase Liza.

Iar eu fusesem la fel de orbită de Mefistofel. Făceam exact ceea ce îmi ceruse el pentru că voisem să o ajut pe verişoara mea cu orice preţ. Era un lucru pe care maestrul îl observase imediat. Magicienii erau pregătiţi să caute indicii, iar Mefistofel era unul dintre cei mai buni.

Maestrul m-a privit din umbră, în timp ce leul din cuşcă se plimba de colo, colo în spatele lui. Era ceva macabru şi viclean în atitudinea lui Mefistofel – era ca o pisică cu burta plină, care încerca să se hotărască dacă merita să mai ucidă un şoarece sau să-l păstreze pentru o zi când avea să îi fie foame. Nu ştiam ce îşi dorea mai mult şi ce mă înfiora mai mult. Poate că eram şi eu la fel de diformă şi de depravată precum el.

Mefistofel nu s-a apropiat, dar a reuşit oricum să umple spaţiul dintre noi. Tânjeam să îi trântesc o replică isteaţă, ceva prin care să îi arăt că nu îmi era teamă să îl înving la propriile jocuri, însă maestrul mi-a fixat mâinile cu privirea.

— Dacă vrei să săvârşeşti fapte măreţe, uneori este nevoie să te murdăreşti în drumul tău spre culmi. Dar ai făcut deja asta ca să îţi atingi scopurile. Este puţin ciudat că nu îmi acorzi aceeaşi bunăvoinţă.

Am observat pata pe care o aveam pe palme. Mi-am frecat mâinile, dar pata a refuzat să se şteargă. Probabil că strânsesem una dintre bare la un moment dat, deşi imaginea mâinilor murdare mă tulbura; îmi înmuiasem mâinile în sânge de mai multe ori decât îmi aduceam aminte.

— Din cauza valurilor agitate, căpitanul a spus că nu vom trage la ţărm pentru încă o zi, domnişoară Wadsworth.

Mefistofel s-a întors să plece, apoi s-a oprit, bătând cu degetele în cadrul uşii.

— Sper din tot sufletul să desluşeşti misterul crimelor, pentru binele amândurora. Nu sunt sigur că trupa va mai rezista unei alte lovituri. Există mai multe metode de a face un om să se înece.

TREIZECI ŞI CINCI, OPTUL DE PICĂ

Cabina lui Audrey Rose
RMS Etruria
7 ianuarie 1889

M-am strecurat în camera mea, uşurată să descopăr că eram singură. Liza rămăsese probabil cu ceilalţi artişti ca să-şi spună năduful, iar doamna Harvey, cel mai probabil, adormise. Nimeni nu avea să afle despre întâlnirea mea nocturnă cu Diavolul.

— Ce neghiob exasperant!

M-am aşezat pe marginea patului, urmărind cu degetul, absentă, conturul orhideelor cusute pe fustele mele din mătase. Cuvintele lui Mefistofel îmi reveneau în minte. Existau, cu siguranţă, mai multe feluri de a ucide o persoană – oricine era cel care îi teroriza pe pasagerii navei, cunoştea foarte bine acest lucru.

Am scos cărţile de joc din noptieră şi le-am aşezat pe pături. Jumătate dintre ele fuseseră găsite alături de cadavre, iar celelalte, în apropiere de locul crimei. Asul de Treflă. Şase de Romb. Asul de Pică. Cinci de Cupă. Totuşi, crimele fuseseră săvârşite urmărind îndeaproape cărţile de tarot şi semnificaţiile lor.

Cinciul de Cupă semnifica gelozia. Asul de Pică, bogăţia. Lady Crenshaw fusese, cu siguranţă, geloasă pe o tânără neidentificată. Asul de Treflă fusese înfipt în spatele domnişoarei Prescott în seara deschiderii – poate că tatăl ei fusese mituit.

Mi-am frecat tâmplele. Nimic nu avea sens. Decât dacă cel care săvârşea crimele voia să trimită un mesaj: dădea cărţile pe faţă. Poate că exageram uşor, dar era un început.

Am frunzărit printre celelalte notiţe pe care le făcusem şi le-am întins alături de cărţi. Unchiul credea că, uneori, tiparele sau indiciile noi apar

atunci când ne trecem ideile pe hârtie. Metodele lui dădeau rareori greş. Am adăugat câteva notiţe noi teancului:

Carte de tarot găsită la spectacolul lui Jian – Justiţia.

Cadavru străpuns cu şapte spade. (Fiica doctorului Arden, carte de tarot Şaptele de Spade)

M-am oprit, amintindu-mi că Mefistofel numise poziţia un Şapte de Pică răsturnat. Iar semnificaţia ei… semnificaţia ei era… ceva legat de o persoană care credea că a scăpat basma curată. Sau, cel puţin, aşa îmi explicase el. Oare asta arăta că fata doctorului Arden intrase în vreun soi de necaz? Credea că scăpase de consecinţele faptei pe care se presupune că ar fi comis-o? Nu aveam nicio idee unde să caut răspunsul – doctorul Arden refuza, în continuare, să iasă din cabină sau să răspundă la uşă, iar căpitanul devenea din ce în ce mai neliniştit, pe măsură ce ne apropiam de America. Am continuat, adăugând noua informaţie.

Steaua (cadavru ars pe scenă) – găsit inel cu smarald, confirmă victima ca fiind domnişoara Crenshaw. Însemnătatea cărţii de tarot – transformare?

Şase de Romb găsit în cabina ei. Semnificaţie: hotărâre.

Mătrăgună găsită în conţinutul stomacului – cauza morţii.

Braţ retezat găsit în cuşca leului – încă neidentificat. Verigheta neatinsă.

Doamna Prescott găsită sufocată într-un cufăr; nicio carte de tarot. Care este legătura?

Lady Crenshaw decedată într-un bazin cu apă, Cinci de Cupă în loc de tarot. Bilet lăsat care explică aşa-zisele ei fapte

rele. Totuşi, nu s-ar fi putut băga singură în bazin. Însemnătatea cărţii: gelozie.

M-am sprijinit de tăblia patului, rotindu-mi capul într-o parte şi în cealaltă, ca să îmi întind muşchii. Exista, aproape sigur, un soi de tipar în ceea ce privea crimele, cu excepţia braţului retezat şi a cadavrului găsit în cală. Cele două nu păreau să aibă vreo legătură cu celelalte crime. Decât dacă nefericitele victime nu cumva fuseseră martore şi ar fi putut dezvălui întâmplările. Şi probabil să identifice criminalul…

— Ce îmi scapă? am întrebat cu voce tare. Ce le leagă pe toate? Ce poveste spun cărţile acestea şi semnificaţiile lor?

M-am gândit la comportamentul bizar al doctorului Arden, la cum ne împiedicase să discutăm cu judecătorul Prescott, cum ne minţise pe faţă. Oare de cine sau de ce se ascundea pe sine şi familia Prescott? Şi de ce refuza încă să comunice cu noi, chiar şi după moartea fiicei lui?

Un judecător şi un doctor. O femeie de viţă nobilă, cu o conştiinţă încărcată. Doi posibili martori. Două feluri diferite de cărţi, ambele cu semnificaţii secrete ce trebuiau desluşite. Mi-am muşcat buza de jos, concentrându-mă din răsputeri pe măsură ce o idee îşi făcea uşor loc în mintea mea. Dacă Thomas avea dreptate, atunci lady Crenshaw întâlnise cel mai probabil o fată care vindea ceva demn de atenţia ei. Panglicile nu păreau însă mai impresionante decât ceaiul. Dacă ar fi fost să găzduiesc o petrecere luxoasă, sau măcar să o fac să treacă drept una scumpă, aş fi cumpărat câte flori mi-aş fi permis. Mi-aş fi arătat, astfel, bogăţia, mai ales dacă florile erau de seră. Pulsul a început să îmi bată ceva mai tare. Era cel mai plauzibil scenariu.

Familiile Crenshaw şi Prescott primiseră gratis călătoria la bordul *Etruriei* şi se cunoşteau de dinainte ca nava să plece în voiaj. Dacă lady Crenshaw îşi supărase soţul destul de mult, era logic ca el să se fi dus la prietenul său, judecătorul, pentru

a depune o plângere împotriva florăresei. Oare nu îi oferiseră fetei un proces cinstit şi o trimiseseră, în schimb, la munca silnică, unde condiţiile erau probabil cu mult mai rele decât cele de pe străzile unde se chinuia să supravieţuiască?

Dar ce legătură avea doctorul Arden? Am tras o carte de tarot din pachetul pe care mi-l dăduse Mefistofel, trasând cu degetul marginile în filigran ale cărţii ce reprezenta Moartea. Mă gândeam. Un om care practica medicina trebuia să aibă grijă de toţi pacienţii, chiar şi de aceia care comiseseră infracţiuni. Poate că el fusese doctorul închisorii şi administrase un tonic care ucidea, în loc să salveze. Poate că moartea fetei nu fusese un accident. Poate că unul dintre prietenii lui bogaţi îi ceruse un favor, iar el acceptase. Oare erau toţi implicaţi într-un complot mai mare, menit să le ascundă propriile crime? Aşa s-ar fi explicat de ce doctorul Arden încerca să îi împiedice pe toţi să vorbească. Cu cât spuneau mai puţine lucruri, cu atât riscul de a fi învinovăţiţi era mai scăzut.

M-am uitat de jur-împrejur în cabină. Se făcea suficient de târziu pentru ca Liza să se întoarcă din clipă în clipă, iar ultimul lucru de care avea nevoie era să fie înconjurată şi de alte traume. Am strâns teancul de dovezi pe care le adunasem şi l-am înghesuit în noptieră, păstrând la final pachetul de tarot. Verişoara mea trecuse prin destule şi… Pe când închideam sertarul, am observat o cutie mică, legată cu o panglică. Sângele mi-a îngheţat în vene când am observat Optul de Spade de sub ea. Îmi venea să smulg cutia şi să o arunc în colţul opus al camerei, ţipând până venea cineva. Logica şi curiozitatea mea nu suportau însă gândul de a distruge dovezile. Cineva lăsase cutia dinadins în noptiera mea şi nu credeam că o făcuse din amabilitate.

Cu inima bătându-mi ca nebuna, m-am întins şi mi-am aşezat cu grijă cutia în poală. Obiectul nu era foarte mare, dar tot ezitam să îl deschid. Un sentiment macabru m-a cuprins pe dată. Conţinutul

cutiei, oricare ar fi fost el, nu era unul plăcut. M-am uitat la cartea de tarot, îngăduindu-mi o clipă de răgaz ca să îmi fac curaj. O femeie legată la ochi era prinsă într-o cuşcă din săbii. Tot trupul ei era legat cu mătăsuri, arătând că nu avea scăpare. Imaginea părea o metaforă potrivită pentru corabia pe care mă aflam.

Mi-am mutat privirea brusc la cutie. Abia mai respiram. Ar fi trebuit să alerg la unchiul meu şi să o deschid acolo, dar ora era târzie şi, în plus, cu ce m-ar fi putut ajuta, în afară de a-mi oferi ajutor moral? Desigur, dacă el sau Thomas ar fi primit cutia, nu ar fi ezitat să o deschidă pe loc. Aşadar, am luat o gură de aer şi, încet şi cu grijă, am desfăcut panglica. Înainte de a-mi pierde curajul, am ridicat capacul. Înăuntru, pe un pat de catifea, se afla un deget.

Am clipit, pe când sunetele din cameră păreau să se amplifice. Deodată, puteam auzi fiecare ticăit al ceasului, fiecare val care se prelingea tăcut de pe coca navei. Ba auzeam chiar şi scârţâiturile de dincolo de uşă, acolo unde doamna Harvey părea să se fi trezit. Totul era mult prea zgomotos. M-am concentrat la propria respiraţie. Voiam să arunc cutia din cameră, dar ar fi fost un gest neglijent şi extrem. Un deget tăiat nu îmi putea face rău.

Sub deget era o bucată de hârtie. Puţin sânge era mânjit pe cartonul crem. Ca şi cum degetul nu m-ar fi tulburat suficient, văzând biletul, am simţit cum mă cuprinde un nou val de panică. O scrisoare de la un criminal nu era niciodată un semn bun. Mâinile îmi tremurau când am scos hârtia din cutie, cu grijă să nu ating noua dovadă. Am desfăcut biletul. Bine că eram deja aşezată. Dacă aş fi stat în picioare, sigur m-aş fi prăbuşit pe loc.

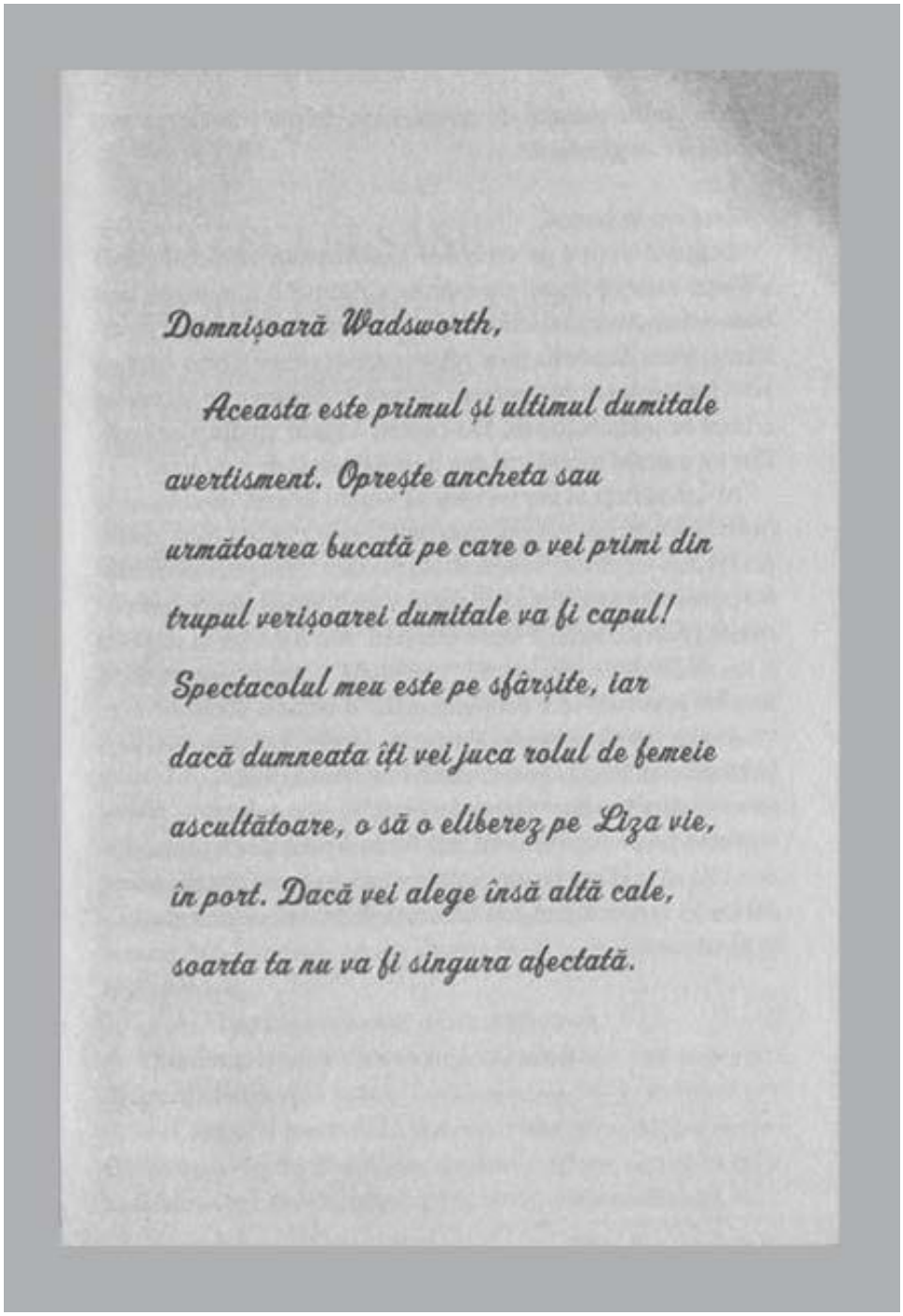

Domnișoară Wadsworth,

Aceasta este primul și ultimul dumitale avertisment. Oprește ancheta sau următoarea bucată pe care o vei primi din trupul verișoarei dumitale va fi capul! Spectacolul meu este pe sfârșite, iar dacă dumneata îți vei juca rolul de femeie ascultătoare, o să o eliberez pe Liza vie, în port. Dacă vei alege însă altă cale, soarta ta nu va fi singura afectată.

Am recitit mesajul de amenințare. Inima îmi alerga mai repede decât gândurile.

Liza.

Liza era în pericol.

Ucigaşul o avea pe verişoara mea şi ştiam cu fiecare fibră a fiinţei mele că biletul nu minţea. Criminalul îi mutilase deja biata mână. Avea să o omoare şi să-i etaleze cadavrul ca şi pe celelalte. Şi

era doar vina mea. Mi-am apăsat palmele pe ochi până am văzut scântei. Nu puteam aştepta întoarcerea în siguranţă a Lizei cu mâinile în sân. Era contrar tuturor credinţelor mele. Dar nu puteam nici să îmi dau de gol intenţia de a o căuta.

M-am ridicat şi am început să umblu agitată de colo, colo prin cabina mică. Nu mă mai simţisem niciodată ca o pasăre prinsă într-o colivie din metal. Nu puteam înţelege cum o corabie putea cuprinde atâtea unghere, nişe şi locuri întunecate potrivite pentru a săvârşi fapte mârşave. Am dat fuga la clopoţel şi am sunat după un steward. Trebuia să trimit pe cineva după singura persoană care mă putea ajuta în situaţia aceasta.

Am scrijelit locul de întâlnire pe un bilet. Îmi pusesem deja paltonul şi mănuşile groase când a sosit menajera.

— Ia asta imediat! Spune-i, te rog, că este urgent!

Fata a încuviinţat şi a plecat la fel de repede pe cât sosise. Incapabilă să mai aştept, am ieşit în noapte şi am fugit spre unicul loc în care mă simţeam eliberată de pereţii ce se strângeau în jurul meu.

TREIZECI ŞI ŞASE,
ÎNTÂLNIRE LA MIEZUL NOPŢII

Puntea de promenadă, clasa întâi
RMS Etruria
8 ianuarie 1889

Am cercetat întinderea vastă a oceanului, pe când pustiul se preschimba într-un monstru atât de înfricoşător, încât nimic nu ar fi reuşit să scape din calea lui. Inima mea galopa de-a dreptul. Îmi era greu să mă gândesc acum că, la începutul săptămânii, îmi închipuisem acest voiaj ca fiind unul de vis.

Liza fusese răpită, degetul ei era într-o cutie de catifea şi ne aflam pe o navă plină cu oameni misterioşi care avuseseră şi ocazia, şi motivul de a săvârşi crimele. Sigur că răspunsul se afla undeva, acolo, sclipind ca un ciob care reflecta lumina lunii, aşteptând să fie descoperit. Dacă aş fi putut să-l descopăr înainte să i se întâmple ceva rău verişoarei mele!

I-am simţit prezenţa înainte ca el să spună ceva şi m-am întors cu faţa. În beznă, nu era altceva decât o siluetă, care a păşit mai aproape.

— A-Ai descoperit ceva? m-am bâlbâit eu.

Thomas şi-a aşezat haina în jurul umerilor mei şi şi-a îndreptat privirea spre ocean.

— Căpitanul Norwood a dat ordin întregului echipaj să cerceteze nava. Caută în cele mai ascunse unghere – cred că furia unchiului tău este mai motivantă decât orice altceva. Dacă Liza…

Thomas a inspirat adânc şi a expirat zgomotos.

— Nu se vor opri până nu o găsesc.

Thomas m-a strâns lângă el, deşi căldura trupului său nu oprea fiorii reci care mă cuprinseseră. Liza era torturată în acea clipă. Eu îi făcusem asta. Blestemata mea dorinţă de a mă implica în anchetarea a fel de fel de crime făcuse acum din ea

un personaj principal al uneia dintre ele. Tata avusese dreptate cu câteva luni în urmă. Oamenii cumsecade nu se coborau în măruntaiele necurate ale societăţii.

M-am uitat la valurile ondulate, la adăpostul braţelor lui Thomas. Am rămas aşa preţ de câteva momente, deşi o parte din mine tânjea să facă ceva. Voiam să fug din cabină în cabină, ţipând, până o găseam pe Liza. Dacă nu îmi redobândeam stăpânirea de sine şi nu îmi limpezeam mintea, nu aveam să îi vin deloc în ajutor verişoarei mele. Probabil că m-ar fi închis în celulă şi asta nu ar fi făcut decât să complice lucrurile.

Liza. Inima mi s-a strâns. Voiam să mă sparg ca un val, lovindu-mă de coca navei, şi să mă scufund pe fundul oceanului. În schimb, m-am scuturat de gânduri şi am zis:

— Am senzaţia că ne scapă ceva. Ce legătură au cărţile cu crimele?

Thomas s-a uitat la mine cu coada ochiului.

— În acest moment, nu sunt aşa sigur că mai contează.

— Totul contează şi ştii prea bine asta.

Am oftat.

— Jack Spintecătorul alegea femei obligate să se prostitueze, în cazul Dracula, criminalul a luat la ţintă, în mare parte, membri ai familiei Basarab. Care este povestea acestor femei? Trebuie să existe o legătură între ele în mintea ucigaşului. Cum se îmbină toate piesele de puzzle? Sau… mai bine zis, cine le cunoştea înainte de îmbarcarea pe *Etruria?* Şi de ce a răpit-o pe Liza? Ce legătură are ea cu toate acestea?

— Păi, se pare că se cunoşteau de dinainte de îmbarcarea pe navă. Cel puţin ştim asta în mod sigur despre doctorul Arden şi familia Prescott. Cât despre verişoara ta…

Thomas a tras adânc aer în piept.

— Probabil că o foloseşte drept monedă de schimb. Suntem aproape de adevăr, iar criminalului

nu îi place asta. L-am călcat pe nervi, iar acum ea, sau el, reacţionează violent.

M-am ghemuit şi mai bine în paltonul lui Thomas pe când o briză rece mătura puntea.

— Este ceva ce mă deranjează la cărţi şi nu îmi dau seama ce.

Thomas a ridicat o sprânceană. Ochii îi sclipeau.

— Ai o idee, nu-i aşa?

— Vino, am zis, trăgându-l spre cabine, capabilă, în final, să îmi canalizez energia. Ştiu exact cine ne-ar putea da nişte răspunsuri!

Houdini a deschis uşa cabinei şi ne-a privit obosit. Eram surprinsă că îl găseam singur – prin preajmă nu se aflau nici Jian, nici Andreas şi nici măcar Mefistofel. Pe o măsuţă de lângă pat era deschisă o carte cu desene şi diagrame. Majoritatea păreau să fie maşinării care ar fi făcut până şi moartea să se cutremure.

— Vei face, până la urmă, numărul cu celula de tortură? am întrebat, intrând în cabina încăpătoare, pe când Harry ne poftea înăuntru cu un gest larg din mână.

Mai multe cufere şi mese erau aşezate în teancuri dezordonate. Din ele se revărsau cărţi de joc, cătuşe şi lanţuri.

— Nu mă las de afacerea asta. Nu contează câte cadavre mai apar; nu mă dau bătut.

Houdini a mijit ochii.

— Liza v-a trimis aici?

Auzindu-i numele, am simţit cum mii de ace îmi împung trupul. Houdini nu aflase încă. Nu puteam să îi răspund. Thomas a păşit în faţă.

— Nu, a zis el pe un ton suficient de cordial cât să sune a avertizare, dar domnişoara Wadsworth te va arunca peste bord dacă mai continui să vorbeşti aşa.

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Houdini, Thomas a adăugat:

— Ea este bătăuşul. Eu sunt, evident, cel *fermecător.*

Houdini a scuturat din cap, ca şi cum ar fi vrut să izgonească absurditatea ideii.

— Dacă nu v-a trimis Liza, atunci de ce aţi venit?

— Am câteva întrebări despre cărţile de joc, am zis, întrerupându-l pe Thomas înainte să ne binecuvânteze cu o nouă doză de şarm. Din moment ce eşti Regele Cărţilor, m-am gândit că eşti persoana perfectă pentru a răspunde la ele.

Houdini m-a privit precaut, dar, în final, a încuviinţat.

— Ce vrei să ştii?

Am scos cărţile găsite împreună cu sau în apropierea victimelor şi le-am aşezat pe masă. Mă simţeam uşor prost că le păstrasem. În mod normal, nu m-aş fi gândit niciodată să sustrag o dovadă. Nu ştiam dacă ordinea în care fuseseră găsite conta în vreun fel, dar am încercat să le înşir pe masă în funcţie de momentele în care le descoperisem.

— Cinci de Cupă, As de Treflă, As de Pică, Şase de Romb, a zis el, ridicându-şi privirea. Unde sunt restul?

— Acestea sunt toate, am zis, arătându-i prima carte. Au vreo semnificaţie?

Houdini nu a dat vreun semn că sesizase uşoara ezitare din glasul meu. Artistul a ridicat cărţile, cercetându-le cu atenţie pe fiecare parte.

— Păi, pentru început, acestea sunt din setul personal al lui Mefistofel.

Thomas a înlemnit lângă mine.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

Houdini a lovit cu degetul arătător în ceva de pe carte.

— Vedeţi asta?

M-am aplecat să văd mai bine spinii ţesuţi în jurul marginilor fiecărei cărţi.

— Şi asta?

Houdini ne-a arătat nişte cuvinte care formau micile forme rotunde de pe spatele cărţilor.

— *Vincere Vel Mori.*

— „Cucereşte sau mori?” am întrebat, mulţumindu-i în sinea mea directorului Moldoveanu

pentru că ne obligase să ne împrospătăm cunoştinţele de limba latină.

— Dacă zici tu, a spus Houdini, ridicând din umăr. Nu-mi pasă ce înseamnă.

— Şi de ce te face asta să crezi că sunt cărţile lui Mefistofel?

— Spinii şi cuvintele latineşti sunt pe toate lucrurile lui. Sigur le-ai observat în sala de antrenamente.

Houdini a zâmbit larg.

— Erau şi pe fântâni, în seara când ai dansat cu Zâna Verde. S-ar putea să nu-ţi aminteşti însă, căci ai băut.

Am simţit privirea lui Thomas îndreptându-se asupra mea şi mi-am dat seama că începea să pună informaţiile cap la cap. Era evident că îi ascunsesem unele lucruri, iar prietenul meu nu arăta deloc mulţumit. Cunoscându-l însă, aş fi pus rămăşag că era mai supărat pentru că nu reuşise să deducă singur adevărul.

— Ce altceva ne mai poţi spune despre cărţi? am întrebat. Cum ar putea avea ele vreo semnificaţie?

Houdini s-a uitat iar la cărţi, adâncit în gânduri.

— Şasele de Romb este cunoscut pentru că face referire la problemele sentimentale, scandaluri şi certuri între îndrăgostiţi, conform verişoarei tale.

— Liza ţi-a spus asta? am întrebat, încruntată.

Ştiam că verişoarei mele îi plăceau şedinţele de spiritism, dar habar nu aveam că se pricepea să dea în cărţi. I-aş fi putut cere sfatul în tot acest timp.

— I-am spus că este o prostie. Ea mi-a zis: „Aşa cum e şi flirtul cu alte fete”, apoi a ieşit ca o furtună.

Houdini a ridicat Asul de Pică, întorcându-l pe o parte, apoi pe cealaltă.

— Asta înseamnă ghinion. Uneori, şi un sfârşit dificil.

Harry a mişcat Asul de Pică şi Cinciul de Cupă.

— Nu sunt sigur în legătură cu astea două. Sebastián, Andreas sau chiar Anishaa v-ar putea ajuta, dacă Liza nu vrea. Dar nu vă faceţi prea multe

speranţe, chestiile astea nu înseamnă nimic. Sunt doar nişte cărţi.

— Şi Anishaa cunoaşte cartomanţie? am întrebat. Credeam că ştie să dea doar în cărţile de tarot.

Houdini m-a privit ciudat.

— Ea este cea care i-a spus lui Mefistofel că trebuie să învăţăm cu toţii – că ne-am putea extinde afacerea dacă am avea mai mulţi ghicitori. Înainte să apară ea, Andreas era singurul care îşi făcea numărul cu oglinda magică. Şi, ca să fiu sincer, nu îi mergea prea bine.

Gândurile mi se învârtejeau în minte, însufleţite de noi posibilităţi. Dacă Anishaa era aşa de bună la ghicitul în ambele tipuri de cărţi, atunci putea fi chiar persoana pe care o căutam. Poate că sentimentele ei pentru Mefistofel nu erau cele pe care le bănuisem. Credeam că era posibil ca maestrul să fi încheiat cu familiile lovite de necaz un soi de înţelegere care nu era pe placul Anishei.

Houdini a ridicat din sprâncene, uimit probabil de entuziasmul care sigur mi se citea pe chip.

— Mulţumesc! am zis. Ne-ai fost de mare ajutor!

Thomas mi-a făcut semn să ies din cameră, apoi s-a oprit, bătând darabana în rama uşii în timp ce îl studia pe Houdini.

— De ce te-ai certat cu Liza?

Privirea lui Houdini a alunecat spre mine. Speram să nu îi spună lui Thomas că ar fi trebuit să mă întrebe pe mine. Avea să îmi fie greu să explic că fusesem martoră la cearta dintre ei pe când mă antrenam în secret. Mi-era deja groază de discuţia despre Zâna Verde, ce urma cu siguranţă. Momentul a trecut, iar Houdini a ridicat din umăr.

— O femeie apare moartă în bazinul meu cu apă, iar pe ea nu o interesează decât cine este femeia căreia îi scriu în America.

Houdini a pufnit dramatic.

— I-am spus că nu-i nimic – că n-am iubită nicăieri. Singura femeie pe care o iubesc şi căreia îi scriu în America este mama mea. Liza nu m-a crezut.

Thomas a rămas tăcut o vreme, privind de jur-împrejur. Doar Dumnezeu ştia ce părere îşi formase cercetând cabina şi pe tânărul artist.

— Nu, presupun că nu te-a crezut! Noapte bună!

Mă abţineam din răsputeri să nu îi pun lui Thomas vreo mie de întrebări pe când străbăteam coridoarele pustii şi urcam scările. Când am ajuns la etajul al doilea, m-am oprit. Eram ascunşi pe casa scării; speram că nimeni nu avea să ne audă.

— Ei bine? am zis. Îl crezi?

— Da! Dacă cred fiecare cuvânt care i-a ieşit pe gură, asta este cu totul altceva.

Thomas a inspirat adânc.

— Ştiu că nu vrei să vezi adevărul din spatele iluziilor lui Mefistofel, Wadsworth, dar, începând din acest moment, maestrul trebuie considerat periculos. Este secretos, iar cărţile lui de joc au fost găsite alături de aproape fiecare victimă.

— Ceea ce arată destul de convingător pe măsură ce se strâng dovezi, am răspuns. Trebuie să recunoşti şi tu, s-ar părea că cineva depune eforturi mari să-l facă pe Mefistofel să devină principalul suspect. Şi cum rămâne cu Anishaa? Nu ştim prea multe nici despre ea, dar pare să fie o variantă verosimilă.

— Fără îndoială, a spus Thomas, mai încet.

Prietenul meu şi-a coborât privirea, jucându-se cu un nasture de pe mânecă. Am simţit un gol în stomac.

— Trebuie să vorbim!

Nu puteam nega faptul că intuisem apropierea unei discuţii serioase, dar o parte din mine voia să dea bir cu fugiţii şi să se ascundă. Erau unele lucruri pe care preferam să le evit.

— Bine!

Thomas şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a privit cu atenţie.

— Te-ai întâlnit noaptea cu Mefistofel?

Nu era tocmai o întrebare, deşi Thomas avusese politeţea de a o formula astfel. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am dat din cap. Eram o laşă.

— Ai băut absint şi ai dansat… cu el?

Am închis ochii şi am tras o gură mare de aer.

— Da.

Când am văzut că Thomas nu îmi răspunde imediat, am reuşit în cele din urmă să trag cu ochiul la el. Mă aşteptam să citesc furia şi trădarea pe chipul lui, dar ce am văzut era cu mult mai rău. Înainte ca faţa lui să se împietrească, l-am surprins pentru o clipă pe băiatul care obişnuia să creadă că nu poate fi iubit. Acela căruia îi promisesem să nu îl rănesc niciodată; o promisiune pe care tocmai o încălcasem, rănindu-i inima lui gingaşă. Ochii lui Thomas erau lipsiţi de emoţie când mi-au întâlnit privirea.

— Am fost sincer când am spus că eşti liberă, a zis el, abia şoptit. Dacă există vreo şansă să fii… dacă tu crezi că inima ta…

Thomas a clipit repede, alungând lacrimile înainte să pot fi sigură că le zărisem. Şi-a dres glasul.

— Nu îţi voi impune niciodată pe cine să alegi sau ce cale să apuci. Dar vreau să îmi spui un lucru: simţi ceva pentru el?

— Eu…

Inima îmi bătea ca nebuna. Voiam să strig că era o întrebare ridicolă, dar, dintr-un motiv sau altul, cuvintele nu reuşeau să îmi iasă. Thomas putea surprinde o minciună la fel de uşor pe cât se vedea soarele la orizont. Iar eu nu intenţionam să îl mint. Adevărul era complicat şi dureros, dar Thomas merita să cunoască fiecare îndoială care mă chinuia. Mi-am ridicat mâinile, cu palmele în sus.

— Nu sunt sigură ce simt.

Thomas şi-a trecut palmele peste faţă. M-am întins spre el. Mă uram pentru conflictul din mine. I-am prins mâinile şi i le-am tras de la ochi, căutând o manieră de a-l mângâia, de a-i alunga temerile, dar orice aş fi spus urma să sune fals. Adevărul pe care refuzasem să îl înfrunt era simplu. Cumva – deşi nu aş fi numit ceea ce simţeam iubire, căci era mult prea devreme pentru aşa ceva –, dar cumva,

îmi dădusem seama că inima mea era capabilă să fie interesată şi de altcineva. Aş fi putut nega, m-aş fi putut preface, dar începusem să ţin la Mefistofel. Sentimentul acesta era ca un boboc mic şi fragil. Dacă i s-ar fi acordat suficientă grijă şi atenţie, ar fi putut înflori minunat. Nu ştiam ce însemnau toate acestea pentru mine şi pentru Thomas. El merita pe cineva care să îl iubească din toată inima, fără pic de îndoială. Niciunul dintre noi nu mai curtase, oficial, pe altcineva. Ce ştiam noi despre noi înşine sau despre relaţii, darămite despre căsnicie?! Nu îl puteam linişti pe Thomas când propria mea conştiinţă era chinuită de îndoieli. Poate că reacţia mea era o simplă greşeală, bazată pe teamă, sau poate că era un semn că nu eram complet pregătită să îmi asum vreun angajament. Cel puţin nu până când nu îmi înfrângeam toate incertitudinile.

— Thomas, eu…

— Nu mai spune, te rog, nimic!

Thomas a ridicat o mână.

— Eu niciodată nu am…

Prietenul meu a clătinat din cap.

— În ciuda bravadei şi a abilităţii mele de a ghici ce se întâmplă în anumite situaţii, nu am reuşit niciodată să îmi dau seama ce ai văzut la mine.

— Thomas, nu trebuie să… Eu te iubesc, doar că…

— Dacă vrei să pleci, nu te voi opri. E posibil să nu fac sau să spun mereu cel mai potrivit lucru, dar ştiu sigur că te iubesc suficient cât să îţi redau libertatea.

Mă pregăteam să spun că nu voiam să fiu liberă, dar aş fi minţit. Toată viaţa tânjisem după libertate – libertatea de a alege fiecare detaliu al viitorului meu. De a lua decizii bune şi decizii groaznice. Decizii ce îmi puteau frânge inima şi o puteau reface de zece ori. Doar că nu ştiusem niciodată că o abundenţă de alegeri complica lucrurile atât de mult sau că năştea atâta durere. O lacrimă mi-a lunecat pe obraz.

— Te iubesc, Wadsworth! Indiferent pe cine sau ce alegi, te voi iubi întotdeauna!

Thomas s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de obrazul meu.

— Iartă-mă, trebuie să încerc să desluşesc cărţile de joc!

Zicând asta, Thomas s-a întors şi a plecat cu pas grăbit pe coridor. Suflul rece al vântului ce m-a lovit în faţă când Thomas a deschis uşa m-a trezit în final din gânduri. Grăuntele de putere pe care îl mai aveam dispăruse cu totul, iar genunchii mi s-au înmuiat. Mi-am aşezat capul în mâini şi am început să plâng. Nu mă chinuiam să îmi ascund hohotele disperate. Viaţa mea era un dezastru. Liza era în pericol de moarte. Thomas avea inima frântă. Un criminal transformase nava într-un loc de joacă morbid. Iar sufletul meu era mai zbuciumat decât oceanul pe care îl traversam.

Mi-am mai acordat câteva clipe, lăsând lacrimile să-mi curgă nestingherite pe obraji şi să cadă pe podea. Simţeam că ceva se frânsese în pieptul meu, pentru totdeauna. Mi-am încleştat pumnii până când am simţit doar durerea. Apoi m-am ridicat, mi-am netezit corsajul şi am inspirat adânc, printre suspine. Liza dispăruse. Criminalul mă tachina. Indiferent de cât de mult mă durea, nu îmi permiteam să mă concentrez acum la Thomas şi la relaţia noastră.

Nevrând să mai pierd vreun moment copleşită de emoţii, am ieşit pe puntea clasei întâi şi am traversat aproape în fugă partea dinspre tribordul navei. Vântul urla, iar sunetul mă ducea cu gândul la un om care pierduse întreaga lume la un joc de cărţi. Mi-am strâns pălăria, întorcându-mi faţa din calea brizei. Iarna ne amintea că erau lucruri mai înfricoşătoare la bordul navei decât nişte bărbaţi cu planuri diabolice sau fete cu inimi frânte.

Am renunţat la pasul grăbit şi am alergat cât am putut de repede, concentrându-mă la tropăitul picioarelor mele, la bătaia inimii, la teama ce îmi şerpuia pe spate. Trebuia să mă grăbesc – să întorc nava cu susul în jos până îmi găseam verişoara…

O mişcare, undeva spre provă, mi-a distras atenţia şi m-am oprit în faţa cabinei mele, trăgând cu urechea la orice sunet de luptă. Imaginile unor cadavre aruncate în oceanul flămând îşi făceau loc în mintea mea rătăcită. Am privit umbrele, aşteptându-mă ca întunericul să clipească alene, dând viaţă tuturor temerilor mele. Pânzele care plesneau în vânt mi-au atras privirea în sus şi m-am dat un pas înapoi. Cineva stătea în picioare pe balustrada îngheţată. Fracul lui se agita ca un bici în spate. Nu era nevoie decât de un pas greşit, iar omul ar fi alunecat în apele ucigaşe.

Lumina lunii a pătruns prin perdeaua de nori şi am reuşit să-l întrezăresc pe tânăr. Se holba peste margine, în apele oceanului, şi, înainte să ştiu prea bine ce făceam, m-am năpustit în direcţia lui.

Nu ştiam dacă voiam să îl salvez sau să îl fac să plătească pentru că îmi umpluse inima de îndoială. Am alergat, pur şi simplu, până l-am cuprins cu braţele şi am căzut amândoi pe punte, aerul vâjâind între noi pe când îl ţintuiam la pământ.

TREIZECI ŞI ŞAPTE, DEMASCAT

Puntea de promenadă, clasa întâi
RMS Etruria
8 ianuarie 1889

Mefistofel s-a rostogolit departe de mine şi şi-a dus mâinile la abdomen, gemând.

— Cred că mi-ai rupt o coastă. Chiar era nevoie? Data viitoare când mă pui la pământ, asigură-te că se întâmplă în unul dintre dormitoarele noastre.

Am sărit în picioare, trăgându-l pe maestru cu mine. L-am prins de gulerul cămăşii până ce s-a înecat, încercând să-mi desprindă degetele. Nu îmi păsa dacă îl sugrumam.

— Ai înnebunit? Puteai să cazi peste bord!

— Nu!

Mefistofel a căzut în genunchi, şuierând, dar şi-a ţinut privirea aţintită asupra punţii. Refuza să se uite la mine.

— Sunt întreg la minte. Şi doar verificam ceva.

— Vrei să mă lămureşti şi pe mine?

— Nu. Nu prea.

Mefistofel a mijit ochii pe când se ridica.

— Ai plâns?

Am făcut un pas înapoi.

— Liza a…

Vocea mi s-a frânt şi aproape că mi-am pierdut iar cumpătul.

— Liza a… băut? A croşetat şosete pentru copii? L-a strangulat pe Houdini cu lanţurile sau, şi mai bine, cu cătuşele?

Mefistofel mi-a frecat braţele şi şi-a îmbunat glasul.

— Spune-mi. Liza a…

Mi-am şters lacrimile ce reuşiseră să evadeze.

— A fost răpită.

— Cum adică „răpită”? I-a făcut Houdini ceva?

Mefistofel şi-a aruncat privirea în lungul punţii şi şi-a strâns umerii de parcă s-ar fi pregătit de luptă. M-am cutremurat, deşi nu eram sigură că era din cauza aerului rece. Houdini se pricepea la cărţi. Ar fi putut să o răpească pe verişoara mea şi să o tortureze din cauza scandalului de mai devreme. Poate că se prefăcuse când îl vizitasem în cabina lui; nu mai aveam încredere în nimeni de pe vasul ăsta blestemat.

— Cineva mi-a trimis degetul ei.

Mefistofel s-a uitat la mine o clipă, apoi a eliberat un potop de înjurături, nu toate în aceeaşi limbă. Dacă nu m-aş simţit aşa de groaznic, aş fi fost impresionată. Maestrul şi-a apăsat mâinile pe ochi, apoi şi le-a lăsat moi pe lângă corp.

— Bine. Începe cu începutul. De unde ştii că este degetul Lizei?

— Ce importanţă are? am zis, aruncându-mi mâinile în sus, exasperată. Nu contează dacă este degetul ei *sau nu.* Problema este că cineva, o persoană care a ucis mai mulţi oameni la bordul navei, a răpit-o acum pe Liza.

Maestrul a venit la mine şi m-a cuprins în braţe. Eram aşa de surprinsă, că nici nu am protestat.

— Mai este ceva, nu? De ce mai eşti supărată?

Mi-am culcat capul pe pieptul lui, ascultând bubuitul rapid al inimii lui înainte să mă retrag.

— Nici nu ştiu cine eşti cu adevărat şi, totuşi, ai vrea să îmi dezvălui cele mai intime gânduri.

— Prea bine. Vrei să ştii cine sunt?

Mefistofel a oftat, a ridicat mâna şi, rapid, ca să nu apuce să se răzgândească, şi-a scos masca. Am rămas locului, cu gura căscată şi fără suflare. După atâta timp şi după insistenţele lui de a rămâne anonim, maestrul alesese să renunţe la toate eforturile depuse. Ochii lui negri erau tiviţi cu gene şi mai negre, iar sprâncenele lui erau generoase şi îndrăzneţe, ca el. O cascadă de păr negru i se revărsa, ondulat, pe frunte şi în jurul urechilor.

I-am cercetat chipul, sperând că aveam să îl recunosc. Aş fi putut jura că ne ştiam din altă viaţă.

Însă maestrul era doar un tânăr obişnuit şi fermecător, cu gropiţă în obraz. Oare acesta era cu adevărat el sau ceea ce vedeam era doar o altă mască pe care o folosea spre avantajul lui? Cuvintele lui despre faptul că nu îşi permitea să aibă încredere în cineva mi-au revenit în minte, bântuindu-mă ca nişte spectre.

— Tu le-ai ucis pe fetele acelea, nu-i aşa?

— Nu este tocmai reacţia pe care speram să o ai, domnişoară Wadsworth.

Mefistofel s-a tras înapoi şi a clătinat din cap.

— Presupun că lucrurile sunt astfel mai interesante.

Maestrul şi-a trecut o mână prin părul negru, ciufulind buclele deja rebele.

— Dar nu. Dacă speri să obţii o mărturisire, mă tem că nu o vei găsi la mine. Nu am ucis pe nimeni şi nimic. Cu excepţia câtorva ţânţari, de care nu îmi pare rău, mai ales pentru că mi-au furat o cantitate însemnată de sânge şi mi-au lăsat doar o mâncărime drăcească.

— Sincer…

M-am oprit, observând cât de mult ne apropiaserăm iar şi privindu-i acum buza răsucită în sus şi ochii lui al căror dor mă luase pe nepregătite.

— Eu…

Mefistofel s-a aplecat şi şi-a lipit delicat gura de a mea. Atingerea lui m-a surprins, însă nu mi-a displăcut. Pentru un moment, nu m-am mai gândit la lucrurile oribile care se petrecuseră în ultima oră, ci m-am concentrat la buzele lui ce se desfăceau lent. Mefistofel m-a strâns mai aproape, prinzându-mi rochia cu mâinile, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu eram o iluzie. Voiam să-mi trec mâinile prin buclele lui atât de adorabile, însă… chipul lui Thomas mi-a apărut în minte şi m-a readus în simţiri. M-am îndepărtat.

— Ai jurat că nu o să mă săruţi!

— Ai parţial dreptate, a zis el, respirând greu şi ridicându-şi palmele, în semn de capitulare. Am spus că nu te voi săruta dacă o să arăţi ca şi cum nu

ai vrea să o fac vreodată. Dar uneori, după cum te uiţi la mine… Nu ar fi trebuit să o fac, domnişoară Wadsworth. Ţi-am spus de la început că nu sunt nici onorabil, nici bun.

— Mincinosule! Escrocule! Roată de rezervă ce eşti! Hoţule!

Mi-am coborât privirea în pământ.

— Mefistofel, cine eşti tu cu adevărat?

Maestrul a deschis gura, dar l-am redus la tăcere, ridicând mâna.

— Nu te mai juca atât cu mine! Spune-mi cine eşti şi de ce ar trebui să te cred.

Mefistofel s-a apropiat uşurel, ţinând încă palmele ridicate, ca să le pot vedea, şi a oftat.

— Numele meu este Ayden Samir Baxter Thorne. Tatăl meu este conte, iar mama este un înger din Constantinopol, aşa cum se poate vedea şi pe chipul meu frumos.

Când a văzut că nu zâmbesc, maestrul şi-a coborât mâinile.

— După cum ai subliniat cu amabilitate, sunt al doilea fiu al părinţilor mei – moştenitorul de rezervă. Aş fi putut rămâne în Anglia şi să cheltuiesc bani fără cap sau aş fi putut să renunţ la tot şi să-mi îndeplinesc visul. Oricât de dezmăţat şi de josnic ar fi fost. Nu trebuie să îţi mai spun ce variantă am ales. M-am folosit de talentele mele de inginer şi de flerul meu pentru dramatism şi astfel s-a născut „Carnavalul Clarului de Lună”. Un adăpost sau sanctuar pentru cei oropsiţi, pentru aceia a căror soartă este mai rea decât a mea.

Numele lui îmi stârnise interesul cumva, apoi mi-am amintit de cărţile din cabina lui Houdini.

— *Vincere Vel Mori.*

— „Cucereşte sau mori”. Este deviza familiei mele de multe generaţii. Stră-stră-stră… nu sunt sigur al câtelea, dar unul dintre străbunicii mei a fost făcut cavaler de regele Richard Inimă-de-Leu. De acolo provin blazonul şi deviza, deşi nu cred că mai cucerim şi altceva în afară de inimi şi de jocuri de cărţi în zilele noastre.

Mefistofel părea pierdut în amintiri, dar şi-a revenit rapid.

— Se pare că eşti un detectiv mai bun decât am crezut.

Fiorii m-au cuprins precum mâinile îngheţate ale unor morţi. Am scos cartea pe care o luasem de la Houdini, privind cu mare atenţie expresia de pe chipul maestrului.

— Cred că sunt cărţile tale de vizită. Nu foarte subtil, dar este, cu siguranţă, o cale de a-ţi semna opera criminală.

Mefistofel părea mai degrabă confuz decât vinovat.

— Draga mea, poate că aceste cărţi au fost lăsate la locurile crimelor, dar nu de către mine. Mi-au fost furate cam tot pe când mi-a dispărut şi inelul.

Mefistofel a ridicat sprâncenele.

— Apropo de moşteniri de familie preţioase, unde este acum inelul meu; se află tot la Cresswell?

— Va sta într-un loc sigur până ce voi alege adevărul de minciuni.

Am întors cartea pe partea cealaltă, ignorând sentimentul de vină care îmi dădea ghes.

— Este ceva special la aceste cărţi? Ceva ce ar putea conţine un indiciu secret sau vreo semnificaţie? Nu contează cât de obscură este; orice ne este de ajutor.

— Să vedem!

Mefistofel a luat cartea.

— Vezi astea?

Am dat din cap. Micuţele înfloriturі erau superbe, dar, judecând după iritarea care se citea pe buzele maestrului, aveau o însemnătate.

— Sunt simbolul infinitului.

— Ce înseamnă un semn dublu?

— Oh, o prostie romantică; ceva despre două destine legate pentru totdeauna.

Mefistofel a ridicat din umeri. Apoi s-a uitat la chipul meu, iar amuzamentul i-a pierit din glas.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că… cred că simbolul înseamnă ceva pentru criminal. Ce legătură au toate între ele?

Am luat cartea înapoi, întorcând-o iar şi iar pe când gânduri doar pe jumătate formate se lipeau, lent, unul de celălalt.

— Nobilimea. Un doctor. Un judecător. Ce îi leagă pe toţi? Două destine, unite pe vecie. Fiecare carte de joc are un simbol al infinitului şi fiecare carte de tarot are o semnificaţie care o adânceşte pe cea a celei de joc.

M-am apropiat de balustradă, ignorând valurile care se izbeau de cocă.

— Asul de Pică. Asul de Pică şi Şaptele de Spade răsturnat. Ce le uneşte, două destine, două poveşti împletite?

— Poate că ar trebui să te aşezi o clipă, a zis Mefistofel serios. Toată vorbăria asta despre amor trebuie să te fi obosit.

Maestrul şi-a dus o mână la frunte, privindu-mă serios.

— Şi eu simt la fel.

— Ce înseamnă Asul de Pică în cartomanţie?

Mefistofel mi-a cercetat privirea, crezând probabil că eram la fel de nebună precum criminalul. Şi-a frecat tâmplele.

— Din câte îmi aduc aminte, aşa, pe loc, Asul de Pică semnifică ghinionul sau un final dificil. Eşti sigură că te simţi bine?

Exact asta spusese şi Houdini. I-am făcut lui Mefistofel semn să mă lase în pace, ştiind că aveam o pistă, deşi era încă uşor neclară.

— Lady Crenshaw a fost motorul. Ea a pus totul în mişcare.

Am bătut cu degetul în carte.

— Şase de Romb. Houdini mi-a spus că semnifică certuri. Lordul şi lady Crenshaw s-au certat din cauza unei fete frumoase. Cărţile care au fost lăsate ne spun exact ce păcat au comis victimele. Cărţile de tarot reprezintă destinele victimelor, cele pe care şi le-au croit singure.

Mefistofel şi-a frecat obrajii cu o mână.

— Pare puţin cam exagerat. Şi dacă eu zic asta, atunci poţi fi sigură că ai mers cam departe. Dacă cei doi s-au certat din dragoste, de ce ar fi fost găsită cartea lângă trupul fiicei lor?

— Nu are legătură cu dragostea, am zis, cuprinsă deodată de certitudine. Ci cu răzbunarea.

Am întors cartea şi am trasat cu degetul semnul infinitului.

— Două drumuri. Două tipuri diferite de cărţi. Două destine. O buclă infinită pentru dreptate.

— Şi atunci, cine poate fi criminalul?

M-am gândit la Jian şi la temperamentul lui coleric – Andreas spusese că familia lui fusese ucisă. Nu reuşisem să smulg detaliile crimei de la niciunul dintre ei. Apoi mai erau şi Cassie şi Sebastián, şi oamenii cărora le datorau bani. Era posibil ca acei oameni să fi fost familiile Arden, Crenshaw şi Prescott? Găsiseră o cale de a stoarce bani de la artişti şi erau pe cale de a pierde tot? Anishaa şi Andreas nu puteau fi nici ei excluşi de pe lista suspecţilor – fiecare dintre ei avea un motiv de răzbunare şi cunoştea semnificaţia cărţilor. Deşi, din ce reuşisem să aflu, fiecare artist ştia, în mare parte, tarot. Chiar şi eu fusesem îndemnată să învăţ şi să exersez atât cu cărţile de tarot, cât şi cu cele de joc. Harry Houdini nu mi se părea a fi un criminal, dar acelaşi lucru l-aş fi spus şi despre criminalii pe care îi întâlnisem în trecut.

Apoi mai era şi maestrul de ceremonii, persoana care crease o trupă de circ ai cărei membri se ascundeau în spatele unor măşti, noapte de noapte. Tânărul care mă învăţase tot ce ar fi trebuit să ştiu despre prestidigitaţie şi despre puterea cuvintelor şi în care nu puteam avea niciodată încredere pe deplin.

Mi-am îndreptat privirea spre luna argintie care atârna pe cer ca o seceră gata să lovească; un semn rău ce prevestea grozăviile ce aveau să vină.

— Aceasta este ultima noapte, am zis, în sfârşit, îndreptându-mi ochii spre maestru.

Acum nu purta mască, dar situaţia aceasta, la fel ca şi calmul brusc al oceanului, nu avea să dureze prea mult. Imaginea degetului Lizei în cutia de catifea mi-a străfulgerat prin minte. Am strâns ochii, apoi i-am deschis. Norii se târau alene pe cer, aliniindu-se. Furtuna avea să înceapă până dimineaţă, dar speram să o recuperez pe verişoara mea până atunci.

— Un ultim spectacol.

Măcar dacă ar fi fost şi un singur suspect rămas înainte de marele final!

Hanging from his ankles from the cornice of a building, the escape king strips off a strait-jacket while crowds below cheer him on. From HOUDINI by William L. Gresham. Holt. (This picture is from file of Brown Brothers for use with reviews only.)

Harry Houdini.

TREZECI ŞI OPT,
MARELE FINAL

Cabina căpitanului
RMS Etruria
8 ianuarie 1889

Căpitanul Norwood s-a răsucit în scaunul lui, mult prea umflat, din piele, fixând cu încăpăţânare paharul pe jumătate plin cu un lichid chihlimbariu şi aflat pe biroul din mahon. Soarele abia răsărise, deşi, judecând după mustăţile omului, căpitanul nu închisese un ochi toată noaptea.

— Judecătorul Prescott nu l-a mai văzut pe doctorul Arden de câteva zile bune şi a spus că au avut o discuţie mai aprinsă, încercând să îl convingă să dezvăluie nişte… informaţii pe care le primiseră, aşa că i-am ordonat secundului să intre în cabina doctorului.

Norwood a sorbit din pahar, apoi s-a strâmbat.

— Nu am găsit niciun cadavru, dar camera era întoarsă cu susul în jos. Nu cred că povestea lui se termină cu bine. Mai ales având în vedere biletul acela.

Văzându-mi mirarea, unchiul a venit la mine şi mi-a întins o bucată de hârtie mototolită. Recunoşteam scrisul: biletul fusese redactat de aceeaşi mâna ca şi scrisoarea despre Liza. Inima mi-a luat-o la goană.

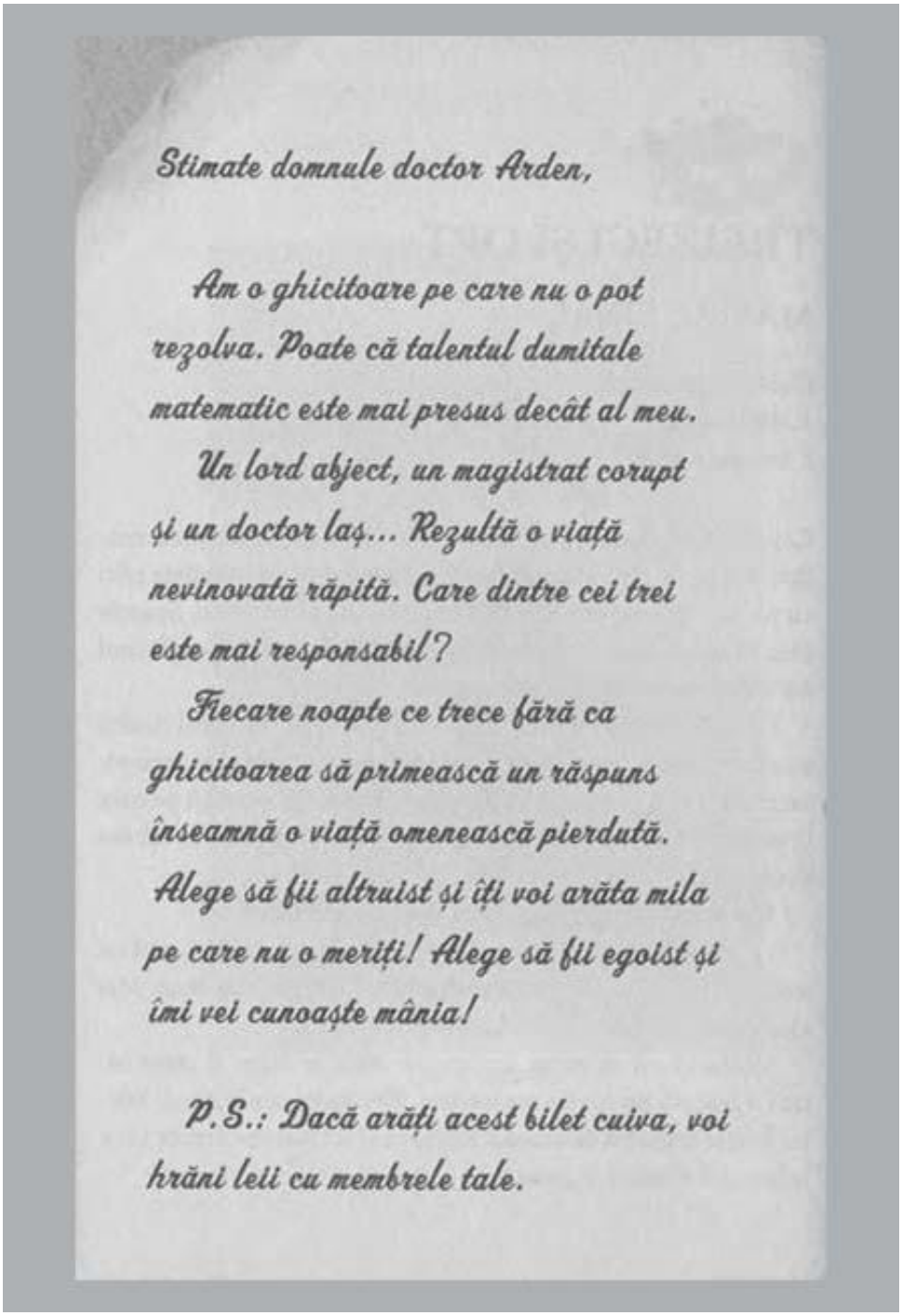

Stimate domnule doctor Arden,

Am o ghicitoare pe care nu o pot rezolva. Poate că talentul dumitale matematic este mai presus decât al meu.

Un lord abject, un magistrat corupt și un doctor laș... Rezultă o viață nevinovată răpită. Care dintre cei trei este mai responsabil?

Fiecare noapte ce trece fără ca ghicitoarea să primească un răspuns înseamnă o viață omenească pierdută. Alege să fii altruist și îți voi arăta mila pe care nu o meriți! Alege să fii egoist și îmi vei cunoaște mânia!

P.S.: Dacă arăți acest bilet cuiva, voi hrăni leii cu membrele tale.

Am înghiţit nodul ce mi se pusese brusc în gât şi i-am dat, discret, biletul lui Thomas. Stomacul începuse să facă tumbe. Ştampila poştei data din ziua de 1 ianuarie, ziua în care porniserăm în voiaj. Dacă doctorul Arden i-ar fi adus scrisoarea căpitanului Norwoord, atunci poate că am fi reuşit să îi protejăm pe pasageri înainte să îşi piardă cineva viaţa.

Am oftat. „Dacă” şi „ce ar fi putut să fie” nu îşi mai aveau rostul. Deşi, dacă Prescott şi Arden se certaseră pe acest subiect în ziua de după asasinarea domnişoarei Prescott, atunci pesemne că fuseseră prea speriaţi ca să mai spună ceva, de teamă ca ucigaşul să nu dea curs ameninţărilor. Ceea ce se întâmplase oricum.

— Este foarte posibil, având în vederea ameninţarea prezentă în bilet, ca braţul retezat să aparţină doctorului.

Unchiul a păşit spre hublou şi a privit apa care se scurgea pe geam în şuvoaie groase şi repezi. Furtuna începuse chiar înainte de zori şi ce mai rămăsese din călătoria noastră nu avea să fie deloc plăcută.

— Braţul aparţine unui bărbat şi are o verighetă. Deşi fără un cadavru, toate acestea sunt doar speculaţii. Arden s-ar putea să fie, la fel de bine, reţinut în altă cabină. I-aţi contactat soţia?

Norwood a rotit băutura în pahar.

— Era văduv.

Thomas şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Stăteam cuminţi lângă perete. Lăsaserăm deoparte problemele de noaptea trecută, căci munca era mai importantă. Unchiul ne ceruse să fim prezenţi, dar fără a spune ceva, ci doar pentru a-l studia pe căpitan. Cu toţii erau suspecţi în acest moment.

O bătaie apăsată la uşă l-a făcut, în sfârşit, pe căpitan să îşi ridice privirea.

— Da?

Un bărbat deşirat, în uniformă, a intrat şi şi-a scos imediat chipiul, salutându-ne cu un gest din cap înainte de a i se adresa căpitanului.

— Am verificat toţi artiştii şi toate cuferele şi nu am găsit nimic suspect, domnule căpitan. Se pare că totul este pregătit pentru spectacol.

Thomas şi-a strâns buzele. Nu era nevoie să spună ceva ca să îmi dau seama ce gândea: echipajul nu avea cum să ştie cu siguranţă ce anume putea fi folosit ca armă. Artiştii aveau săbii,

pumnale, frânghii şi cătuşe, şi o mulţime de alte obiecte bizare.

Unchiul s-a uitat la mine şi la Thomas, apoi şi-a întors privirea la căpitan, răsucindu-şi mustaţa în felul acela care îmi punea nervii la încercare.

— Respectuos vă cer să anulaţi spectacolul final. Nu există nicio şansă ca el să se termine cu bine.

Norwood a dat pe gât restul de băutură. Grindina lovea acum nava din toate părţile.

— Mă tem că situaţia nu poate deveni cu mult mai rea, domnule doctor Wadsworth.

Un fior mi-a traversat şira spinării. Ştiam că niciun fel de argument nu avea să schimbe decizia înfiorătoare a căpitanului. Aş fi vrut să fiu de acord cu el, dar ştiam că finalul era spectacolul pe care îl aşteptase criminalul: desăvârşirea răzbunării lui.

Scena din seara aceasta reflecta atmosfera generală de pe navă – draperiile de culoarea cernelii erau acoperite cu un voal negru, zdrenţuit, care făcea locul să pară un cavou mucegăit. Chiar şi trandafirii, pictaţi în negru, gata să se scuture, păreau să prevestească doar lucruri rele.

Pasagerii şedeau tăcuţi la mesele lor, ca nişte cadavre în morminte. Mâncarea era neatinsă, deşi arăta ca o operă de artă comestibilă: homarul avea cleştii îndreptaţi spre cer, iar fileul era feliat perfect.

Am împins mazărea pe farfurie, incapabilă să gust ceva. Noaptea aceasta avea să fie ultima la bordul navei blestemate şi toţi pasagerii păreau să stea ca pe ace, aşteptând spectacolul sau înmormântarea finală. Într-un fel, era un alt soi de moarte, una care avea să hotărască soarta „Carnavalului Clarului de Lună”. Mefistofel voia neapărat ca noaptea să fie memorabilă, deşi nu puteam scăpa de senzaţia că şi ucigaşul îşi dorea acelaşi lucru. Sosise momentul pe care îl aşteptase atâta – marea dezvăluire. Criminalul îşi plănuise răzbunarea cu multă grijă şi mă temeam că nimic nu avea să îl împiedice să îşi ducă gândurile la bun

sfârşit. Mă rugam ca Liza să fie în siguranţă, să nu devină chiar ea vedeta spectacolului.

Am simţit privirea lui Thomas asupra mea; calcula şi mă analiza în detaliu. Nu încercase să îmi vorbească despre noaptea trecută. Mă simţeam deopotrivă uşurată şi îngrijorată.

— Te simţi bine, Wadsworth?

— Bineînţeles!

Mi-am mutat privirea la el, apoi la uşi. Doctorii ciumei aveau să intre din clipă în clipă. La scurt timp după aceea, aveam să fiu chemată pe scenă. Un voluntar norocos, ales să înfrunte oglinda magică a lui Andreas şi să stea apoi în calea pumnalelor lui Jian. Se părea că antrenamentele mele aleatorii aveau să îmi fie de ajutor.

— Doar nu plănuieşti ceva scandalos fără mine, nu-i aşa? a întrebat Thomas, suficient de încet, încât să nu fie auzit de doamna Harvey.

Unchiul nu ne însoţea, căci coordona căutarea Lizei. Avusesem nevoie de fiecare strop de stăpânire de sine să nu fug pe urmele lui şi să dau uitării spectacolul.

— Ar fi nedrept, să ştii. Ştiu să improvizez destul de bine, în special după un pahar de vin.

Thomas şi-a ridicat paharul cu vin alb, zâmbind strâmb. Privirea lui îmi cerceta însă în continuarea chipul, dându-mi de înţeles că nu avea să creadă următoarea mea minciună, indiferent de cât de bine o spuneam. Relaţia noastră era încă tensionată după discuţia de la miezul nopţii şi probabil că avea să rămână la fel până reuşeam să vorbim cu adevărat. Deşi nu eram convinsă că o conversaţie mai calmă avea să conducă la un alt rezultat. Poate că măritişul nu era pentru mine. Poate că urma să caut libertatea indiferent de asigurările lui Thomas şi dacă cuşca în care mă aflam era reală sau doar imaginată. El avea nevoie de cineva fără îndoieli. Poate că noi doi eram sortiţi să fim doar parteneri de lucru.

Am oftat.

— Voi urca pe scenă şi *nu,* am şoptit eu, pe când chipul lui Thomas se lumina, nu îţi este permis să

vii cu mine. Eu nu am intervenit când te-ai oferit să fii tăiat în două.

Thomas s-a tras înapoi de parcă l-aş fi plesnit.

— De asta ţi-ai petrecut nopţile cu Mefistofel?

— Thomas! l-am avertizat eu.

Prietenul meu părea atât de plin de speranţă, însă momentul sărutului cu maestrul mi s-a ivit în minte, amintindu-mi că eram sătulă de minciunile care mă împresurau. Poate că nu iniţiasem eu sărutul şi poate că durase doar o secundă, însă realitatea era că se întâmplase. Nu aveam de gând să îl asigur pe Thomas că între mine şi maestru nu se petrecuse nimic, când acesta nu era adevărul adevărat. Thomas a înghiţit şi şi-a întors privirea spre farfurie. Din câte se părea, şi el îşi pierduse pofta de mâncare.

Un cvartet de coarde a intrat în salon, intonând în surdină la vioară şi violă o melodie ameninţătoare. Deodată, reflectoarele s-au îndreptat spre doi violoncelişti, care şedeau cu instrumentele lor aproape de marginea scenei. Măştile ce le acopereau doar jumătatea de sus a feţei sclipeau în lumina albăstruie.

— Ah! Sextetul de coarde numărul 1 în Si bemol major al lui Brahms.

Thomas a închis ochii de parcă s-ar fi înmuiat în muzica minunată.

— Opus 18, favoritul meu. Şi o alegere perfectă pentru spectacolul final. Începe lent, apoi, ascultă… ritmul devine mai rapid, mai frenetic, se simte un crescendo şi după aceea, a zis Thomas, sprijinindu-se în scaun, şi după aceea revine la melodia lentă, prevestitoare. Se întrevede un pericol.

— Da, păi, începusem eu să zic când uşile s-au deschis brusc şi personaje cu adevărat macabre şi bizare au intrat în salon.

Câţiva oameni au icnit şocaţi pe când doctorii îşi începeau procesiunea tăcută, înşiruiţi unul după celălalt, cu măştile lor albe de păsări care păreau încă şi mai tulburătoare pe fundalul violoncelului şi al viorilor jeluitoare.

De îndată ce au pătruns printre mese, doctorii s-au oprit cu toţii, ca la un semn, s-au rotit şi au început să valseze, ţinându-şi mantiile lucioase cu o mână. Arătau ca nişte păsări cu aripile frânte. Mirosul ierburilor aromatice plutea în aer, provenind, cel mai probabil, din ciocurile măştilor. Mefistofel încercase să fie cât mai autentic, fără a neglija nici cel mai mic detaliu. Speram că nu încerca să mascheze şi mirosul morţii prin metoda asta.

Muzica a devenit mai macabră, viorile cântând melancolice şi grave, iar melodia îmi înfiora carnea.

— Sextetul de coarde numărul 2, a şoptit Thomas, încruntat. O altă alegere potrivită. Deşi pare…

Mefistofel a apărut pe scenă ca o explozie, din spatele unei cortine de artificii. Scânteile albe s-au înălţat până la tavan, iar coloanele luminoase au rămas aşa, verticale, preţ de câteva clipe. Fumul a zăbovit în spatele lui, rotindu-se în cârcei cenuşii înainte de a se risipi. Salonul duhnea acum a sulf.

— Doamnelor, domnilor…

Mefistofel şi-a desfăcut braţele, etalându-şi mantia care avea cusute pe ea pene adevărate, negre, atât de întunecate, că păreau iridescente.

— Bine aţi venit la marele spectacol final! V-am promis magie, pozne şi haos. Iar această seară…

Mefistofel a făcut turul scenei, pe măsură ce reflectoarele se aprindeau şi luminau diferite numere amplasate ici, colo.

— Această seară este dedicată haosului. Pregătiţi-vă să fiţi purtaţi în spaţiul dintre vis şi coşmar. Bine aţi venit la ultimul spectacol al „Carnavalului Clarului de Lună”!

Anishaa arăta splendid în costumul ei de dragon. Tânăra a păşit într-un ring de pe scenă. Solzii perlaţi, de culoarea lavandei, luceau pe când fata sufla în flăcări, creând coloane lungi de foc. Pasagerii din faţa scenei au ţipat, trăgându-şi repede scaunele înapoi, sperând că nu aveau să fie arşi de vii.

Un alt reflector s-a aprins, atrăgând atenţia publicului spre cer, unde Cassie a zburat pe deasupra salonului ca o stea căzătoare, săltând de pe un trapez pe altul. Inima îmi bătea nebuneşte. Clovnii, care se jucau cu mingi colorate, săreau de pe un picior pe altul, strâmbându-se. O femeie tatuată, cu un şarpe imens, îşi croia cale printre mese, cu paşi degajaţi. Animalul ei de companie sâsâia de fiecare dată când vreun pasager întârzia cu privirea asupra ciudăţeniei. De îndată ce artiştii se aflau cu toţii la locurile lor, avea să vină rândul meu. Am strâns şervetul pe sub masă, concentrându-mă asupra propriei respiraţii.

În cele din urmă, Andreas şi Jian au intrat în salon, săltându-l pe Houdini, care atârna cu picioarele în sus, pe un eşafod din lemn.

Harry purta o cămaşă de forţă, pe deasupra căreia era strâns în lanţuri. Nu îl văzusem exersând acest număr şi îmi imaginam că era un alt secret pe care maestrul îl ţinuse doar pentru el.

De îndată ce Houdini a fost agăţat ca un peşte proaspăt prins, zbătându-se în undiţă, Mefistofel a bătut din picior de trei ori, iar cercuri de foc s-au aprins în jurul fiecărui număr de pe scenă. Asta era! Mi-am muşcat buza de jos, uitându-mă la fiecare artist şi încercând să îmi dau seama cine plănuia o crimă chiar în acel moment. Pulsul îmi bătea din ce în ce mai repede. În orice clipă…

— În seara asta avem nevoie de un voluntar din public.

Mefistofel a traversat scena de la un capăt la celălalt, acoperindu-şi ochii de flăcări şi de luminile strălucitoare.

— Care dintre dumneavoastră este suficient de curajos să stea în faţa pumnalelor năprasnice ale Cavalerului? Cine are puterea de a privi în oglinda magică bavareză şi să îşi înfrunte viitorul?

Pasagerii păreau să îşi ţină respiraţia; nu s-a mişcat nimeni, cu excepţia celor de pe scenă. Atunci am înţeles. Acesta era un alt motiv pentru care Mefistofel îmi ceruse să iau parte la ultimul lui

spectacol – se temuse că un astfel de lucru avea să se întâmple. După prima crimă, maestrul încercase să asigure viitorul trupei lui de circ. Spectacolul avea să continue şi să beneficieze de pe urma participării publicului, chiar dacă şi asta era tot o iluzie.

M-am ridicat încet. Rochia mea în dungi roşii şi negre mi se părea, deodată, cu două numere mai mică.

— Audrey Rose, aşteaptă! a zis Thomas şoptit şi insistent. Nu te duce! Ceva nu este bine… Unde e contorsionistul?

Am arătat spre tavan pe când Cassie sălta de pe un trapez pe altul, acolo unde ştiam că Sebastián îşi aştepta semnalul ca să se alăture zborului ei.

— Tu!

Mefistofel a sărit de pe scenă, umflându-şi, ameninţător, aripile mantiei. Pasagerii de la cea mai apropiată masă au sărit iute de pe scaune şi s-au năpustit spre uşă, ferindu-se din calea doctorilor care continuau să valseze în ritmul aceloraşi două melodii. Din câte se părea, costumele erau puţin cam prea înfricoşătoare, iar mişcarea bruscă a maestrului nu calmase deloc spiritele.

— Vino, frumoasă domnişoară! a zis Mefistofel, întinzându-mi braţul. Să vedem ce îţi va aduce soarta în această seară!

Am strâns uşor umărul lui Thomas şi am acceptat braţul maestrului de ceremonii. De îndată ce am urcat pe scenă, aşteptând să fie adusă ţinta, gravitatea serii m-a lovit în plin. Aveam să fim martori la moartea cuiva sau la expunerea unui cadavru. De acest lucru eram aproape sigură. Nu îmi surâdea niciunul dintre scenarii, mai ales dacă verişoara mea păţea ceva. Sau dacă victima urma să fiu chiar eu.

Mi-am şters palmele pe corsaj. Lumina reflectoarelor era mai fierbinte decât îmi închipuisem. Sau poate faptul că mă aflam în faţa mulţimii – deşi publicul se împuţinase semnificativ

faţă de numărul de la începutul săptămânii – mă înspăimânta mai mult decât îmi imaginasem.

M-am uitat subtil la pumnalele lui Jian – lamele lor luceau de fiecare dată când bărbatul le rotea –, la Anishaa, care sufla foc spre un Houdini pe jumătate eliberat. Harry avea să evadeze şi din acele lanţuri şi urma să dea naştere unei alte poveşti legendare. Îmbrăcat în costumul lui de doctor, Andreas stătea în faţa oglinzii, de parcă ar fi păzit viitorul. Nu trebuia decât să păşesc spre ţintă, şi adevăratul final avea să înceapă. Speram doar că nu mă îndreptam spre moarte.

— Doamnelor şi domnilor, a croncănit Mefistofel, să înceapă *haosul!*

Artificiile au izbucnit din colţurile salonului ca nişte fântâni de apă carbogazoasă. Poate că nu fusese tocmai cea mai bună idee, având în vedere că nervii erau întinşi la maximum. O femeie a leşinat pe masă, umplându-şi pieptul de homar şi de sos. Un alt bărbat şi-a tras scaunul înapoi aşa de repede, că a căzut pe spate. Doctorii au sărit în ajutorul lor, ceea ce cred că era încă şi mai înfricoşător decât zgomotul asurzitor.

Chiar şi în mulţimea agitată, Thomas îmi atrăgea atenţia spre el, aşa cum făcea întotdeauna. Privirea lui pătrunzătoare era fixată asupra unui lucru din spatele meu, la care se uita încruntat. M-am întors pe jumătate, dar nu am zărit decât oglinda. Nu pândea nimeni în spatele ei. Nu se vedea niciun cadavru spânzurat, niciun trup incendiat sau scufundat în apă. Oglinda arăta la fel ca întotdeauna, doar că maestrul îl convinsese probabil pe Andreas să o cureţe puţin.

— Domnişoară Wadsworth? a şoptit Mefistofel. Este timpul.

Am inspirat adânc şi am păşit printre cercurile de foc până ce am ajuns în faţa ţintei lui Jian. Silueta unei femei fusese pictată de placa de lemn, lăsând publicul să ghicească ce urma să se întâmple. Am întins mâna aşteptând o panglică pentru a fi legată la ochi, dar Jian a clătinat o dată din cap.

— Nu în seara asta.

Bărbatul mi-a întins un măr. Zâmbetul lui batjocoritor s-a preschimbat în ceva ce semăna cu respectul pe când am luat mărul fără pic de ezitare.

— Puneţi-l pe cap! Şi NU TE MIŞCA!

Mi-am înghiţit nodul din gât, privind de jur-împrejurul salonului şi căutând un soi de încurajare. Un gest cât de mărunt. Aveam nevoie de cel mai bun prieten al meu. Doar că Thomas nu se zărea nicăieri.

— Eu…

— Domnişoară Wadsworth, mi-a zis Mefistofel, cuprinzându-mi repede mâna şi strângând-o a consolare, fii curajoasă!

Am păşit, ca prin ceaţă, spre ţintă. Mintea mea se mişca mai repede decât acrobaţii înveşmântaţi în argintiu, cocoţaţi pe picioroange, care tocmai intraseră în salon şi învârteau ceşti în vârful unor beţe. Dacă Thomas plecase…

Am ajuns la ţintă şi mi-am aşezat mărul roşu ca sângele pe creştetul capului. Nu mă gândeam decât parţial la propria mea siguranţă. Liza. Pesemne că Thomas descoperise ceva despre verişoara mea sau era prea furios ca să stea cu mâinile în sân în timp ce eu eram pe scenă? Poate că se temea că Mefistofel şi cu mine pregătiserăm propriul nostru număr şi gândul îi făcuse rău.

Jian dădea comenzi publicului, dar eu nu simţeam decât căldura reflectoarelor, trosnetul flăcărilor care aproape că acoperea sextetul de coarde pe măsură ce începea următoarea melodie şi haosul care îmi zumzăia în urechi şi în piept. Un bob de sudoare mi s-a rostogolit printre omoplaţi. Ceva era în neregulă. M-am uitat pe furiş la vesta lui Jian. Haina era cam ciudată având în vedere vestimentaţia obişnuită a artiştilor din trupa de circ. Pânza era ţesută cu imaginea unei păduri magice, de basm, cu liane şi copaci şi constelaţii. Mai văzusem materialul şi în altă parte…

Un cuţit a traversat aerul şi a aterizat lângă urechea mea. Un alt pumnal l-a urmat repede şi s-a

înfipt adânc în lemn, pe partea opusă. Pulsul îmi zvâcnea nebuneşte. Îmi scăpase ceva. Un lucru care captase atenţia lui Thomas. Puteam jura că machiajul mi se topea pe faţă sub luminile arzătoare. Un alt cuţit s-a oprit lângă capul meu. Thomas se uitase la oglindă, dar nu putea fi Andreas cel care o răpise pe verişoara mea şi îi retezase degetul. Tânărul era chiar acolo, făcând trucuri cu cărţi cu Houdini, care se eliberase deja.

Pulpa mărului a stropit în jurul meu, iar sucul lipicios şi dulce mi s-a prelins pe faţă şi pe gât. Mulţimea s-a ridicat în picioare, aplaudând. Cavalerul îi uimise cu pumnalele lui. Eu însă nu mă puteam concentra la ce se petrecea în jurul meu.

Andreas şi-a ridicat masca şi a sorbit, pe furiş, o gură de apă. Jian a făcut o plecăciune lentă, privindu-mă cu atenţie.

Cassie mi-a zâmbit de sus. Masca ei scânteia ca o sabie. Mi-am înghiţit nodul din gât, privind-o pe Anishaa, care legăna două şiruri gemene de flăcări şi apoi le-a suflat în apropierea mea. Fiecare dintre ei era splendid, însă periculos. Şi poate că erau cu toţii vinovaţi.

Am traversat scena împleticindu-mă. Cercetam indiciile în minte aşa cum ciorile cercetează un stârv proaspăt. Am simţit brusc un braţ care mi-a cuprins umerii, trăgându-mă aproape.

— Este totul în regulă, domnişoară Wadsworth? a întrebat Mefistofel. Dacă nu zâmbeşti şi nu faci plecăciune, o să sperii publicul.

Eram pe cale să mă supun, când, în sfârşit, mi-am amintit unde văzusem vesta lui Jian.

— Materialul furat…

— Mai târziu! a zis Mefistofel. Te rog să faci o plecăciune şi să îţi ocupi locul!

— Nu! am şoptit. Jian este criminalul. Trebuie să îl scoatem de pe scenă. Acum!

— Poftim?

— Jian este criminalul! aproape am urlat.

În colţul opus al scenei, Jian şi-a înclinat capul, răsucind un cuţit în mână, ca şi cum ar fi fost un

pistol.

— Ce-ai spus?

Dansatoare de cancan au ieşit din spatele lui, ridicându-şi picioarele sus de tot. Fustele lor erau stacojii, verde-aprins şi de culoarea cobaltului. Pete de culoare pe paleta argintie. Şi îl împiedicau momentan pe Jian să înainteze spre mine. Bărbatul şi-a făcut loc printre dansatoare, ferindu-se din calea picioarelor lor, privindu-mă ameninţător pe când se înălţa deasupra mea.

— Nu ai nicio dovadă care să îţi susţină acuzaţia, aşa e? a zis Jian, poruncitor.

Mefistofel a reuşit să ne tragă cumva în spatele dansatoarelor şi al fustelor lor voluminoase, aproape ca şi cum ar fi prezis ceea ce se întâmpla şi dorise să ascundă scena de privirile spectatorilor.

— Materialul vestei tale a fost furat acum câteva zile, am zis, arătând spre haina lui. Credem că criminalul se face vinovat de furt. Şi iată-te, purtându-l în faţa tuturor! Seara asta este marele tău final, aşa-i?

Jian s-a uitat la vesta de pe el, clipind ca şi cum abia acum o observa.

— A fost un cadou.

— De la cine? am întrebat, deloc convinsă, deşi durerea din ochii lui era evidentă.

Jian şi-a aruncat privirea la Mefistofel pe când dansatoarele se retrăgeau în spatele cortinei.

— De la…

— Doamnelor şi domnilor, a răsunat în salon o voce cu un puternic accent. Vă rog să vă îndreptaţi atenţia spre cel mai spectaculos număr al nostru de până acum. Vă prezint… Spânzuratul!

Mefistofel, Jian şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt cu ochii plini de groază pe când luminile din salon s-au stins ca la un semn.

TREIZECI ŞI NOUĂ,
UN SPECTACOL INCREDIBIL

Salonul-restaurant
RMS Etruria
8 ianuarie 1889

Un reflector a lucit aproape de capătul scenei, luminând într-o rază fantomatică, de un alb-albăstrui, un colţ umbrit al sălii. Lângă oglinda veche, doctorul Arden se legăna uşurel în ştreang. Ochii îi erau bulbucaţi, iar limba neagră îi ieşea dintre buzele desfăcute. Braţul lui stâng fusese retezat de la cot. Toate zgomotele din încăpere au încetat şi chiar şi viorile îndurerate au scârţâit, oprindu-se. Privirea mea se agăţa însă de o scenă cu mult mai înfricoşătoare, iar sângele mi-a îngheţat în vene văzând grozăvia.

Thomas se afla cu faţa la oglinda magică, legat la ochi şi cu un ştreang în jurul gâtului. Mâinile îi erau legate la spate. Ghicitorul trebuie să îl fi ademenit pe scenă, un truc care pesemne că nu fusese prea dificil, având în vedere cât de mult îşi dorea Thomas să fie alături de mine pentru marele final.

— Dacă mişcă cineva, a zis Andreas încet, vocea lui răsunând dintr-un dispozitiv mecanic, tânărul acesta va muri.

Mefistofel s-a mişcat lângă mine, dar şi-a ridicat mâinile, oprindu-i pe artişti să facă vreo mişcare bruscă. Mi-am aruncat iar privirea la Jian şi la cuţitele pe care le avea încă în mână. Bărbatul avea maxilarul încordat şi îl fixa cu privirea pe prietenul lui. Nu ştiam dacă Jian era cumva implicat, dar, având în vedere şocul sincer şi durerea trădării, care îi umbreau chipul, aş fi zis că Andreas fusese persoana care îi dăruise vesta.

— Tu, i-a poruncit Andreas Anisheei, stinge încet flăcările!

Fachirul s-a uitat la Mefistofel cu ochii mari.

— Nu el dă ordinele aici! Fă aşa cum am zis sau îl voi ucide pe dată!

Anishaa nu a mai ezitat, s-a năpustit asupra unor găleţi cu apă şi a scufundat torţele înăuntru. Fâsâitul focului era singurul zgomot din sală. În afară de bubuitul inimii mele.

— Cuţitele! Aruncă-le de pe scenă, ţinându-le de lame! Acum!

Jian s-a conformat fără să protesteze, în timp ce Andreas stătea în spatele lui Thomas, strângându-i ştreangul în jurul gâtului, cu chipul lipsit de emoţie. Voiam să păşesc spre el, dar m-am abţinut. Era necesar să rămân calmă sau să mor încercând. Nu exista o altă opţiune.

— Andreas! am zis încet. Te rog, lasă-l pe Thomas în pace! El nu a făcut nimic rău.

— Vom începe sesiunea de divinaţie a viitorului pentru domnul Cresswell, domnişoară Wadsworth. Destinul îşi alege semnul, a replicat Andreas. Unii oamenii au încredere în oglinda magică. Ea i-o va arăta pe viitoarea mireasă, căci Thomas crede în iubirea adevărată, scrisă în stele. Aşa cum am crezut şi eu odată.

Am încercat să vorbesc pe un ton neutru, să ţin situaţia sub control. Cu coada ochiului vedeam pasagerii foindu-se pe scaune. Speram că mişcările lor nu aveau să îl înfurie pe Andreas, încheieturile degetelor lui se albiseră din pricina efortului.

— Viitorul lui Thomas este, cu siguranţă, mai fericit fără oglindă. Dacă îi dai drumul, vom încerca să te ajutăm! Sunt sigură că ai avut un motiv foarte bun pentru tot ce ai făcut. Nu trebuie decât să îl eliberezi pe Thomas şi vom sta de vorbă.

Andreas a scuturat o dată rapid din cap.

— Mi-e teamă că nu pot face aşa ceva, domnişoară Wadsworth! Thomas vrea să îşi cunoască soarta, iar eu i-o voi arăta.

Thomas a scos un sunet gâtuit. Degetele lui trăgeau zadarnic de frânghiile care îi strângeau mâinile.

— Eu îi ştiu deja destinul, am zis, aproape implorându-l. El şi cu mine vom trăi fericiţi undeva, la ţară. El va avea laboratorul lui, iar eu, pe al meu. O să…

Am clipit, alungându-mi lacrimile. Eram furioasă că mă lăsam cuprinsă de emoţii.

— Andreas, te rog, opreşte-te! Îl iubesc!

— Nu!

Andreas a întins un braţ.

— Nu îl meriţi! Te ascunzi prin unghere cu maestrul şi abandonezi iubirea. Oglinda îi va arăta altă soartă, una fără durere. Insist să te aşezi şi să priveşti spectacolul.

— Destul, Andreas!

Mefistofel a venit lângă mine. Panica i se citea clar pe chip, deşi vocea îi era uşor autoritară, ca întotdeauna.

— Pune ştreangul jos! Căpitanul şi oamenii lui vin încoace. Salonul a fost încuiat şi nu ai cum să scapi. Membrii echipajului stau de pază afară; i-am chemat pentru orice eventualitate.

— Să scap?

Andreas a pufnit, cu mâinile strânse pe legăturile lui Thomas. Dacă trăgea mai tare, Thomas murea. Mi-am încleştat pumnii.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi scăpa basma curată, maestre.

Cu buzele deja vineţii, Thomas a dat să se ridice, dar Andreas l-a împins la loc. Ochii lui sclipeau de parcă ar fi putut să ne răpună pe toţi. Am dat să mă năpustesc spre oglindă, dar Mefistofel m-a prins de fustă, ţinându-mă pe loc şi salvând probabil viaţa lui Thomas.

— Aveţi două opţiuni, a zis Andreas. Fie vă comportaţi civilizat şi cu demnitate, fie voi fi nevoit să fac situaţia cu mult mai grea şi mai dureroasă.

— Unde este Liza? am întrebat, sperând să îi distrag atenţia. Este în viaţă?

Andreas şi-a întors ochii imposibil de reci spre mine.

— Deocamdată.

Răspunsul nu mă consola, însă era mai bine decât ca verişoara mea să fi fost deja moartă.

Andreas şi-a îndreptat iar atenţia asupra ştreangului şi a tras de el, strângându-l puţin mai tare. Thomas a şuierat, iar eu aproape că mi-am pierdut minţile.

— Ştiu de ce le-ai omorât pe femeile acelea! am strigat, ignorând exclamaţiile şocate din public.

Aproape că uitasem de pasageri.

— Răzbunare. Am dreptate? Ai spus că Liesel vindea trandafiri. Lordul Crenshaw i-a făcut un compliment, iar lady Crenshaw a acuzat-o pe nedrept de furt. Doar din cauza geloziei.

Era o poveste simplă despre o dragoste pierdută în braţele morţii.

— Familiile Crenshaw şi Prescott au conspirat ca să o trimită pe Liesel l-a închisoare, nu-i aşa?

Am închis ochii. Deodată, o nouă imagine îmi răsărise în minte. Intrasem în pielea lui Thomas Cresswell şi navigam iar prin mintea criminalului. Am văzut o fată cu un zâmbet dulce şi ochi buni. O fată care nu avea prea multe, dar care se bucura din plin de ceea ce îi oferise viaţa. O fată care cucerise inima tânărului din faţa noastră.

— Lordul Crenshaw a ordonat arestarea iubitei tale, aşa este? am întrebat, riscând un pas în faţă.

Andreas nu a răspuns.

— Domnul Prescott este judecătorul care a condamnat-o fără a-i oferi un proces cinstit.

Am clătinat din cap.

— Condiţiile din închisoare sunt atroce. Logodnica ta s-a îmbolnăvit acolo, dar doctorul Arden a refuzat să o îngrijească.

— Totul a început cu femeia aceea îngrozitoare.

Andreas a strâns din dinţi aşa de tare, că aproape a mârâit cuvintele.

— A mărturisit imediat înainte de a bea otrava pe care i-am dat-o. A zis că nu mai putea trăi fără fiica ei. Ea a plătit mai mult pentru flori, deşi Liesel a încercat să o refuze.

Chipul lui Andreas era mai rece decât apa îngheţată care se prelingea pe navă.

— Soţul ei a confruntat-o în legătură cu banii lipsă, iar ea a dat vina pe florăreasa hoaţă. Aceea cu accentul ciudat. Lady Crenshaw ştia cum va reacţiona soţul ei – din câte se părea, mai trimisese la închisoare şi alţi oameni nevinovaţi.

Andreas şi-a întors privirea furioasă în direcţia mea, relaxându-şi strânsoarea.

— Au ucis-o! Toţi, împreună!

Un muşchi i-a tresărit pe obraz.

— Mi-au răpit iubita de lângă mine, aşa că le-am luat şi eu ce le era mai drag. Ochi pentru ochi! Nu mă voi opri până nu vor gusta din disperarea cu care m-am hrănit în ultimele luni.

O familie nobiliară. Un doctor. Un judecător. Şase de Romb. Asul de Pică. Cinciul de Cupă. Asul de Treflă. Rolurile lor erau acum clare. Şaptele de Spade, Steaua – pedepse conforme păcatelor lor. Era o poveste despre gelozie, dragoste, moarte, trădare şi răzbunare.

Andreas a înfăşurat ştreangul mai strâns în jurul gâtului lui Thomas. Puteam jura că abia mai respiram. Lumea mea părea că este pe cale să se sfârşească.

— Fiecare dintre ei a omorât-o. Mâinile lor sunt murdare, pătate de sânge. Toţi ne murdărim mâinile în meseria asta, nu-i aşa, şefule? Tu m-ai învăţat asta. Chiar şi tu m-ai trădat. Tu m-ai trimis să iau flori în ziua aceea. Altfel, nu aş fi întâlnit-o niciodată pe Liesel, iar ea ar trăi şi acum în Bavaria. Trupa asta blestemată ar trebui să ardă. Şi după voiajul acesta? După ce s-a petrecut aici, cred că nici măcar tu nu te mai poţi reface, Mefistofel! Deşi îţi mulţumesc pentru bani; fără ei, nu aş fi putut realiza nimic din toate acestea.

— Bani? am întrebat, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Ce bani?

Andreas m-a privit cu ochii mijiţi.

— Le-am cumpărat tuturor bilete la clasa întâi. Strălucitul nostru maestru s-a simţit aşa de vinovat

pentru ce i s-a întâmplat lui Liesel, încât a fost de acord să îmi dea o sumă frumoasă de bani ca să îi construiesc un monument. Fiind moartă, nu cred că iubita mea s-a supărat că am folosit banii ca să o răzbun. Vezi? a zis el, dând momentan drumul ştreangului. Mâinile mele sunt murdare acum, şefule!

— Oh, Andreas!

Mefistofel a clătinat încet din cap.

— Nu am vrut niciodată să… Nu acesta era scopul poveştii mele. Eu ţi-am spus că a avea o viaţă uşoară este cea mai bună răzbunare. Cât despre mâinile murdare, este doar vorbărie menită să vă motiveze. Nu un sfat adevărat. Mâinile mele sunt de obicei acoperite de ulei din cauza invenţiilor mecanice la care meşteresc. Nu de sângele celor nevinovaţi.

— Nevinovaţi? Nu ai fost deloc atent? Niciunul dintre ei nu a fost nevinovat!

Andreas a clătinat din cap.

— Cum aş mai putea trăi într-o lume în care ei mi-au ucis iubirea? Singurul lucru care mă mai ţine în viaţă este gândul răzbunării, de a-i face pe oamenii ăştia să plătească. Mâinile mele nu sunt mai murdare decât ale celor care trec drept oameni de seamă ai societăţii. Câţi alţi oameni au mai ucis şi au scăpat neatinşi de lege? Câte vieţi au distrus din cauza toanelor lor?

Din mulţime s-au înălţat câteva murmure. Cu ochii la Thomas, care se chinuia să respire, uitasem iar că spectatorii urmăreau fiecare moment al scenei ce se desfăşura în faţa lor. Eu mă concentram la două lucruri: la bătăile constante, ca de tobă, ale inimii şi la gândul că eram capabilă să lupt în mii de bătălii şi să mor în o mie de feluri înainte de a lăsa ceva rău să i se întâmple omului pe care îl iubeam. Andreas avea să-şi ducă la bun sfârşit spectacolul impresionant, mai ales că planurile lui fuseseră acum expuse în faţa tuturor.

— Dar tu nu i-ai ucis pe bărbaţii vinovaţi, am zis, apropiindu-mă de el. Le-ai ucis fiicele şi pe doamna

Prescott.

Andreas abia dacă s-a uitat cu coada ochiului la mine.

— I-am lovit acolo unde îi durea mai tare. Doar când ei vor pierde tot ce au iubit vreodată, dreptatea va fi fost înfăptuită. Faptul că Prescott şi lordul Crenshaw sunt în viaţă este cea mai bună formă de tortură pentru ei. Lasă-i să-şi ducă restul zilelor chinuiţi de jale. Aşa cum m-au condamnat pe mine să o fac.

— Nu poţi să iei dreptatea în propriile mâini, a zis Mefistofel. Ar fi trebuit să le spui poliţiştilor.

Andreas a pufnit.

— Dacă tu crezi că ar fi anchetat moartea unei biete florărese bolnave din mahala şi i-ar fi trimis la închisoare pe ucigaşii ei bogaţi, atunci pesemne că eşti la fel de rău ca ei. Dreptatea este doar pentru cei puternici, iar asta nu este chiar cinstit, nu crezi?

Ochii lui Thomas s-au dat peste cap, iar trupul începuse să îi cedeze. Publicul a strigat şocat, iar eu am făcut, fără să vreau, un pas înainte, apoi m-am oprit, ascultând comanda lui Andreas, copleşită de tulburare şi de frustrare.

Am ţipat când Andreas a dat drumul ştreangului, dar uşurarea mea nu a durat prea mult căci i-am văzut cuţitul lucind în lumina puternică. Cineva a strigat în spatele nostru, dar am alungat toate sunetele ce îmi distrăgeau atenţia şi m-am concentrat doar la armă. Andreas îşi trăsese rapid pumnalul din cizmă, fixându-l cu ochii pe Thomas, care trăgea aer în piept. Artistul avea să îl ucidă pe Thomas, apoi pe mine şi pe Mefistofel pentru ultimul său număr.

Am auzit un fluierat abia perceptibil venind dinspre tavan, aşa că mi-am ridicat ochii şi am privit dincolo de trupul mutilat al doctorului Arden, care se rotea în ştreang, spre locul în care Cassie şi Sebastián stăteau în apropierea trapezelor. Cei doi au arătat cu degetul spre Andreas şi spre un sac mare, plin cu ceva, pe care îl ţineau în mâini, explicându-şi planul prin gesturi. Mefistofel şi cu

mine nu eram singuri. Probabil că am fi reuşit să îl punem pe Andreas la pământ înainte să ne facă vreun rău, ori altfel Cassie şi Sebastián aveau să arunce sacul pe el, însă Thomas…

Strigătele celor din public s-au transformat într-un singur zgomot uniform – bubuitul inimii mele, unicul ritm ce îmi dădea ghes să fac ceva. Andrea avea să-l ucidă pe Thomas în faţa ochilor mei. El nu îl vedea decât ca pe un alt bogătaş elitist, o problemă într-un sistem defect.

Nu aveam de gând să îl las pe Cresswell să devină ultima piesă în colecţia macabră a lui Andreas. Pentru un moment, am îngheţat cu toţii într-o scenă oripilantă. Apoi Andreas şi-a ridicat piciorul şi l-a lovit pe Thomas, trimiţându-l în centrul scenei. Ştiam că Andreas îşi făcea loc pentru a-şi etala măiestria în mânuirea cuţitelor. Îmi simţeam trupul de parcă ar fi fost înmuiat în apa îngheţată, apoi incendiat. În acel moment, privindu-l pe Thomas clătinându-se pe picioare şi căzând în genunchi, am înţeles limpede cum trebuie să se fi simţit Andreas privind-o pe Liesel cum murea cu zile.

Nu voiam să trăiesc într-o lume în care nu exista Thomas Cresswell. Indiferent de ce ne arunca soarta în cale, eram hotărâtă să lupt pentru el până îmi dădeam ultima răsuflare. Nici dincolo de mormânt nu m-aş fi oprit ca să îi pedepsesc pe aceia care mi-ar fi rănit familia. Căci asta devenise Thomas. Era al meu – îl alesesem, aşa cum mă alesese şi el, şi aveam de gând să îl apăr indiferent de ce se întâmpla. Prietenia noastră se aprinsese şi ardea hrănită de un sentiment puternic şi neîmblânzit, o emoţie de care doar un neghiob s-ar fi putut îndoi vreodată.

— Nu!

Am auzit strigăte în jurul meu. Puteam jura că îi auzeam pe artişti năpustindu-se asupra prietenului lor. Un sac cu răşină şi-a ratat ţinta şi s-a spart pe scenă, împrăştiind pudra ca pe fumul din care ieşea

Mefistofel. Am ignorat totul, concentrându-mă cât puteam de tare.

Andreas a ridicat cuţitul. Atunci am ştiut că avea să-l înfigă în pieptul lui Thomas. Se antrenase cu Jian toată săptămâna, iar precizia lui se îmbunătăţise înspăimântător de mult. Nu am mai stat pe gânduri. Nu aveam de ce. Trebuia doar să mă pun în mişcare. Exersasem prestidigitaţia toată săptămâna, fără să îmi dau seama că aveam să mă folosesc de tacticile ei într-un asemenea moment. Trupul mi s-a pus în mişcare fără întârziere.

Mi-am strecurat mâna sub fustă, am scos bisturiul prins la coapsă şi l-am aruncat cât am putut de tare şi de rapid. Nu mă obosisem să ţintesc. Nu avea niciun sens. Nu eram trăgător la ţintă şi nici nu aveam abilităţile lui Jian. Nu aveam cum să lovesc o ţintă în mişcare. Însă distrugerea oglinzii preţioase avea să îl doară oricum mai tare. La fel cum uciderea soţiilor şi a fiicelor duşmanilor lui născuse o durere insuportabilă.

Zgomotul sticlei sparte a creat momentul de confuzie pe care sperasem să îl obţin şi m-am folosit de el ca orice magician talentat. Andreas a ţipat gutural şi dezlănţuit, ca un animal. Îi răpisem ultima amintire de la Liesel. Mefistofel m-a strigat, poate ca să mă avertizeze, dar eu ştiam deja ce pericol mă păştea pe când maestrul se repezea asupra ghicitorului. Nu am ţipat când m-am aruncat asupra lui Thomas, înconjurându-l cu braţele şi trântindu-ne la podea, şi nici nu am scos vreun sunet pe când cuţitul lui Andreas se înfigea adânc în carnea mea.

Pumnalul a lovit exact acolo unde mă aşteptasem. În acel moment, am simţit o mândrie macabră. Mă ridicasem împotriva monstrului şi îl protejasem pe acela pe care îl iubeam. Alungasem orice urmă de îndoială.

Iniţial, nu am simţit durerea şi am crezut prosteşte că Andreas ratase o zonă vitală a corpului meu. Credeam că Thomas şi cu mine aveam să scăpăm împreună de acest coşmar, întregi şi

nevătămaţi. Că aveam să ne trăim amândoi zilele la ţară, exact aşa cum spusesem. Eram dispusă să lupt oricât ar fi fost necesar pentru a-i recâştiga încrederea şi dragostea şi pentru a i-o demonstra pe a mea.

Dar gândurile acestea frumoase nu au durat prea mult. O clipă mai târziu, o durere usturătoare şi ascuţită mi-a traversat trupul, smulgându-mi un ţipăt din adâncul plămânilor. Sunetul fusese mai degrabă animalic decât omenesc. Nu avusesem nicio idee că eram capabilă să emit astfel de zgomote sălbatice şi teribile. Lacrimile mi-au curs pe obraji şi în gură. Erau sărate şi calde.

— Thomas!

Totul a devenit incandescent şi lipicios, deşi frisoanele îmi scuturau trupul. Nişte degete mânjite de sânge le-au strâns pe ale mele.

— Thomas! am zis iar, mai încet.

— Wadsworth!

Vocea lui Thomas era gâtuită.

— Stai aici! Stai cu mine!

— Nu… plec… nicăieri!

Nu voiam să mă aflu în altă parte, deşi o parte din mine, care nu era încă afectată de durerea arzătoare din picior, se îngrijora că tocmai spusesem o altă minciună, că, indiferent de vrerea mea, aveam să îl părăsesc pe Thomas Cresswell. Voiam să plâng sau să râd, dar durerea era copleşitoare. Din fericire, clipe de beznă începeau să îşi croiască drum printre cele de trezie, îmblânzindu-mi agonia.

Deducţiile mele medicale se formau lent, dar, printre momentele de inconştienţă, mi-am dat seama că eram pe moarte. Senzaţia caldă ce îmi luneca pe ciorap era sângele ce mi se prelingea din rană. Şi era mult. Mult prea mult pentru a fi pierdut.

— Thomas…

Abia mai şopteam, dar Thomas m-a auzit şi mi-a strâns mâna mai tare, aplecându-se.

— Să nu mă părăseşti!

— Niciodată.

Ceva mi-a picurat pe faţă, dar eram prea obosită ca să mai deschid ochii. Mă simţeam de parcă aş fi băut prea multă şampanie, prea repede, iar stele mărunte se îngrămădeau la marginile câmpului meu vizual. Cu cât mă afundam mai mult în căldură, cu atât trupul îmi devenea mai rece. Părea just ca un pumnal să îmi aducă sfârşitul.

— Wadsworth…

Thomas vorbea de parcă ar fi avut un cuţit la beregată, însă pericolul trebuie să fi trecut. Gândul m-a mângâiat pe măsură ce mă lăsam cuprinsă de somn. O mână mi-a lovit obrajii, mai întâi încetişor, apoi mai tare. Ar fi trebuit să mă usture, dar mă simţeam aşa departe! Un vis frumos începea, un vis în care Thomas şi cu mine dansam vals într-o sală de bal care semăna cu o stea. Totul era alb şi pur şi mirosea a bujori şi a magie.

— Audrey Rose! Uită-te la mine!

Am văzut chipul lui Thomas aplecat deasupra mea. Înjura ca un diavol, dar, în acel moment, ar fi putut fi un înger trimis să mă călăuzească. Buzele lui acum vii se mişcau, dar sunetele se înecau în valurile de întuneric ce îmi înghiţeau vederea. M-am uitat în ochii lui mari. Era viu. Era întreg. Moartea nu ieşise victorioasă. Gândul ăsta mă purta mai departe, spre un pustiu liniştit.

Cuvintele se topeau unul în altul. Nu îl puteam asculta pe Thomas, aşa cum nu puteam porunci rănii mele să nu mai sângereze. Pulsul meu încetinise. Căldura îmi împresura trupul, trăgându-mă din ce în ce mai departe, spre odihna binecuvântată. Aveam acum două pulsuri care se luptau între ele. Unul în picior şi unul în piept. Ambele păreau să dispară pe măsură ce se luptau. Mie îmi era totuna; voiam să plutesc şi să mă scufund în beznă. Era mult mai plăcut decât durerea care îmi răscolea trupul. Voiam să mă arunc iar în visul acela minunat în care puteam dansa printre stele.

Bum. Bum. Bum.

O clipă eram înconjurată de o linişte fericită, o uşurare îmbătătoare, iar în clipa următoare simţeam o presiune în picior, grea şi inconfortabilă. Durerea m-a smuls din calmul în care mă scufundam. Voiam să ţip iar, să fac suferinţa să dispară, dar eram prea obosită. M-am chircit în faţa chinului şi am clipit, privindu-l pe cel care mă tortura, însă pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele şi mai neascultătoare pe măsură ce agonia mă cuprindea iar şi iar.

Presiunea a crescut şi am reuşit în final să ţip până am simţit gust de sânge în gât. O parte din mine ştia că era necesar să lupt cât puteam de mult şi din greu ca să trăiesc, măcar şi pentru a-l îmbrânci pe acela care mă chinuia. Mi-am întors privirea şi am mijit ochii prin bezna ce mă cuprindea iar. Mâinile lui Thomas îmi cuprinseseră coapsa goală ca într-o menghină, iar lacrimile îi picurau pe faţa mea. Aveam impresia că striga la cineva din apropiere, deşi nu auzeam pe nimeni şi nu ştiam nimic cu siguranţă. Eram prea concentrată la lacrimile lui. În mintea mea, am întins mâna şi le-am şters, deşi cred că şi acela era un vis.

„Te iubesc”, am zis în gând, luptându-mă cu bezna. Mai mult decât toate stelele din univers. În viaţa aceasta şi în cea de după. „Te iubesc!”

Bum. Bum. Bum

Bum.

M-am zbătut şi m-am zbuciumat din toate puterile mele ca să mai văd măcar o dată chipul dragului meu Thomas Cresswell, însă bezna m-a împresurat ca o armată răzbunătoare, răpindu-mă pentru totdeauna.

PATRUZECI,
LA REVEDERE!

Infirmerie
RMS Etruria
9 ianuarie 1889

Lumina care se revărsa în cameră printr-o fereastră m-a smuls din vis. Pescăruşii se chemau unul pe celălalt, şi nişte voci înăbuşite le ţineau isonul de undeva de afară. Mirosul pătrunzător de antiseptic mi-a întors stomacul pe dos, răpindu-mi ultima fărâmă de linişte. Am clipit până ce mi s-a limpezit vederea. În cameră erau paturi şi mese mici – mă aflam într-o infirmerie.

Am exclamat şocată când Thomas s-a aplecat spre mine, iar scaunul a scârţâit sub greutatea lui. Nu îl văzusem stând acolo, iar acum, că mă uitam mai bine la el, prietenul meu arăta groaznic. Cearcăne negre îi umbreau pielea de sub ochi şi era mai palid decât îl văzusem vreodată. Pe chip i se citea un soi de pustiu care îi cuprinsese inima şi care mi-a făcut pielea să se înfioare. Mă întrebam dacă văzuse o fantomă.

Thomas s-a aplecat şi mi-a cuprins mâinile în ale lui. Ochii lui erau înroşiţi.

— Am crezut că…

Thomas mi-a strâns mâna mai tare.

— Am fost încredinţat că te-am pierdut pentru totdeauna, Wadsworth. La ce naiba ţi-a fost capul?

Părticele de amintiri îmi reveneau acum în minte, deşi totul părea mult prea confuz ca să fi fost real.

— Ce s-a întâmplat?

Thomas a tras aer adânc în piept.

— În afară de faptul că m-ai salvat de la moarte şi că ai fost înjunghiată periculos de aproape de artera femurală?

Cresswell a clătinat din cap. De data asta, pe faţa lui nu se mai citea nonşalanţa.

— Cuţitul a intrat aşa de adânc, încât a atins osul, Audrey Rose. Unchiul tău a reuşit să îl scoată, iar eu şi Mefistofel te-am ţinut culcată, dar nu ştim sigur cât din os a fost fracturat. Momentan, nu credem că a fost sfărâmat.

Am tresărit. Povestea lui mi-a adus aminte de rana care încă mă durea.

— Se pare că aţi fost destul de ocupaţi. Ce zi este?

— Ai dormit doar o seară. Am ajuns în New York.

Thomas trasa alene, cerculeţe pe mâna mea. Când a vorbit iar, vocea lui era doar o şoaptă:

— Andreas a recunoscut toate crimele.

— Chiar şi cadavrul din ladă? am întrebat. V-a explicat de ce a ucis-o altfel decât pe celelalte femei?

Thomas îşi făcea de lucru cu manşeta cămăşii mele, prefăcându-se că nu mă aude.

— Thomas? Mă simt bine. Nu trebuie să te porţi cu mine ca şi cum aş fi din porţelan.

— Nu este vorba de tine.

Thomas a oftat.

— Când l-am întrebat pe Andreas despre acea crimă, a susţinut că nu ar avea habar. Acum este în celulă şi aşteaptă sosirea poliţiştilor. Încă nu se ştie unde va fi judecat, având în vedere că crimele lui s-au petrecut pe ocean. S-ar putea să fie nevoie să ne întoarcem în Anglia.

— Dar de ce nu ar mărturisi…

— Unchiul tău şi cu mine credem că există posibilitatea ca la bord să se fi aflat şi un alt criminal, a zis Thomas. Pasagerii au început deja să coboare pe uscat, aşa că dacă Andreas nu este cel care a ucis-o pe acea fată, atunci…

— Atunci tocmai ce am adus în America un ucigaş inspirat de crimele Spintecătorului.

Am rămas tăcuţi, pătrunşi de gravitatea afirmaţiei abia făcute.

— Deocamdată, a zis Thomas, nu putem decât spera că ne-am înşelat şi că Andreas nu a dorit, pur

şi simplu, să coopereze.

Am întâlnit privirea lui Thomas şi am dat din cap. Se părea că şi la finalul călătoriei ne permiseserăm să grăim adevărul doar pe jumătate.

— Tot el a furat şi materialul? am întrebat, amintindu-mi de vesta lui Jian. Sau a fost o infracţiune separată?

— Andreas a recunoscut furtul – din câte se pare, când nu omoară oameni din răzbunare, se ocupă cu găinăriile. Este un obicei vechi, pe care l-a adus cu el din Bavaria. Fura haine de la oamenii cărora le ghicea viitorul. O femeie a recunoscut haina furată şi l-a raportat la poliţie. De aceea a fugit şi s-a alăturat trupei de circ.

— Apropo, cum a rămas cu „Carnavalul Clarului de Lună”? Ce fac Mefistofel şi Houdini?

— Amândoi şi-au luat la revedere de la tine, a zis Thomas.

Vedeam că privea cu mare atenţie.

— Mefistofel îţi transmite scuze şi două bilete gratis la următorul lor spectacol. El şi Houdini mi-au spus că vom vrea neapărat să vedem noul lor număr, că va fi…

— Spectaculos?

Thomas a pufnit.

— Spre binele lor, sper să aibă dreptate. Trebuie să găsească o metodă de a distrage atenţia de la crimele săvârşite de ghicitorul trupei. Deşi, după cum îl ştiu pe Mefistofel, va găsi o cale. Bârfele scandaloase atrag pe toată lumea. Cu toţii suntem fascinaţi de macabru. Cred că de vină este sufletul nostru întunecat şi diform.

— Mă bucur că s-a terminat, am zis. Sper, sincer, că familiile afectate şi-au găsit pacea.

Un alt gând important îmi dădea târcoale, dar mintea mea era încă neclară.

— Liza!

M-am ridicat brusc şi am căzut la loc. Durerea mi-a zvâcnit prin trup, amintindu-mi de rana gravă pe care o suferisem.

— Unde este? Se simte bine? Te rog, te rog, spune-mi că este în viaţă! N-aş putea suporta…

Thomas mi-a aranjat pernele şi m-a culcat uşor la loc.

— Este teafără. Andreas a drogat-o şi a legat-o în lanţuri în camera lui. Dar verişoara ta se reface acum. Mult mai rapid decât tine.

Am răsuflat uşurată.

— Nu sunt îngrijorată din cauza mea.

— Dar eu sunt. Trebuie să ştii ceva… despre rana ta, a zis Thomas, foindu-se uşor pe scaun, cu privirea în pământ. Vei putea merge, deşi este posibil să şchioapeţi pentru tot restul vieţii. Nu putem şti cum se va vindeca.

Durerea arzătoare din picior s-a aprins iar. Să şchioapăt? Poate că unele fete ar fi fost distruse de o asemenea veste, dar eu nu eram una dintre ele. Nu îmi vedeam viitorul desfăşurându-se într-o sală de bal, ci într-un laborator. Şi cadavrelor nu le păsa de cât de graţios păşeam.

Trebuia să înveselesc atmosfera cumva, pentru propriul meu confort. Situaţia era mult prea sumbră şi, indiferent de cât de grav fusesem rănită, aveam nevoie de un lucru pozitiv de care să mă agăţ. Eram în viaţă. Toate celelalte detalii aveau să se rezolve mai târziu. Am zâmbit; gândurile îmi sunau precum cuvintele lui Mefistofel.

— Preţul dragostei nu este unul mic, am zis, tachinându-l pe prietenul meu. Însă merită.

Thomas s-a ridicat brusc, răpindu-mi căldura mâinilor lui. Am reanalizat gluma pe care o făcusem, întrebându-mă ce anume îl deranjase.

— Acum trebuie să te odihneşti, a zis el, evitându-mi privirea. Unchiul tău va veni în curând ca să stabiliţi detaliile legate de călătorie. Şi mai ştiu că şi Liza dă târcoale infirmeriei.

— Thomas, ce…

— Odihneşte-te, Wadsworth! Mă întorc în curând.

Mi-am strâns buzele. Nu credeam că propria voce putea să ascundă durerea care îmi cuprinsese inima.

L-am privit pe Thomas strângându-şi pălăria şi paltonul şi ieşind grăbit din cameră, ca şi cum imaginea mea îl tulbura acum. Am încercat să nu mă las afectată, deşi câteva lacrimi s-au scurs dincolo de zidul pe care îl ridicasem. Se părea că Thomas Cresswell dispărea din viaţa mea, la fel ca trupa de circ.

O altă prezenţă m-a trezit din somn. M-am frecat la ochi, deşi nu m-am deranjat să mă ridic.

— Thomas?

— Nu, draga mea! Sunt celălalt bărbat din viaţa ta; acela mai chipeş. De vină este hemoragia pentru scăparea asta.

În ciuda durerii care mă chinuia, am zâmbit larg.

— Thomas a zis că ai plecat deja, cu Houdini.

— Da, păi, am ajuns pe la mijlocul docurilor şi m-am gândit că vei înnebuni de dorinţă.

Mefistofel mi-a cuprins cu grijă mâinile. Palmele lui erau aspre şi aveau bătături, semn că lucra adesea cu ele. Tânărul şi-a purtat degetul mare peste degetele mele. Gestul lui mă liniştea.

— Nu am vrut să îţi fie aşa de dor de mine, încât să nu te poţi recupera.

Am clătinat din cap.

— Fermecător, ca întotdeauna.

Am dat să mă aplec peste marginea patului şi am tresărit.

— Deschide, te rog, sertarul acela!

— Sper că nu este vreun şarpe înăuntru, dornic să îşi înfigă colţii în mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine! Nu m-ar deranja să păstrez inelul tău. Rubinele valorează o sumă bunicică.

Nu îl mai văzusem niciodată pe Mefistofel mişcându-se aşa de repede, nici măcar când îşi făcea trucurile fistichii. A ridicat inelul. Avea ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc!

— Cum te vor mai şantaja oamenii altfel? Nu te puteam lăsa să fugi fără el.

— Într-adevăr, a zis Mefistofel zâmbind. Promite-mi că îmi vei duce măcar un pic dorul!

— S-ar putea să mă gândesc la tine într-o seară rece şi mohorâtă de decembrie, mulţi, mulţi ani de aici înainte.

— Şi? a zis el, privindu-mă plin de speranţă.

— Şi am să mă întreb dacă te îmbăiezi cu masca pe chip.

Râsul lui a răsunat misterios şi profund.

— Nu este nevoie să rămâi cu această dilemă, draga mea. Sunt mai mult decât dispus să îţi arăt. Vrei să mergem în camera mea sau a ta?

Mefistofel s-a uitat la bandajele mele.

— Poate ar trebui totuşi să ne amânăm aventura. N-aş vrea să sângerezi pe costumul ăsta. Nu este un lucru bun pentru afacere.

— O să-mi lipseşti, am zis.

Era adevărul. Un lucru de care mă depărtasem în ultima vreme. Fusese interesant să aflu secretele prestidigitaţiei, dar nu era un rol pe care să îl fi jucat prea mult timp. Pe viitor, voiam să spun doar adevărul. Prefăcătoria mea nu mă umpluse doar pe mine de îndoieli, dar îl rănise şi pe Thomas.

— Ştiu. Sunt incredibil de irezistibil. Este crucea pe care trebuie să o port.

Amuzamentul a dispărut din privirea lui Mefistofel, iar în ochi i-am citit ceva incert.

— Spune-mi, am avut vreodată o şansă reală să îţi câştig mâna? Sau a fost totul o minciună? Dansul, râsetele… Nu se poate să fi jucat un rol.

M-am uitat în ochii lui negri. Inima mi-a bătut mai repede pe când îmi închipuiam un alt fel de viitor. Unul care includea ştiinţa şi libertatea. Pasiunea şi dramatismul. Aş fi putut fi mai mult decât fericită. Am fi putut folosi ştiinţa pentru a construi maşinării imposibile şi magice, să uimim mulţimile şi să le câştigăm aprecierea. Aş fi putut călători în jurul lumii şi să nu îmi asum niciodată un rol pe care societatea l-ar fi considerat potrivit. Mefistofel ar fi fost un soţ minunat. El nu m-ar fi înlănţuit niciodată decât dacă era vorba de vreun

număr de magie. Aş fi fost tare mulţumită cu un asemenea viitor. Mai liberă decât acrobaţii care zburau de pe un trapez pe altul. Însă inima şi sufletul meu aveau să aparţină mereu altcuiva. Thomas şi cu mine eram parteneri în toate şi, deşi mă întrista puţin gândul de trăi într-o lume fără magie şi fără zâmbetele uşuratice ale lui Mefistofel, ideea de a-mi duce viaţa fără Thomas Cresswell era de nesuportat. Nu îl puteam părăsi, aşa cum nu îmi puteam scoate inima din piept, sperând să supravieţuiesc.

M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de obrazul lui Mefistofel.

— Într-o altă lume, într-o altă viaţă, cred că am fi realizat lucruri uimitoare împreună. Într-o zi, vei face o fată foarte fericită, dar acea fată nu sunt eu. Îmi pare rău!

— Şi mie.

Nodul din gâtul lui s-a mişcat în sus şi în jos, iar eu i-am strâns mâna cât puteam de tare. Mefistofel m-a ţinut o vreme şi apoi s-a ridicat.

— O să inventez o maşinărie genială şi o să îi pun numele tău, dragostea mea pierdută.

Nu m-am putut abţine să nu râd zgomotos, din toată inima.

— La revedere, Mefistofel!

— Spune-mi, te rog, Ayden!

Tânărul s-a îndreptat spre uşă şi s-a oprit.

— Pe curând!

Thomas stătea lângă mine, strângând în mâinile înmănuşate balustrada îngheţată şi privind pasagerii care coborau de pe navă. Plecau, cu siguranţă, cu poveşti despre corabia blestemată. Nici măcar Houdini nu avea să scape de scandal, deşi aveam sentimentul că urma să se descurce foarte bine. Un grup de poliţişti şi-a făcut loc prin mulţime, îndreptându-se spre celulă, pentru a-l ridica pe criminalul care devenise celebru în ziare drept Spintecătorul Bavarez. Nu avea să mai dureze mult. Respiram cu dificultate. Simţeam nevoia să mă

sprijin de ceva. Nu voiam să îmi iau la revedere. Uram momentul acesta.

— Ne vedem în curând, Wadsworth! Nici nu o să ştii când a trecut timpul.

M-am uitat la profilul lui Thomas. Inima îmi bătea monoton. Thomas nu mă mai privise în ochi de când încasasem cuţitul în picior. Ştiam că minciunile mele funcţionaseră puţin prea bine şi că meritam să fie furios pe mine, dar atitudinea lui era prea rece să o pot suporta.

— Asta-i tot? Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Realitatea este că au nevoie de mine aici, în New York, în calitate de reprezentant al unchiului tău.

Thomas a inspirat adânc. Avea încă privirea aţintită asupra celor care ieşeau de pe corabie. Voiam să mă agăţ de paltonul lui şi să îl scutur până ce avea să se uite la mine. Însă îmi ţineam o mână pe lângă corp şi pe cealaltă fixă pe bastonul împrumutat. Thomas îmi dăduse întotdeauna libertatea de a alege. Nu aveam să îi fur eu acest drept. Dacă voia să rămână, atunci nu aveam de gând să îl implor.

— Voi veni la tine cât de curând cu putinţă.

Am ignorat lacrima care îmi aluneca pe obraz. Nu voiam să îmi iau astfel la revedere de la el – rece şi distant precum ploile din Anglia. Trecuserăm, împreună, prin mult prea multe. Deşi poate că de vină nu era minciuna în care mă scăldasem în ultima săptămână, ci rana mea.

Poate că piciorul meu beteag îi amintea prea mult de cât de aproape de moarte fuseserăm amândoi. Eu îmi dădusem seama ce eram gata să sacrific, dar asta nu însemna că Thomas ajunsese la aceeaşi concluzie. Mi-am pus frâu emoţiilor, mândră de cât de bine reuşeam să le stăpânesc acum.

— Nu ar trebui să spui ceva de genul „O să-mi lipseşti teribil, Wadsworth. Următoarele săptămâni vor fi o tortură lentă, sunt sigur”? Sau vreo altă vorbă de duh *à la* Cresswell?

Thomas s-a întors în final spre mine, dar din ochi lipsea scânteia poznaşă care îi lumina de obicei.

— Bineînţeles că îmi vei lipsi. Mă voi simţi ca şi cum inima mi-a fost smulsă din piept.

Thomas a inspirat adânc.

— Aş prefera să fiu împuns cu toate săbiile din arsenalul lui Jian. Dar aşa este mai bine pentru anchetă.

Avea dreptate, bineînţeles. Ancheta era primordială, dar nu eram obligată să îmi placă situaţia. Am strâns bastonul mai bine. Toată viaţa îmi dorisem ca barele coliviei mele să dispară – tot ce îmi dorisem fusese să fiu liberă. Să îmi pot alege singură drumul. Mai întâi, tata îmi dăduse drumul, iar acum se părea că şi Thomas făcea acelaşi lucru. Libertatea era şi îmbătătoare, şi terifiantă. Acum, că o aveam la îndemână, voiam să o alung. Nu ştiam ce să fac cu libertatea sau cu propria mea viaţă.

— Atunci îţi doresc numai bine, domnule Cresswell! am zis, ignorând cât de greşite erau cuvintele mele reci. Ai dreptate. Este o prostie să fiu supărată din moment ce ne vom întâlni din nou, curând.

Am aşteptat să-şi lepede masca glacială, să îmbrace afecţiunea cu care mă înconjurase în trecut, dar Thomas a rămas neclintit. Un detectiv şi-a dres glasul în spatele nostru, distrugând ultimul moment pe care îl mai petreceam cu prietenul meu. Nu ştiam dacă să izbucnesc în râs sau în lacrimi. Cu doar opt nopţi în urmă, Thomas şi cu mine stătuserăm pe aceeaşi punte de promenadă, îmbrăţişaţi şi sărutându-ne sub cerul înstelat.

— Domnule Cresswell? Ducem cadavrele la mal. Avem nevoie de dumneata în drum spre spital.

Thomas a încuviinţat, dând scurt din cap.

— Bineînţeles! Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Detectivul şi-a înclinat pălăria în faţa mea înainte de a intra din nou în corabie. Pulsul îmi zvâcnea nebuneşte, iar piciorul îmi pulsa de durere. Se întâmpla cu adevărat: momentul de care mă temusem cel mai mult de la cazul Spintecătorului

încoace. Îmi luam, în sfârşit, la revedere de la domnul Thomas Cresswell. Simţeam că tot oxigenul din univers nu îmi era suficient. Am inspirat o dată şi încă o dată, blestemându-mi corsetul pentru că era aşa de strâmt. Era în regulă. Totul era în regulă. Însă rămăsesem o mincinoasă. Nimic nu era bun la situaţia mea.

Thomas s-a uitat la uşa care avea să îl ducă pe un drum diferit de al meu. Pentru prima dată în câteva luni, nu aveam să ne mai aventurăm împreună în cotloane misterioase. Îi simţeam deja absenţa, de parcă o parte din mine fusese decupată, iar trupul meu tânjea după bucata care lipsea. Eram o fiinţă întreagă. Nu aveam nevoie de o altă persoană care să mă completeze; totuşi, felul în care ne despărţeam îmi făcea rău. Nu era corect, dar nu ştiam cum să îndrept lucrurile. Poate că tocmai primeam lecţia supremă cu privire la renunţare – trebuia să accept ceea ce nu era sub controlul meu. Era de datoria mea să depun tot efortul în rolul care îmi revenea; efortul de a mă întâlni la jumătate drumului îi revenea lui Thomas.

Prietenul meu s-a întors încet şi s-a uitat la mine, cu maxilarul încordat.

— La revedere, domnişoară Wadsworth! Plăcerea a fost de partea mea. Pe curând!

Am ignorat asemănarea cu despărţirea de Mefistofel. Când îşi luase la revedere, nu simţisem că lumea avea să se oprească din drumul ei. Thomas şi-a înclinat pălăria şi s-a îndepărtat.

În mintea mea, fugeam în urma lui, îl prindeam de palton şi îl imploram să aştepte. Să mă ia cu el. Să ignore ordinul unchiului meu de a rămâne acolo şi de a continua cazul în New York. Să se cunune religios cu mine chiar în acea secundă. Bunica nu trăia departe de acolo, deşi, având în vedere că nu îmi răspunsese la ultimele scrisori, bănuiam că plecase într-o călătorie pe continent. Mi-ar fi putut fi martoră, fie doar şi pentru a-i face în ciudă tatei.

În realitate, mi-am silit buzele să se strângă şi am dat, pur şi simplu, din cap, privind pe când Thomas

dispărea din viaţa mea pentru cine ştie cât timp. Poate doar câteva săptămâni. Sau poate pentru totdeauna. Aveam să accept, oricare ar fi fost alegerea lui. Oricât de greu îmi era, aveam să găsesc o cale. Thomas s-a oprit cu spatele la mine, bătând cu degetele în rama uşii. Am aşteptat cu sufletul la gură să facă o glumă sau să alerge înapoi la mine şi să mă cuprindă în braţe, dar, după o clipă, Thomas a înaintat şi a dispărut în măruntaiele navei.

Un suspin mi s-a smuls din piept înainte să îl pot înăbuşi. Am rămas acolo preţ de câteva clipe, ascultând bătăile propriei inimi. Habar nu aveam de ce despărţirea aceasta mi se părea permanentă. Ştiam însă cumva, în adâncul sufletului meu, că, dacă nu îl opream, domnul Thomas Cresswell avea să iasă din navă şi din viaţa mea pentru totdeauna. Mi-am strâns mâna liberă în jurul balustradei, lăsând răceala gheţii să îmi distragă gândurile. Trebuia să intru la căldură în curând – durerea surdă din piciorul meu se înrăutăţea.

M-am concentrat la durerea fizică în locul celei noi şi mult mai acute din piept. Thomas şi cu mine arseserăm ca o cometă şi ne risipiserăm la fel de repede. Îl opriserăm pe Spintecătorul Bavarez şi salvaserăm bunul renume al „Carnavalului Clarului de Lună”. Thomas îşi oferea, pur şi simplu, serviciile aici, pe când unchiul meu şi cu mine călătoream spre următoarea noastră destinaţie, unde Thomas avea să ni se alăture fără doar şi poate. Totul avea să fie în regulă destul de curând – doar că exageram despărţirea mai mult decât era cazul. După toate ororile la care fusesem martoră, nu era deloc greu să găsesc o explicaţie logică pentru teama pe care o simţeam despărţindu-mă de cineva pe care îl iubeam. Mi-am amintit de sentimentele din trecut: „Ştiinţa este zeiţa căreia i-am înălţat altar. Iar ea îmi oferă mângâiere”.

Am recitat în şoaptă cuvintele, ca pe un refren, uitându-mă la ocean mult după ce Thomas plecase.

EPILOG

Liza a traversat puntea de promenadă. Avea gluga trasă pe frunte, pentru a-şi proteja coafura elegantă de rafalele puternice de vânt care suflau deasupra râului Hudson. Fata s-a oprit lângă mine şi s-a uitat la cuferele trupei de circ, care erau descărcate. Am admirat lunile pictate pe lăzi – cercurile negre cu semiluni argintii pe margine.

Trupa se grăbea spre un alt oraş, unde aveau să distreze un alt public. Nu mă îndoiam că Mefistofel avea să răpească inimile şi minţile tuturor celor pe care îi întâlnea. Şi Houdini avea un viitor luminos. Se îndrepta cu paşi repezi spre statutul de legendă. Aveam sentimentul că nu era ultima dată când auzeam de ei doi, deşi nu ştiam dacă era un lucru bun.

— După tot ce ai făcut, aş fi zis că eşti suficient de curajoasă să îi spui adevărul, a zis Liza, cu ochii la lăzile de sub noi.

— Cui? am întrebat. Lui Mefistofel?

— Nu face pe toanta, a zis ea, plesnindu-mă peste braţ.

Din câte se părea, la câteva ore după fapta mea eroică, Liza se întorsese clătinându-se în camera noastră. Nu fusese rănită. Andreas o îndrăgea pe Liza; personalitatea ei înflăcărată îi amintea de iubita lui, Liesel, aşa că nu o torturase şi îi cruţase şi viaţa. M-am încruntat, iar Liza a oftat.

— Serios? Despici cadavre şi cauţi adevărul din spatele morţilor lor. Tânjeşti să diseci ca să rezolvi mistere. Cu toate astea, eşti fără de speranţă, draga mea verişoară, când vine vorba de sinceritate. Mai ales faţă de tine însăţi.

Liza s-a întors cu faţa spre mine şi cu mâinile în şolduri.

— I-ai spus domnului Cresswell că îl iubeşti? Că abia aştepţi să îl vezi din nou? Că ţi-e teamă că se va învinovăţi de fiecare dată când îţi va vedea rana?

Fata m-a privit cu atenţie, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu i-ai spus. Ai ţinut totul în tine, prefăcându-te că totul este în regulă. Dar adevărul este altul, nu-i aşa? Eşti îngrijorată.

— Eu… Este foarte complicat.

Liza a pufnit.

— Ba nu este deloc complicat, draga mea verişoară. Indiferent de cât de iscusit ar fi Thomas în alte privinţe, este capabil să creadă orice adevăr incomplet îi spui *sau* îţi spui ţie însăţi. Nu poate pătrunde masca pe care o porţi. Este posibil să fie singurul lucru care îi vine de hac şi aş pune pariu că este aşa din cauza dragostei pe care ţi-o poartă. Te asigur de un lucru: Thomas crede că se poartă ca un gentleman plecând; îţi oferă posibilitatea de a-l urma pe Mefistofel, chiar dacă i se frânge inima. Ai observat cearcănele din jurul ochilor lui? Nu a pus geană pe geană de când ai fost rănită. Unchiul a încercat să îl scoată din camera ta, dar domnul Cresswell aproape că a înnebunit la ideea de a pleca de lângă tine. Amândoi sunteţi atât de inteligenţi când vine vorba de probleme care vă solicită mintea, dar, când este inima la mijloc, vă comportaţi ca două fiinţe venite din alte galaxii care abia descoperă cartofii prăjiţi.

— El… ce?

Nu puteam înţelege pe deplin absurditatea gândului.

— De ce ar crede că vreau să aleg pe altcineva? Am sărit în faţa unui cuţit pentru el. Sunt destul de sigură că mi-am făcut dorinţele destul de clare. Plecarea lui nu are nimic de-a face cu asta.

— Eşti sigură?

Liza m-a privit exasperată.

— Cum v-aţi despărţit? Voi încerca să pătrund adevărul – vai, scuze! s-a crispat fata, arătând spre piciorul meu. Probabil nu voi mai folosi acest cuvânt o vreme.

Am râs.

— Ce o să mă fac eu cu tine?

Liza şi-a trecut un braţ peste umeri mei, strângându-mă lângă ea.

— O să mă iubeşti, ascultându-mi sfaturile romantice. Ei bine, pun rămăşag că Thomas şi-a luat la revedere foarte formal. Rece. Fără nici urmă de flirt. Pun pariu că şi-a înclinat şi pălăria în loc să îţi sărute mâna.

Liza a zâmbit larg, văzând că mă încruntam.

— Scoate-ţi masca, Audrey Rose! Mărturiseşte-i temerile tale. Te asigur că lui Thomas nu îi pasă de baston sau de piciorul tău beteag. El s-a îndrăgostit de sufletul tău. Îţi oferă ocazia de a-ţi decide singură soarta, dar, crede-mă, te iubeşte cu toată inima.

M-am întors. Nu voiam ca Liza să vadă lacrimile care începuseră să îmi curgă pe obraji.

— Cum rămâne cu tine şi cu Houdini? am întrebat, schimbând subiectul. Ştii că nu te-a minţit, nu?

Liza şi-a coborât iar privirea spre lăzile trupei de circ.

— Ştiu. Doar că, deşi îl ador, îmi doresc un alt fel de viitor. Circul a fost o experienţă palpitantă, dar, oricât de greu ţi-ar fi să crezi, îmi e dor de mama.

Acum eu am fost cea care a pufnit în râs. Liza m-a înghiontit.

— Harry va găsi o femeie care să îl facă fericit, iar eu voi găsi pe altcineva. Acum, nu mai încerca să te ascunzi de propriul adevăr. Spune-i lui Thomas că îl iubeşti sau îţi vei petrece restul zilelor regretând acest moment!

— Dar dacă pleacă din cauza accidentului? Dacă el…

— Scuză-mă, a zis Liza, dregându-şi glasul şi înclinându-şi bărbia spre capătul opus al punţii. Mi se pare că o văd pe doamna Harvey făcând cu mâna. Trebuie să merg la ea pe dată.

— Serios?

Mi-am şters lacrimile şi m-am întors la ea, iritată de plecarea bruscă a verişoarei mele. Dar dojana mi-a murit pe buze când am întâlnit privirea lui Thomas. Reuşise să se strecoare lângă mine, ca un

magician adevărat. Am clătinat din cap pe când Liza mi-a făcut cu ochiul peste umăr, grăbindu-se să plece. Lacrimile au început să îmi curgă iar libere pe faţă în timp ce Thomas mă privea atent. Le-am şters cu furie. Uram că, deşi îmi puteam ţine emoţiile în frâu în timpul unei anchete, în afara laboratorului, acestea mă aveau în puterea lor.

— Cresswell! am zis, ridicându-mi bărbia. Credeam că ai treabă.

— Am avut, a zis el simplu. Vezi tu, s-a întâmplat să îl întreb pe lordul Crenshaw de unde avea un baston aşa de frumos când unchiul tău şi cu mine am realizat ultimul interogatoriu al anchetei. Imaginează-ţi ce surprins am fost când a spus că l-a cumpărat chiar de aici, din New York. De fapt, magazinul este la doar o stradă distanţă.

Thomas s-a apropiat, arătând cu mâna direcţia în care trebuie să se fi aflat magazinul.

— Cred că trandafirul acesta îl bate pe acela pe care a încercat Mefistofel să ţi-l dea.

— Poftim?

Thomas a aruncat un baston în aer cu o mână, apoi l-a prins cu cealaltă, şi mi l-a întins, aşezându-se în genunchi. Era un splendid baston din abanos, cu mânerul sculptat în formă de trandafir. Băţul arăta ca tulpina florii, cu tot cu ghimpi. M-am uitat la el. Nu ştiam ce să spun. Obiectul era o operă uimitoare de artă.

— Thomas, este…

— Aproape la fel de frumos ca mine?

Am râs, deşi câteva lacrimi trădătoare mi s-au prelins pe obraji.

— Într-adevăr!

În ochii lui Thomas se citea acum seriozitatea, iar inima mi-a tresărit.

— Munca noastră va fi întotdeauna importantă pentru amândoi. Dar inima mea este a ta, pe de-a întregul, Wadsworth. Indiferent de ce se întâmplă. Doar moartea mi te poate scoate din suflet şi, chiar şi atunci, voi lupta cu tot ce am ca să-ţi păstrez iubirea aproape. Acum şi pentru totdeauna.

Avusesem aproape aceleaşi gânduri înainte ca totul să se transforme într-un coşmar, pe scenă. Mi-am trecut mâinile prin părul lui, rotind o buclă pe când îl priveam în ochi. Privirea îi era plină de adoraţie sinceră. Sentimentele noastre nu erau simple iluzii, dar erau magice. Mi-am lăsat mâna să cadă şi am strâns noul baston, testându-i greutatea.

— Ştii, cred că acesta este cel mai preţios trandafir pe care l-am primit vreodată.

Un zâmbet jucăuş a răsărit pe buzele lui Thomas.

— Şi trucul meu magic a fost destul de impresionant. Crezi că Mefistofel mă va primi în trupa lui? Aş putea exersa. De fapt, a zis el, trecându-mi braţul pe după braţul lui şi potrivindu-şi pasul cu paşii mei nesiguri, ar trebui să facem un număr împreună. Ce zici de „Uimitorii Cressworth”? Sună plăcut.

— Cressworth? Tu chiar ne-ai combinat numele? Şi de ce este numele tău primul?

M-am uitat la el cu coada ochiului. Pe chip îmi juca un zâmbet, în ciuda eforturilor de a-l împiedica.

— Cred că partea uimitoare a numărul nostru ar fi să ţinem publicul treaz în ciuda vorbăriei tale pline de duh.

— Afurisito! a exclamat el. Ce nume sugerezi?

— Hmmm, am făcut, sprijinindu-mă pe baston şi prefăcându-mă că mă gândesc intens. Cred că vom avea suficient timp la dispoziţie să găsim o soluţie.

— Mmm! Apropo, m-am gândit!

— Ăsta este întotdeauna un lucru problematic.

— Într-adevăr.

Thomas reuşise să-şi strecoare mâinile în jurul taliei mele.

— Am pândit deja pe aleile Londrei, am umblat prin labirinturile pline de păianjeni, am supravieţuit unui carnaval mortal…

Thomas şi-a apropiat buzele de ale mele, iar eu mi-am înclinat faţa spre el. Inima mi-a fluturat pe când gura lui a atins-o pe a mea. Săruturile lui îmbătătoare erau vrăjitorie pură.

— Poate că acum putem încerca una dintre sugestiile mele? Pot să…

— Sărută-mă odată, Cresswell!

Zâmbetul lui strâmb a aprins un foc în mine, iar Thomas mi-a făcut pe plac, fără să protesteze.

NOTA AUTOAREI

RMS *Etruria* a avut multe cabine luxoase pentru pasagerii de la clasa întâi, însă salonul-restaurant a fost imaginat de mine. Am folosit elemente reale şi am adăugat unele proprii, creând un fundal pentru carnavalul ambulant, cu tot cu scenă şi podea tablă de şah. (Deşi nava a beneficiat şi în realitate de un sistem de refrigerare şi de electricitate.)

Funnel cake[8]*:* cea mai veche reţetă de gogoşi spiralate am găsit-o într-o carte de bucate germană, publicată în 1879. Descrierea făcută de Thomas a fost inspirată de acolo, deşi numele prăjiturii nu este menţionat.

Harry Houdini ar fi avut cincisprezece ani în 1889, ceea ce înseamnă că ar fi fost puţin cam tânăr pentru povestea noastră, aşa că mi-am permis libertatea de a-l face de şaptesprezece ani. Houdini a început să îşi ţină numerele de magie în faţa publicului în 1891, nu în 1889, deşi, la vârsta de nouă ani, lucra deja la trapez. El şi-a întâlnit soţia, pe Bess, în 1893 şi au trăit o minunată poveste de iubire. Sper că fanii lui Houdini şi istoricii nu vor fi prea deranjaţi că m-am folosit de trucurile lui faimoase, deşi acestea au fost inventate mult mai târziu. „Celula de tortură” era, de fapt, numită, „Celula de tortură chinezească cu apă”, iar numărul a fost prezentat pentru prima dată în public în anul 1912. „Evadarea din canistra de lapte” a fost înfăţişată spectatorilor în 1901. Cuvintele lui Mefistofel, „… eşecul îl va îneca…”, din prezentare, reprezintă sloganul real de pe posterul promoţional al lui Houdini. Numărul intitulat „Metamorfoza” a fost prezentat şi de alţi magicieni, dar cel pus la cale de Houdini, în 1894, a captat atenţia publicului larg pentru că iluzionistul l-a demonstrat alături de soţia lui. (În alte spectacole erau prezenţi doar bărbaţi.)

Houdini s-a priceput de minune să îşi facă reclamă sieşi şi numerelor sale, lucru pe care am încercat să îl arăt când Liza vorbeşte cu Audrey Rose în cabina lor şi spune: „există un soi de putere în felul în care vinzi ceva”. Houdini şi-a desfăşurat activitatea în *dime museums*[9], spectacole de vodevil, şi ca artist în cadrul unei trupe de circ ambulante. După ce şi-a modificat numerele pentru a atrage un public cât mai mare şi a ridica miza, Houdini a devenit cunoscut ca Regele Cărţilor, Regele Cătuşelor şi artistul evadărilor/ maestrul iluzionist pe care îl admirăm astăzi. Există voci care spun că el ar fi întâlnit pe cineva la începutul carierei lui, care l-a ajutat să-şi îmbunătăţească vorbirea corectă, iar eu mi-am imaginat acea persoană ca fiind Mefistofel. Mai târziu în viaţă, când spiritismul a devenit popular, Houdini a luptat să demascheze escrocii. Am adăugat un detaliu amuzant atunci când Liza visează să comunice cu morţii, iar Harry strigă de pe scenă, „Spiritismul este o făcătură”. Pentru mai multe informaţii despre viaţa lui Houdini, vă recomand să citiţi *ESCAPE! The Story of the Great Houdini*[10] de Sid Fleischman.

Andreas Bichel, cunoscut şi drept „Spintecătorul bavarez”, a fost personajul real a cărui poveste a servit drept inspiraţie pentru criminal. Mi l-am reimaginat folosindu-se de „talentele” de ghicitor pentru a se ascunde într-o trupă de circ şi i-am regândit crimele pentru a reflecta imaginile cărţilor de tarot. La momentul în care au loc întâmplările din roman, adevăratul Bichel fusese deja executat. Modul lui de a opera: criminalul obişnuia să ademenească femeile în casa lui, promiţându-le să le arate viitorul cu ajutorul oglinzii lui magice, le strângea mâinile la spate şi le lega la ochi, apoi le ucidea. Întocmai ca Andreas din poveste, el fura bucăţi de material din hainele victimelor lui şi astfel a fost, în cele din urmă, prins. Sora uneia dintre victime a ieşit în oraş, întrebându-i pe proprietarii

de magazine dacă îi văzuseră ruda dispărută, când a observat un croitor făcând o vestă din juponul surorii ei. Croitorul i-a spus femeii numele celui care îi dăduse materialul şi comanda şi a fost alertată poliţia. Mai târziu, trupurile victimelor au fost găsite îngropate în magazia de lemne a lui Bichel.

Unul dintre prietenii tatălui meu a fost poliţist în New York şi ne povestea adesea despre riscurile la care se supunea intrând prea mult în rol în timpul misiunilor sub acoperire. Când am scris despre reprezentaţia dată de Audrey Rose, am încercat să o creionez astfel încât să nu pară doar uşor ieşită din comun pentru ea, ci să şi ilustreze pericolul în care se afla. Audrey Rose a încercat atât de mult să creeze o iluzie, încât minciuna aproape că a devenit realitate. Îi mulţumesc din inimă prietenului tatălui meu pentru inspiraţia oferită privind misiunea sub acoperire.

Orice alte neconcordanţe istorice şi libertăţi creative pe care nu le-am menţionat există (sper) pentru a potenţa experienţa lecturii aventurilor de pe nava extravagantă, deşi blestemată.

MULŢUMIRI

În mod bizar, experienţa publicării unei cărţi nu diferă cu mult de cea a circului. Există numeroşi artişti care jonglează, fiecare, cu diferitele aspecte ale procesului, lucrând împreună pentru a transforma un simplu document într-o poveste absolut incredibilă.

Îi datorez multe mulţumiri Barbarei Poelle, care mă face mereu să mă minunez de abilitatea ei de a fi când un agent înverşunat, când un prieten blând, schimbându-şi dispoziţia la fel de repede pe cât schimbă Andreas cartea, pocnind din degete. Mulţumesc echipei de la Irene Goodman Agency, lui Heather Baror-Shapiro, de la Baror International Inc., şi lui Sean Berard, de la APA, pentru că au continuat să facă vrăji pentru mine. Nu am nevoie de o oglindă magică pentru a vedea cât de luminos este viitorul lui Audrey Rose şi al lui Thomas.

Jenny Bak, corecturile tale incredibile au lustruit o ciornă şi au făcut-o să lucească mai ceva decât cel mai strălucitor frac al lui Mefistofel. Tu eşti partenera mea în toate situaţiile sângeroase şi grandioase; îţi mulţumesc că faci mereu pe plac părţii mele întunecate. Sasha Henriques, tu continui să adaugi un plus de valoare cu notiţele tale incredibile – îţi mulţumesc din inimă! Sunt recunoscătoare întregii echipe de magicieni de la JIMMY Patterson Books şi Little, Brown şi maestrului talentat care a unit trupa formată: James Patterson, Sabrina Benun, Julie Guacci, Erinn McGrath, Tracy Shaw, Stephanie Yang, Aubrey Poole, Shawn Sarles, Ned Rust, Elizabeth Blue Guess, Linda Arends şi redactorului meu, Susan Betz. De la marketing şi publicitate până la echipele incredibile de vânzări, de producţie şi de design artistic – vă sunt pe vecie recunoscătoare pentru ajutor şi pentru munca enormă depusă pentru seria mea de romane.

Mamă, tată, voi aţi crezut mereu în puterea visurilor. Aş fi pierdută fără iubirea şi fără sprijinul vostru. (Vă mulţumesc că veniţi cu mine la toate programările acelea la doctor, mai ales când îmi iau sânge. Mor.) Kelli, continuă să îţi trăieşti visurile în cea mai la modă manieră. (Am făcut o aluzie la Dogwood Lane Boutique!). Ca întotdeauna, vă mulţumesc pentru că sunteţi stiliştii mei personali şi că îmi ţineţi persoana şi căminul în pas cu moda. Cred că o să vă păstrez aproape de suflet.

Ben, Carol Ann, Brock, Vanna, unchiule Rich şi mătuşă Marian, Laura, George, Rich, Rod, Jen, Olivia, Gage, Bella, Oliver şi fiecărui pui blănos din familia mea, vouă vă transmit toată dragostea din lume.

Mulţumesc Irinei, zisă şi Phantom Rin, pentru că reuşeşte să creeze artă nepământeană. Ai preluat, din nou, imagini din mintea mea şi le-ai îmbunătăţit, preschimbându-le în opere uimitoare. Mulţumesc mult pentru ideea de a include luni şi stele pe mănuşile lui Mefistofel şi pentru că ai dat viaţă personajelor din „Carnavalul Clarului de Lună” cu ajutorul cărţilor de tarot şi al celor de joc.

Traci Chee, nu îţi pot explica îndeajuns cât de mult înseamnă prietenia ta atât ca profesionist, cât şi în viaţa privată. Îţi mulţumesc că mi-ai fost alături la evenimentele de lansare, că ai împărţit cu mine camere de hotel (şi păpică), dar şi că ai stat lângă mine la bine şi la rău, mai ales când a fost vorba de sănătate.

Stephanie Garber, nu ştiu, sincer, ce fel de puteri supranatural posezi de reuşeşti să mă suni EXACT la momentul potrivit, dar sunt recunoscătoare să te am în viaţa mea! Toate discuţiile noastre despre intrigă, personaje, recomandări de cărţi şi viaţă în general sunt legendare. ☺

Sarah Nicole Lemon, Renee Ahdieh, Alexandra Villasante, Nicole Castroman, Gloria Chao, Samira Ahmed, Kelly Zekas, Sandhya Menon, Riley Redgate, Lyndsay Ely, Hafsah (şi Asma!) Faizal,

este minunat să îmi petrec timpul cu voi la evenimente.

Librarilor, profesorilor, vânzătorilor de cărţi, bloggerilor de cărţi, booktuberilor şi bookstagrammerilor, vouă vă mulţumesc pentru că aţi povestit elevilor, prietenilor şi întregului internet despre dragostea voastră pentru această serie. Recunoştinţa mea se îndreaptă în mod special spre Sasha Aisberg, Katie Stutz, Rec-It Rachel, Kristen, de la My Friends Are Fiction, Stacee, zisă şi Book Junkee, Bridget, de la Dark Faerie Tales, Melissa, de la The Reader and the Chef, Brittany, de la Brittany's Book Rambles, Brittany, de la Novelly Yours, şi întreaga gaşcă.

Şi îţi mulţumesc şi ţie, cel care ai citit până la sfârşit, pentru că citeşti, visezi şi pentru că m-ai însoţit într-o altă aventură plină de crime.

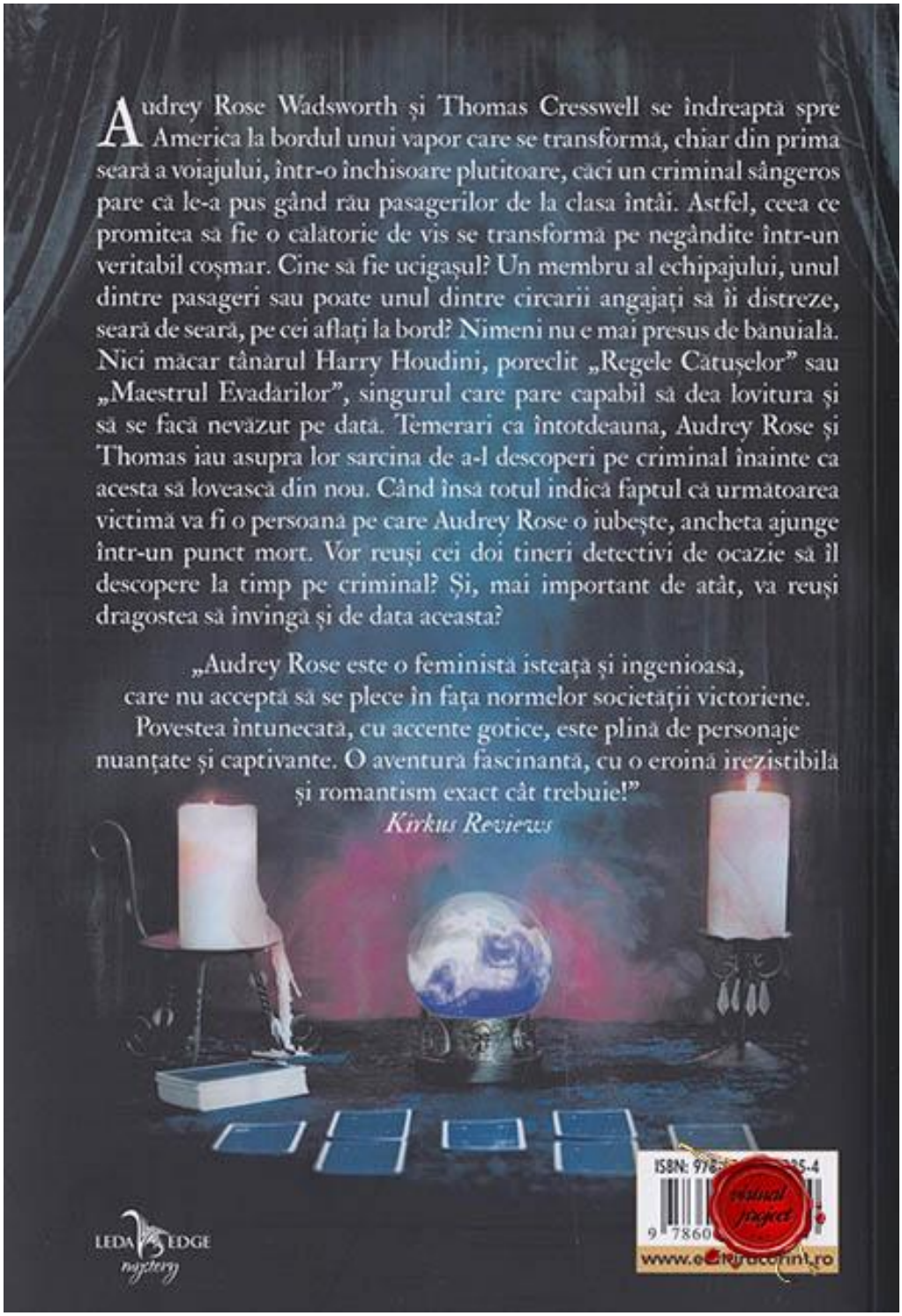
Audrey Rose Wadsworth și Thomas Cresswell se îndreaptă spre America la bordul unui vapor care se transformă, chiar din prima seară a voiajului, într-o închisoare plutitoare, căci un criminal sângeros pare că le-a pus gând rău pasagerilor de la clasa întâi. Astfel, ceea ce promitea să fie o călătorie de vis se transformă pe negândite într-un veritabil coșmar. Cine să fie ucigașul? Un membru al echipajului, unul dintre pasageri sau poate unul dintre circarii angajați să îi distreze, seară de seară, pe cei aflați la bord? Nimeni nu e mai presus de bănuială. Nici măcar tânărul Harry Houdini, poreclit „Regele Cătușelor" sau „Maestrul Evadărilor", singurul care pare capabil să dea lovitura și să se facă nevăzut pe dată. Temerari ca întotdeauna, Audrey Rose și Thomas iau asupra lor sarcina de a-l descoperi pe criminal înainte ca acesta să lovească din nou. Când însă totul indică faptul că următoarea victimă va fi o persoană pe care Audrey Rose o iubește, ancheta ajunge într-un punct mort. Vor reuși cei doi tineri detectivi de ocazie să îl descopere la timp pe criminal? Și, mai important de atât, va reuși dragostea să învingă și de data aceasta?
„Audrey Rose este o feministă isteață și ingenioasă, care nu acceptă să se plece în fața normelor societății victoriene. Povestea întunecată, cu accente gotice, este plină de personaje nuanțate și captivante. O aventură fascinantă, cu o eroină irezistibilă și romantism exact cât trebuie!"
Kirkus Reviews
LEDA EDGE
mystery

[1] William Shakespeare, *Furtuna,* trad. din lb. engleză de Leon Levițchi, Editura Univers Enciclopedic, București, 1996 (n. red.).

[2] „A învinge sau a muri” (lb. lat.) (n. tr.).

[3] „Zâna verde” (lb. fr.) (n. red.).

[4] Joc de cuvinte pornind de la asemănarea dintre termenii *nightshade* („mătrăgună”) și Nightsblade (numele în original al sabiei) (n. tr.).

[5] Phineas Taylor Barnum (1810-1891), om de afaceri american, creatorul circului modern, văzut ca un spectacol grandios în care nu o dată erau prezentate așa-zise curiozități umane, precum persoane suferind de gigantism sau, dimpotrivă, nanism, siamezi, femeia cu barbă etc. (n. tr).

[6] „Noroc!”, „Sănătate!” (în germană în original) (n. tr.).

[7] Rudolf Ludwig Karl Virchow (1821-1902), medic și patolog german, fondator al patologiei celulare. Virchow s-a străduit să reunească medicina clinică cu fiziologia și cu anatomia patologică, fiind considerat unul dintre întemeietorii medicinei moderne (n. tr.).

[8] Prăjitură foarte populară la târguri și carnavaluri, făcută prin turnarea aluatului moale într-o baie de ulei, într-o formă circulară, și prăjirea lui până devine auriu. Aluatul este de obicei turnat printr-o pâlnie, de unde și numele preparatului *(funnel)* (n. tr.).

[9] Instituții populare la finalul secolului al XIX-lea în Statele Unite, menite a fi centre de distracție pentru cei din clasa muncitoare (n. tr.).

[10] Sid Fleischmann, *ESCAPE! The Story of the Great Houdini,* Greenwillow Books / HarperCollins, New York, 2006 (n. red.).

CUPRINS

UNU, „CARNAVALUL CLARULUI DE LUNĂ”
DOI, DE LA VISE LA COȘMARURI
TREI, ASUL DE TREFLĂ
PATRU, IȚE ÎNCURCATE
CINCI, CAVALERUL DE SPADE
ȘASE, TĂIAT ÎN DOUĂ
ȘAPTE, O CRIMĂ BRUTALĂ
OPT, ÎNSEMNĂTATEA UNUI NUME
NOUĂ, REGELE CĂTUȘELOR
ZECE, INIMA SAU CAPUL
UNSPREZECE, PRINȚ SAU CERȘETOR
DOISPREZECE, PACT CU DIAVOLUL
TREISPREZECE, ASUL DE TREFLĂ
PAISPREZECE, STEAUA
CINCISPREZECE, O SITUAȚIE INDECENTĂ
ȘAISPREZECE, LA FÉE VERTE
ȘAPTESPREZECE, SCRIS ÎN CĂRȚI
OPTSPREZECE, NEBUNUL
NOUĂSPREZECE, O LEGĂTURĂ RUPTĂ
DOUĂZECI, O DEDUCȚIE PERFECTĂ
DOUĂZECI ȘI UNU, NEAGRĂ CA SUFLETUL LUI
DOUĂZECI ȘI DOI, TORT ȘI MĂȘTI,
DOUĂZECI ȘI TREI, DEDUCȚII ȘI ÎNȘELĂCIUNE
DOUĂZECI ȘI PATRU, DISECȚIA UNUI BRAȚ
DOUĂZECI ȘI CINCI, MECANISME ȘI INVENȚII
DOUĂZECI ȘI ȘASE, UN SPION ÎN HAINE LUXOASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE, O REȚEA DE ILUZII
DOUĂZECI ȘI OPT, EVADAREA DIN CANISTRA DE LAPTE
DOUĂZECI ȘI NOUĂ, O DESCOPERIRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE
TREIZECI, CEL MAI GROZAV TRUC DIN LUME

TREIZECI ŞI UNU, METODĂ DE DISTRAGERE A ATENŢIEI
TREIZECI ŞI DOI, CINCI DE CUPĂ
TREIZECI ŞI TREI, MOBILUL
TREIZECI ŞI PATRU, UN SUSPECT INCREDIBIL
TREIZECI ŞI CINCI, OPTUL DE PICĂ
TREIZECI ŞI ŞASE, ÎNTÂLNIRE LA MIEZUL NOPŢII
TREIZECI ŞI ŞAPTE, DEMASCAT
TREZECI ŞI OPT, MARELE FINAL
TREIZECI ŞI NOUĂ, UN SPECTACOL INCREDIBIL
PATRUZECI, LA REVEDERE!
EPILOG
NOTA AUTOAREI
MULŢUMIRI

Table of Contents

UNU, „CARNAVALUL CLARULUI DE LUNĂ” 5
DOI, DE LA VISE LA COŞMARURI 17
TREI, ASUL DE TREFLĂ 30
PATRU, IŢE ÎNCURCATE 42
CINCI, CAVALERUL DE SPADE 58
ŞASE, TĂIAT ÎN DOUĂ 68
ŞAPTE, O CRIMĂ BRUTALĂ 80
OPT, ÎNSEMNĂTATEA UNUI NUME 93
NOUĂ, REGELE CĂTUŞELOR 102
ZECE, INIMA SAU CAPUL 108
UNSPREZECE, PRINŢ SAU CERŞETOR 117
DOISPREZECE, PACT CU DIAVOLUL 132
TREISPREZECE, ASUL DE TREFLĂ 147
PAISPREZECE, STEAUA 158
CINCISPREZECE, O SITUAŢIE INDECENTĂ 169
ŞAISPREZECE, LA FÉE VERTE 181
ŞAPTESPREZECE, SCRIS ÎN CĂRŢI 191
OPTSPREZECE, NEBUNUL 198
NOUĂSPREZECE, O LEGĂTURĂ RUPTĂ 209
DOUĂZECI, O DEDUCŢIE PERFECTĂ 223
DOUĂZECI ŞI UNU, NEAGRĂ CA SUFLETUL LUI 234
DOUĂZECI ŞI DOI, TORT ŞI MĂŞTI, 246
DOUĂZECI ŞI TREI, DEDUCŢII ŞI ÎNŞELĂCIUNE 252
DOUĂZECI ŞI PATRU, DISECŢIA UNUI BRAŢ 261
DOUĂZECI ŞI CINCI, MECANISME ŞI INVENŢII 274
DOUĂZECI ŞI ŞASE, UN SPION ÎN HAINE LUXOASE 288

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE, O REŢEA DE ILUZII 297
DOUĂZECI ŞI OPT, EVADAREA DIN CANISTRA DE LAPTE 306
DOUĂZECI ŞI NOUĂ, O DESCOPERIRE ÎNSPĂIMÂNTĂTOARE 317
TREIZECI, CEL MAI GROZAV TRUC DIN LUME 326
TREIZECI ŞI UNU, METODĂ DE DISTRAGERE A ATENŢIEI 337
TREIZECI ŞI DOI, CINCI DE CUPĂ 349
TREIZECI ŞI TREI, MOBILUL 359
TREIZECI ŞI PATRU, UN SUSPECT INCREDIBIL 366
TREIZECI ŞI CINCI, OPTUL DE PICĂ 376
TREIZECI ŞI ŞASE, ÎNTÂLNIRE LA MIEZUL NOPŢII 383
TREIZECI ŞI ŞAPTE, DEMASCAT 394
TREZECI ŞI OPT, MARELE FINAL 403
TREIZECI ŞI NOUĂ, UN SPECTACOL INCREDIBIL 416
PATRUZECI, LA REVEDERE! 428
EPILOG 439
NOTA AUTOAREI 445
MULŢUMIRI 448